FANTEZİ
KORKU

Ravenloft

Ben, Strahd
AZALİN'LE SAVAŞ

ANKARA

Ravenloft

Ben, Strahd

AZALİN'LE SAVAŞ

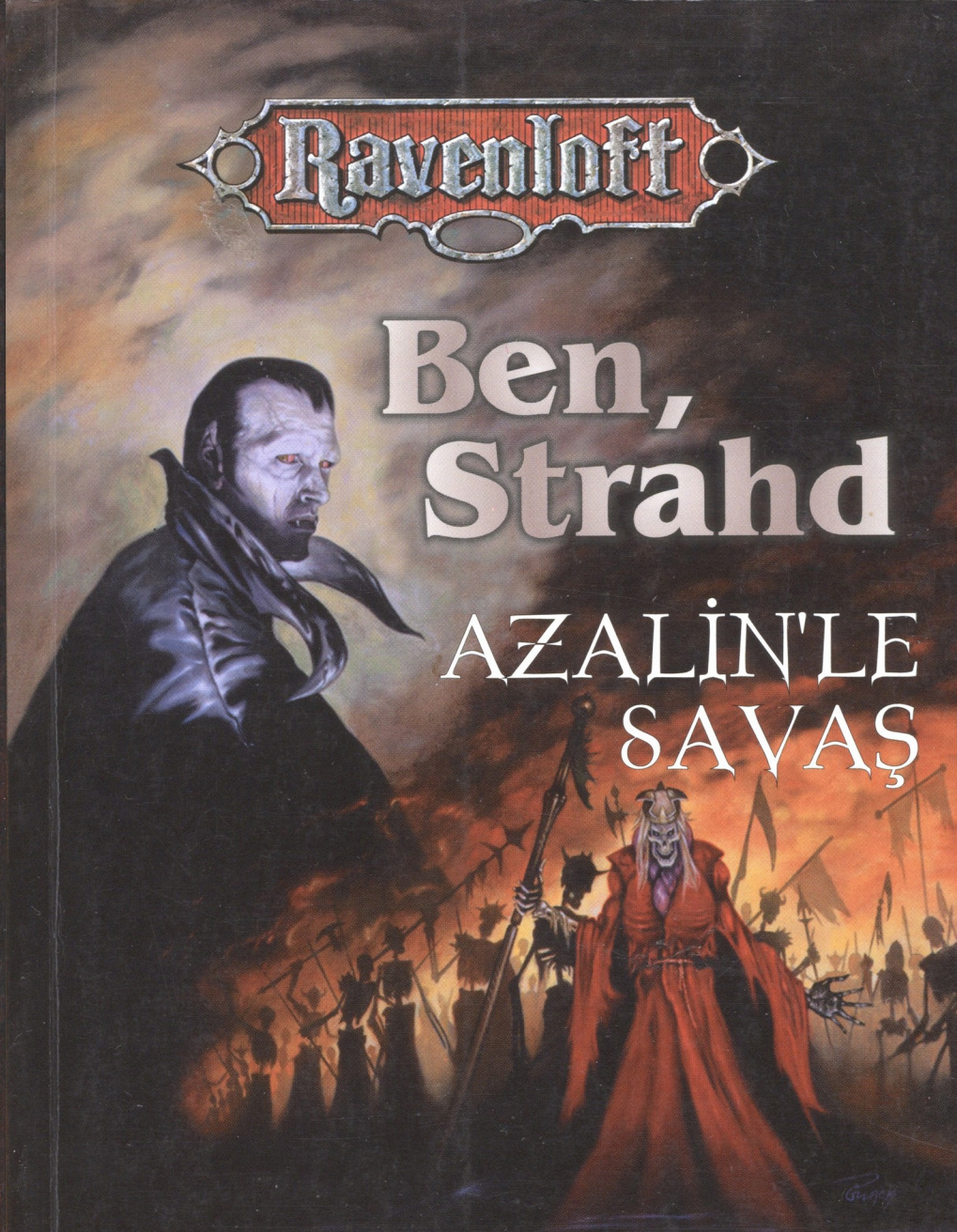

P. N. Elrod

Ceset kazığı yukarı kaldırdı. Haykırmış olabilirdim; Azalin'in kudurmuş şekilde lânet okumalarından kendimi duyamazdım.

Kazığın aşağı indiğini gördüm ve ıstırabın parçalayıcı, yakıcı patlamasını hissettim. Çaresiz ölüm çığlığım havayı deldi. Kan, boğazımı doldururken çığlığımı boğdu, sonra da ağzımı tıkadı. Öksürerek kendi kanımı boğazımdan atmaya çalıştım. Benimkini yerinde tutan vücutların üzerine saçıldı.

Kalkmaya, kaçmayı son bir kez denemeye uğraştım, fakat başka bir şey daha beni sıkı sıkıya tutuyordu. Savaşamayacağım bir şey. Çırpınırken onun kaburga kemiklerime sürtündüğünü hissettim. Kazık. Kahrolası tahta vücudumu delip geçerek beni Darkon'un yabancı toprağına çivilemişti.

RAVENLOFT diğer tüm dünyalardan ulaşılabilen ve kötülüğün hüküm sürdüğü karanlık bir diyardır. Kendilerini bu dünyada bulan zavallılar, vampirler, zombiler ve daha kötüleriyle dolu topraklarda kapana kısılmışlardır.

RAVENLOFT
I, STRAHD, THE WAR AGAINST AZALIN

© 1998 TSR, Inc. All rights reserved.
© 2002 Wizards of the Coast, Inc. All rights reserved.

This material is protected under the copyright laws of the United States of America. Any reproduction or unauthorized use of the material or artwork contained herein is prohibited without the express written permission of Wizards of the Coast, Inc.

Ravenloft and the Wizards of the Coast logo are registered trademarks of Wizards of the Coast, Inc., a subsidiary of Hasbro, Inc.

All Ravenloft characters and the distinctive likenesses thereof are trademarks of Wizards of the Coast, Inc.

U.S., CANADA, ASIA, PACIFIC &
LATIN AMERICA
Wizards of the Coast, Inc.
P.O. Box 707
Renton, WA 98057-0707
+1-206-624-0933

EUROPEAN HEADQUARTERS
Wizards of the Coast, Belgium
P.O. Box 2031
2600 Berchem
Belgium
+32-3-200-40-40

www.wizards.com

RAVENLOFT
SİSLERİN VAMPİRİ
BEN, STRAHD, BİR VAMPİRİN ANILARI
BEN, STRAHD, AZALİN'LE SAVAŞ
KARA GÜL ŞÖVALYESİ
KARA GÜL'ÜN HAYALETİ

EJDERHA MIZRAĞI
RUHDÖVENİ
SİLAH KARDEŞLİĞİ
VİNAS SOLAMNUS

KIZIL GÖLGE
BEDWYR'İN KILICI
LUTHİEN'İN KUMARI
EJDERHA KRAL

YAKINDA!

EJDERHA MIZRAĞI
FİSTANDANTİLUS, YENİDEN DOĞUŞ
KIYAMET TUGAYI
EJDERAN KURALLARI

RAVENLOFT
KING OF THE DEAD
LORD OF THE NECROPOLIS

UNUTULMUŞ DİYARLAR
ELFGÖLGESİ
ELFŞARKISI
EVERMEET, ELFLERİN ADASI

ve... **DARK SUN**

© 2003 ANKİRA YAYINCILIK

RAVENLOFT
FANTEZİ KORKU

BEN, STRAHD, AZALİN'LE SAVAŞ

Yayın hakları 3D Licencing Ltd. tarafından Ankira Yayıncılık'a verilmiştir.
Her hakkı saklıdır.

KAPAK: ALAN POLLOCK

TÜRKÇESİ: CİHAN KARAMANCI
SERCAN KULAKSIZOĞULLARI

REDAKSİYON: BOĞAÇ ERKAN – ÇAĞDAŞ FUNDA
ÖMÜR ÖZYURT

BASKI: ÖZKAN MATBAACILIK LTD. ŞTİ.
ISBN: 975-8387-23-5

ANKIRA

A.Adnan Saygun Cd. 10 / 3
06410 Sıhhiye — Ankara
Tel: (312) 431 0887
Faks: (312) 433 5162
e-mail: ankira@ankira.com

ANKIRA

BEN, STRAHD
AZAİN'LE SAVAŞ

P. N. Elrod

Türkçesi:
Cihan Karamancı
Sercan Kulaksızoğulları

giriş

736 Barovia Takvimi, Mordentshire, Mordent

"Tanrı aşkına, Dr. Van Richten, o karanlık kitaplardan biri daha mı? Gece uyumayı nasıl beceriyorsunuz?"

Dr. Rudolph Van Richten, Bayan Heywood'a nazikçe gülümsedi ve yanıt olarak itiraz edercesine omuz silkti.

"Size faydası dokunmayacağına eminim," diye devam etti kadın, fakat aldıkları için biri doktora, diğeri de kayıtlarına olan makbuzları yazarken gülümsedi. Bayan Heywood'un dikkatli bir el yazısı vardı ve yazdığı her harf ile rakamın kolaylıkla ayırt edilebilmesinden gurur duyardı. Bu biraz vaktini alıyordu, ancak bunun gibi yavaş geçen günlerde müşterileriyle dedikodu yapmasına da bol bol fırsat veriyordu. Dr. Van Richten, Bayan Heywood'un özellikle hoşlandığı bir müşterisiydi ve ona her zaman daha çok özen göstermeye gayret ediyordu. Bazen Van Richten yaptığı yolculuklarının en heyecan verici hikâyelerini onunla paylaşırdı ve Bayan Heywood bunları memnuniyetle karşılardı, çünkü yirmi beş yıl kadar önce Mordentshire'da mütevazı kitap işini kurduktan sonra pek fazla bir yer görememişti.

Tam Van Richten'e gelecekte hiç yolculuk plânı olup olmadığını soracakken, bir adam kapının üzerindeki küçük çanı şıngırdatarak dükkândan içeri girdi. "Hoş geldiniz, efendim," dedi Bayan Heywood. "Yardıma ihtiyacınız olursa sormanız yeterli." Adam karşılık olarak sadece homurdandı. Hem Van Richten, hem de Bayan Heywood bu alışılmadık yeni ziyaretçiyi incelemeye başladılar.

Dr. Van Richten müşterilerinden çoğunun tipik bir örneğiydi; alim görünüşlü ve yeni şeylerden çok eski ve belirli konulara hitabeden, daha önce hiç duymadığı dillerde yazılmış kitaplara meraklı bir kişi. Bu diğer adamsa iri ve kaba görünüşlüydü, bir şehrin kaldırımlı sokaklarından ziyade uzun bir yolculuk için giyinmiş görünüyordu. Kıyafetleri kalın yün ve deridendi, yolculuktan kirlenmiş ve yıpranmıştı. Bir omzunda toza bulanmış deri heybeler taşıyordu ve bunlar ağır gözüküyordu. Tam ona bakarlarken adam aniden dönerek onları şaşırttı. Kenarları kızarmış buz mavisi gözlerinde tekin olmayan, tedbirli bir bakış vardı.

"Kitap alır mısın?"

"Dışarıdaki tabelâda yazan bu."

Adam bir kez daha homurdandı ve en uzak köşedeki rafları karıştırmak için tezgâhtan oraya doğru ilerledi.

Dul Heywood'un kasabanın bakımsız olmasına rağmen önemli sokaklarından birine sıkışmış kitap dükkânı, (İlgilenen Okuyucular İçin Yeni ve Eski El Yazmaları - Alınır ve Satılır), onu bilenlerin sıkça uğramasına rağmen, şehrin kibar müşterilerinin ilgisini çekecek cinsten değildi. Ana caddeden uzakta, demir parmaklıklı, elmas şeklindeki pencereler dükkâna kapalıymış izlenimi verirdi, ancak kapı, onu itecek kadar meraklı olan herkese açıktı. Bu kaba görünüşlü yabancı gibileri daha önce buraya gelmeye zahmet etmemişlerdi. Bu adam buraya ancak bir sütçü beygirinin bir at yarışına uyduğu kadar uyuyordu.

Van Richten yeni adamı izlerken Bayan Heywood'un yorumuna cevap verdi. "Bilgi için araştırmanın insana nasıl bir zararı dokunabilir ki?" diye sordu. "Kışın güzel bir ateşin ya da

yazın hava almak için açtığım bir pencerenin karşısında olabildiğince rahat otururum ve bir başka hasta için çağrılana dek kitap okurum."

Bayan Heywood gülümsedi ve alaycı bir tavırla tüy kalemini ona doğru salladı. "Beni kandırmaya çalışmayın, bayım. Herkes sizin birdenbire işinizi bırakıp, aylarca sürecek şekilde kim bilir nerelere gittiğinizi ve yıpranmış, harap bir halde geri döndüğünüzü gördü. Esrarengiz yolculuklarınızdan bazılarının benden bir kitap aldıktan hemen sonra başladığını gözlemleyen tek kişi benim."

Van Richten kendi kendine güldü. "Doğru değil, geçen hafta buradaydım ve mükemmel ciltlerinizin birçoğunu eve götürdüm, fakat hâlâ buradayım."

"Ah, fakat onlar tamamen şifalı otlar ve iyileştirmeyle ilgiliydi, o karanlık kitaplardan değil—bunun gibi." Kafasıyla tezgâhın ön tarafında duran küçük nüshayı işaret etti. Bu kitap efsaneler ve eski söylencelerle ilgiliydi. Bayan Heywood'un düşünmek bile istemediği tiksindirici yaratıklar ve diğer şeyleri içeriyordu.

"O kadar da kötü değil, sevgili bayan, aslında hoş bir kapağı var." Kitap soluk, deri kabıyla gerçekten diğerlerinden farklıydı. Mordent'e özgü olmayan harflerle yazılmış başlık, altın harflerle kitaba damgalanmıştı, ancak zaman ve kullanım çoğunun yıpranıp, silinmesine neden olmuştu.

"Güller de hoştur, fakat dikenleriyle ünlüdürler," diye iğneleyici bir tavırla hatırlattı Bayan Heywood, "ve bu kitapların bazıları kâbuslar görmeme sebep oluyor."

"Çünkü bazı kitapların maruz kaldığı büyülü güçlere karşı çok hassassınız. Giysilerinizin is kokması için ateşin içinde olmanız gerekmez."

"Büyü!" dedi Bayan Heywood ve kadınlara özgü bir hareketle titredi.

"Korkulacak bir şey değil. Bu sadece bir diğer alet, bir çekiç gibi. Kendinize ya da başkalarına zarar vermemek için tek yapmanız gereken, onu nasıl kullanacağınızı bilmektir."

"O zaman bu işi diğer insanlara bırakıyorum. Çok teşekkür

ederim, ben almayayım. Büyülü kitaplarla değiş-tokuş yapmak istemiyorum."

"Muhtemelen yapmayacaksınız. Gerçek büyülü yazmalar son derece nadirdir ve hemen hemen her zaman yalnızca kullanımında eğitimli kişiler arasında takas edilirler."

"Bu bir teselli. Yalnızca sizin söylediğiniz kadar hassas olmamayı dilerdim."

"Rahatsız edicidir ancak size zarar vermez. Sizin için insanlarda çilek yemekten vücutlarında kırmızı lekelerin çıkmasıyla hemen hemen aynı şey. Ayrıca tepkiniz sayesinde çoğu kez alelâde kitapları nadir olanlardan ayırabiliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Doğru, hep çok daha fazla para getiriyorlar. Onlar olmasaydı yıllar önce dükkânımı kaybetmiş ve fakirler evine gitmiş olurdum."

"Yani deyim yerindeyse bu bulutun 'gümüş' bir astarı var demek."

Bayan Heywood kıkırdadı ve bunu başıyla onayladı, sonra yakarırcasına başını çevirdi ve ciddileşti. "Fakat kâbuslarım?"

"Kitapları okuyorsunuz, değil mi? Bunu bırakmanızı tavsiye ederim."

"Ah, fakat yapamam! Aksi halde kimin hangi kitapla ilgileneceğini nasıl söylerim? Ne hakkında olduklarını bilerek size yolladığım birçok kitap var."

"Doğru, ve bunu takdir ediyorum. Belki—eğer kâbuslarınız devam ederse—bana uğrayabilirsiniz ve sizi yatarken içebileceğiniz güzel bir bitki çayıyla iyi edebilirim. Bir de yatmadan önce bu tür hikâyeler okumamanızı öneririm."

O esnada ciddi bir tavırla ev işleri kitaplarına göz gezdiren diğer müşteri boğazını temizledi. Bunu sabırsızlığını belli edecek şekilde yapmıştı.

Van Richten fısıldamak için eğildi. "Bu adamın görünüşünü beğendiğimi sanmıyorum. Kalmamı ister misiniz?"

Bayan Heywood teklifi düşündü, sonra kafasını salladı. "İdare ederim, bu tipleri bilirim ve bana zararları dokunmaz."

"Zararsız ha!"

"Gerçekten. Adamın satacak kitapları var ve bundan dolayı utanıyor."

"Neden utansın ki?"

"Çünkü fakir insanlar genelde okuyamazlar."

"Vah vah, yazık."

"Yani gidiyorsunuz ve—"

"Eğer eminseniz?"

"İlginiz için teşekkür ederim, fakat idare edebilirim." Kadın elleriyle itekler gibi yaptı.

Dr. Van Richten, aldıkları paltosunun cebine tıkılı olarak isteksizce ayrıldı.

Diğer adam belli ki bunu bekliyordu, yine de tezgâha doğru hemen bir harekette bulunmadı. Bayan Heywood sabırlı bir şekilde son örgü işini—çizgili bir atkı—eline aldı ve adam kendisiyle konuşuncaya kadar onu örmek için hazırlandı. Bunların hepsi alım ve satım oyununun bir parçasıydı. İki taraf da malın fiyatını ters etkilemesin diye çok fazla istek göstermeye cesaret edemezdi. Bayan Heywood çok iyi bir oyuncuydu.

Adam sonunda sayfalarını çevirir gibi yaptığı kitabı geri koydu—üzerinde resimleri olan bir sayfaya gelinceye kadar onu ters tutuyordu—ve tezgâha doğru ilerledi.

Bayan Heywood ona en misafirperver gülüşünü gösterdi. "Evet bayım, size nasıl yardımcı olabilirim?"

Adam deri heybelerini tezgâhın üzerine bir toz bulutu kaldırarak bıraktı.

"Çok yolculuk etmiş olmalısınız," dedi kadın, hapşırmamaya çalışarak.

"Bunu nerden biliyorsun?" diye şüpheci bir şekilde sordu adam.

Ah canım, pek zeki sayılmaz, öyle değil mi? diye içinden geçirdi Bayan Heywood, düşüncesini daha büyük bir gülümsemeyle gizleyip, örgüsünü bir kenara bırakırken. "Çünkü sizde enteresan yerlerde bulunmuş gezgin bir adam havası var." Giysilerinden gelen kokuya bakılırsa son zamanlardaki yolculukları onu bir hamamın ya da çamaşırhanenin yakınına götürmemişti.

"Enteresan, doğru kelime," diye gürledi adam. "Çok gördüm."

"Gerçekten mi? Zannederim ki biri yolculuk ederken hatıralar toplar—" Açacağını umarak heybeye anlamlı bir bakış attı. "Ee?"

"Yolculuk yadigârları. . . o kişinin bulunduğu yerleri hatırlatmak için."

"Azıcık bile komik değilsin, bayan. Bahsettiğin bu 'biri' kim?"

"Sadece mecazi konuşuyordum."

"Eh?"

Bayan Heywood cesur bir gülümseme takındı ve heybeleri işaret etti. "Kitap alıp almadığımı sordunuz. Satmak istediğiniz bir şey olup olmadığını sorabilir miyim?" Uğur getirmesi için zihninde parmaklarını çaprazlayarak, "Almak" ve "Satmak" sözcüklerinin adam üzerinde bir etkisi olmasını umdu. Görünüşe bakılırsa öyleydi ki adam eksik dişlerini gösteren bir sırıtmayla yanıt verdi.

"Olabilir. Bir şeylerim olabilir."

"Öyle mi? Görebilir miyim?" Bayan Heywood parmaklarını kirletmek istemediğinden heybeye doğru hiçbir harekette bulunmadı. Ayrıca öyle bir izlenim edinmişti ki eğer deneseydi adam elini kavrayıp geri iterdi.

Adam uzun, delici bir bakış attı, sonra pencereden dışarı bakmak için tezgâhın yanından ayrıldı. Bayan Heywood'un son çeyrek asırdır gün be gün izlediği sokak, boylu boyunca sıralanmış küçük dükkânlar ve müşterileriyle birlikte yerli yerindeydi, alışılageldik, her zamanki haliyle.

Adam, sokağa doğru bir şeyler mırıldandı ve döndü. "Bir kitaba ne kadar ödersin?"

Bayan Heywood adamın böyle bir şeyi bu kadar kısa ve öz söylediğine inanamamıştı, fakat bu inanmazlığını başka bir gülümsemeyle örttü. "Bu tamamen kitaba bağlı."

"Nasıl yani?"

"Farklı kitapların farklı ederleri vardır, diğer her şeyde olduğu gibi."

"Ha, öyle mi?" diyen adam, ikna olmuşa benzemiyordu.

"Şöyle diyeyim, olgun dönemlerindeki eğitimli bir at için yaşlı bir midilliden daha fazla öderdin, değil mi?"

"Eğer çalmayı beceremiyorsam," diye, gülerek yanıtladı adam. Bayan Heywood neşesine katılmadı ve o da çabucak kesti. "Demek istediğim—şu ki—"

"Satacak bir kitabınız mı var?" diye nazikçe teşvik etti Bayan Heywood.

"Doğru, işte bu. Onu ben buldum. Kimseye değil, sadece bana ait. Yani, büyükbaba ölünce onu buldum. Üzgündüm çok."

"Taziyelerimi sunarım. Eğer bakmama izin verirseniz, müşterilerimin ilgisini çekip çekmeyeceğine karar verebilirim."

"Evet, doğru, işte geliyor." Çantayı açtı ve tahrip olmuş bir dolu kamp teçhizatının arasından zarif, çirişli kumaşla kaplı, ağzı şeritle bağlanmış bir bohça çıkardı. Dikdörtgen biçimindeki şeyi önündeki tezgâha koydu, şeridi kemerinde taşıdığı bıçakla kesti ve üzerini örten kumaşı kaldırarak kalın bir cildi meydana çıkardı. Fakat bu olmadan önce bile Bayan Heywood etrafını çevreleyen açık bir ürperme hissetmişti.

Bir başka karanlık kitap. Kalbi çok hızlı çarparak kitaba baktı, sonra sinirlerini yatıştırmak için derin bir nefes aldı.

Deri kapağının bir zamanlar kırmızı renkte olduğu görülüyordu, fakat yıllar onu karartıp pas kahverengine çevirmişti. Gerçek rengi sadece kitabın sırtındaki çatlakların arasında sıkışıp kalmış parçalardan anlaşılabilirdi.

Kurumuş kan gibi, diye düşündü Bayan Heywood ve üzerini sarmaya çalışan ürpertiyi şiddetle bastırdı.

"Ee?" diye sordu adam. "Bahse girerim ki çok para ediyordur. Bahse girerim ki böyle bir şeyi daha önce görmemişsindir."

"Gördüğümü söyleyemem." Dikkatlice parmağını uzattı ve başlığı okumak için kapağı kaldırdı. Adama dikkatli bir bakış atmadan önce dudağını ısırarak başlığı epey uzun bir süre inceledi. "Gerçekten de bunu nereden aldın?"

"Söyledim ya, büyük—yani büyükbabam öldü ve—"

"Bunu başkasına sakla delikanlı," dedi Bayan Heywood, al-

çak ve aceleci bir sesle. "Gerçeği söylemek gerekirse onu nasıl aldığın umurumda değil, fakat nereden aldığını bilmek istiyorum. Ne kadar çok anlatabilirsen o kadar iyi olur."

"Vereceğin fiyat için mi?"

"Belki, fakat gerçeği söylemen gerek."

Suratını buruşturdu. "Pekala, Barovia'dayken, işte—"

"Barovia!" Kadın nefesini tuttu ve kalbi yerinden oynadı. "O kadar uzaktan mı?"

"Oh, evet, orada güzel bir kalesi olan asillerden biri için ufak bir muhafızlık işi yapıyordum, ta ki—pekâlâ, sadece şunu söyleyeceğim ki vergilerini zamanında ödemekte pek iyi değildi ve toprak lordu onunla hesaplaşırken mızrağın yanlış tarafındaydı."

"Tanrım."

"O anda talih bana güldü, bir dakika önce diğer soylularla ortalıkta dolaşıp caka satıyordu, bir dakika sonraysa kafası, yüzünde gerçekten şaşırmış bir ifadeyle bir kargının ucundaydı. Bu olduğunda kendime dedim ki, 'Milos, gitme zamanı, ne kadar çabuk olursa o kadar iyi.'"

"Fakat kitap nereden—"

"Oraya geliyorum. Aslında hiçbir zaman ücretimin kalan kısmını alamadım. Bu yüzden paramı tahsil etmek için kurtulanları beklemektense—aklıma gelmişken, kurtulanlar olduğundan emin değilim—düşündüm ki en iyisi kalan paramı mal olarak alıp gitmekti."

"Anlıyorum."

"Diğerlerinin birçoğu da aynısını yaptı," dedi adam kendini savunur bir tonda.

"Devam et."

"Aldıklarım azdı ve geriye kalanların hepsi birkaç biblo ve bu kitaptı. Biblöları sattım ama bu kitap beni şaşırttı. Çevremdekilere sordum ve birileri bana senin makul bir fiyat verebileceğini söylediler."

"Doğru söylemişler. Sana çok makul bir fiyat vereceğim ama önce onu incelemem lazım."

"İncelemek mi?"

"Sevgili dostum, dişlerine bakmadan bir atı almazsın, öyle değil mi?"

"Sanmıyorum," diye isteksizce kabul etti adam. "Fakat—"

"Ve seni temin ederim ki bu kitabın içindekiler içmekle bitiverecek bir maşrapa bira değil. İyi bir kitap genellikle okunduktan sonra daha değerli olur."

Milos, Bayan Heywood'un verdiği bilgileri kafasında toparlamaya çalışırken, bir sorunu varmış gibi kaşlarını çattı. "Ne kadar değerli?"

"Bunu kitapla işim bittikten sonra söyleyebilirim."

"Tamam," dedi adam, düşünme sürecine açıkça yardımı olan hatırı sayılır bir surat ekşitmeyle. "Oku o zaman." Geriye çekildi ve beklerken kollarını kavuşturdu.

"Bu biraz zaman alır. Belki birkaç saat."

"Düşündüm ki senin okumanı izleyebilir ve belki nasıl yapıldığını anlayabilirim."

"Bu takdire değer bir arzu, fakat insan maalesef okumayı bu yolla öğrenemez. Öyle olsaydı çok daha fazla müşterim olurdu."

"Oh." Adam oldukça büyük bir hayal kırıklığına uğramıştı.

"Fakat nasıl zaman geçireceğine dair bir önerim var. Sokağın sonunda gayet makul bir taverna var. Seninki gibi işlerle uğraşan birçok—ehm—beyefendi orada toplanır. Belki muhafız alayındaki boşluğu doldurmaya ihtiyaç duyan başka bir soylu hakkında bir şeyler duyabilirsin."

"Uh, şey, bunu belirtmen büyük incelik bayan. Ve bu açıklandığına göre artık kendimi kutsanmış hissediyorum. Fakat malımı geride bırakmak istemem."

"Tanrı aşkına, onunla ne yapacağım? Kaçacak mıyım?" Milos, en sonunda bunun kadına göre bir hareket olmadığını kabul etti. "Ona iyi bakacak mısın?"

"En iyi şekilde," diye söz verdi kadın.

Adam sonunda heybelerini tezgâhtan alıp birkaç kez arkasına bakmayı ihmal etmeyerek ayrıldı—o sırada yeniden dükkana girmekte olan Van Richten'e çarptı. Neredeyse doktorun yere düşmesine neden oluyordu.

"Affedersiniz!" dedi Van Richten, çarpışmalarından dolayı bocalamış bir izlenim verirken.

Milos hafif bir tiksintiyle homurdandı ve muhtemelen gerekenden fazla bir kuvvetle kapıyı arkasından kapayarak dükkândan ayrıldı. Görüşünden çıktığı anda Bayan Heywood bir toz bezi aldı ve tezgâhı çabucak silmeye koyuldu. Çalışma yeri tekrar düzene girdiğinde Van Richten'e döndü. Şaşkınlık içinde adamın sırtının kendisine dönük olduğunu gördü. Pencereden dışarı bakıyor, belli ki kadının son müşterisinin uzaklaşmasını takip ediyordu.

"Affedersiniz, Bayan Heywood, fakat görünüşe göre makbuzumu unutmuşum," dedi dalgın dalgın, geriye dönmeden.

"Hımh."

Van Richten bir süre sonra arkasına döndü. "Yanlış bir şey mi var?"

Bayan Heywood bu masumiyet gösterisi karşısında kafasını salladı. "Onu geri dönmek için mazeret olsun diye bilerek bıraktığınızın farkındayım."

Van Richten pişman bir ifadeyle gülümsedi. "Doğru, öyle yaptım. İddia edildiği gibi suçluyum, sevgili bayan. Sadece, içimde adamın neyin peşinde olduğunu öğrenmem gerektiğini söyleyen bir his vardı."

"Kokuyu alıyordunuz, değil mi?"

"Öyle de diyebilirsiniz." Tezgâhtaki kitaba açlıktan ölmek üzere olan bir adamın bir somun taze ekmeğe bakmasını andıran bir ifadeyle bakıyordu. Uzanmaya başladı, fakat kendini tuttu. "Bakabilir miyim?"

Bayan Heywood havada çabuk bir satışın kokusunu alarak başını salladı. "Tabi ki."

Doktor kitabı ikisinin de başlığı okumasına izin verecek şekilde yan döndürdü. Harfler çok gösterişli ve eskiydi, Barovia'da elli yıl kadar önce, sadece kısa bir dönem için kullanılan bir tarzdaydı; kısa bir dönem kullanılmıştı çünkü yazı o kadar süslüydü ki okunması neredeyse imkânsızdı. Van Richten kapağı kaldırdı. Başka bir cins kâğıdın üzerine siyah mürekkeple yazılmış, sayfayı boydan boya kat eden içteki yazı, çok daha

okunaklıydı. Bir baskı makinesinden çıkma değil, gerçek el yazısıydı. Bayan Heywood'a göre tarzı eşsiz ve fazlasıyla kafa karıştırıcıydı.

Bazı sayfalar ise ciltlenmemişti. Kâğıt çok ince ve kaliteliydi, kullanılan kalemin ucu gibi, fakat el yazısı aynıydı. Yazan kişi bunları kitap ciltlendikten sonra koymuşa benziyordu ve ilk bakışta metine eklenmiş parçalar gibi görünüyorlardı. Van Richten kitabın başındaki ilk sayfayı yüksek sesle okudu:

Ben, Barovialı Strahd, hükümdarlığımın belirli olaylarının hatalı bir şekilde "tarih" diye kaydedildiğinin farkında olarak, bu vesileyle Darkonlu Azalin'le savaşımın tam kaydını tutuyorum. Olanların birçok uyarlaması mevcut ve hepsi bir noktada ya da diğerinde aslından farklı, ancak bu, tek doğru belge. . .

Van Richten bembeyaz bir yüzle durdu ve yutkundu.

"Ne oldu, Doktor?" diye sordu kadın, adamın gösterdiği tepkiyle sarsılarak. Van Richten her zaman neşeli ve kendinden emin biriydi. Şimdi onu böyle görmek, kadını gerçekten de korkutmuştu.

Van Richten kendine hakim oldu ve sayfaya parmağının ucuyla hafifçe vurdu. Gözlerinde hakiki bir ışıltı vardı. "Bu kitabın özellikleri hakkındaki mesleki görüşünüzü duymak isterim."

Kadın bu sözler karşısında biraz şaşırdıysa da olaya ayak uydurmayı bildi. "Pekâlâ, başlangıç olarak el yazısı sanatı dört yüz yıl öncesi bir döneme ait gibi, ancak kâğıt yüz elli yıldan daha eski değil."

"Evet, evet, lütfen devam edin."

Kadın kitabın tek bir sayfasını, ışık arkasında kalacak şekilde havaya kaldırdı. "Bakın, görüyor musunuz? Tahminimde yanılmıyorum. O zamanki Barovialı kâğıt imalatçısının filigranı bu."

"Tüm bunlardan nereye varabilirsiniz?"

"Belli ki biri eski bir günceyi almış ve elli yıl kadar önce üzerine yeni bir kapak geçirmiş. Fakat bilmece, dört yüz yıl ka-

dar önce yazmayı öğrenmiş birisinin bu yazıyı nispeten bu kadar yeni bir kâğıda nasıl geçirdiği."

"Yine de bir fikriniz var mı?"

"Sizi hayal kırıklığına uğratacak bir tane."

"Şu ki—?"

"Bu kitap bir taklit."

Van Richten hayal kırıklığına uğramaktan ziyade bu olasılığa ilgi duydu. Kokuyu yakalayan bir av köpeği gibi titriyordu. "Bir taklit mi?"

"Öyle görünüyor, fakat neden birisi bir günlüğü taklit etme zahmetine girsin ki? Ve böylesine beceriksiz bir iş çıkarsın? Bir kitapçı çırağı bile bunu fark edebilirdi."

"Belki dikkat çekmek içindi," diye mırıldandı Van Richten.

"Fakat kimin dikkatini çekmek için?" diye sordu Bayan Heywood.

"Acaba kimin?"

Kadın, Richten'e kızgın bir bakış attı. Soruya soruyla karşılık verilmesini sevmezdi, sonra tekrar sayfaları karıştırdı. "Eski bir dilde yazılmış, cümleleri zor anlıyorum. Taklidi kim yapmışsa iyi bir iş çıkarmış, fakat kâğıdın yaşından foyası ortaya çıkıyor."

"Belki," dedi adam, tekrar soyutlanmış bir şekilde.

"Benim bilmediğim neyi biliyorsunuz?" diye sordu Bayan Heywood.

"Hım?" Doktor metni okumayı bıraktı ve gözlerini kırpıştırarak kadına baktı.

"Bu kitap hakkında bir şeyler biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Tam olarak değil, fakat daha fazlasını bulmayı çok isterim. Bugünlük onu ödünç alıp, üzerinde göz gezdirebilir miyim? Sabah ilk iş olarak geri getireceğim. Şu an bunu almak istediğime söz verebilirim, sadece yanımda para yok."

Bu, genelde enteresan bir adam olan doktor için bile alışılmadık bir davranıştı. "Sorun size güvenmemem değil bayım, fakat onu dükkândan çıkarmanıza izin veremem. O bana iyi niyetle bırakıldı ve o adamdan satın alıncaya kadar bu kitabı size veremem."

"Ah, evet, elbette," dedi Van Richten, ilk baştaki heyecanı açık bir şekilde azalarak.

"Ayrıca makul bir fiyat biçebilmek için kitabı detaylı bir şekilde incelemeliyim. . . " Kadın, Van Richten'in onu dinlemediğini kolayca görebiliyordu.

"Doktor?"

"Öyleyse, burada okumama izin verirsiniz, belki?"

"Burada mı? Tümünü mü?"

"Çok sessiz olurum."

"Bundan şüphe etmiyorum, ancak neden bu kadar acele ediyorsunuz?"

Adam tekrar o aldırmaz tavrıyla omuz silkti. "Buna bir koleksiyoncunun tutkusu deyin, madam."

Kadın buna inanmadı, fakat bu kadarıyla kurtulmasına izin vermeye niyetliydi. "Pekâlâ, gerçeği söylemek gerekirse onu okumayı ben de istiyorum ve siz eski dile benden çok daha hakim gözüküyorsunuz. Günün geri kalanında dükkânı kapatmama ve sizin de kitabı bana okumanıza ne dersiniz? Böylelikle ikimiz de istediğimizi elde etmiş oluruz."

"Bu el yazmasının içindekileri duymayı isteyeceğinize dair ciddi şüphelerim var. Daha çok kâbus görmenize sebep olabilir."

"O zaman bitkisel çaylarınızdan yararlanmak durumundayım," diye karşılık verdi kadın.

"Öğleden sonraki kazancınızı kaybedeceksiniz," diye belirtti doktor, ümitli bir ses tonuyla.

"Haftanın bu gününde işler hep azdır. Muhtemelen bir şey kaybetmeyeceğim. Gizemli cildin içindekileri öğrenmeye niyetliyim."

Van Richten en sonunda iç geçirdi ve başını salladı. "Pekâlâ, fakat lütfen daha sonra sizi uyarmadığımı söylemeyin."

"Neye karşı uyarmadığınızı? Birkaç kâbusa mı? Sanırım onları atlatabilirim. Şimdi eğer siz şu iki sandalyeyi oradaki masanın yanına taşıma nezaketinde bulunursanız ben de rahatsız edilmememiz için dükkânı kilitleyeceğim."

Bayan Heywood önlüğünün cebinden pirinç bir anahtar çı-

karıp kapıyı kilitlerken, Van Richten de kadının dediğini yaptı. Kadın daha sonra aceleci hareketlerle dükkanın arka tarafına gitti ve kısa bir süre sonra daha sakin bir şekilde geri döndü. Elinde büyük, özenle kesilmiş kristalden bir lâmba vardı ve onu masanın ortasına yavaşça yerleştirdi.

"Aramızdan ayrılmış canım annemin en değerli hatırası," diye açıkladı Bayan Heywood, Van Richten lambayı incelerken. "Bu mahalle pek de tekin bir yer değildir, bu yüzden onu hep arkada tutarım. Kristalin işleniş tarzındaki bir özellik yüzünden çok güzel, parlak bir ışık verir."

"Mükemmel," dedi Van Richten. "Eğer bu kitap gerçekten korkunç konular üzerineyse, gölgeler içinde okunacak bir şey değildir."

Bayan Heywood kav kutusundan ateş çıkarmaya çalışırken duraksadı. Adamın uğursuz ses tonunu beğenmemişti, ancak bunun cesaretini kırmasına izin vermeyi reddetti. Lâmbayı yaktı, alevin yüksekliğini ayarladı ve Van Richten'in yanına oturdu. "Ne tür korkunç konular?"

"Bunu öğrenmek için sadece tek bir yol var," dedi adam ve ilk sayfayı çevirdi.

I. BÖLÜM

Barovia'nın Lordu

bir

445 Barovia Takvimi, Barovia

Güneş sadece birkaç dakika önce batmıştı, ama köyün misafirhanesine giden kapı daha şimdiden sıkı sıkıya kapatılmış ve kilitlenmişti. Buna pek kafa yormadım ve tahtaya attığım güçlü bir tekme onu şaşırtıcı bir gürültüyle kırdı. Ben içeri girerken oradaki bir düzine insandan bir ya da iki tanesi korkuyla çığlık attı ve başlarını bana doğru çevirdi. Birkaçı bana karşı bilinçsizce kutsal işaretler yaptılar, fakat gerçek inanç bu zamanlarda Barovia'da nadir görülen bir şeydi, o nedenle bunlardan neredeyse hiç etkilenmedim.

"Nerede o?" diye sordum.

Daha şimdiden içeridekilerin yüzleri bembeyaz kesilmişti, çünkü buralarda karanlıktan sonra kimse dışarı çıkmaya cesaret edemezdi ve bunu yapan da ancak kimsenin karşılaşmak istemeyeceği cinsten biri olabilirdi. Bakışlarım üzerlerinde gezindiğinde, kimsenin benimle karşılaşmak istemediği ortaya çıkmıştı.

"Eğer-eğer müsaade ederseniz lordum—" diye başladı adamlardan biri. Ellerini teskin edici bir şekilde açmıştı ve baştan aşağı titreyerek, kararsızca ileri yürüdü.

Bu iyiye işaret değildi. "Müsaade etmem. Nerede o?"

Adamın gözleri yuvalarında döndü ve bayılıp ayaklarımın dibine yığıldı.

Tiksinerek, ki korkaklar beni hep tiksindirmiştir, bakışlarımı arkasındaki daha yaşlı gözüken kadına diktim. "Nerede?"

Gözyaşları kadının yanaklarından aşağı süzüldü. Ellerini kavuşturmayı bıraktı ve titreyerek uzun, alçak binanın sonundaki, köyün evsizleri için ortak barınak olarak kullanılan, perdelerle kapatılmış küçük odayı gösterdi.

Gözyaşları. Tanrılar ve gölgeler adına, lütfen—yine olmasın!

Beş uzun adım attım ve oradaydım, perdeyi savurmuş, ondan arta kalana bakıyordum.

Arkamda bazıları soluklarını tuttu; diğerleriyse hıçkırarak ağlıyordu, kesinlikle onun için duydukları acıdan değil, onlara yapacaklarımın korkusundan.

O an, o çok iyi bildiğim acı bir kez daha içimi kavurup etrafımı sararken hiçbir şey yapamadım, hiçbir şey düşünemedim. Sadece gerçek bir ölünün anlayabileceği, son istirahata özgü bir ifadeye bürünmüş o tatlı, güzel yüzüne baktım ve uzun süre yerimden kıpırdayamadan, öylece kalakaldım.

Bu yaşamında Alina olarak tanınıyordu, köydeki diğerleriyle beraber büyümüş bir kimsesiz. Kendisi bilmese bile—ben gelip de ona kur yapmaya başlayıncaya kadar bilmiyordu—gerçek ismi Tatyana'ydı. Onu tekrar hayatta bulmak en büyük sevincim, geçmiş yaşamının gizli hatıralarını uyandırmaksa en büyük zevkim olmuştu.

Ona yüz yıl kadar önce, güneşin altında serbestçe yürüyebilirken aşık olmuştum. Küçük kardeşim Sergei ile nişanlıydı ve düğün gecesine kadar kardeşime aşık olduğunu düşünüyordu, onun benim olması için elimdeki her şey, olduğum her şey karşılığında anlaşma yaptığım geceye kadar.

O gece kardeşim ellerimde can vermiş, kanı damarlarımda yaşayan bir ateş gibi dolaşmıştı. O gece gitmiş ve ona gerçek arzuyla dokunmuş, gerçek aşkın ne olabileceğini bir an için ona göstermiştim. Fakat bunun yoğunluğu, deneyimsizliği yüzün-

den onu korkutmuştu ve böylece o da Sergei'nin güvenli hatıralarına geri çekilmişti.

Kaçmıştı. Bazıları bunun benim yüzümden olduğunu söyleyebilirdi, yani yeni halim onu korkuttu diye düşünebilirlerdi. Oysa o, Sergei'nin ölümünün acısından delirmişti ve kendisini aşağıdaki vadiye bakan şato duvarından boşluğa atmıştı. Aşağısı sislerle kaplıydı. Sislerin onun kırılgan, beyazlara bürünmüş bedenini sessizce yutmasını izlemiş ve ölümün bana da onunki kadar çabuk gelmesini dilemiştim.

Fakat düşmanlarımın tüm uğraşlarına rağmen ölmemiştim. Onlar yok olurken ben hayatta kalmıştım. Var olmak için hayatta kalıyordum, yaşamak için değil. Bir daha asla yaşamamak için. Yıllar sonra Tatyana'mın bir kez daha dünyaya gelmiş yüzünü ve bedenini tanıyıncaya kadar yaşamın zerresi bile ruhuma girmemişti.

O zamanlar şehvete düşkün ve onu karısı yapmayı bekleyen bir kasaba reisi tarafından evlât edinilmişti; ona Marina diyorlardı, fakat ben gerçek kimliğini biliyordum. Onu yanıma, hakkı olan yere alamadan önce o piç kurusu onu öldürmüştü. Çıplak ellerimle adamı oracıkta boğmuştum. Çok hızlı olmuştu, fakat düşünmek için fazlasıyla öfkeliydim, yoksa bana verdiği acıyı ona fazlasıyla ödetirdim.

Ebedi mutluluğa sahip olma umudum yok olmuştu, soğuk şatoma geri dönmüş ve varlığımı sürdürmeye devam etmiştim—yıllar sonra Alina ortaya çıkana dek.

Alina'yı Barovia civarında, Lord Vasili Von Holst kılığında yaptığım bir teftiş sırasında, yine beklenmedik bir anda buldum. Gerçek adım oranın yerlileri için çok fazlaydı. Lord Vasili korkulacak bir adamdı, fakat düşük rütbesi onları, Barovia'nın gerçek efendisinin çok daha muazzam varlığının yaptığı gibi felç etmiyordu.

Alina, kasaba reisi ve karısı tarafından onuruma verilen hoş geldin yemeğinde masaya servis yapan kızlardan biriydi. Bu türden sosyal merasimler rütbe sahibi insanlar için ara sıra gerekli olan bir eziyetti. Bunlara vergilerimin kimler tarafından toplandığını öğrenmek ve bu konuda dürüst olup olmadıkla-

rından emin olabilmek için katlanıyordum. Hep bir sindirim sorunum olduğunu söyleyip yemek yememeye dikkat ediyordum. Alina bunu bilmeyerek şarap isteyip istemediğimi sormaya gelmişti.

Yumuşak sesiyle bir kelime, yüzünün bir anlık görüntüsü, ve *anladım*.

Gecenin geri kalanıyla ilgili hatırladığım çok az şey vardı, sadece Alina'ya yanıma oturması için ısrar etmemden ve onu, masalarının sunabileceği en lezzetli şeylerle sıkıştırmamdan doğan skandalın bulanık bir anısı. Kasaba reisinin karısı buna çok kötü bozulmuştu, ancak tek kelime söylemeye cesaret edemiyordu. Belki de kızı bir gönül eğlencesi için alıp götüreceğimi sanmıştı, fakat ona tam bir centilmen gibi davranmıştım ve oradan sadece Alina'nın narin eline saf bir öpücük konduraraak ayrıldım. Bir lorddan gelen bu beklenmedik ilgi karşısında afallamış, ancak aynı zamanda utangaç bir tavır içinde, bu tavrın hoşuna gittiğini de göstermişti.

O virane yaşlılar evinde geçen bir hafta boyunca, geleneklere karşı gelmeyecek bir şekilde ve bir refakatçi eşliğinde onunla flört etmiştim. Elbette ki ziyaretlerim sırasında refakatçiyi derin bir uykuya daldırdığımdan emin oluyordum, böylelikle Alina'yla rahatça konuşabiliyordum—ya da bu özel anlarda ona hitap etmeye başladığım gibi, Tatyana'yla.

Benim hipnotik teşviklerimle yavaş yavaş kim olduğunu hatırlamaya başlamıştı. O hafta için varlıkların en mutlusu bendim. Aşkım bana geri dönmüştü ve kimse onu geri alamazdı. Kendimi yeniden hayatta, yenilmez hissediyordum ve benim için her şey tekrar mümkün hale gelmişti.

Ancak aşık adamların tahminleri, onları her zaman için aptal adamlar haline getirir.

O gece uyandığımda, içimdeki, onun varlığına dair his gitmişti. Doğru, aramızdaki bağ çok zayıftı, çünkü bir önceki seferde olduğu gibi bir aptal ona zarar vermesin diye kanını paylaşmaya cesaret edememiştim. Bağımız daha çok aşıkların paylaştığı türdendi ve güneşin batışıyla bilincim yerine geldiği anda, birdenbire bir şeylerin korkunç biçimde yanlış olduğunu

fark etmiştim.

Gün ışığından saklanmak için kullandığım sığınaklarımdan birinden—köy mezarlığının altında toprağa gömülü, dayanıklı bir kutu—fırlayarak aceleyle neler olduğunu öğrenmek için, göreceklerim hakkında yarı umut, yarı dehşet dolu olarak yaşlılar evine doğru, hızla yol aldım.

Gelecekle ilgili tüm muhteşem beklentilerim, tüm iyimserliğim önümde ölü olarak yatıyordu.

Tozlar ve küller.

Yaşlı kadın tereddütle yanıma geldi. Sonunda yüzüne baktım.

"Nasıl?" diye sordum. Sesim bir fısıltıdan birazcık daha yüksek çıkmıştı.

"Bu sabah uyandığında ateşi vardı, lordum. Ben köyün şifacısıyım ve sizin bunu isteyeceğinizi bilerek derhal beni çağırdılar."

"Ateş?"

"Çok ciddi görünmüyordu; ona bu tür şeyler için kullandığım her zamanki şifalı otlarımdan verdim, fakat öğleye kadar hiç düzelme olmadı. Ona midesini bozacak bir şey yiyip yemediğini veya bir böcek tarafından ısırılıp ısırılmadığını sordum. Bazen sinekler hafif hastalıklar taşıyabiliyor, fakat bu, gördüğüm hiçbir şeye benzemiyordu."

"Devam et."

"Zaman ilerledikçe, öğleden sonra, durumu kötüleşti ve sayıklamaya başladı. Birkaç kişiyi onu soğutması için dağdan buz getirmeye yolladım, fakat hiçbir işe yaramadı. Bir saat kadar önce vefat etti. Üzgünüm."

Son acı dalgasıyla baş edebilmek için gözlerimi kapadım. "Benim—benim hakkımda bir şey söyledi mi?"

"Hayır. Birkaç kez Sergei ismini sayıkladı, fakat onun kim olduğunu bilmiyoruz. Burada bu isimde kimse yok."

Bir dalga daha. Öncekinden de kötü.

Bir süre sonra kendimi toparladım, ancak gerçek tepkimi ortaya koymadan önce buradan ayrılmam gerektiğini biliyordum.

Fakat yalnız ayrılmayacaktım.

Cansız bedenini göğsüme yaslayıp onu gecenin içine doğru taşırken, kimse bana karşı çıkmak için tek bir kelime etmeye cüret edemedi.

Köyden düzenli adımlarla ayrılırken aldığım derin bir nefesle, bir ölü evinin pis kokusu burnuma çalındı. Ben ilerledikçe koku yoğunlaşıyor, gitgide daha can sıkıcı bir hale geliyordu. Neyse ki nefes almak benim için artık bir gereklilik değildi. Onu kollarımda nazikçe taşıyarak ilerlemeye devam ettim.

Gökyüzündeki kara bulutlar, iç acıma karşılık verircesine karardı, büyüdü ve bir araya toplanmaya başladı. Yıldızları silerek, batan ayı arkalarında bıraktılar. Hiçbirinin ışığı yeryüzüne ulaşmıyordu, fakat böylesine sıradan engellerden etkilenmeden, her şeye rağmen yoluma devam ettim. Tırmanarak köye yukarıdan bakan dağa çıkan patikadan—belki de onun için buz getirmeye giden gençlerin kullandığı patikadan—yürümeyi sürdürdüm.

Hepsi boşunaydı.

Yukarıdaki fırtına şiddetlenmeye devam etse de, hiçbir rüzgâr bize dokunmadı. Burada, aşağıda, her şey sessizdi. Bir defalığına arkama bakmak için duraksadığımda, bunun nedenini gördüm.

Sis. Yoğun, biçimsiz ve tamamen anormal. Ayrıca dağın yukarılarına doğru yavaş yavaş tırmanıyordu, çok geçmeden bizi yakalayacaktı.

İleriye, yukarıya doğru hızla ilerledim, kollarım ve bacaklarım sürekli harcadığım çabadan yanana dek.

Hava değişmeye başlamıştı. Ölüm kokusu dağıldı, yerini dağ havasının ve karın temiz kokusuna bıraktı. Rüzgâr yüzümü okşadı, pelerinimi dalgalandırdı ve Tatyana'nın geceliğinin eteklerini havalandırdı.

Kayalık arazide kendi yolumu açmam gerekinceye dek daha da hızlandım.

Kar, önce ince bir serpinti, sonra neredeyse dizlerime kadar. Bunun beni yavaşlatmasına izin veremezdim ve beni olduğum yere çivilemeye çalışan tutuşuyla savaştım.

Gözüm hiçbir şeyi görmüyor, ayaklarım kendi yollarını buluyordu. Hırıltıyla nefes alıp veriyordum, yorgunluktan değil ağlamamak için harcadığım çabadan. Daha şimdiden çok fazla gözyaşı dökmüştüm. Bir daha, bir daha asla.

Sonra daha fazla tırmanamayacağım bir yere geldim. Devasa bir bıçak dağın bu kısmını kesmiş ve onu doğanın tüm sert güçlerine maruz bırakmışa benziyordu. Büyüyen fırtına, çevremizde dönen ve sadece ani bir rüzgârla yeniden doğmak üzere kayalara çarpıp parçalanan kar, şeytanlarını kamçılıyordu. Zirvenin yakınında bile değildik, fakat burası benim için yeterince yüksekti. Aşağıdaki yoğun sise bakarak uçurumun kenarında öylece durdum.

Sisin solgun dokunuşuyla vadi tamamen yutulmuştu. Aşağıdaki her şey yukarıdaki karışıklık derecesinde sessizdi. Tatyana ve ben bu iki gücün tam anlamıyla arasındaydık.

Gökyüzünde çakan bir şimşek, kocaman bir yay çizdi. Işığı Tatyana'nın yüzüne hayat vermiş, onu sanki hayata döndürmüştü. Bu sadece zalim bir alaydı ve kederimi daha fazla içimde tutamadım.

Istırabımı vahşi göklere haykırırken, sesim soğuk taşlarda yankılandı. Bir hayvan gibi haykırdım ve uludum, bunlar tepki beni sararken ortaya çıkan saf kederin sözsüz kükremeleriydi. Bu, köyde açığa vuramadığımdı. Acılarım bana aitti ve onları sona erdirmenin bir yolunu bulana kadar benimle kalacaklardı.

Son çığlığımın ardından, yükselen sislere baktım. Tatyana için geliyorlardı, daha önce de yaptıkları gibi. Çok zamanımız kalmamıştı. Tatyana'nın soğuk dudaklarını öptüm, sonra ayakları yerle temas edinceye kadar onu aşağı indirdim ve ağırlığını belini saran kolumla destekledim.

Sislerin gelmesini beklemeyecektik, bunun yerine onlarla ve umarım, son unutuluşla biz buluşacaktık.

Orada beni duyan her neysen, bana bu ölümü bahşet!

Her ikimiz için de olabildiğince uzağa atladım.

Rüzgârın uğultusu.

Soluk, gri hiçlik, her şeyi sardı.

Döndük ve yuvarlandık. Ona sıkıca tutundum, hangi çabuk

son ve bu sonun huzuru için dua ettiğimi bilmeden. Gözlerimle ne tarafın aşağı, ne tarafın yukarı olduğunu tayin edemiyor, bunu sadece düşüşümüzle hissediyordum. Her saniye bunun sonu olabilirdi.

İkimiz için, lütfen, ikimiz için de olmasına izin ver.

Fakat ona tutunmama rağmen yavaş yavaş ellerimden kaymaya başladı. Kollarımı ona daha sıkı sardım, fakat bu Sisler'in kendisini sarmak gibi bir şeydi. Tüm dokunma duygusu parmaklarımdan uzaklaştı.

Yok oluş. Huzur.

Geliyordu. Bir an için.

Tatyana'nın son görüntüsü gözlerimin önünde solup giderken, sanki ben de solmaya başlamıştım. Bedenim sanki çözülüyordu, onunki gibi. Beni yok edecek, yerle sert bir çarpışma olmadı, sadece gün ışığı dinlencelerim gibi bir endişesizlik kozasına giriş.

Tüm mutluluk rüyaları gibi, bu da sonsuza kadar süremedi ve nihayet gönülsüzlüklerin en büyüğüyle uyandım.

Yıldızlar görülebiliyordu, açık gökyüzünü delen parlak noktalar, göz kırpmayan ve acımasız. Çok uzun bir süre, düşünmeye cesaret edemeden sere serpe onları izledim, çünkü düşünürsem anılar gelecek ve onun düşüncelerini getirecekti. Buna henüz hazır değildim.

Dağın dik yamacı önümde korkunç bir şekilde yükseliyor, kar, kayalık omuzlarını kaplıyor, ayaklarında sık ağaçların yumuşak gölgeleri uzanıyordu. Bense daha da fazla ağaçla çevrili yumuşak, verimli topraktan oluşan bir açıklıktaydım.

Yukarıdaki fırtınanın ve aşağıdaki Sisler'in tüm belirtileri gitmişti. Batan ay gitmişti. Ben. . . ben her nerede bilinçsiz uzanıyorken ay yeni bir döngüye girmişti. Bu açıklıkta bir haftadır yatıyor olamazdım, sabah güneşi beni çoktan küle çevirmiş olurdu. Sisler—Ölüm'ün maşası—bunu önlemiş olmalıydı. Hâlâ hayatta olabilmemin en uygun açıklaması buydu. Belki de henüz farkında olmadığım başka sebepler de vardı; fakat beni bu ahmaklığımdan kurtaran her neyse, kendini göstermeye utanıyordu. Bunu yapması bana onunla savaşma fırsatı verirdi.

Tatyana da ardında hiçbir iz bırakmadan yok olmuştu.

Hâlâ yaşıyordum—eğer biri buna yaşamak diyebilirse—hâlâ yas tutabilirdim ve o korkunç düşüşe rağmen hâlâ sağlam ve tek parçaydım. Yüz yıl kadar önce ruhumu sattığım karanlık güçler, fiziksel acı kadar basit bir şeyin beni kalbimdeki dayanılmaz ıstıraptan kurtarmasına izin vermezdi. Ölümse. . . pekâlâ, bu elimden alınan, böylece beni sonsuza dek buraya hapseden ilk şeydi.

Ben, Strahd Von Zarovich, Barovia'nın yüce lordu, aynı zamanda onun mahkumuydum.

* * * * *

Uzun bir süre oyalandıktan sonra nihayet ayağa kalktım ve köyden Ravenloft Şatosu'na doğru yürümeye başladım. Şu anın omuzlarımdaki yükünü, neyin yanlış gittiğini ve gelecekte aynı hataları yapmaktan nasıl kaçınabileceğimi çok daha sonra, çalışma odamın sükuneti içindeki kitaplarımın sakinleştirici arkadaşlığıyla ve Tatyana'nın portresi karşısında düşünecektim. Tekrar gelecekti, emindim. Sanat üzerindeki çalışmalarım o dereceydi ki olayların her zaman için belli bir döngüsü olduğunu biliyordum ve bu, kendini tekrar *etmeliydi.*

Güneye bir dönüş ve hemen ardından yol olarak kullanılan o eski hatta yaklaşıyordum. Düzenli olarak kullanılmayan yolun bazı yerlerinde otlar bitmişti. İnsanlar daha çok kendi köylerinde, kasabalarında ya da birkaç günlük yürüyüş veya at koşuşu mesafedeki barınak yerlerinde kalmayı tercih ediyorlardı. Bu kurala yegane istisna bendim.

Ayın ve yıldızların konumlarından gördüğüm kadarıyla, şafaktan önce yolculuk etmek için önümde saatler vardı. Doğru, yarasa şeklimi alarak havalanıp, bundan çok daha kısa bir sürede şatoma dönebilirdim, fakat insan formunda kalıp yürümek istiyordum. Acelem yoktu ve fiziksel gayretin beni bu son olayları düşünmekten alıkoyacağını umuyordum.

Ayrıca acıkmıştım.

Köyde geçirdiğim zaman boyunca yeteri kadar beslene-

memiştim. Lord Vasili bir misafir olarak köyde bulunduğu sırada, kimseyi öldürmemeye ve avlanma faaliyetlerimi olabildiğince gizli tutmaya özen gösteriyordum, aksi takdirde, daha önce de olduğu gibi bir aptalın Tatyana'ya zarar vermesine dolaylı yoldan sebep olabilirdim. Fakat çok uzun süredir doyasıya beslenmemiştim ve bunun sürekli acısının sona erdirilmesi gerekiyordu—ve de en kısa zamanda.

Yakınlarda bir yerlerde bir çoban kulübesi vardı. Eğer bahar doğumları hâlâ devam ediyorsa sürüsünü henüz tepelere çıkarmış olmazdı ve bu sayede kendimi şanslı sayabilirdim.

Hafif iniş çıkışlı çimenlikleri olan bu arazide bir millik yürüyüşten sonra, çobanın himayesindeki koyunları ve kederli melemelerini duydum. Üzerinde durduğum yükseltiden yarım mil ötede onları gördüm, ağıllarının alçak taş bir duvarla çevrili açıklığında birbirlerine sokulmuş, huzursuzca dolanıyorlardı. Hafif rüzgâr onlardan bana doğru estiğinden, varlığıma özellikle tepki vermediklerini biliyordum ve onları neyin bu kadar ürküttüğünü merak ettim.

Nefes alırken, havada kanın tanıdık kokusunu duydum.

Bu, kesinlikle hayvan kanıydı ve benim için gıda olarak ancak tuzlu suyun bir adamın susuzluğunu geçirdiği kadar faydalı olurdu, fakat yine de, içimde bir takım tepkiler uyandırmıştı. Kendime hakim olmam için kısa bir süre geçmesi gerekti. Başarılı bir avcı, avını kaybetmeyi göze almadığından, ona düşünmeden atılmazdı. Kendimi önümde neler olup bittiğini değerlendirebilecek kadar sakinleştirmeyi becerdim; içsel arzumun tek belirtisi, normal uzunluklarına geri dönmeyi inatla reddeden köpek dişlerimdi.

Kulübe mütevazı bir taş yapıydı, şatomun duvarları içinde ancak küçük bir baraka olabilecek boyuttaydı, fakat belli ki bir çoban için yeterliydi. Bu taraftan gördüğüm küçük pencerenin kepenkleri sonuna kadar açıktı; bu, gece için Barovia'da duyulmamış bir şeydi. Adam delirmiş miydi?

Ağılı kalkan olarak kullanıp geniş bir çember çizerek, kulübenin ön tarafına geçtim. Küçük kulübenin ön kapısı da açıktı ve eşiğinde kısa saplı pipolarını içen ve tamamen yabancı bir şi-

veyle konuşan iki adam oturuyordu. Donanımlarına ya da tavırlarına bakılırsa, hiç de çoban gibi durmuyorlardı.

Giyimleri geleneksel Barovia tarzı değildi. Uzun, beyaz gömlekleri üzerine koyun derisi yelekler giyecekleri ve pantolonlarını alçak çizmelerinin içine sokacakları yerde, bu ikisi, kısa, deri yelekler ve sadece tarih kitaplarında çizim olarak gördüğüm, şalvara benzeyen birer bol pantolon giyiyorlardı. Çizmeleriyse dizlerine kadar geliyordu ve yanlarında metal disklerle süslenmişlerdi. Her şeyleri yabancıydı, taşıdıkları kılıçlardan başlarındaki kalın, solgun saçlarını ördükleri püsküllere kadar.

Ve hepsinin ötesinde, karanlıktan korkmuyorlardı.

Kulaklarım onları duyacak kadar keskindi, fakat garip lehçelerinden dolayı konuşmalarını takip etmek zordu. Şu ya da bu kelime alışılmadık biçimde telaffuz edilse de kulağa tanıdık geliyordu, fakat anlamlarını çıkaramıyordum. Onları anlamamı sağlayacak bir büyüyü kolaylıkla yapabilirdim, fakat o an için bunu önemsiz bir ayrıntı olarak saydım. Onları ele geçirdiğimde dilediğimce sorgulayabilirdim. Adamlardan biri bir tür şaka yaptı ve diğeri buna hoşa gitmeyecek bir tarzda güldü. Görünüşe göre bu onları hareketlendirmişti, çünkü kapıdan uzaklaşıp çevresinden dolanarak bir ateşin parıltısını gördüğüm kulübenin uzak köşesine doğru ağır ağır yürüdüler.

Elli ayak ötelerinde, sınırlı gece görüşlerinin yeterince dışındaydım. Her zamanki gibi baştan aşağı siyahlara büründüğümü de hesaba katarsak, görünmez sayılabilirdim. Üzerimde beyaz görünen tek şey yüzümdü, bu sebeple de büyük bir kısmını pelerinimi yukarı çekerek örttüm ve ağılın korumasından ayrıldım—koyunlar yakındaki varlığımdan eskisinden de çok rahatsızdılar—aynı adamların rahatsız oldukları gibi.

Kalabalık bir insan topluluğu için büyük bir yemek ateşi vardı. On beş kişi saymıştım. Garip giysilerine ve konuşmalarına bakılırsa hepsi aynı kabileden ya da ülkedendi, hepsi zindeydi ve çoğu, ordular için askerlik çağındaydı. Atlarını oldukça yakına bağlamışlardı. Neyse ki atlar henüz kokumu almamışlardı, yoksa sahiplerini varlığımdan haberdar ederlerdi.

Kan kokusu, yüzülmüş bedenleri o anda ateşin üzerinde kızaran yarım düzine kuzunun kıyımından kaynaklanıyordu. Böylesine bir yemeğe olan ilgim yüz yıl kadar önce yok olmuştu ve bu bana aptalca bir israf gibi geliyordu. En çok iki ya da üç kuzu akşam yemeğinde hepsine yeterdi.

O sırada çobanı gördüm.

Toprağa gömülmüş, tepelerinde onları birleştiren başka bir parçanın bulunduğu iki, uzun tahta çubuk, normalde koyunlar için kesim yeri olarak iş görüyordu. İşlevi, üstteki yatay kalasın üzerinden bir ip atıp koyunun bedenini yukarı kaldırarak daha kolay temizlenmesini sağlamaktı. Bu baş belâları, adamın ayak bileklerini bir iple bağlamışlardı ve çoban o ipin ucunda baş aşağı sallanıyordu. Ara sıra birisi bir tekme atıp onu bir o tarafa, bir bu tarafa sallandırıyordu ve bu onlar için büyük bir neşe kaynağıydı. Çobanın elleri sıkıca bağlı olduğundan, sallanırken yandaki kazıklara çarpmaktan koruyamıyordu.

Bir çapulcu ordusu, fakat bildiğim hiçbir topraktan değil. Her nasılsa hapishanemin sisli sınırlarını geçip Barovia'ya giren haydutlar, hırsızlar, belki daha da kötüsü. Topraklarımı ve insanlarını rahatsız eden bu tür şeyleri hiçbir zaman hoş karşılamadım, fakat bu durum bir istisna teşkil edebilirdi.

Bu avdan zevk almamam için hiçbir sebep olmadığından karanlığa doğru birkaç metre geri çekildim ve şeklimi değiştirmemi sağlayan, içimdeki eşsiz gücü çağırdım. Seçtiğim şekil doğal olamayacak kadar büyük de olsa, bir kurdun şekliydi, büyülü bir biçimde kıyafetlerimin yerini alan dumanlı, kalın, siyah kürke sahip bir kurt. Büyü kesinlikle işin içinde olmasına rağmen bu, üzerinde çalıştığım Sanat'tan farklı bir şeydi. Çünkü tabiatımdan ve değişmiş halimden gelen, çalışma gerektirmeyen, sadece bir arzuya yoğunlaşmaktan doğan bir yetenek.

Kara dönüşümüm tamamlanınca, duyularımdaki değişikliklere alışabilmesi için zihnime biraz süre tanıdım. Duyu ve koku alma en çok etkilenenlerdi, koku alma yeteneğim insan şeklimde olduğundan yüz kat fazla artmıştı. Pençelerimin altındaki eski kış örtüsüyle taze bahar çimenleri arasındaki tezat-

lığı ve yakınlarda bir tavşan yuvası olduğunu fark ettim. Tavşanlardan bir tanesi sadece birkaç dakika önce buralardaydı ve bir sansar tarafından yakından izleniyordu.

Duyuşum kulaklarımı çevirdiğim yere odaklanıyordu. İstersem aynı anda hem öne hem de arkaya konsantre olabiliyordum. Adamları çok net duyuyor, gelen seslerin içinde her birinin sesini tek tek ayırabiliyordum, gurubun görünüşteki liderinin söylenmesinden en düşük rütbeli gencin şikayetçi burun çekişine kadar. Geceyi geçirmeleri için başka bir yere bağlanmış, huzur içinde otlayan atların homurtularını ve tam şu anda tavşan deliğinin çevresini koklayan sansarın çıkardığı hışırtıyı fark edebiliyordum.

Kokumun koyunları deliye döndüreceğini bilerek çevresinden dolanıp ağıla doğru dikkatli ve yavaş adımlarla ilerledim. Gelişimle beraber aralarında bir kargaşa çıktı, bir kısmı korkuyla meleyip huzursuzca etraflarında dolanırken, birkaç tanesi alçak, taş engelin üzerinden atlayıp kaçtı. Adamların dikkatini çekmek için bu kadarı yeterliydi. Liderleri neler olduğuna bakması için birini yolladı.

Adamların çoğu sırtlarında oldukça enteresan, egzotik biçimli, kavisli, kısa yaylar ve bunlarla kullanmak için çok uzun görünen oklar taşıyordu. Buna rağmen şüphe yoktu ki oldukça ölümcüldüler. Neler olduğuna bakmak için aralarından ayrılan adam da bu şekilde silahlanmıştı. Yayını eline alıp neredeyse gözümle takip edebildiğimden daha büyük hızla bir ok sürdü. Bu biçimdeyken görüşüm her nasılsa çarpılmış ve tüm renklerden arınmıştı, bunun dışında mükemmeldi.

Okçu, karanlığın içine pek bir şey göremeden bakarak ağılın etrafında dolaştı. Gözlerinin alışması biraz zaman alacaktı ve görüşü o zaman bile benimkinin yanına dahi yaklaşamayacaktı.

Bir çoban köpeği zannedilmeyi umarak havlama sesi çıkardım ve biraz ağlar gibi yaptım. Adam gözle görünür şekilde rahatlamıştı, haberi arkadaşlarına iletti ve lehçesinden doğru anladıysam, niyeti beni gecenin ziyafetine dahil etmekti. Köpek eti anlaşıldığı kadarıyla gözde lezzetlerindendi ve adam bul-

duğu şey için liderlerinin içten bir onayını aldı.

İşte bu kesinlikle alışılmadık bir şeydi; *ben* birisinin yemeği olacaktım. Ne yazık ki hayal kırıklığına uğrayacaklardı.

Adam arkadaş canlısı bir ıslık çaldı, ben de ona küçük havlamalar ve ağlamalarla cesaret vererek onu arkadaşlarından ayırıp, kulübe küçük bir yükseltinin arkasında kalıncaya dek kendime çektim. Böylelikle diğerlerine hiçbir ses gitmeyeceğini umuyordum.

Zaten çok ses çıkarmak niyetinde de değildim.

Adam oyunumdan sıkılmaya başlamış ve arkadaş canlısı çağrıları sinirli bir ton kazanmaya başlamıştı. Ben de pekâlâ sabırsızdım, çünkü açlık duyan sadece o değildi. Dikkatli olmalıydım. Sonuçta, ok tahta bir çubuktu—kazık olarak kullanılabilecek bir parça. Her ne kadar ölümü zaman zaman arzulasam da, tercihim onu kendi istediğim şekilde karşılamaktı, bir hırsızın ellerinde değil.

Yükseltiden aşağı inmeye başladığımda, bir kez daha şeklimi değiştirerek, bu sefer yere yakın, toplanmış bir sis biçimini aldım. Bu gayet sık görülen bir olaydı, ancak hava koşulları şu anda buna uygun değildi. Bunu fark etmemesi için köpeği bulmakla çok meşgul olmasına güveniyordum.

İşe yaradı. Aptal herif biçimsiz formumun tam içinden yürüyüp gitti. Tam geçtiği anda yerden yükselerek, tekrar doğal halime büründüm.

O daha dönemeden üzerindeydim, arkasından kavrayıp, adamı kaldırdım ve ayaklarını yerden kestim. Bir kolum göğsünden dolandı; diğer elimse çenesini bir mengene gibi sıkıştırıp kapadı ve boynunu açıkta bırakarak kafasını bir yana yatırdı. Dişlerim derisini geçip altındaki damarı delerken, içindeki nektarın ne kadar tatlı ve sıcak olduğunu fark ettim. Derin bir açlık duyduğumdan çırpınışları fazla uzun sürmedi.

Bu, aylardır tadını doya doya çıkarabildiğim ilk beslenmeydi ve kendimi gayet kuvvetlenmiş hissediyordum. Benim için kanın sıcak, kırmızı gücü gibisi yoktu. Bununla karşılaştırabileceğim en iyi şey, savaşın ateşinin üzerimde olduğu kumandanlık günlerimdi. Öldürmenin hazzıyla kanım nasıl da

çağlardı. Fakat bu, kontrolümü kaybedip gerçekten *beslendiğimde* beni saran hazzın yanında hiçbir şeydi.

Benim için zevk, onun içinse ölüm.

İştahıma çok sık yenik düşmemeye dikkat ediyordum. Eğer kendimi bıraksaydım her gece bu şekilde beslenecektim. Bunu yapmak için sürekli bir arzu duysam da, bu nadiren, ancak ihtiyaç duyduğumda yaşayabildiğim bir zevkti. Bu arzuya düzenli aralıklarla teslim olmak bir felaket olurdu; Barovia'nın nüfusu o kadar fazla değildi. Sadece birkaç yıl boyunca beslenebilirdim, yüzlerce değil. Her zaman bir dereceye kadar kendimi sınırlandırmaya katlanmak, yokluğundan pişmanlık duymaktan iyiydi.

O an için doymuştum, sonraki hedefim olabildiğince çok arkadaşını canlı ele geçirmenin bir yolunu bulmaktı. Bunu istememin nedeni onlara acımam değildi. Bu adamlar, bu şekilde ülkeme girerek zaten ölmüş sayılırlardı. Hırsızlardan nefret ederim. Bana daha sonraları hizmet etmeleri için onları canlı istiyordum. Bu adamlar beni sürekli besin bulmak için şatomdan ayrılmak zahmetinden kurtarıp, uzunca bir süre idare etmemi sağlayabilirlerdi.

Kurbanımın kılıcını fazlasıyla süslü kınından çıkardım ve keskinliğine baktım. Jilet gibiydi. Bakımlı ve iyi. Bu beni kılıcı indirip kafasını bedeninden ayırırken çok çaba harcamaktan kurtardı. Çok kan yoktu—pek şaşırtıcı değil—çıkan sızıntı da çimler tarafından hemen emildi. Kesik kafayı örülmüş saçlarından tutup kaldırdım ve yemek ateşinin başında neler olup bittiğini görmek için geniş bir çember çizerek, kulübenin etrafından dolandım.

Görünüşe bakılırsa ziyafetleri hazırdı, liderleri çoktan kızarmış kuzunun başına oturmuştu. Bu adamın liderleri olduğunu varsayıyordum çünkü diğerlerine göre daha yaşlı ve şişmandı ve boynunda birçok altın madalyon ve kolye asılıydı. Beline gösterişli, boyalı bir değnek bağlıydı. Ayrıca en yüksek ses onundu ve diğerleri ona karşı kesin bir itaat sergiliyordu.

Kesik başı yere koyarak kurt şeklime geri döndüm ve otların arasında beklemeye koyuldum. Çok geçmeden beklentile-

rimi boşa çıkarmayarak, yanlarından ayrılmış arkadaşları için boş geceye seslendiler. Onu bulmak için birilerini göndermeyi akıl etmeleri ise ancak yemeklerini yedikten sonra oldu. İki adam bu işi üstlenmişti.

Onları karşılamak için harekete geçerek, uzun adımlarla cesedi bıraktığım yere döndüm. Onları da aynı şekilde, sis şeklini alıp içimden geçmelerini bekledikten sonra arkalarından yakalayarak pusuya düşürdüm. Her birinin kafasına, tam kulaklarının arkasına atılan sert bir yumruk, onları uysallaştırmaya yetmişti. Ardından arkadaşlarının bir sonraki hareketini beklemek için geri çekildim.

Çeyrek saat sonra, iki tanesi daha, arkadaşlarına seslenerek geldiler. Bu seferkiler daha tetikteydi; biri yayıyla hazır bekliyordu, diğerinin de kılıcı elindeydi—ancak iki silah da kendilerini savunmada onlara bir fayda sağlamadı.

Beşi gitti, kaldı on. Endişelenmeleri için yeterli zaman geçtikten sonra, diğerleri arkadaşlarına ne olduğuna bakması için bir grup daha yolladılar. Kuşkuları had safhadaydı ve altısı birlikte yollarını aydınlatması için ateşten aldıkları alevli odunlar taşıyarak ilerliyorlardı. Yeni ay batmıştı ve çevrelerindeki arazi kaygı verecek kadar karanlıktı. Yıldızların zayıf ışıkları görüşlerine pek yardımcı olmuyordu.

Cesetlerle karşılaşıncaya kadar diğerlerinin bıraktıkları belli belirsiz izleri takip ettiler. Arkadaşlarının hiçbirini uyandıramayınca endişelendiler. Hiddetlenmeleri ise başsız cesedi fark etmelerinden sonra oldu. Tepkileri beklediğim gibi bağırış ve öfke doluydu, hepsi bunu yapanı bulmak için bir yana dağıldılar. Sadece ikisi bir arada kalacak kadar akıl sahibiydi, diğerlerine de aynısını yapmaları için boşu boşuna seslendiler.

Düşmanının zayıflıklarını kullanmayan bir kumandan, kötü bir kumandandır. Karanlıkta aniden ortaya çıkıp onları birer birer bayıltmak için elimden gelen çabayı gösterdim. Bu sırada insan şeklinde kalmamda bir sorun yoktu. Yere yakın durup, hareket etmediğim sürece kıyafetlerim beni gayet iyi gizliyordu. Geceleyin hareketi algılamada göz tüm duyuların önüne geçer ve ben gerektiğinde hiç ama hiç hareket etmeden durabi-

lirdim. Bir keresinde yerimi belli eden beyazlığını saklamak için yüzümü nemli toprağa bastırıp ellerim açılmış ve pelerinim tarafından örtülmüş şekilde yatarken, adamlardan biri elime basıp bir süre üzerinde dikildi. Arkadaşlarıyla birlikte pür dikkat, ortak düşmanlarını aradıkları sırada ben gülmemek için kendimi zor tutuyordum.

Fakat adam hareket eder etmez, onu da etkisiz hale getirdim. Birlikte kalan diğer ikisi de diğerlerinden daha büyük bir zorluk çıkarmadılar. Onu gitti, kaldı beş.

Kalanlar ateşe yakın duruyorlardı. Giden arkadaşlarının arkasından boşu boşuna seslendiler. Liderleri çabucak çoban kulübesine girmelerini emretti. Dışarıyı görebilmek için kapıyı ve kepenkleri açık bıraktılar. Gruptaki genç adamlardan biri çobanı işaret etti ve söylediklerinden birkaç kez *krothka* kelimesini yakaladım. Bir tartışmaya kulak misafiri oluyordum—görünüşe göre tartışma *krothka*'yı, yani çobanı içeri alıp almamakla ilgiliydi. Genç adamın itirazı, çobanın dışarıdaki her neyse ona karşı yem olarak kullanılabileceği düşüncesine sahip gözüken liderleri tarafından reddedildi.

İşleri biraz daha eğlenceli hale getirmek için yerden birkaç taş alıp bunları gürültü çıkarmaları için havada yüksek bir kavis çizdirerek arduvaz çatıya atmaya başladım. Bunu birçok yönden tekrarladım, böylelikle tam olarak nerede olduğumu bilemeyeceklerdi. Daha sonra yaklaşarak, hepsi kapıdan dışarı bakarken kesik kafayı pencereden içeri salladım.

Bu, ortalığı cidden karıştırdı.

Atılacak başka iğrenç nesnelerin sığınaklarına girmemesi için kapıyı ve kepenkleri kapamayı sonunda akıl ettiler. O andan itibaren hata yapmanın hemen hemen imkânsız olduğu noktaya gelmişlerdi. Biraz karanlığın ve bilinmeyen bir düşman tarafından atılan birkaç taşın (ve kesik bir kafanın) yapabildikleri şaşırtıcıydı.

Onlar içeride neler yapacaklarını tartışmakla meşgulken, ateşe doğru yaklaştım, adamlardan birinin ardında bıraktığı deri yüzme bıçağını aldım ve talihsiz çobanın bağlarını keserek, adamı aşağı indirdim. Çoban, taşların çıkardığı gürültüleri, ko-

yunların korku dolu melemelerini, artık varlığımı hissetmiş olan atların kişnemelerini ve kendisini yakalayanların bağırış ve inleyişlerini duymuştu. Ayrıca adamın hava kararıktan sonra dışarıda kalmaktansa parmaklarından birini kesmeyi yeğleyecek bir Barovialı olduğunu da hesaba katarsak, elimde gerçekten de korkmuş bir adam vardı. Buna karşılık, olanları ona açıklayacak ne zamanım, ne de buna niyetim vardı—çobanı bayılttım ve sorgulamak için geri döneceğim vakte kadar orada bıraktım.

Çobanın içten gelen avazı çıktığı kadar bağırışı ve bunun birdenbire kesilmesi kulübedekilerin moralini şüphesiz yükseltmemişti. Atlar da bundan pek hoşlanmamışlardı; kendilerini bağlayan ipleri koparak şanssız sahipleriyle aralarındaki mesafeyi gitgide açıyorlardı. Bu, kulübeden çıkıp kaçan hayvanların arkasından fırlayan iki adamın kaderlerini belirleyen bir etkendi.

Eğere bindikleri anda adamları yakalamak çok daha zor bir hale gelecekti. Yollarını kestim ve birisini eğere ayağını atarken tuttum. Adamı aşağı çekerken at paniğe kapıldı ve adam düşerken ayaklarında oluşan baskıyla tiz bir sesle kişnedi. Adam, kendilerini oldukları yere çivileyen korkudan kurtulup gecenin içinde kaybolan koyunlar gibi bağırıyordu. Kafasına vurduğum hızlı ve sert bir darbeyle onu bayılttım.

Arkamdan bir bağırış duydum ve ikinci adamı görmek için tam zamanında döndüm. Delirmiş gibiydi; çılgın bakışlı gözlerle, elinde kılıçla ve beni ortadan ikiye ayırmaya hazır.

Bunun için tek bir fırsatı vardı.

Kavisli kılıç neredeyse hiçbir dirençle karşılaşmadan tam içimden geçti. Kıyafetlerim berbat olurken, vuruştan kaynaklanan kuvvetli bir çekişten başka bir şey hissetmedim. Onun için ne yazık, artık kılıç yaralarına karşı bir zamanlar olduğum gibi aciz değildim.

Adam benim kanlı bir et yığını olarak düşmemi beklerken, ben onu hayretler içinde bırakıp karşısında zarar görmemiş bir halde tek parça olarak duruyordum. Ardından, onu da arkadaşının yanında derin bir uykuya yatırdım.

Geriye küçük kulübede hapsolmuş üçü kalmıştı. Arkadaşlarına neler olduğunu tam olarak bilmemelerine karşın, dışarıda sinsi sinsi dolaşan her neyse onun kendilerine aynı başarıyla saldırmaktan çok daha iyisini yapabileceğini biliyorlardı. Çok kısa bir zamanda bir düzine iyi silahlanmış adamın hakkından gelen, bir kere bile göremedikleri, içinde gecenin vücut bulduğu bir şeye karşı küçük ve zayıf bir sığınakta sıkışmışlardı. Onlardan tamamen ümitsiz olmaları dışında bir şey bekleyemezdim, ancak bu bir sorun yaratabilirdi. Ümitsiz adamlar genellikle net düşünemezlerdi ve bu da onları ne yapacakları önceden kestirilemeyen, oldukça tehlikeli bir hale getirirdi.

Gecikmiş tepkim yüzünden harap olmuş pelerinimi, paltomu, nakışlı yeleğimi ve bir zamanlar çok güzel olan siyah, keten gömleğimi üzerimden attım. Ucunda Von Zarovich yakutu asılı olan, boynumdaki altın zincir zarar görmemişti. Onu benden alabilmek için bir kılıç darbesinden çok daha fazlası gerekirdi. Kişisel güvenliğim hakkında pek bir kaygı duymamama rağmen, değişimimden önce aldığım yaraların izlerini taşıyan soluk gövdem, geceleyin daha kolay görünen bir hedef haline gelmişti. Şimdi tek istediğim kalan adamların, ben yanlarına varmadan önce kendilerine herhangi bir zarar vermediklerinden emin olmaktı.

Şu anda kulübenin her tarafı sıkı sıkıya kapalıydı, kapı ve kepenklerden en ufak bir ışık huzmesi bile sızmıyordu. Adamlar karanlıkta gergin ve her şeye hazır halde çömelmiş oturuyor olmalıydılar. Sürünerek kulübeye yaklaştım, kuvvetimi topladım ve zayıf tahtaya güçlü bir tekme attım, hemen ardından da yoldan çekilmek için yana doğru bir hamle yaptım.

Yeterince uzaklaşamamıştım. Somut—önce bir ok olduğunu sandığım—fakat görünmeyen bir kuvvet beni dışarı savurdu ve tüm gücüyle beni olduğum yere çiviledi.

Ciğerlerimdeki bayat hava, gücün etkisiyle dışarı fırladı ve dizlerimin bağı çözüldü. Bir an için büyük bir el beni olduğum yerde tutuyor gibiydi, sonra alıp yere vurdu. Kuvvetinden ve beni etkileyecek kadar güçlü bir şeyin varlığının ani şaşkınlığından sersemlemiş halde yatıyordum.

Haydutlar bir ilahi söylemeye başlamışlardı. Derinden gelen yabancı, garip ve ritmik bir dilde alçalıp yükselen sesler duydum. Sözcükler beni çekiç darbeleri gibi dövüyordu. Bir çeşit büyü. . .

Büyü değil. . . dua. Yabancı tanrılarından birine bir yakarış. Sisler'in ötesindeki tanrılarının onları duyup duymaması bir şey ifade etmiyordu; sadece inançları bile beni aciz kılacak kadar güçlüydü. Kılıçlar işe yaramadığında, insanlar tanrılarına dönerlerdi ve bu adamlarda uzun süredir karşılaşmadığım türden, gerçek bir inanç vardı. Bu, avlanan bir şahin gibi beni yakalamış, pençeleriyle omuzlarımı ve sırtımı parçalamaya başlamıştı. Kurtulmaya çalıştım, fakat pençelerinin arasında hapis kalmıştım.

Liderleri ilahiye önderlik ediyor, kulak tırmalayıcı sesiyle kafamın içini oyuyordu. Acıdan kıvranıyordum, sesin sadece kendisi bile derimi yakıyor gibiydi. Adamlardan biri, kılıcı başının üstünde, öne çıktı. Zalim kılıcının saçtığı donuk, yeşil büyü parıltısını gördüm. Arkadaşına yaptığımın aynısını şimdi o bana yapacak, kafamı bedenimden ayıracaktı.

Ümitsiz adamlar genellikle net düşünemezler, bu da onları ne yapacakları önceden kestirilemeyen oldukça tehlikeli bir hale getirir. Kendimi savunmak için aklıma gelen ilk büyüyü yapacak kadar ümitsizdim. Eğer durup düşünseydim, çok daha az yıkıcı bir şey yapardım. İşte o anda bir yıldırım karanlığı deldi, kulakları sağır eden çatırtısı liderlerinin sesini bastırdı. Bu kutsanmış anı, bana ölümümü getirecek kılıçtan kaçmak için kullandım.

Gerek kalmamıştı.

Gözlerim ışık patlamasının ardından tekrar karanlığa alıştığında, adamlardan geriye büyük bir kısmı kömürleşmiş üç cesetten çıkan dumandan başka bir şey kalmadığını gördüm. Herhangi bir zarar görmemiştim. Üç haydut, üç farklı yönde, sırtüstü yatıyordu. Liderleri kulübenin arka duvarından dışarı savrulmuştu.

Tam ortalarına düşen yıldırım bir ayak derinliğinde bir çukur açmıştı. Çimenler de yanmıştı ve açığa çıkan toprakta, ısı-

nın çok yüksek olduğu merkezden yayılan, soğumakta olan düzensiz damarlar halinde otlar vardı. Adamlara gelince. . . pekâlâ, yakaladığım on biri ihtiyaçlarıma kafi gelmeliydi; bunlar artık beslenmek için pek de uygun halde değildiler. Böyle olması belki de daha iyiydi. Zindanlarımda ihtiyaç duyduğum son şey bana karşı uğursuz dualarıyla savaşan zavallı, kutsal bir adamdı. Bu tipleri bilirdim; içinde bulundukları durum ne kadar kötü olursa kendilerinde tanrısal güçleri çağırmak için o kadar fazla kuvvet bulurlardı.

Ziyan olmuşlardı. Fakat bu, pek de yas tutacağım bir şey değildi. Ölüleri hâlâ uşak olarak kullanabilirdim. Biraz kendimi toparlayıp uygun büyüleri işleme koyduğumda, hepsi Ravenloft Şatosu'na kendiliklerinden yürüyeceklerdi. Hayatta olanlar zindanlara indirilecekler, ölülerse üzerlerinde uygun ve kalıcı değişiklikleri yapıp, onları birer muhafız haline getireceğim çalışma alanlarımdan birine götürüleceklerdi.

İzleyecekleri yol, onları şatonun eteklerindeki bir Barovia köyünün tam içinden geçirecekti, nüfusun içini titretecek bir görüntü. Böylelikle lordlarının ülkede barışı sağladığını bilecekler ve belki de bu onlara, kendilerinin de aynısını yapmaları için ilham verecekti.

Kendimi toparladım ve bu ağır saldırının üzerimdeki etkisini tam olarak sildikten sonra, işe başlamak için adamları bir araya getirdim. Bir saat geçmeden hepsi kontrolüm altındaydı ve yavaşça batıya ilerliyorlardı. Kafası kesik olan—kafasını cansız elleri arasında taşıyordu—ve yanıp, kararmış olan üç tanesi de diğerlerinin yanındaydı. Şafakla birlikte, hepsi uygun yerlerine ulaşacaklar ve yapmayı hiç ummadıkları—veya hayal dahi etmedikleri—şekilde bana hizmet edeceklerdi.

* * * * *

Ölümbüyücüsünün 579 yılında kayboluşundan sonra Lord Strahd tarafından kurtarılan ve tercüme edilen Azalin'in özel yorumlar defterinden bir alıntı.

543 Barovia Takvimi, Barovia

Von Zarovich burada Tatyana adlı kadına olan devamlı takıntısından bir örnek sergiliyor. Tatyana onun kör noktası ve kesinlikle Strahd'ın yerine geçmek için ona karşı kullanabileceğim bir şey. Strahd onun kendi toprakları üzerinde süregelen doğum, ölüm ve tekrar doğum döngüsünün farkına varmış, bu yüzden onun için uygun olmayan fakat benim için elverişli bir zamanda, sahte bir Tatyana öne sürme fikri düşünmeye değer. Zor olan, onu kandırmaya yetecek kadar inandırıcı birini bulmak. Strahd bazı konularda kolay aldatılabilir olmasına rağmen büyünün prensiplerine oldukça uyum sağlamış ve büyünün her türlü işleyişine duyarlı. Basit bir göz aldatmacası yeterli olmayacak. Böyle bir hilenin başarıya ulaşması için çok daha kurnazca bir şey gerekiyor.

Tatyana'yı kaybedişiyle beraber kendi ölümünü dilemesine, fazla inanmamak gerekiyor. Bunun sadece kalıcı olmayan, gelip geçici bir durum olduğu gerçeğini o da kabul ediyor. Bu da ancak zamanlama doğru olursa ona karşı kullanılabilecek bir nokta. Strahd bu kısa zaman aralıklarında kendisinin saldırıya açık olmasına *izin veriyor*. Akıllı biri o anın avantajını kullanarak Von Zarovich'in rahatsız edici varlığını sona erdirebilir.

Von Zarovich bunları yazdığım süre zarfında Barovia'nın içine kaydığı varoluş düzleminin doğasını, halen tam olarak kavrayabilmiş değildi. Ülkesini saran sisli sınırlardan onları tam olarak anlamadan bahsediyor. Varsayabileceğim sadece şu ki, Tatyana adlı kadınla arasındaki duygusal bağlar merakını bir şekilde köreltmiş. Kadının Strahd üzerindeki rahatsız edici etkisi onu sürekli kuşatıyor gibi. Birçok zayıflığı var, fakat doğasında var olan en tutarlısı bu.

Fazlasıyla şaşalı, kendince abarttığı anlatımında karşılıklı hapis kalışımızla ilgili en önemli öğe olan Sisler'den yetersiz

sayılabilecek kadar az bahsetti.

Anladığım kadarıyla, bundan neredeyse yüz yıl önce kendisiyle bu kadın arasındaki tüm engelleri—sevgisi için kendisine rakip olan Sergei (kendi öz kardeşi) ve yaşlanma belâsı—kaldırabilmek için "Ölümle Anlaşma" dediği bir şey yapmış. Bahsi geçen gecede gerekli olan ayinleri yerine getirmekle o kadar meşguldü ki yaptıklarının uzun bir zaman sürecini etkileyecek sonuçları hakkında bir fikri yoktu ve onları kendi eliyle dönüşü olmayan noktaya getirinceye kadar da onlardan tamamen habersizdi.

Yaptıklarının ilk belirtisi, Sisler'in oluşumunun ta kendisiydi. Benimle paylaşmaya tenezzül ettiği bilgilere göre, (araştırmam için açık bir öneme sahip olmalarına rağmen) Sisler ilk olarak Tatyana'nın kendisini aşağı attığı, şatonun köye yukarıdan bakan bahçesinde oluşmaya başladı. Anlattığına göre Sisler aslında onları sadece dakikalar önce, kadın Sergei'nin ölümüne bir çeşit şiddetli duygusal tepki gösterirken sardı. İkimiz de güçlü duyguların ve kötü hareketlerin Sisler'le ya da onları kullanan veya kontrol edenlerle—ki eğer gerçekten zekilerse—güçlü bir bağı olabileceğine inanmaya başladık. Sınırlı bakış açımızdan bu noktada bunlardan herhangi biri hakkında hüküm vermek neredeyse imkânsız. Az sonra ezilip gidecek bir böcek, üzerine inen ayağın zeki olup olmadığını dikkate alır mı?

Tüm bunlardan çıkardığım, içinde kesinlik payı olan tek şey, Sisler'in o gece Strahd'ın ölüm saçan arzularının sonucu olarak yükseldiği ve Barovia sınırlarına yayılıp orada kaldığı. Hiç kimse—kendisi bile—buradan ayrılmak için Sisler'i geçemiyor ve çok az kişi dışarıdan buraya girebiliyor.

Barovia'nın bu ani tecridi, benim varoluş alt düzlemi dediğim yere girişini işaret ediyor ve sadece çok olağanüstü şartlar altında birisi benim geldiğim Oerth'in ana düzleminden buraya geçebilir. Strahd'ın burada hakkından geldiği haydutlar, bunun tipik bir örneği.

Tüm karman çorman araştırma metotlarına rağmen, Von Zarovich çobanı sorgulama zahmetine katlandı ve öğrendikle-

rini benimle paylaştı. Yabancılar ayın batmasından çok kısa bir süre önce birdenbire yükselen, yoğun bir sisin içinden çıkmışlardı. Benim aksime onlar hırsız ve katildiler ve görünüşe bakılırsa yeni çevrelerine alıştıkları anda daha fazla suç işlemeye niyetliydiler. Von Zarovich belirdikleri yere kadar adamların izlerini sürdü ve atlarının nal izlerinin normalde boş olan bir araziden başladığını keşfetti, sanki birdenbire ortaya çıkmışlar gibi. Strahd bunun muhtemelen böyle olduğunu iddia etti fakat gerçek bu değildi, çünkü bu adamlar belli ki *bir yerden* gelmişlerdi.

Çobanın anlattıklarına göre adamlar dağların görüntüsüne alışık değildiler ve dağlara karşı sık sık çeşitli sakınma işaretleri yapıyorlardı. Kıyafetlerinin, eşyalarının ve davranışlarının tanımına bakılırsa, adamların düz ve otlarla kaplı bir diyardan geldikleri, kültürlerinin rasgele şiddet ve güçlü batıl inanışlara kendilerini adamaları yönünden ilkel olduğu sonucu çıkarılabilir. Von Zarovich'in inanca karşı olan zayıflığı, ona karşı kullanılabilecek bir başka güçlü silah, fakat Barovia'nın tecridi bunu sadece olanaklı bir taktik haline getiriyor. Karşıt tepkisi dikkate değer, yine de dinle ilgili herhangi bir şeyden hazzetmiyor ve tepkisini anlayabilirim.

Von Zarovich haydutların hakkından gelmekte gayet haklıydı, fakat onları daha sıkı sorgulamalıydı. Belki de bunu yaptı ve bu bilgiyi benimle paylaşmadı. Akıllıca değil, çünkü en ufak bir ayrıntı bile kaçışımda bana yardımcı olabilir.

Strahd tecrit olayından sonra Sisler'in doğası hakkında bazı *basit* araştırmalar yapmış. Bir keresinde, sisli bariyerin hemen dışındaki bir ağaca ip bağlayıp düz bir yol izlemek için ipi gergin tutarak sislerin içine girdiğinden bahsetti. Girdikten sonra yürümeye devam etmiş, Sisler dağılana kadar iple beraber ilerlemiş. Sisler'den çıkınca başladığı noktadan sadece birkaç metre ötede olduğunu fark etmiş, ipin bir ucu hâlâ ağaca bağlı ve gergin, elindeki diğer ucu ise Sisler'in içinden çıkıyormuş. . . ve o da gerginmiş.

Aptal herif bu küçük başarısızlıktan sonra bıkkınlığa kapılmış ve sonraki on yılın büyük kısmını bir şey yapmadan,

değerli araştırma zamanını boşa harcamış. Bu eksikliği ülkesinin dört bir yanında, Barovia'nın tecridiyle ilgili en ufak bir bilgi kırıntısını içerebilecek tüm büyü kitaplarını bulmak için tarayarak az da olsa telafi etti.

Bu araştırma, kütüphanesinin içeriğini genişletse de durumunu pek de fazla düzeltmedi. İncelemelerinden elde ettiği en önemli yarar ülkesinin coğrafyasıyla ilgili geliştirdiği kapsamlı bir aşinalık oldu. Aslında bu da üzerinde uzmanlaşması çok zor bir konu değil, çünkü ülke uzunluk olarak bir uçtan bir uca yirmi beş fersah, genişlik olarak da on fersahtan biraz daha fazla. Strahd topraklarındaki her taşı biliyor ve her yanda güneşin kavurucu etkisinden saklanabileceği delikleri var, ona karşı yapılacak bir suikast için atlanmaması gereken bir başka nokta.

Özet olarak, ülkesi hakkında çok derin bir bilgisi var, ancak onu bu noktaya getiren Sisler'in doğası hakkında çok az şey biliyor. Yeni gelenlere duyduğu başlıca ilgi, onları ayrılış noktalarındaki koşullar hakkında sorgulamak ve bu bilgiyle tatmin olmak. Bunun ardından onlara olan ilgisini çabucak kaybediyor, tabi besleneceği zamanlar dışında. Acaba Sisler'in başka bir kör noktayla ilişkisi mi var, yoksa bu sadece onun çocuksu aldanmalarından biri mi?

Yeni gelenler *içeri* girdiler ve ben bunun nasıl olduğunu anlayabilirsem belki de *dışarı* çıkmanın bir yolunu bulabilirim.

Alıntının sonu.

iki

Kış Gündönümü Gecesi, 469 Barovia Takvimi, Barovia

Diğer tüm insanlar, yılın bitişinin yaz ortasına, en uzun gündüzün yaşandığı güne denk geldiğini kabul eder ve kış ortasında sürekli kısalan günlerin yavaş ilerleyişi bittiğinde, ışığın geri dönüşünü kutlarlar. Benim için öyle değil. Yılın bitimi en uzun gece sona erdiğinde, bana koruyucu gölgelerinde yürümek için gün be gün daha az zaman kaldığında gerçekleşiyordu.

Zamanın yetersizliği benim açımdan bir kısıtlama sayılmazdı—görünüşe göre önümde bir sonsuzluk uzanıyordu, fakat güneşin batışı ve doğuşu arasındaki vakitle kısıtlı olması yüzünden her birkaç saatte bir çalışmalarımı bırakıp, sığınağıma çekilmek zorunda kalmaya çok sinirleniyordum. Çalışmalarım, neredeyse çeyrek asır önce Tatyana'yı elimden alan hastalık gibi, beni tamamen tüketiyordu.

Bu yüzden, kütüphanemdeki tüm kitapları okumuş ve birçoğu üzerinde haftalar boyunca tekrar tekrar çalışmıştım, özellikle de büyü ile ilgili olanlarla. Hapishanemden kaçmakta bana yardımcı olması için her şeyi anlaşılır bir sıraya koyarak, kitaplardaki çeşitli bilgileri listelemiştim.

Bunların bir kısmı ülkeme düzensiz aralıklarla giren yabancılarla ilgiliydi. Yeni gelenler istisnasız kötü kişilerdi, bulduğum zaman onları öldürürdüm. Son zamanlarda bu adamları canlı yakalayıp, onları Sisler'in ötesindeki yaşamları hakkında, oralardaki ülkeleri ve insanları kafamda canlandırmaya çalışarak sorgulamanın yararını anlamıştım. Fakat bunu yapmak, genellikle söylemekten daha zor oluyordu. Bu kişilerden bazıları, nadiren de olsa, benimkine benzer—çoğunlukla şaşırtıcı derecede benzer—bir dil konuşuyorlardı ve bunlarla iletişim nispeten daha kolay oluyordu. Diğer zamanlardaysa yabancıların dilleri o kadar anlaşılmaz oluyordu ki, en basit sorularımın yanıtlarına ulaşabilmek için bile uygun bir büyü yapmak zorunda kalıyordum. Bu sorgulamalar sayesinde öğrendiklerimi—bazıları çelişkili olsa da—birbirine eklemiş ve bilmediğim birçok harikadan haberdar olmuştum.

Mahkumlardan ikisi buraya farklı zamanlarda gelmişlerdi, fakat görünüşe bakılırsa—bu daha önce hiç olmamıştı—bu ikisi aynı ülkeden geliyorlardı. İkisi de geldikleri yerdeki zamana göre aynı anda Barovia'ya vardıklarını iddia etmişti fakat ikisi de geldikleri yerin tamamen farklı bir derebeyi tarafından yönetildiğini söylüyordu. Bundan anladığım kadarıyla, dışarıda bir yerlerde şu ana dek hayal ettiğimden çok daha fazla dünya olabilirdi, belki de birbirlerini özdeş komşularından habersiz kılacak biçimde üst üste dizilmişlerdi. Bu düşünce oldukça ilgimi çekiyordu, yine de buna iki münakaşacı katilin sözlerinden daha iyi bir kanıt elde edene dek inanmaya hazır değildim. Belki de sınırlarımın dışında birden çok dünya vardı. Eğer bu dünyalar gerçekten varsa, sevgili Tatyana'mın bunlardan birinde hâlâ yaşıyor olması imkânsız değildi. Bildiğim kadarıyla Barovia benim davranışlarım sonucu ortaya çıkmıştı. Hapsedici Sisler merkezleri olan Ravenloft Şatosu'ndan yükseliyor ve uzaklara yayılıyordu. Bunu nasıl tersine çevirip buradan kaçacaktım? Anlatılamayacak kadar özverili davranıp, kendimi feda etmeli ve ne olacağını mı beklemeliydim?

Bu kadar basit olacağından şüpheliydim.

Elimdeki büyülü kitapların sayısı çok azdı ve biri hariç hiç-

biri içinde bulunduğum kötü durumla ilgili bir bilgi içermiyordu. Tek istisna, uzun süre önce ölmüş olan sağ kolum Alek Gwilym'in her şey değişmeden bir yıl önce bana getirdiği kitaptı. Sanat üzerindeki çalışmalarımı hiçbir zaman onaylamamıştı; bu, muhtemelen akıllıca bir öngörüştü. Çünkü daha sonrasında Sanat, onu dolaylı yoldan da olsa ellerimdeki ölümüne götürmüştü.

Bu kitapta uzun süredir aradığım şeyi bulmuştum: *Kalbinin Arzu Ettiğini Elde Etme Büyüsü.* Mükemmeldi—çalışmalarımda onu okuyabilecek kadar ilerlemiş olmamam dışında. Bunu da kızgınlığım, öfkem ve ümitsizliğim tarafından çağırılan Ölüm beni ziyaret edip teklifini yaptığında ve uğursuz anlaşmamızı bağladığımızda elde etmiştim. İstediğim her şeye sahip olmuştum, fakat her arzunun korkunç bir bedeli vardı.

Yaş benim için bir sorun olmaktan çıkmıştı—her ne kadar bazen hayatta kalmak için köprü altı çocuklarıyla ve talihsiz köylülerle beslenmek zorunda kalsam da. Sergei rakibim olmaktan çıkmıştı—onu bir Ba'al Verzi suikastçısının bıçağıyla öldürdükten sonra. Ve Tatyana benim olmuştu—mutluluk dolu kısa bir zaman için, ta ki o. . .

İnsanın dilediklerinde dikkatli olması gerektiği gerçekten çok doğru, çünkü bu dilekler kendilerini en istenmeyecek şekilde göstermeye yatkınlar.

O zamandan beri bu kitabı açmamıştım.

İçimden bir his onun şimdi sahip olduğum diğer büyülü kitaplardan farklı olmadığını söylüyordu, o sadece beni bu kadife parmaklıklı kafese çekmek için kullanılmış bir yemdi. Burada, elinde Ölüm'e teklif edecek bir şeyi kalmamış olan bir mahkumdum. Pazarlık etmeye değebilecek tek bir şeyim vardı; kendim, hayatım, ya da hayatım olarak kabul ettiğim boşluk. Kendimi şu an içinde bulunduğumdan daha kötü bir durumda bulurum diye bunu yapmaya isteksizdim.

Korkuyor muydum? Korkmamak için aptal olmam gerekirdi.

Fakat bu gece, yılın döngüsündeki en uzununda, güçlerin harekete geçtiği ve başlangıç ile sonların bir olduğu gecede, tit-

reyen parmaklarla, her şeyi başlatan kitabı dikkatlice açtım. Ve daha önce de olduğu gibi öfkenin getirdiği bir kükremeyle kitabı odanın bir ucundan diğerine fırlattım.

Okunaksızdı. Faydasız. İçindeki her sayfa kararmıştı.

Arkamda bir yerlerde, o lânet olasıca *şeyin* gülüşünü duydum, aynı pazarlık yaptığımız gecede olduğu gibi. Dönmeye zahmet etmedim, görecek bir şey olmadığını biliyordum. Hiçbir zaman olmazdı. Ölüm, yüzünü benden gizlemekte oldukça başarılıydı.

Gece yarısı yaklaşıyordu, herhangi bir saatin gösterdiği gece yarısı değil, yılın gerçek dönüm noktası. Öfkeyle çalışma odamdan fırladım ve acımasız dağ havasına karşı en sıkı pelerinime sarınmış halde yatak odası penceremden avluya bakan balkona adım attım. Gece sessizdi, yılın çarkının bir sonraki hareketi için soluğunu tutmuş bekliyordu.

Ghakis Dağı'nın omuzları da bir pelerinle örtülmüştü. Onunki beyazdı, siyah değil. Sabahtan önce yeniden kar yağacak, şatoya uzanan yolu daha da gizleyecekti. Bu, istenmeyen ziyaretçilerin mesafelerini korumalarını sağlayan savunmalardan biriydi.

Şatonun en korkunç savunması, sadece tabanını değil, aşağıdaki Barovia köyünü de saran kalın, zehirli sis çemberiydi. Gece gündüz yerinde kalan ve önemli bir caydırıcı etken olan bu sisin boğucu pençesine yakalanan hiç kimse, buna uzun süre dayanamazdı. Bu zehirli sisten açık iznim ve davetim, ya da sisin ortaya çıkışından hemen kısa bir süre sonra keşfettiğim panzehir olmadan hiç kimse geçemezdi. Beklenmedik şey gerçekleşir de birileri evime girmeyi başarırlarsa, kendilerini şatonun dört bir yanındaki türlü muhafızlarımın insafına kalmış bulacaklardı. Karanlığın çökmesiyle birlikte durumu bizzat ele alıncaya kadar, onların davetsiz misafirlerimi oyalayacaklarından emindim.

Sırtımı şatonun dış duvarının çevresinde dolanan sise döndüm, pelerinimle örtülü kollarımı açarak bir yarasaya dönüştüm ve ağır, soğuk havada şatonun etrafında geniş bir çember çizerek havalandım. Aşağıda, yerden on iki ayak kadar yük-

sekte, şatoya bulutların üzerinde yüzüyormuş izlenimi veren sis çemberi dolanıyordu. Dönerek geniş, solgun vadiye yöneldim. Burada, yerdeki karlar dümdüzdü, eski Svalich Yolu dışında hiçbir yerde ayak izi görünmüyordu. İvlis Nehri koyu, kalın bir şerit gibi görünüyordu. Kenarlarında kalın bir buz tabakası vardı, fakat akımın güçlü olduğu orta kısım her zamanki gibiydi.

İçimde, bir yerlerde olmam gerektiğini fısıldayıp duran, garip bir his vardı, ancak o yerin neresi olduğuna dair kesin bir fikrim yoktu. Bu türden şeylere pek takılıp kalmazdım ama bu sefer içimdeki his ben ilerledikçe güçleniyordu, özellikle de nehre yaklaştıkça. Sola, aynı nehir gibi kıyıları buzla kaplı olmasına rağmen ortası donmamış, uzaktan kurşuni bir açıklık olarak gözüken Tser Gölü'ne doğru döndüm. Yukarıdaki Tser Şelaleleri'nden gelen suyun akışı o kadar kuvvetliydi ki, bu akıntı göletin tamamının donmasını önlüyordu.

Uçarak göletin hemen aşağısından nehri geçtim—serbestçe akan su sadece direkt temasta bulunduğumda benim için bir tehditti—ve Svalich'den ayrılan dar bir yolla kesilene kadar sık bir ağaç örtüsünü takip ettim. Yol gölete yaklaştığında bir yol olmaktan çıkıyor ve gölete kabaca paralel giden zor görülür bir patikaya dönüşüyordu. Sağ tarafta sarp bir arazi, vadi tabanından dimdik yükseliyor, Ghakis Dağı'nın bu taraftaki yamacının başlangıcını oluşturuyordu. Sol taraftaysa, göleti sınırlandıran geniş bir açıklık vardı.

Alçaldım ve dönüşümümün zamanlamasını ayarladım, tekrar insan şeklimi alırken, bozulmamış kara ilk olarak ayaklarım gömüldü.

Pelerinimi vücuduma doladığım sırada sessizlik etrafımı sardı. Bir konu üzerinde yoğunlaşırken zihnimin içinde oluşan hiçliği ve mezarımın derin sessizliğini biliyordum. Bu, ormanın sessizliğiydi; sanki ağaçlar bile nefeslerini tutmuşlardı. Görünürde tek bir kuş bile yoktu; göletteki suyun kıpırdanışı bile sanki ölüleri rahatsız etmekten korkuyormuş gibi kesilmişti.

Beni buraya sürükleyen istek, en üst düzeye tırmanmıştı. Etrafıma dikkatlice baktım ama alışılmışın dışında bir şey gör-

müyordum. Ağaçlar, kar, su. . . ve sis. İlk başta çok güzeldi, fakat ben durmuş onu izlerken gitgide yoğunlaşıp, önümdeki patikanın tüm izlerini kapatarak kendi içinde dönüp duran beyaz bir duvar halini aldı.

Gece yarısıydı, ya da gece yarısına çok yakın.

Sessizlik sonunda bozuldu. Bir yuların şıngırtısını ve yere vururken fazla gürültü çıkarmaması için beze sarılmış toynakların kardaki adımlarının çıkardığı sesleri duydum. Sesler, Sisler'in olduğu taraftan geliyordu. Neler olacağını görmek için olduğum yere çivilenmiş vaziyette o yöne bakıyordum. Sonunda istilacılardan birinin ülkeme girişine mi tanık olacaktım? Buraya gelmek için kullandıkları kapı kapanmadan önce diğer tarafa geçebilmem mümkün olabilir miydi?

Toynakların çıkardığı gürültü arttı. Atlı deli miydi? Bu beyaz kasvetliğin içinde o kadar hızlı gitmesi için öyle olmalıydı. Daha gürültülü. Daha hızlı. Dört nala. Ne yaptığımın bilincinde olmadan kılıcıma uzandım. Tabi ki orada değildi. Yıllardır bir kılıç taşıma gereği duymamıştım, ancak eski alışkanlıklardan kurtulmak hiç de kolay değil.

Neredeyse üzerimdeydi. Tam zamanında sağa, ormana doğru kayarak yolundan çekildim. Sislerin içinden burnundan dumanlar çıkan, toynaklarıyla etrafa buz parçaları fırlatan benekli, gri bir at ve atını dizginleyip durdurmadan önce açıklığın etrafında geniş bir çember çizip onu yönlendirmek için çılgın gibi bağıran bir binici fırladı. Adam birkaç metre önümde durdu ve benimle yüzleşti. Atı kokumu yakalayarak geriledi ve itiraz edercesine korkuyla kişnedi, fakat adam atına bilmediğim bir dilde komut verdi ve hayvanı sakinleştirdi; bineği kulaklarını arkaya yatırarak hoşnutsuzluğunu apaçık belli ediyordu, ancak her şeye rağmen kontrol altındaydı.

Atlı—kendini beğenmiş bir şeytanın yüzüne sahip, genç bir adam—yontulmuş oniks taşı kadar siyah ve sert gözleriyle beni bir an için süzdü, sonra başını öne eğdi.

"Selam sana, Strahd, Barovia'nın Lordu!" diye seslendi.

Tam anlamıyla şaşırıp kalmıştım, yine de bunu göstermemek için gereken iradeye sahiptim. "Selam sana, Vistani," de-

dim yanıt olarak, çünkü adam onlardan biriydi, çok uzun zamandır görmediğim bir sima.

Çingeneler—ya da kendi adlarıyla Vistaniler—ben hükümdarlığı ele aldığım ilk zamanlarda buralarda kamp kurarlardı. Beni Barovia'ya getiren savaşla beraber ortadan kaybolmuşlar, barış sağlandığında yavaş yavaş geri dönmeye başlamışlardı. Vistanilerin çevresinde asla çok rahat değildim, çünkü kendi kabilelerinden başka kimseye bağlılık göstermezlerdi. Özgürce seyahat etmeleri, yollarımın bakımları için alınan vergileri ödememeleri beni pek rahatsız etmiyordu. Bir asker olarak, göçebe hayatına ara sıra duyulan arzuyu gayet iyi anlıyordum, fakat birinin nasıl olup da bu hayatın güçlüklerini kendi rızasıyla sürekli olarak kabul ettiğini aklım almıyordu.

Daha önceden meydana gelen bir olayda, onlardan birini hırsızlık ve casusluktan hapsettiğimden Vistanilerin beni sevmek için hiçbir nedenleri yoktu. Uygun bir ders verme fırsatını bulamadan, adam her nasılsa zindanlarımdan kaçmayı başarmıştı. Garipti, fakat daha sonra keşfettim ki onunla beraber tüm halkı da Barovia'dan kaybolup gitmişti. Köylülerin bana anlattığına göre, Sisler'in içinde kaybolmuşlardı. Bu uzun bir süre önceydi, benim zaman kavramıma göre bile.

"Ben Bartolome, Lord Strahd," dedi adam, atı olduğu yerde huzursuzca dans ederken, başını öne eğip beni selamlayarak.

Aniden ortaya çıkışından ve beni tanıyor olmasından dolayı şaşkın bir halde, sadece başımla anladığımı işaret ettim.

"Kabilem adına, eskiden olduğu gibi, burada kamp kurmak için izninizi istiyorum."

Gökyüzüne baktım ve o anda tam gece yarısı olduğunu fark ettim. Bu noktaya doğru çekilmiştim ve şimdi nedenini biliyordum. "İzin verildi, Bartolome. İnsanlarını buraya getir. Strahd Von Zarovich onları memnuniyetle karşılıyor."

"Hai!" diye bağırdı ve atını mahmuzlayarak Sisler'in içine geri daldı.

Beyaz dumanların içinden vardolarının, Vistanilere ev vazifesi gören kavisli tavanlı küçük, parlak boyalı vagonların, gıcırdayan tekerlerinin yaklaştığını duydum. Acaba yılın koca çarkı

da, sonsuz dönüşlerinde bu kadar ses çıkarıyor muydu?

Sislerden ilk önce beklenmedik bir şekilde, sanki çiftleşme mevsimindeymişçesine ötüşüp, ıslık çalan, gri ve beyaz bir kuş sürüsü fırladı. Hızla geçtiler ve ağaçların arasına dalıp arkalarında sadece şarkılarını bırakarak gözden kayboldular. Bunların *vista-chiri* kuşları olduklarını biliyordum ve onları Vistaniler topraklarımda son kez yolculuk ettiklerinden beri görmemiştim.

Şangırdayan eşyalar, yere vuran toynakların gürültüleri, anlaşılamayan takırtılar ve sesler; çok, pek çok ses: kadınların seslenişleri, çocukların yüksek tonda ağlamaları, erkeklerin boğuk homurdanmaları; hepsi de artarak bana doğru geliyor, gitgide yaklaşıyordu.

Vardolardan ilki sisten çıktı, güçlü görünümlü iki at, karda yollarını açarak ilerliyordu. Bartolome onların yanında at sürüyor ve yanımdan geçerlerken onları sakin tutuyordu. Sonra ardı ardına geldiler, arka arkaya sıralanmış bir düzine at arabasından oluşan bir katar—şu ana dek bir arada gördüğüm en büyük Vistani topluluğu. Vardoların renkleri birbirinden farklıydı ve üzerlerine boyalarla birçok sembol çizilmişti. Belki de iki ya da daha fazla grubun birleşimi? Onlara tamamen güvenmesem de, içeri girmelerine izin vermekte bir mahsur görmemiştim. Bir çoğu şarlatan ve hırsız olsa da, daha önce topraklarıma gelen diğerlerinden daha iyi sayılabilirlerdi. Ayrıca, Bartolome'nin söylediklerine bakılırsa, son ziyaretçilerimin aksine, bunlar belli bir amaç uyarınca ve bilinçli olarak Barovia'ya gelmişlerdi.

Son vardo içeri girdiğinde Sisler tamamen yok oldu. Tekerleklerin yolda bıraktığı izler, bozulmamış karların tam ortasından başlıyordu. Buraya gelmek için hangi gücü kullandılarsa, bunu bilmek istiyordum.

Son araba da kurdukları çemberdeki yerini ağır ağır aldı. Herkes kendince dolanıp bir işle uğraşmasına rağmen, farklı karavanlar olduğunu düşündüklerim yan yana kamp kurmuşlardı. Yerleşmek için hazırlıklarını yaparken, ben de yakınlarda bir yerden onları izledim. Büyük çocuklar ve gençler çalı çırpı toplamak için ormana dağıldılar ve erkekler de her nasılsa yaş

olanları yakmayı becerdiler. Kadınlar yemek kaplarını çıkardılar ve sonraki bir saat boyunca yemek hazırladılar. Hayvanlar doyuruldu, samandan yataklar yapıldı ve ev işlerine dair çeşitli gereklilikler yerine getirildi.

Bartolome benden izin istemişti, ancak bunun sadece bir formalite olduğunu biliyordum. Benim kabulüm olsun ya da olmasın, burada bir şekilde kamp kuracaklardı. Birkaçı bana gücenmeden katlandığım, kötü, rahatsız bakışlar attı. Bırak Barovia'nın nadir görünen lordunu inceleyip tanısınlar; bırak yüzümü belleyip ayaklarını denk alsınlar.

Akşam yemeği bittikten sonra, alevler yükselene kadar erkekler ateşe odun attılar. Birisi yayını kemanının telleri üzerine koydu ve kemanını akort etmek için bir iki nota denedi, sonra bildiğimi düşündüğüm bir şarkı çalmaya başladı. Benim de hiç azımsanmayacak bir müzik yeteneğim vardı, ancak uzun yıllar boyunca müzik yapmak için bir neden görmemiştim ve kesinlikle artık eskisi kadar iyi değildim. Şarkı sanki tanıdıktı, fakat bazı yerlerde notalar tamamen farklıydı ve ritim kesin bir düzeni olmayacak şekilde sürekli değişiyordu.

Kemana eşlik etmesi için bir davul getirildi, sonra da değişik görünümlü, başka yaylı enstrümanlar. Genç kadınlardan birçoğu ateşin ışığıyla parlayan uzun eteklerini dalgalandırarak, müzikle beraber dansa kalktılar. Tefleri ve dalgalanan parlak kurdeleleri havada çevirerek ya da bir ele veya yuvarlak bir kalçaya vurarak ritim tutuyorlardı. Fakat bu eğlence için yapılan basit bir dans değildi; işin içinde büyü de olduğunun farkındaydım.

Nereye bakacağını biliyorsan bunu görebilirdin. Güç zerrecikleri dans edenlerin etrafında ateşten yükselen cüruflar gibi dönüyordu. Bu, alışık olduğum büyüden tamamen farklı bir türdü; gerekli gücü toplayabilmek için egzotik malzemelerden ve sözlü komutlardan ziyade, kendilerinden ve çevrelerindeki topraktan yararlanırmış gibiydiler. Belki de sürekli bir yerden diğerine geçmelerinin nedeni buydu, gittikten sonra önceki kamp yerlerini nadasa bırakıp oralara kendilerini yenilemeleri için fırsat veriyorlardı.

Büyüleriyle ne amaçladıklarını merak ediyordum, fakat ortaya pek bir şey çıkmadı. Bartolome gülümseyerek orada burada birilerine birkaç söz söylüyor, bazen konuşma çağına daha yeni girmiş bir çocuğu büyük bir dikkatle dinlemek için durarak, insanların arasında dolaşıyordu. Dikkatim dağılmadan dansı izliyor, tüm duyularımı zorlayarak içindeki büyünün doğasını ve amacını, sürekli aynı başarısızlıkla anlamaya çalışıyordum.

"Bazen bir amaç arzulanmaz; var olan tek şey onu dokumaktır," dedi arkamdan bir kadın.

Şaşkınlıkla irkilip, hızla geriye dönmemeyi zar zor başardım. Ne hale geldiğime bakılırsa, birisinin ben fark etmeden bana bu kadar yaklaşması neredeyse imkânsızdı, bu yüzden buna tamamen hazırlıksızdım. Bozulmamış karın üzerinde böyle mutlak bir sessizlikle ilerlemesi için bir tür büyü kullanmış olmalıydı. Sebep ya buydu ya da ahmaklık derecesinde dansa odaklanmıştım.

"Bizden korkmak için bir nedeniniz yok, Lord Strahd," dedi kadın, ben arkama dönerken.

"Bunu duyduğuma sevindim," diye yanıtladım, kuru bir sesle.

"Umarım biz de sizin için aynısını düşünebiliriz."

"İnsan her zaman umut edebilir."

Kadın çok uzun değildi ve onunla ilgili ayırt edebildiğimin hepsi bu kadardı—bu, benim için alışılmış bir şey değildi. Yüzünün ve elbisesinin ayrıntılarını görüyor olmalıydım, fakat hepsi peleriniyle ve pelerininin kıvrımlarındaki gölgelerle örtülmüştü. Kullandığı büyü her neyse belirsizdi;bu kadar yakında olmama rağmen, kullandığı büyünün en ufak bir zerresini dahi hissetmiyordum, bu kadar yakından bile.

"Adım Eva," dedi, oldukça ilerlemiş yaşından dolayı boğuklaşmış sesiyle.

İçimden güçlü bir his bu kadına karşı kibar olmamı söylüyordu, bu yüzden onu eğilerek selamladım. Kendimi tanıtma zahmetinde bulunmadım çünkü bunu muhtemelen o da Bartolome kadar iyi biliyordu.

"Konuşmamız gerek, Lord Strahd. Dans bittiğinde vardoma gelin."

"Neden şimdi değil?"

Kadın halka şeklinde dizilmiş insanları işaret etti, dikkatlice bakmak için onlara döndüm. "Gücü nasıl çektiklerini görüyor musunuz?" Aslında onları yakından incelememin nedeni de buydu. "Bitirmelerine izin verin."

Ona başkalarını beklemenin adetim olmadığını söylemek için döndüğümde orada olmadığını görmek, içimde hiç de küçük olmayan bir rahatsızlık hissi uyandırmıştı.

Büyüleri benimkinden farklı olmasına rağmen, Vistaniler hakkında sihirlerinin güç ve etki olarak daha zayıf olmadığını anlayacak kadar bilgim vardı. Eva denen bu kadının ne istediğini öğrenene kadar yavaş ve çok dikkatli hareket etmem gerekiyordu. Hiç şüphesiz, bir şeyler isteyecekti.

* * * * *

Azalin'in özel yorumlar defterinin devamı.

543 Barovia Takvimi, Barovia

Von Zarovich, en azından, Vistani kabilesinin tam kış gündönümünde Barovia'ya girişinin önemini atlamıyor. Olanlar Vistanilerin yılda iki kere meydana gelen böylesi büyük enerji değişimlerinin farkında olduklarını ve bunu kendi yararlarına kullanabildiklerini gösteriyor. Barovia'ya giriş için bu güçlerden faydalandıkları açık. Von Zarovich gelişleri hakkında önceden uyarılmıştı, ancak bunun nasıl olduğunu beni tatmin edecek kadar açıklamadı. Belki, tam o anda tam o noktaya neden çekildiğini anlayamamış olduğu doğruydu, fakat onun sözüne güvenmek aptalca olur. Çoğunlukla özel bir onur yeminine bağlı olsa da, işine geldiğinde yalan söylemekten çekinmiyor. Ancak, bu kadar önemsiz bir konuda yalan söylemesi için bir neden göremiyorum. O zaman, iddia ettiği kadar önemsiz olmayabilir.

Vistaniler diğer insanlardan farklı olarak, her nasılsa, benim bile anlayamadığım bir şekilde, Sisler'den geçebiliyorlar. Von Zarovich onların üzerinde deneyler yapmamı yasaklayarak araştırmalarımı ciddi bir şekilde engelledi. Benden sonuçlar bekliyor, ancak gerekli araçları ahmakça benden sakınıyor. Böyle yapmasa, gerek kişisel, gerekse toplumsal olarak onlarda neyin farklı olduğunu, diğer herkese uygulanan sınırlamaları nasıl aştıklarını saptayabilirdim. Bu sınırlamanın onuruyla bir ilgisi var ya da bana öyle söylüyor, fakat benim bu incelemenin son kısmında belirteceğim bir teorim var.

Bulabildiğim şu ki Vistaniler doğuştan içlerinde büyünün gücünü barındırıyorlar. Bazıları yetenek olarak diğerlerinden daha üstün, bazılarıysa neredeyse hiçbir yeteneğe sahip değil. Kabilenin kadınları erkeklerden daha güçlü görünüyor ve bundan dolayı büyük saygı görüyorlar. Örneğin kadınlar yeteneklerini çoğunlukla önbiliş yoluyla ortaya koyuyor, ancak kendilerine bahşedilen bu armağanı nadiren yerleşik ve disiplinli bir eğitimle geliştirme yolunu takip ediyorlar. Zaten aksi olsa, bu eğitim mutlaka gelişigüzel ve büyük ihtimalle çıraklık şeklinde olurdu. Aynı şey, sahip oldukları tüm zihinsel yeteneklerini kendi kontrolleri altında tutmaktansa dış güçlerin merhametine bırakmalarında da geçerli. Neyse ki bu, kültürlerindeki en büyük zayıflık. Kendilerini örgütleyebilselerdi, ciddi bir güç olurlardı.

Von Zarovich sık sık onların asalak doğalarından şikayet ediyor, ancak bununla ilgili hiçbir şey yapmıyor. Büyüye karşı doğuştan gelen yeteneklerinden dolayı onlara hayranlık duyuyora benziyor. Bu da, küçük bir ihtimalle ona karşı kullanılabilecek bir şey. Küçük diyorum, çünkü tüm Vistanilerin kandırılıp ona karşı döndürülmesi mümkün değil. Anlık gereksinimleri dışında maddiyatla çok az ilgileri var. Hiçbir lorda bağlılık göstermiyorlar, altına süs eşyası olması dışında değer vermiyorlar ve (bildiğim kadarıyla) yerleşik bir yaşam arzusundan uzaklar. Bir noktada hiçbir zaman bir ya da iki geceden fazla kalmadan, bir yerden diğerine dolaşmaları, onları rüşvet vermesi zor bir hale getiriyor.

Kullanılabilir bir zayıflıkları da aile içinde birbirlerine karşı hissettikleri güçlü adanma hissi, fakat Von Zarovich'in de sıkça belirttiği gibi, rehine almak uygun bir hareket tarzı olmayabilir. Hapsetmeyi başardığı mahkum kaçmış ve uğradıkları hakaret için intikam almak yerine kendisiyle beraber diğer tüm kabilelerin Barovia'yı terk etmesine önayak olmuş. Eğer bir Vistani Ravenloft Şatosu'ndan kaçmayı başarabiliyorsa ve eğer Von Zarovich bu olaydan sonra akıllıca önlemler almadıysa, kabilelerden herhangi biri o yeri istila edip ortak tehditlerini tamamen yok edecek kadar güçlü olabilir. İşte bu yüzden, Strahd onlara buyruğu altındaki diğerlerine davrandığı gibi davranmaya isteksiz olmalı: Onlardan korkuyor.

Alıntının sonu.

üç

Strahd'ın Anlatımı Sürüyor

Müzik ve dans sonunda bitmişti. Yaptıkları büyü her neyse, onları tatmin edecek kadar yerine oturduğunu farz ediyordum. Bu büyü kesinlikle bana karşı bir koruma değildi, çünkü vagonların oluşturduğu çemberin içine doğru, hiçbir şeyden etkilenmeden yürüdüm.

Vistaniler elbette benim farkımdaydılar. Onlar kamplarını kurarken göz ardı edilmiştim, fakat asla tamamen akıllarından çıkmamıştım. Şu anda ise varlığıma tepki gösteriyorlardı, anneler çocuklarını çağırıyor, onları korumacı bir tavırla, sıkıca eteklerinin dibinde tutuyorlardı; erkekler, genç ve yaşlılar benimle yüzleşmek için ayaktaydılar. Hiç kimse herhangi bir silaha uzanmadı, fakat hepsi tetikteydi. Belki de sonunda ev sahibi rolünü üstlenmek ve kira talep etmek için geldiğimi düşünüyorlardı. Sorularıma tatmin edici cevap almadıkça bu en küçük endişeleri olacaktı.

Bartolome'ye yol açmak için iki yana çekildiler. Şeytani derecede yakışıklı yüzünde gergin bir gülümsemeyle öne çıktı ve eğilerek selamladı.

"Kampımıza hoş geldiniz, Lord Strahd. Madam Eva sizi

bekliyor," diyerek ve her heceyi saygıyla vurgulayarak konuştu.

Başımla onayladım ve o da gösterişli bir biçimde koluyla yol göstererek vardoya kadar bana eşlik etti.

Vistani şartlarına göre Madam Eva'nın hali vakti gayet yerindeydi. Vagon renkli boyalarla, oymalarla, yaldızlı tahtalarla işlenmiş, hatta birkaç küçük pencereyle de şekillendirilmişti. Elmas şeklindeki her camın üzerinde asitle yakılarak yapılmış birer çiçek figürü vardı. İçerideki kırmızı perdelerin arkasında cafcaflı bir şekilde titreyen mum ışığını görebiliyordum.

Kampın geri kalanı da bizi buraya kadar izledi ve vardonun etrafında yarım bir çember oluşturdu. Hürmetkar bir mesafede durdular ve ben at arabasının arkasına doğru ilerlerken, odaklanmış bir ilgiyle bana bakmaya devam ettiler. Bartolome vardonun arka tarafındaki kapıyı çaldı.

Kapı açıldı ve bir kadın ileri çıktı—daha önce karşıma çıkan, küçük geniş figür—ancak bu sefer onu gizleyen gölgeler yoktu. Bartolome ve başka bir adam merdivenlerden inmesine yardım etmek için aceleyle yanına geldiler. Kırışmış yüz hatlarında hiçbir anlamsızlık taşımayan bir ifadeyle ve kara gözlerinde insanın kanını çekebilecek bir bakışla benimle yüzleşmek için başını çevirdi.

"Madam Eva, bu, Lord Strahd Von Zarovich," dedi Bartolome.

"Onun kim olduğunu biliyorum, evlât," diye kart sesiyle mırıldandı kadın. Yüzü yuvarlaktı ve kuruması için ateşin kenarına bırakılan soyulmuş bir elma gibi kırış kırıştı. Şalını omuzlarına çekerken beni baştan aşağı süzdü. Giyim tarzı diğer kadınlarınki gibi değişik kırmızı ve sarı tonlardaydı, ancak giysilerindeki siyah renk, diğer kadınlardakine oranla daha fazlaydı.

Kabilenin yaşlılarına, özellikle de kadınlara saygı göstermenin, burada bana zorba taleplerin yapacağından çok daha fazlasını kazandıracağının farkında olduğum için onu eğilerek, soylulara yakışır bir biçimde, nazikçe selamladım.

"Barovia'ya hoş geldiniz, Madam Eva."

Bir kere güldü. Kimse ona katılmamıştı. Şanslıydılar, çünkü laubaliliğe izin verecek bir havada değildim. Bunun nereye varacağını merak ediyordum. Beni çaya davet edecekmiş gibi görünmüyordu.

Bu sefer bana kabilesindeki diğerleri gibi, başkalarının düşüncelerini okuma yeteneğine sahip olduğu izlenimini vererek kıkırdadı. Bu kadına karşı dikkatli olmalıydım.

"Gel." Emri tıpkı eskiden ordumdaki çavuşlardan birinin yapabileceği gibi verdi ve dar basamaklardan tırmanmak için merdivene doğru hamle yaptı. Bartolome ve arkadaşı tekrar yardım ettiler, sonra da, ben kadının peşinden ilerlediğimde yoldan çekildiler.

Vardonun duvarları eğimli bir şekilde yükselerek, içeriye geniş bir yermiş izlenimini veriyordu. Yine de burası, benim için hâlâ çok küçük ve sıkıntı vericiydi. Madam Eva içeride rahatlıkla ayakta durabiliyordu. Oysa bu benim için mümkün değildi ve kafamı kirişlere çarpmamak için, kamburum çıkmış bir şekilde durmak zorundaydım. Oturmam için alçak, minderli bir tabureyi işaret etti. Yastıklar ve örtüler içinde kaybolmuş sandalyesine oturmasını bekledim ve sonra pelerinimin uçlarını toplayarak minderin üstüne oturdum. Dizlerim biraz sıkışıyordu ama bu konuda yapabileceğim herhangi bir şey yoktu.

Sandalyesinin her iki tarafındaki duvarlara tutturulmuş şamdanlarda, balmumunun akmasını önlemek için yapılmış geniş tutacakları olan iki kalın mum vardı. Bu güvenilmez yapının içinde ateş bulundurmak tehlikeliydi; vardo her hareketimizle gıcırdayıp sallanıyordu. Bu tür şeylere dikkat etmeye alışık olmalıydı. Titreyen ışık, kadim yüz hatlarında oynuyor, sarkan derisinde daha da derinlere ilerliyordu. Kaç yaşında olduğunu tahmin edemiyordum, fakat içimden gelen bir his, o an ben de aniden gerçek yaşımı göstersem aynı görünüme ve kesinlikle aynı güç hissine sahip olacağımı söylüyordu. Her ne kadar bunu kontrol etmek için çaba harcıyor olsa da adeta parlıyordu, böyle yapmasa burada ikimiz için yer kalmazdı.

Açıkta bir şey görmememe ve vardoda benim kullandığım gibi donanımlar olmamasına rağmen, içerisi büyünün kokusu

ile doluydu. Kirişlere asılı, farklı renklerdeki lifler, bazıları iyileştirici cinsten ve kurumaya bırakılmış şifalı otlardı. Çoğunu tanıyarak aralarında fark edilir bir boşluk olduğu gözlemledim.

"Sarımsak yok mu?" diye sordum, bir kaşımı kaldırarak.

Onaylayan bir ifadeyle gülümsedi. "Misafirlerimin rahat olmalarını dilerim."

Akıllı biriydi, her ne kadar beni küçük görse de. Tabiatımı paylaşan diğerleri, sarımsak kokusuyla zayıflatılabilirlerken, benim buna bağışıklığım vardı. Eva'nın hata yapabildiğini bilmek ne kadar güzeldi.

"Söyleyin bana," diye devam etti, "size buralarda hâlâ, 'şeytan Strahd' mı diyorlar?"

"Benim pozisyonumdaki birisi her zaman belli bir miktar ithama hedeftir. Genellikle bunu göz ardı ediyorum."

"Yıllar önce, henüz buradan ayrılmamışken, biz de sizin için bu ifadeyi kullanırdık."

"Doğru."

"Neden ayrıldığımızı da biliyorsunuz."

"Adamlarınızdan biri kanunlarımı ihlâl etmişti."

"O, aptal bir gençti."

"Kesinlikle yetersiz bir ifade, madam. Fakat bu, sizin de dediğiniz gibi yıllar önceydi."

"Vistanilerin güçlü hafızaları vardır ve birini hapsetmek—"

"Haklı olarak hapsedilmişti," diye araya girdim, görgümü bir kenara koyarak. "O enik bir casustu ve başkasının mülküne izinsiz girmek ve hırsızlıktan suçluydu. Topraklarımda böyle bir şeye katlanamam—ne o zaman, ne şimdi, ne de sonsuza kadar. Bu, benim kanunum."

O sözlerimi hazmederken, aramızdaki konuşma bir süreliğine kesintiye uğradı. Vistaniler ortak yaşam tarzları nedeniyle özel mülk kavramına saygı göstermekte belli bir zorluk yaşarlardı. Kendi akıllarınca, göze çarpan herhangi bir nesneyi sadece 'ödünç alıyorlardı', bu durum kabileleri içinde günlük olarak uyguladıkları bir şeydi. Birilerinin bir şeyleri kaybolduğunda, neden ortalığı yaygaraya verdiğini genellikle anlayamazlardı.

"Yani insanlarımdan biri bu kanunu yeniden çiğnerse. . . ?"

"O zaman, o kişi yaptığından ötürü cezalandırılacaktır. Herhangi bir hoşnutsuzluğu önlemek için bunu insanlarınıza açık seçik belirtmenizi şiddetle öneririm."

"Onlara bundan bahsedeceğim, fakat hiçbir şey için söz veremem."

"İnsanlarınıza söylediklerimde gerçekten ciddi olduğumu belirttiğinizden emin olun. Eğer Vistanilerin hafızaları gerçekten o kadar güçlüyse kaçan enik, zindanlarımdaki tecrübelerinin bazılarını paylaşmış olmalı."

"Bu, çocuklar uyuduktan sonra ateşin etrafında söylediğimiz bir şarkı. Yetişkinler bile bunu yeterince korkutucu buluyorlar."

"Eğer bunun korkutucu olduğunu düşünüyorsanız, size hatırlatmama izin verin ki, o mahkum cezası daha başlayamadan kaçtı."

"Evet, kaçtı," diye onayladı Madam Eva, gözleri neşe ile parlayarak.

Bir bakışla ona haddini bildirdim. "Bu bir daha olmayacak. Artık bir zamanlar olduğum gibi dikkatsiz değilim."

Kadın ters ters baktı, homurdandı ve başını salladı. "Yani Vistaniler Barovia içinde *ödünç almayacak*, karşılığında. . . ?"

"Ah, anlıyorum—yani çalmamanız için size para vereceğim?" İğnelemenin anlaşılması için birkaç saniye durdum. "Kabul edilemez, madam."

"Pekâlâ. Çalmayacaksak bu topraklarda serbestçe ve sıkıntıya sokulmadan dolaşmayı istiyoruz. Satacak şeylerimiz, insanlarınıza sunacak, hiçbir yerde bulunmayan eğlencelerimiz var."

"Ve bunlardan toplayacağınız para."

"Olayların doğal akışı bu."

"İnsanlarım para yönünden pek zengin değil ve siz bana ellerinde ne var ne yoksa alıp götürmenize izin vermemi teklif ediyorsunuz."

"Sadece orada burada birkaç bakır para—"

"O paralar birikerek çoğalacak. Önerdiğiniz eğlence ve mal-

lar, bu topraklarda vergiye tabidir."

"Vergi!" dedi kadın, neredeyse bir çığlık atarak.

"Sadece orada ve burada birkaç bakır lira."

"Biz özgür insanlarız, hiçbir zaman vergi vermeyiz!"

"Şu ana kadar. Yollarımı kullanıp topraklarımda kamp kurmanızın bedeli bu. Bu benim kanunum. Topraklarımda kanuna uyulur. Kanuna uymayanlar adaletimle karşı karşıya kalırlar."

"Ölümü mü kastediyorsunuz?" diye sordu, suratını ekşiterek.

"Topraklarımdaki ceza budur."

"Strahd Von Zarovich dışında."

"Öyle. Ben istisnayım. Burada kanun benim. Ben ülkeyim. Sabrımı zorlayacak isteklerinizi belirtmeden önce, bunu aklınızda bulundurun."

"Geldiğimiz gibi buradan gidebiliriz. Bizi durduramazsınız."

"Muhtemelen öyle, fakat tahminimce buraya bir neden için geldiniz, burada kalmanızı zorunluluk haline getiren, gerçekten önemli bir neden. Başka türlü olsa, neden bu kara kışta bu kadar sıkıntıya katlanasınız ki?"

Tekrar arkasına yaslandı, ölçüp biçen ifade yüzüne geri dönmüştü. Önemli bir noktaya parmak basmıştım ve ikimiz de bunun farkındaydık.

"Neden kaçıyorsunuz ki Barovia size bir kurtuluş gibi görünüyor?"

Ellerini kaldırdı ve tekrar kucağına bıraktı. "Her zaman kaçtığımız nedir? Yabancıların nefreti ve zalimlikleri. Nefret ve zalimlik her yerde olduğundan yer değiştirmeye, hep yer değiştirmeye devam ediyoruz."

"Nasıl?"

"Gördüğünüz gibi vardolarımızla."

"Demek istediğim, Sisler'den nasıl geçiyorsunuz?"

Yüzüne yavaşça bir gülümseme yayıldı. "Bunu bilmek isterdiniz, öyle değil mi?"

"İyilik ya da para yönünden beni nankör bulmayacaksı-

nız."

"Bazı şeylerin bedeli yoktur. Onun bilgisiyle doğmuş olmalısınız."

"Yani Sisler'i geçmenin sırrı bir Vistani mi olmak?"

"Bir ölçüde. Eğer Barovia'dan bu yolu kullanarak ayrılmak istiyorsanız, size yardımcı olamam. O yol kapalı, başka bir yol bulmalısınız. İstesek bile sizi yanımızda götüremeyiz."

Bu son cümleyi dikkate almamayı tercih ettim. "Eğer siz Sisler'i geçebiliyorsanız, bunun bir yolu—"

"Bir yolu yok, en azından sizin için yok. Bunu kabul edin."

Haddini aşmıştı. Bu kabul edilemez tavır hiddetimi alevlendirdi ve bitmek bilmeyen, öfke dolu bakışımın, upuzun bir dakika boyunca onu yakmasına izin verdim. Buna dayandı, fakat vardonun yoğun atmosferini doldurmaya başlayan korkunun ilk zerresini hissetmiş ve kalbinin çok hızlı attığını duymuştum.

"*Hayır*," diye fısıldadım sonunda.

Sözcüğü bağırarak söylemişim gibi ellerini sıkıca birleştirerek büzüldü ve olduğu yerde sindi. Elleri hâlâ titriyordu.

Kadının üzerindeki etkimi biraz azalttım. Bu, içimdeki karanlığın saf gücüydü. Bunu kontrolüm altında tutmak artık doğamın bir parçası olmuştu, ancak bir kere serbest bırakıldığında tekrar kontrolü elime almak biraz daha zor oluyordu.

Beni tekrar dinleyebileceğini düşündüğümde şöyle dedim, "Güneşin batışından ne kadar eminseniz, Barovia'da sonsuza kadar kalmayı hiçbir zaman kabul etmeyeceğimden de o kadar emin olabilirsiniz."

Yutkundu ve kafa salladı.

"Şimdi. . . bana yardım edecek misiniz?"

Eski haline dönmeye çalıştı, fakat bunun için artık çok geçti. Hissettiği korkuyu görmüştüm. Cevap verirken sesi titredi. "Yardım edebilseydim ederdim, Lord Strahd. Ancak bu benim, ya da herhangi bir Vistani'nin gücünün ötesinde."

"O zaman bu konuşmaya devam etmekte bir anlam göremiyorum." Ayağa kalktım. "Verginizin belirlenmesi için bir hazine memurunun gönderilmesini sağlayacağım—"

"Bekleyin, Lord Strahd!" Uzandı ve neredeyse merhamet dilercesine elini kaldırdı. "Birbirimizden karşılıklı fayda sağlayabileceğimiz başka şeyler var."

Minderli tabureye geri oturdum. "Ne tür şeyler?"

"Biz fakir insanlarız ve para kıt olduğunda ticaret yaparız. Buradayken vergi ödemek yerine hizmetinizde olabiliriz."

"Belirsiz bir ifade, madam." Tüm kabilesini toplayıp şatoma haftada iki kere etrafı temizlemek için gelmesi, aklıma getirmeyi reddettiğim bir şeydi. "Kafanızda ne var?"

"Aynı anda Barovia'nın her yerinde olamazsınız. Bizim gözleriniz ve kulaklarınız olmamıza izin verin. Topraklarınızda gece gündüz olan biten her şeyi size bildirebiliriz. Hiçbir yabancı bir daha sınırlarınızdan fark edilmeden geçemeyecek."

Düşünme sırası bana gelmişti. Zaten topraklarımın dört bir yanında gözlerim ve kulaklarım görevini üstlenen bir casus ağım vardı. Fakat bunların öncelikli görevi, beni bazı vergi memurları ve belediye başkanları arasındaki politik ilişkiler ve çekişmelerden haberdar etmekti. Başka türlü muhbirlerimin olması işime gelirdi, özellikle de ülkeme yeni giren yabancıları bulmak için. "Böyle bir işi düzgünce yapmaları için insanlarınıza nasıl güveneceğim?"

"Bu görevi yapmak ve vergi vermek arasında bir seçim sunarsanız, memnuniyetle en istekli hizmetkârlarınız olmayı yeğleriz."

"Bir Vistaninin doğruları kendi yararına çarpıtması bilinmedik bir şey değil. Detaylı ve kesin raporlara ihtiyaç duyacağım, eğer önüme kesin gerçeklerden farklı bir şey gelirse bu haberleri getiren kişi. . . son derece mutsuz olacaktır."

Kıkırdadı. "Size her zaman gerçeği söyleyecekler. Başka bir şey yapmaya cüret edemezler, sizi temin ederim."

"Bana bilgi ulaştırmanın bir yolunu bulmalısınız."

"Eğer önemliyse, haberciler şatonuza koşabilirler."

"İçeri giremezler."

"Evet, zehirli sis duvarını duymuştum. Bizim geçmemiz için bir yol var mı?"

"Kendi kendimi savunmasız bırakacak bir şey mi. . . Hiç

sanmıyorum."

"Vistaniler'den çekinmeniz için herhangi bir neden yok. Siz, Strahd'sınız. Siz, ülkesiniz. Sizi yok etmek, ülkeyi yok etmektir, ya da eski deyiş böyle der. Doğru değil mi?"

Ben bundan o kadar emin değildim ve o anda bunu tartışmak için içimde pek bir istek yoktu. "Bu doğru."

"Sizi yok edersek, biz de yok oluruz. Ayrıca büyümüz kuvvetli olsa da sizin gibi biriyle savaşacak türden değildir. Bu başkalarının işi."

"Hangi başkaları?"

"Birçok düşmanınız var, Lord Strahd. Ancak sizi yenebilecek güçte birisi şimdilik burada yok."

Kimse yok. . . şimdilik. "Eğer size sise karşı bir panzehir verirsem bu sırrı tutmaya söz verir misiniz?"

"Evet, fakat çok uzun bir süre için değil. Ben yaşlıyım. Bunu benden sonrakilere aktarmam gerek, ancak emin olun ki bu sırrı aktaracağım kişiler sadece Vistaniler olacaktır. Bunun yapılışını hiçbir yabancıyla paylaşmayız."

"İnsanlarınızın bu panzehiri düşmanlarıma satacağı bir zaman gelebilir."

Hafifçe güldü. "Bunu aptallara *satabiliriz*—fakat sadece sizi uyardıktan sonra. Hiçbir zaman habersiz yakalanmazsınız."

Bu bir riskler dengesiydi. Eğer panzehiri gündüz vakti, savunmasız halde uyuduğum sırada beni öldürebilecek birine verirlerse, her şey biterdi. Ancak tabi ki şatonun içinde en kararlı istilacıyı bile günbatımına kadar saatlerce meşgul edecek kadar tuzağım ve muhafızım mevcuttu. Bunu Vistanilerin bana getireceği bilgiyle karşılaştırırsak, riskler birbirini dengeliyordu. Mantık hayır, içgüdüyse evet diyordu.

Sonunda başımla onayladım. "Sizi uyarıyorum, Vistaniler bana ihanet edecek olurlarsa, sisin yapısını panzehirin işe yaramayacağı bir şekilde değiştirebilirim. Ayrıca yeni zehri kampınızın tam ortasına yönlendirebilir ve hepinizi öldürebilirim. Kimse kaçamaz. Hiç kimse, tek bir çocuk, hatta *vista-chiri* kuşları bile."

Kadının yaşlı gözleri korkuyla açıldı.

"Bu benim size sözüm ve sizin de bana sözünüz Madam Eva. İnsanlarınıza böylesine bir sorumluluk için güvenmeye razı mısınız? İçlerinden herhangi biri, hepinize ölüm getirebilir."

Uzun bir sessizlik. Kalp atışı şimdi düzenliydi ve artık daha sakin görünüyordu. "O zaman, sonsuza dek güvendesiniz, Lord Strahd—en azından Vistaniler işin içinde olduğu sürece."

Bakışını bir kez daha dikkatlice inceledim, sözcüklerinde bir yalan hissetmemiştim. *Onun* sözcükleri. Verdiği sözün tüm insanları için geçerli olup olmadığı zaman içinde belli olacaktı. Şu an için ihanet olasılığını göz ardı edebilirdim, fakat sonsuza kadar değil.

"Pekâlâ. Tüm Vistaniler'den yerine getirmenin bir yolunu bulmalarını istediğim bir görev daha var."

"Kaçış." Bunu bir soru sorarmış gibi değil, bir açıklama olarak söylemişti—düşüncelerimi sezme yeteneğinin bir kanıtı daha. "Sisler'den kaçışınız."

"Aynen öyle," dedim. "Vistani kanı taşımayan diğer insanlar Sisler'den geçerek Barovia'ya girdiler. Rastlantı gibi gözükebilir, ancak artık rastlantılara inanmıyorum."

"Ben de. Her şeyin bir amacı vardır."

"Vistanilerin—seyahat ettikleri sürece ve hangi topraklarda olurlarsa olsun, benimkinde ya da Sisler'in ötesindeki herhangi birinde—benim için yerine getirmeleri gereken tek bir amaçları olacak ve bunu yerine getirmeden durmayacaklar. Herhangi bir Vistani Barovia'dan çıkmak için benim kullanabileceğim bir yol bulursa, bunu hemen öğrenmek istiyorum."

Hemen kafasını salladı. "Size söz veriyorum."

"Bu söz çok kolay verildi, madam. Size verdiğim, fazlasıyla önemli bir görev."

"Bazen görev ne kadar önemli olursa bunun için söz vermek de o kadar kolay olur. Eğer umut ettiğiniz gibi bir yol bulursak, o zaman sizi haberdar etmekle herhangi bir kaybımız olmaz, tam tersinme bundan kazanacağımız çok şey olacağı muhakkak."

"Bu kadar kolay kabul ettiğinize göre, bunun imkânsız ol-

duğuna inandığınızı düşünüyorum."

"Kabul ettikten sonra bunu ne kadar çabuk yaptığım ne fark eder?"

"Madam, bu konuda seçeneğiniz yok. Benim için bir çıkış yolu bulmanız benim topraklarımdaki özgürlüğünüz için bir şart. Herkes bunu bilmeli ve buna da diğer kanunlarıma uyduğu gibi uymalı. *Bunu* garanti edebilir misiniz?"

"Bu şartınız soluduğumuz hava gibi olacak—küçük bir iyilik karşılığında."

Pazarlık, sürekli bir şey ya da diğeri için pazarlık, bu onların derileri gibi bir parçalarıydı. "Ne iyiliği?"

"Tek istediğim, Lord Strahd'ın. . . Vistaniler'e zarar vermemesi."

Kaşlarımı çattım. Çok fazla şey biliyordu.

Geçiştirici bir işaret yaptı. "Kanımız geçmişimizle dolu, fakat çok fazla yok. İnsanlarımızın sayısı az ve çocuklarımız, kaybetmek için fazlasıyla değerli. Ölüm çok sık rastladığımız bir yol arkadaşı."

"Yani?"

"Beslenmek için başka kaynaklarınız yok mu? Ne kadar fazlamızın yaşamasına izin verirseniz, kaçışınız için bir yol arayan o kadar fazla gözünüz ve kulağınız olur."

Bir kez daha sert bir ifadeyle baktım, iştahımı yatıştırmak benim için ufak bir mesele değildi. "Kanunlara uyulduğu sürece."

"Uyulacak."

Bakışımı hafiflettim. "Peki, öyle olsun."

"Anlaştık." Sessizleşti, belli ki pazarlık bitmişti. En azından onun için.

"Şimdi benim bir sorum var. Dansın amacı neydi? Bana bitene kadar beklememi söylediniz, bu nedenle önemsiz deyip geçiştirmeyin."

"Bu Vistani büyüsünün bir parçası ve çok önemli. Sisler'den çıktığımızda Barovia'nın sizin gibi bizi de hapsedeceğini biliyorduk. Kendimizi, Sisler'in dışındaki bildiğimiz toprakları ve yaşamları unutma tehlikesini sezdik; insanların geçmişlerini

unutması bu toprakların tabiatının bir parçası."

"Bunu fark ettim."

Yıllar geçtikçe ve yeni kuşaklar eskilerin ardından geldikçe insanlarımın hafızalarının silindiğini gözlemlemiştim. Ölmeden önce bana hizmet etmiş eski askerlerim işgalci bir ordunun parçası olarak geldiklerini biliyorlardı, fakat tam olarak nereden geldiklerini ve geldikleri yerin nasıl bir yer olduğu konusunda net fikirlere sahip değillerdi. Torunları, onların savaş hikâyelerini dinlemişlerdi ve Sisler'in ardında daha geniş bir dünyanın uzandığını biliyorlardı, ancak bunlardan bahsetmek için garip bir şekilde isteksizdiler. Onlar için tüm dünya Barovia'dan ibaretti ve başka hiçbir yer yoktu. Artık açıkça—kimi zaman gereğinden fazla açıkça—gören ve bir zamanlar neler olduğunu hatırlayan tek kişi benim.

Tıpkı Vistaniler gibi Sisler'in ötesine geçebilmek için bir yol bulmaya her zaman çalışmıştım. Belki de, bunu başarınca hem kendimi, hem de ülkeyi bizi hapis bırakan bu büyünün etkisinden kurtarabilecektim. Elbette ki, zaman içinde büyü sanatı hakkındaki her bilgi kırıntısını ve yeteneği bunu başarmak için kullanmış, sadece tekrar tekrar başarısızlık elde etmiştim.

Bu, artık değişmeye başlamış olabilirdi. Madam Eva'nın ve peşindeki serserilerin gelişi, benim için pek de alışıldık bir umut kaynağı değildi. Bunca yıllık durağanlığın ardından, onları memnuniyetle karşılayabilir ve onlara daha önce benzeri görülmemiş bir özgürlük sunabilirdim—karşılığında bana bilgi sağladıkları sürece.

"Böyle bir unutkanlık sizin başınıza gelmiyor," dedi Madam Eva. "İnsanlarınızın hatırlamadıklarını hatırlıyorsunuz. Hafızanız korunuyor. Bu korumayı biz de kendimiz için yaratabiliriz."

"Çok zor bir iş gibi gözüküyor."

Madam Eva başını olumsuz anlamda salladı. "Peh, bu çoktan halledildi."

"Nasıl olduğunu bilmek isterim."

"Şarkılarımız, danslarımız ve müziğimiz. İçimizi tekrar tekrar dolduruyor ve bizi güçlendiriyor."

"Gücü toprağın kendisinden çektiniz, öyle değil mi? Bunun ardındaki yapı ne?"

Omuzlarını silkti. "Bu sanki yürümek gibi, yaptığımız herhangi bir şey. Bir çocuğa yürümeden önce ayaklarını nasıl koymasını gösterir misiniz? Hayır. O, bunu biraz yardımla, kendi başına yapar."

"Ve bunu yapmak için bir Vistani olmak mı gerek?"

"Bildiğim kadarıyla."

İçimden güçlü bir his, bu kadından bilgi almanın kolay bir şey olmayacağını söylüyordu. "Başka bir soru: Buraya şimdi gelmenizin nedeni nedir?"

"Biz sürekli seyahat ederiz, hangi mevsim olduğu fark etmez."

"Madam Eva, ne demek istediğimi anladığınıza inanıyorum. Bana yanıt verin."

Uzunca bir süre tek kelime etmedi. Alevlerin balmumunu tüketerek yanışını duyabiliyordum. "Bana inanmazsınız."

"Son zamanlarda birçok şeye inanmayı öğrendim."

Bir omuz silkiş daha. "Pekâlâ. Önemli değişikliklerin yaklaştığı uyarısını vermek için yılın tam bu zamanında geldik, Baroviali Strahd."

"Hangi değişiklikler?"

"Sizin için, Barovia ve diğer yerler için."

"Ne tür değişiklikler?"

"Size sadece kartların bana ne anlattığını söyleyebilirim." Kemerine bağlanmış küçük, kadife bir keseyi açtı. İçinden bir kart destesi çıkardı, daha önce hiç görmediğim ve daha ilk görüşte tanıdığım bir deste.

"Bir tarokka destesi," dedim.

Bu destenin geleceği gösterme gücü hakkındaki her türlü söylentiyi duymuştum. Dendiğine göre sadece en cesur kişiler bu desteden geleceği öğrenmeye kalkışırlardı. Bazen, olası birkaç farklı gelecek hakkında ipuçları verir, diğer zamanlardaysa kesin ve değiştirilemez olayları gösterirdi. Birinin geleceğinde olacakları görmeye cüret etmesi cesaret—ya da katıksız bir aptallık—gerektirirdi.

Her kartın üzerinde yaşam ve ölümün birçok farklı görünümünü ifade eden resimler vardı. Desteyi sadece onu yapan kişi kullanabilirdi. Madam Eva gergin bir şekilde kartları karıştırırken, mum ışığında parlak yeşil, altın sarısı, mavi ve kırmızı renkler göze çarpıyordu.

"Nasıl olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

"Evet."

Sadece teoride. Kütüphanemde, hayatlarını bu konu hakkında çalışmaya adamış insanlar tarafından yazılan kitaplar vardı, ancak bu konuda okumak, kartların kendisini görmekle aynı şey değildi. Ben hiçbir zaman bir deste yaratmaya kalkışmamıştım, çünkü her kitaptaki ortak uyarı, bu işin acemiler için olmadığıydı. Pek tecrübesiz sayılmasam da başka bir yöne odaklanmıştım, bu yüzden bunun üzerine hiç gitmedim.

"Bana geleceğimi mi söyleyeceksiniz?"

"Bu, bilmeniz gereken bir şey. Biz Sisler'den geçmeyi daha düşünmeden bile kartlar bana daha önce hiç görmediğim bir şey gösterdi. Herkesi felaket ve ölüm bekliyor, ancak. . . anahtar sizsiniz, Strahd Von Zarovich."

"Neye?"

"Çok açık olamam, çünkü bu engellemeniz gereken felaketi getirebilir."

Bu tür şeylerin mantığını, nasıl işlediğini anlamıştım. Doğası yüzünden sınırlarına saygı göstermeliydim, fakat bu hâlâ rahatsızlık vericiydi. "O zaman bana ne anlatabilirsiniz?"

"İşte—" Aramıza küçük bir masa yerleştirdi ve kartları bana verdi. Ellerimde çok ağır ve sıcak olduklarını hissediyordum. "Karıştırın, sonra en üstteki kartı açıp ortaya koyun."

Dediğini yaptım. "Kara Lord" olarak bilinen, tahtına oturmuş, çarpık ve hayvani bir figürü gösteren kart geldi. Renkler kasvetli birer mor, siyah ve yeşildi.

Karta kaşlarını çattı ve bana baktı. "Bu sizi belirtiyor, Barovia'nın efendisi."

"Pek gurur okşayıcı değil," diye yorumladım.

"Karıştırın, ardından bir sonraki kartı çevirin ve Kara Lord'un altına koyun."

Bu seferki, "Canavar"dı, insan kıyafetinde dolunaya karşı uluyan, kurda benzer bir siluet.

"Bu sizin geçmişiniz; büyük arzu ve şiddeti ifade ediyor."

Şaşılacak bir şey değil. Kartları karıştırdım ve bir sonrakini açtım. "Ölümbüyücüsü?" diye sordum. Resim kendini açıkça belli ediyordu, büyülü cübbelere bürünmüş bir figür ve görebilmek için fazla karanlık olan bir başlığın örttüğü bir yüz. Önünde, emriyle birlikte, sıkı topraktan iskeletimsi sakinlerinin çıktığı sekiz mezar vardı.

Dudaklarını yaladı. "Bu sizin geleceğinize dahil. Diğer kartlara göre bunun konumu, size karşı çıkacak biri olacağı anlamına geliyor. Hayal edilemeyecek kadar güç ve karanlık bilgi sahibi, çok tehlikeli biri. Tekrar karıştırın."

Kara Lord'un üstüne koymamı istediği bir sonraki kart "Savaşçı"ydı. Figür tamamen kan kırmızısı bir zırha bürünmüştü ve elinde gümüş bir kılıç tutuyordu.

"Bu da geleceğinize dahil."

Buz gibi bir pençe kalbimin etrafını sararak onu sıktı. "Savaş," diye mırıldandım.

"Daha önce hiç bilmediğiniz bir savaş. Savaşçı sizin bir yönünüzü temsil ediyor, olacaklardaki yerinizi."

Bir kart daha çektim ve Kara Lord'un sağına koydum.

"Ve bunlar, Ölümbüyücüsü'ne karşı yanınızda olacak müttefikleriniz."

Bu seferki kart, "Paralı Asker"di, üzerinde dört askerin birbirlerini selamlamak için kılıçlarını beraberce bir altın sandığı üzerinde kaldırdıklarını gösteren bir kart.

"Bana tüm bunların ne anlattığını söyleyin."

"Gördüğünüz gibi. Size meydan okuyacak ve sizi yok etmeye çalışacak tehlikeli bir büyücü geliyor ve siz tüm gücünüzle ona karşı duracaksınız. Fakat bu yeterli olmayacak, hayatta kalmak için başkalarının yardımını istemelisiniz."

"Şimdilik yalnız savaşıyorum."

Kadın dudak büktü. "Bunun akılsızlığını görmek için bir sonraki kartı çevirin."

Çevirdim. Bu, "Süvari"ydi, sonu gelmeyen bir mezarlıkta,

bir at iskeletinin üzerinde orağını yukarı kaldırıp sallayan, cübbeli, bir başka iskelet. Gümüş ve siyah renkler o kadar göz kamaştırıcıydı ki, karta doğrudan bakamıyordum. Kesinlikle bir ölüm kartıydı.

"Gururunuzun sizi ve diğer her şeyi yok etmesine izin vermeyin."

"Yardım istersem ne olur?"

Kartları işaret etti ve ben de en üstteki kartı çevirdim. Kartın üzerinde ata binmiş, sisten neredeyse görünmeyen genç bir kadın vardı. "Sisler, bilinmeyen bir gelecek, fakat yine de bir gelecek—Süvari'den çok daha iyi."

Önümdeki kartlara üzerlerindekileri hafızama geçirerek uzun süre baktım. Bu gece konu hakkındaki kitapları bulup içindekileri Madam Eva'nın yorumlarıyla karşılaştıracaktım. İçimden bir ses onunkilerin doğru olduğunu söylüyordu.

"Bu ne zaman olacak?"

Ellerini iki yana açtı. "Yakında. Bir günden daha fazla, fakat bir asırdan daha az bir süre içinde."

"Buna yakın mı diyorsunuz?"

"*Sizin* zamanınıza göre. Ve bu iki nokta arasında herhangi bir zamanda olabilir. Hazırlanmanız gerek."

"Bu ölümbüyücüsünü nasıl tanıyacağım?"

"Tanıyacaksınız."

Daha başka sorularım vardı; nasıl gelecek, nereye, ve yine ne zaman, fakat Madam Eva yenilgiyle başını salladı. Kartlar böyle noktalarda oldukça belirsiz olabilirdi. "Bana daha fazla bir şey anlatamaz mısınız?"

"Sadece bu uyarıyı göz ardı etmemenizi isteyebilirim." Kartları topladı, karıştırdı ve üzerlerine üfledi, onları tekrar kadife kesenin içine koydu. Fazlasıyla ciddi görünüyordu ve kartların söylediklerini bir kenara bırakırsak, sadece bu bile yeterince rahatsız ediciydi. "Kamptaki diğerleri bu konu hakkında henüz bir şey bilmiyorlar, onlara bahsetmeyin. Zamanı gelince onlara ben söyleyeceğim. Müziğimiz gibi, bu da bizim bir parçamız olacak."

Üzerinde bir kez daha düşündüm. "Bana bundan bahset-

mek için mi o kadar uzaktan geldiniz?"

"Diğer her şey size bağlı. Vistaniler için—Barovia'nın tüm halkı için—'Şeytan Strahd' ölümün ta kendisi ve ölümden de kötü olan bu ölümbüyücüsünden daha iyi. Bunu anlayın ve buna inanın, belki de böylece hepimizin yaşamak için bir şansı olur... sizin bile."

Buna karşı hiçbir şekilde itiraz edemez veya etmeyi istemezdim.

2. Bölüm

Azalin

dört

542 Barovia Takvimi, Barovia

Yaz gündönümüne daha bir haftadan fazla vardı, fakat kasaba reislerinin çoğu beklememeyi yeğlemiş ve yıllık vergilerini zamanından önce yollamışlardı. Değişimimden sonra, yaklaşık iki asır önce kurduğum vergi toplama sistemi, hâlâ düzgün bir şekilde işliyordu. Gerçekte o kadar iyi işliyordu ki dikkatimi bu konuya nadiren yöneltiyordum, para saymaktan başka yapacak işlerim vardı. Vergi toplayıcılarım ve kasaba reisleri—kafalarının bedenlerinden ayrılmamasına gayret etmiş olanlar—dürüst oldukları sürece vergiler düzenli olarak vergi memurlarım tarafından toplanıyor, ihtiyaç halinde kullanılmak üzere Barovia köyündeki özel bir taş eve götürülüyor ve orada saklanıyordu.

Böyle bir ihtiyaç doğmak üzereydi; yeni bir araştırmalar dizisine başlayacaktım ve malzemelerle diğer ihtiyaçlar oldukça masraflı olacaktı. Aynı zamanda vergi toplayıcılarım tarafından son birkaç ay boyunca önüme sunulmuş gerekli harcamaları da onaylamakla uğraşmalıydım. Bu gece yapacaklarımın başka herhangi bir sorun çıkmadığı takdirde önümdeki tüm yıl boyunca bana huzur içinde çalışma imkânı vereceğini umuyordum.

Böylelikle, her şeyi istediğim gibi düzenlemek için aşağıdaki köyde bekleyen birkaç hazine memurumun yanına gittim. Köye bu şekilde açıkça gelmem nadir bir olaydı, bu yüzden de köyde günbatımından sonra beklediğimden de fazla bir hareketlilikle karşılaştım. Birçok pencerede ışıklar yanıyordu, hatta bazı insanlar—her ne kadar kapı eşiklerine yakın dursalar da—sohbet etmek için kapı önüne çıkmışlardı. Bu duyulmamış bir şeydi, fakat ironik de olsa kendilerini varlığım sayesinde belki de daha güvende hissediyorlardı. Lord Strahd ortalıktayken kim onları incitmeye cüret edebilirdi?

Gerçekten, kim? Asma'nın Kanı hanının kapısına doğru aklımdan bunları geçirerek ilerledim ve içeri girdim. Odaya derin bir sessizlik çöktü. İçerideki herkes farklı birer içtenlikte, "Hoş geldiniz, lordum," diye mırıldanarak ayağa kalktı ve selam verdi. Bu formalitenin ardından, doğrudan memurlarımın kullanımı için hazırlanmış masaya doğru ilerledim ve onayımı bekleyen kâğıtları gelişigüzel incelemeye başladım.

İmmol köyündeki maden işlerine yardım için biraz para ayırdım ve Krezk'de yeni bir yaşlılar evinin yapımına onay verdim. Barovia'nın nüfusu geçen seneye göre bin kişi daha fazlaydı, bunu görmek benim adıma sevindiriciydi. Belki de içlerinden biri yeniden doğmuş Tatyana'mdı, fakat hesaplarıma göre o çoktan Barovia'ya gelmiş olmalıydı. Hatta, eğer her şey yolunda gittiyse, o şimdi yerini bilmediğim bir çiftlik ya da köyde ergenlik çağına giriyordu. Dört ya da beş yıl içinde onu ciddi olarak aramaya başlayacaktım.

İlk kâğıt yığını neredeyse tükenmişti, fakat dinlenmeye çekilmeden hemen önce hanın kapısında bir kargaşa çıktı. Dışarıda birileri sürekli kapıyı yumrukluyor, kalın, tahta kapı bağrışlarını boğuluyordu. Köydeki diğer herkes nispeten daha kaygısız olmasına rağmen hanın kapısı şimdiden sıkı sıkıya kapanmış ve sürgülenmişti, saat de zaten yeterince geç olmuştu. Güneş iyice yükselene dek kapı kimseye açılmayacaktı.

Diğer yandaysa yumruklama ve bağırışlar sinir bozucuydu. Hancıya bir istisna yapmasını ve ziyaretçiyi içeri almasını emrettim. Bir yutkunmayla, isteksizce emrime uydu. Herkes nefe-

sini tutmuştu. Neden bu kadar korku dolu oldukları bir muammaydı. Ben zaten içeride, onlarla beraberdim, dışarıda daha büyük ne gibi bir tehlike olabilirdi ki?

Hancı kapıyı açtı ve içeriye genç bir Vistani erkeği girdi. Yaşlı Bartolome'nin gençliğine çok benziyordu—aynı gözler, aynı küstah yürüyüş—ve ilk aklıma gelen şey bu adamın onun torunu olabileceğiydi. İçeri giren Vistani beni derhal tanıdı ve hemen yanıma geldi, dizinin üzerine çöktü ve övgülerini, "bilge Lord Strahd"a sundu.

"Sorun nedir?" diye sordum.

Yanıt olarak ayağa kalktı ve kuşağından buruşmuş bir mektup çıkardı. Şaşkınlıkla mektubun üzerindeki balmumu mührün, buranın birkaç mil batısındaki bir dağın tepesinde yaşayan Baron Latos'un işaretini taşıdığını fark ettim. Balmumunun rengi kırmızı değil maviydi. Bu, mektubun Baron'un kendisinden değil de onun karısından geldiğini gösteriyordu. Mührü kırıp mektubu açtım ve baştaki selamlamadan kadının doğrudan benimle muhatap olduğunu anladım.

Strahd efendimiz,

Değerli zamanınızı aldığım için pişmanlık duyuyorum, ancak korkarım ki haberdar olmak isteyeceğiniz bir sorun çıktı.

Dün öğleden sonra kapımıza, geceyi geçirmek için bir yer talebinde bulunan bir yabancı geldi. Anlayamadığım nedenlerden dolayı ondan çok korkmama rağmen düzgün konuştuğu ve iyi giyimli olduğu için onu huzurumuza kabul ettik. Kendini Azalin olarak tanıttı ve son derece kibirli bir tavrı vardı, ayrıca tüm yiyecek ve içecek tekliflerimizi reddetti. Gece çöktüğünde, o ve kocam çalışma odasına çekildiler, zira kitaplarımıza ilgi göstermişti.

Daha bir saat bile geçmemişti ki içeriden bağırış ve gürültü sesleri geldi, fakat içeriye giremedim ve seslenişlerim sürekli olarak yanıtsız kaldı. Yabancı kısa bir süre sonra odadan çıktı ve tek söz söylemeden evimizi terk etti. Yanında Baron'un özel eşyalarını saklamak için kullandığı abanoz ağacından yapılmış kutu vardı. Aceleyle kocamın yanına gittim ve onu yerde uyurken buldum. Büyü kitaplarımızın bir kısmı şöminede yanıyordu. Kocamın da elleri yanmıştı, fakat bunun dışında bir zarar görmüşe benzemiyordu. Ona ne olduğunu sordu-

ğumda olayla ilgili hiçbir şey hatırlamadı. Aslında, Azalin denen bu adamın gelişinden sonra olanlarının hiçbirini hatırlamıyordu. Zavallı Cazi'm hepimizin deli olduğunu düşünmeye başlıyor, çünkü o, bu olayların gerçekleşmediğine inansa da biz gerçekleştiği konusunda ısrar ediyoruz.

Tüm bunlardan garip ziyaretçimizin Sanat'ın bir ustası olduğu sonucunu çıkarıyorum ve sizin Barovia'ya yeni gelenler hakkında bilgilendirilmek istediğiniz herkes tarafından biliniyor, özellikle de bu türden yabancılar hakkında. Bu konuda çok endişeliyim, çünkü onun geri dönüp bize bir akşamı unutturmaktan çok daha kötüsünü yapmasından korkuyorum.

Lütfen, lordumuz ve koruyucumuz olarak, ne yapmamız gerektiğini söyler misiniz, lütfen?

Sadık hizmetkârınız,
Zorah, Latos Baroniçesi

Baroniçeyi gayet iyi tanıyordum; Zorah dikkatli ve her konunun üzerinde uzun uzadıya düşünen bir kadındı, duygularının onu yönetmesine izin vermezdi. Mektuptaki anlatım, ne yönden bakılırsa bakılsın temkinliydi, bu durum da kadının neredeyse isterinin sınırında olduğunu gösteriyordu. Mektup hızlıca yazılmıştı, yanlışlar ve mürekkep lekeleriyle doluydu ve her zamanki özenli ve gösterişli imzası, titrek ellerle ve dikkatsizce atılmış gözüküyordu.

Zorah tüm akli erdemlerine rağmen, kendini açıklanamayacak surette kocasına adamıştı. Kocası halka karşı görevlerini iyi bir şekilde yerine getiriyordu, fakat bunun dışında dikkate şayan değildi. Eğer herhangi bir yetenekteki büyücü evlerini ziyaret ederse, bu durum 'zavallı Cazi'sini tamamen aşardı. Kadının gergin bir durumda olmasına şaşmamak gerekirdi.

"Bu sana nasıl geldi?" diye Vistani'ye sordum. Beni nerede bulacağını nasıl bildiğini sormaya gerek yoktu. İnsanlarının nerede olduğumu takip etmek gibi esrarengiz bir yetenekleri vardı.

Tekrar eğilerek selam verdi. "Bayanın güvenilir bir hizmet-

kârı bunu karımın tarafından dördüncü kuzenime vermiş, o da amcama, o da üçüncü kuzenine, o da—"

Elimi kaldırdım. "Yeter. Bu mesaja ek olarak başka bir şey var mı?"

"Bayan Zorah'tan yok." İsmi özellikle vurgulamıştı.

"Peki ya başka birisinden?"

"Madam İlka'dan—mektup kampından geçti ve—"

"Ona ne olmuş?" diye sertçe sordum. Vistanilerin hareketleri ve yaptıklarıyla ilgili söylentiler için bir kulağımı daima açık tutardım. Bu Madam İlka, Eva'nın seçilmiş varisiydi ve eğer söylentiler doğruysa, Eva'nın kendisi de hâlâ ortalıklardaydı. Bu tabi ki olanaksızdı, çünkü yıllar önceki karşılaşmamızda zaten fazlasıyla yaşlıydı. Bu yüzden, böyle dedikoduları tipik birer Vistani hurafesi sayarak aldırmıyordum.

Genç adam duraksadı, karanlık bakışı çevremizdeki diğerlerinin üzerinde gezindi. Odadaki tüm kulaklar bizim tarafımıza dönmüştü, herkes dikkatle bizi dinliyordu. Ne kadarının bunları duyması gerektiğini merak ediyordum ve Vistaninin şahsi kararına güvenerek devam etmesini işaret ettim.

"'Madam Eva'nın uyarısını hatırlayın,' dememi istedi."

"Anlıyorum."

Dışarıdan gayet sakinmişim izlenimi veriyordum, fakat zihnimde Eva'nın kartlarının üzerindeki ölümbüyücüsünün ve mezarlığın resmi tekrar oluştu ve dudaklarım kupkuru kesildi. Sanki artık handa değil, kurutulan şifalı otların ağır kokusu içinde, yastıklı bir tabureye tünemiş olarak bir Vistani vardosundaydım.

Eva'nın yetmiş yıldan uzun bir süre önce tarokka kartlarıyla geleceğimi okuyuşu tekrar gözlerimin önüne geldi. Uğursuz renkleri ve karanlık anlamıyla Ölümbüyücüsü kartı—gerçeğe dönüşmek üzere miydi?

Eva hazırlanmam için beni uyarmıştı ve ben de savunmalarımı güçlendirmiş, Sanat hakkında sürekli çalışarak ve uygulamalar yaparak yeteneklerimi geliştirmeye gayret etmiştim. O günden bu yana, Barovia'ya gelen birçok büyücü olmuştu. Eva'nın kartlarında gördüğü tehdit olup olmadıklarını anlamak

için onlarla tanıştım, güçlerini tarttım, hatta onlarla arkadaşlık kurdum. İçlerinden bana meydan okumaya cüret edenler olunca, onlarla kolaylıkla başa çıktım ve büyü kitaplarıyla birlikte bilgilerime yenilerini ekleyebilecek işe yarar ne varsa savaş ganimeti olarak yanıma aldım. Ancak bu yabancıların hepsi yanlış alarmdı, hiçbiri Eva'nın uyarısına layık çıkmamıştı.

Bu seferkinin de diğerlerinden farklı olup olmadığını bilmemin bir yolu yoktu, fakat daha önce hiçbir Vistani bana bu kehaneti hatırlatmamıştı. Zaten her ne olursa olsun sadece kendine hizmet eden bir büyücünün asla *benim* ülkemi ve insanlarımı ezmesini oturup izleyecek kadar kibirli değildim. Kağıdı çevirdim, üzerinde mektubun sadece bana hitaben olduğu yazıyordu, fakat belli ki aceleden tarih atmayı unutmuştu.

"Bu mektup ne zaman yola çıktı?" diye sordum genç adama.

"Daha bu sabah, Lord Strahd. Acilen yerine getirilmesi gereken bir görev olduğunda, biz Vistaniler bir dağ fırtınası gibi hareket edebiliriz."

"Ve bunun bana acilen ulaştırılması gerektiğini biliyordunuz?"

Ellerini iki yana açtı. "Ben ne yazık ki okuyamam, Lord Strahd, bu yüzden kâğıtta önemli her ne yazıyorsa bilmiyorum, fakat hanımefendi bize gecikmenin hoş karşılanmayacağını anlamamıza yetecek kadar gümüş verdi."

İlginç haberlerin zamanında varışından emin olmak için kendim de iyi para ödediğimden, bunu önemli bir ipucu saydım ve yeleğimin cebinden bir altın çıkarıp, adama verdim. O cömert bir teşekkür mırıldanmaya başlarken, ben aceleyle dışarıya çıktım.

Kazandığım yetenekler, gerektiğinde bir dağ fırtınasından, hatta Vistani dedikodularından bile hızlı hareket etmemi sağlayabilirdi. Kanatlarımı açıp, onları rüzgâra doğru gererek batıya yol aldım. Rüzgâr karşıdan esiyordu ve Ghakis Dağı'nın geniş yamaçlarından dolaşıp güneye, dağın ovaya uzanan iki yamacı arasında kalan Baron Latos'un arazisine yönelmem neredeyse bir saatimi aldı. Şimdiki baronun bana yaltaklanarak gözüme

girmeye çalışan, fakat hayal kırıklığına uğrayan beceriksiz ve kibirli bir büyüğü yüzünden Latoslar'ın arazisi, hakimiyetimin önceki yıllarına kıyasla fark edilir şekilde azalmıştı. Çevredeki arazinin büyük kısmı verimsizdi ve tarım ya da hayvancılık için kullanılamıyordu. Buna rağmen, Cazimir'in atalarından biri dağ eteklerine bir üzüm bağı kurmayı deneyecek zekâya sahipti ve böylelikle ailenin serveti nesiller boyu korundu.

Şu anki baron kendini bir alim olarak görüyordu ve kitaplara ortak bir ilgimiz vardı. Ancak ilişkimiz bu ilgiyle sınırlıydı ve buraya ziyaretlerim duyulmamış olmasa da nadir sayılırdı. Baron Latos, sönük hayatında tek bir olağanüstü başarıya imza atmıştı ve bu da Zorah Buchvold ile evlenmesiydi. Vergi toplayıcılarımın sosyal çevrelerinde bulunan muhbirlerim onun, tombul ve çoğunlukla huysuz Cazimir Latos'u kabul edişinin genel bir şaşkınlıkla karşılandığını bildirmişlerdi. Cazimir onun için etrafındaki en uygunsuz tip olarak gözüküyordu, fakat onunla ilgili bir şey olduğunda Zorah'ın hassas noktası ortaya çıkıyordu, Zorah ona aşırı derecede düşkündü. Yıllar önce baronun, küçük bir toprak sahibinin karısından gayrı meşru bir çocuğu olduğu dedikoduları ortada dolaşmıştı. Fakat bu dedikodular sona ermişti—ya da erdirilmişti—ve ben de zaten bunları önemsiz saymıştım. Adil olmak gerekirse, Cazimir de Zorah'a büyük nezaket ve adanmışlıkla yaklaşıyordu, muhtemelen kötü olaylara karışmak için mizaç olarak fazlasıyla sakin biriydi. Hiç kimseyi gücendirmeyecek cinsten bir insandı. Bunlar bazı insanlar için iyi, fakat sorumluluk sahibi ve onunki gibi bir mevkide bulunan biri için her zaman arzu edilmeyecek özelliklerdi. Üzüm bağlarına bakmakta becerikliydi, fakat Barovia'nın hükümet yapısı içindeki mevkisinde yapılmış ince işlerin çoğu uyanık karısına mal edilebilirdi.

Asmaları destekleyen tahta iskeletlerin uzayıp gittiği tepelerin üzerinde süzüldüm. Barovia'ya has, hızlı büyüyen, koyu kırmızı üzümler henüz yeşildi, fakat mahsul bol olacak gibi görünüyordu. Görünüşe bakılırsa, bu sene mükemmel bir hasat olacaktı. Asmaların üzerinden geçtim ve sonra Latoslar'ın evlerinin bulunduğu manzaralı tepeye vardım. Ev oldukça yeni

sayılırdı—neredeyse yüz yıllık. Bir kısmı yamaç tarafına doğru inşa edilmişti. Çevresi boyunca yapılan bir istinat duvarı, ona bir kale görünümü veriyordu. Her ne kadar daha önce denenmemişse de gerçek bir savaş durumunda ev kendini kısa bir süreliğine koruyabilirdi. Alışıldığı üzere, Barovia'da savaşlar ve benzeri diğer fırsatlar ortaya çıkmazdı. Bunun icabına bakmıştım.

Eğer vergi toplayıcılarım ve diğer soylular arasında sorunlar çıkarsa, bunu orduların yardımı olmadan çözmeyi çok önce öğrenmişlerdi. Barovia'nın değişimimden sonraki tarihinde bir çarpışmanın olduğu tek olay, aynı zamanda kesinlikle sonuncusu olmuştu.

Olay bir köy mahkemesinde ufak bir tartışma olarak kalmış olması gereken bir mülk kavgası olarak başlamıştı. Her şey orada bitebilirdi, fakat mahkemede kaybeden taraf, kazanana sokakta, açık bir şekilde meydan okumuştu. Bir kavga çıkmış, kan dökülmüş ve intikam gerekmişti. Aile bireyleri ve onların müttefiklerinin birbiri ardına suikasta uğramasından sonra işler her iki tarafın da birer ordu toplamasına kadar varmıştı.

O yıl başka olaylarla ilgilenmem gerekmişti, yine de her iki tarafın evlerindeki casuslarım, Svalich Yolu'ndan Ravenloft Şatosu'na düzenli raporlar göndermişlerdi, bu yüzden neler olduğundan haberdardım. İki taraftan da gelen raporlar olaylara el koymayışımın sessiz bir onay olarak kabul edildiğini belirtiyordu. Bu akıllıca bir varsayım sayılmazdı. Ordularını toplanmaya başladıklara ana kadar hiçbir şey yapmamıştım, çünkü olup bitenler ilgimi çekmemişti. Kanunlarıma göre sadece ben bir ordu toplama ve bulundurma hakkına sahiptim.

İlk çarpışmalarından önceki gece kamplarının üzerinden uçarak, nöbetçilerinin yerlerine, sayılarına ve diğer birkaç küçük detaya göz atmıştım. Her iki taraf da birkaç yüz kişilik birliğe sahipti—eski zamanların standartlarıyla karşılaştırılamazdı bile—fakat bu kadarı da sağladığım barışı bozmaya yeterliydi.

İlk olarak, kırlardan çağırdığımı fareleri her iki tarafın birlikleri üzerine yollayarak işe koyulmuştum. Askerler tüm gecelerini dinlenerek değil, yolladığım uğursuz kemirgenlerin

istilasıyla uğraşarak geçirdiler. Bu, saatlerce süren beklenmedik bir yağmur ve dolu fırtınasıyla birleşince, morallerinin de kendileriyle birlikte çamura bulanmasına neden oldu.

Casuslarımın anlattığına göre minyatür ordular sabahleyin kızarık gözlerle, sözde savaş alanında komutanlarının karşılıklı olarak kazığa oturtulup öldürülmüş olduklarını görünce, savaşmak için tüm isteklerini yitirmişlerdi. Ayrıca çatışmayı bölmekten kimin sorumlu olduğunu anlamaları için her bir kazığa şahsi armam bırakılmıştı.

Herkes akıllıca bir şekilde uyarımı dikkate almış ve evlerine dönmüştü. O zamandan beri Barovia'da nispeten kalıcı bir barış sağlanmıştı. Vergi toplayıcılar arasında hâlâ ufak tefek kavgalar oluyordu, fakat bunları kendi aralarında hallederlerdi. Dikkatimi çeken herhangi bir şey, ölümcül öfkemi de üzerine çekmeye yatkındı.

Latoslar'ın evini saran on ayak yüksekliğindeki duvarın hemen yanına indim ve asıl şeklimi aldım. Diğer tüm kapılar gibi, ana girişte bulunan demir kapı da kilitlenmişti. Gelişimi bildirmek için kapıyı çaldım, sonra sise dönüşerek demir çubukların arasından geçtim, tekrar eski şeklime döndüm ve taş yoldan ana kapıya doğru ilerledim. Hiç kimsenin kapıyı çalışıma cevap vermesini beklemiyordum; Barovia'da gece ziyaretçileri hoş karşılanmazdı ve yapılacak en iyi şey onları sabaha kadar dışarıda bırakmaktı. Beklemediğim bir şekilde demir kapı açıldı ve elinde bir şamdan tutan Zorah'ın hâlâ mükemmel figürüyle karşı karşıya kaldım.

Rüzgâr mumların birkaçını söndürdü, fakat kimin geldiğini görmesini sağlayacak kadar ışık kalmıştı.

"Lord Strahd, gelenin siz olduğunu tahmin etmiştim," dedi, sesinde rahatlamanın ve korkunun garip bir karışımıyla. Kapısının önünde Barovia Lordu'nun ta kendisinin ani belirişine şaşırmış görünmüyordu, fakat aynı zamanda bu durum hoşuna da gitmemişti. Yüzüme bakmıyordu ve, "Evimize hoş geldiniz, lordum," derken sesi titriyordu.

"Sorununuz hâlâ burada mı?" diye sordum.

"Adam geri dönmedi, fakat zavallı Cazi'm—ah, özür dile-

rim—içeri buyurun lordum, size her şeyi anlatayım."

Koluma çekinerek girip, benimle beraber evin içine doğru ilerlerken, kendini bir kraliçe—oldukça korkmuş bir kraliçe—gibi taşıyordu. Diğerleri işlerine bakmak için dağılırken bir hizmetkâr karanlığa karşı kapıyı kapadı.

Yıllar Zorah'a yaramıştı, kırk beşi birden. Koyu saçlarında birçok beyaz tel olsa da, bunlar ona yakışıyordu. Beni evin ön tarafındaki oturma odalarından birine götürdü.

Sosyal protokollere uyuyordu, fakat üzerinde, çevresini bir kar şeytanı gibi saran, gergin bir hava vardı. Her hareketi biraz daha hızlı, biraz daha zorlamaydı. Korktuğu açıktı, ancak bu korkunun sadece bir kısmının nedeni olmak beni şaşırtıyordu.

"Anlatın baroniçe, neler oldu?" diye sordum, kabaca.

Bakışını alçalttı ve bir süreliğine omuzlarını düşürdü. Gözyaşlarına boğulmasından korktum, fakat kendini toparladı ve sıkıntısının sadece ufak bir kısmını dışa vurdu.

Gözlerime doğrudan bakmak için tekrar kafasını kaldırdı. "Size yazdığım gibi lordum—notumu aldınız değil mi?—elbette, almış olmalısınız. Bu durumdan aşırı derecede şaşkınım ve zavallı Cazi de pek farklı değil. Korkarım kötü bir büyü altında ve daha da kötüleşmesinden korkuyorum. O korkunç adamı içeri almanın sonucunu bilseydim, buna asla izin vermezdim."

"Eğer adam sizin şüphe ettiğiniz gibi bir büyücüyse, içeri izniniz olsun ya da olmasın girebilirdi."

"Öyle olmalı. Başka kim onun yaptığı gibi bir şey yapabilirdi?"

Yetiştirilişi sırasında ona öğretildiği gibi davranmayı ve sakin görünmeyi başarıyordu, ancak buna rağmen süratli kalp atışlarından içindeki heyecanı sezebiliyordum. Bu durum karşısında, içimde bazı kuvvetli dürtüler uyanıyordu, fakat iştahımı dindirmek için ne burası doğru yer, ne de şu an doğru zamandı.

Dirseklerimi yanlarındaki desteklere koyarak geriye yaslandım ve ona baktım. "Şimdi, bana her şeyi anlatın. Hiçbir şeyi atlamayın," diye emrettim ve geçen gecenin olaylarını daha de-

taylı olarak aktarırken, on beş dakika kadar onu dinledim. Yeni bir şey yoktu, fakat Zorah şu Azalin'i ve kendisinin ona olan tepkisini tam olarak tarif etti.

"Sizin boyunuzda, fakat çok zayıf ve yüzü bir atmacanınkine benziyor. Suratı çok çirkin değil, fakat göze hoş gelen bir şey de yok, ve gözleri. . . nasıl söyleyeceğimden emin değilim. Aynı anda hem kızıl bir ateşle parlıyorlardı, hem de kış kadar soğuktular. Beni en çok rahatsız edense çevresinde bir çeşit karanlığın var oluşuydu, bir gölge gibi, ama gerçek bir gölge değil. Görebildiğiniz bir şey değildi, sadece size yeterince yaklaşınca hissedebiliyordunuz. Tek yapmak istediğim kaçmaktı, fakat buna da cüret edemiyordum. Cazi de korkmuştu, fakat adama içeri girmesi için çoktan izin vermiştik ve artık çok geçti."

Konuşması sırasında birçok sefer Azalin'in üzerinde yarattığı içgüdüsel korkuya değindi ve en ufak bir seste Zorah'ın yerinden nasıl zıpladığını fark ettim.

"Baron ne durumda?" diye sordum.

"Yeterince iyi fakat hâlâ bu ziyareti hatırlamıyor. Yanan kitaplar için biraz öfkeli. Kitaplar nesillerdir ailedeydi ve çok değerli—değerliydi."

"Sadece antika eşyalara meraklı olan birisi için, sizi temin ederim."

Bunu ilk defa belirtmiyordum. Malikâneye yaptığım nadir ziyaretlerde, Cazimir'le değerli kitaplarının beş para etmezliği hakkında sıkça tartışırdık ve bu tartışmalar sadece baronun—son derece kibar bir şekilde—dediklerimi boşlamasıyla son bulurdu. Latos ailesine ait büyü kitaplarının neredeyse hiçbir değeri yoktu. Kibirli ataları sadece kendileri tarafından bilinen sebeplerden ötürü kitapların orijinallerini düzenli olarak kopyalayarak ve ciltleyerek onları "geliştirmiş", böylelikle büyülerin ve formüllerin bütünlüğünü yok etmişlerdi. Artık bu kitaplar nispeten tehlikeliydi, fakat ailede Sanat üzerine en küçük yeteneği olan biri bile olmadığından, her şeyi olduğu gibi bırakmak yeterince güvenliydi. Gerçek bir tehdit oluşmadıkça, nesilden nesile geçen önemsiz aile eşyalarının yok oluşu dikka-

time değer değildi. Kitaplar yıllardır baronun kütüphanesinde zararsızca rafları işgal ediyordu—Azalin onları yakmayı uygun görene dek.

"Peki ya yanında götürdüğü şu abanoz kutu?"

Başını sağa sola salladı. "Özel bir değeri yoktu, fakat nesillerden beri ailedeydi. Cazi onun yanlışlıkla başka bir yere konmuş olabileceğini düşünüyor ve bu konuyla fazla ilgilenmiyor, aksini söylediğimde ise bana inanmıyor."

"Bu adamın onu neden aldığı konusunda bir fikriniz yok mu? Çalışma odasında kayıp bir şey var mı, kutunun içine sığabilecek kadar küçük bir şey?"

"Sanmıyorum, olsaydı Cazi bunu fark eder ve bundan yakınırdı—eğer unutturulmadıysa—fakat hizmetkârlardan biri böyle bir şey fark etmiş olabilir—tabi onlar da—" Daha ileriye gitmeden kendini tuttu. "Beni affedin, lordum, olanlar için çok üzgünüm. Böyle hissetmeye alışık değilim ve bundan hoşlanmıyorum."

Sırdaşlığına uzaktan bile meraklı olabileceğimi düşünebilmesi için gerçekten de çok üzgün olması gerekiyordu, fakat ani savunmasızlığı bana çok çekici geldi. Bu durum damarlarındaki kanın daha hızlı akmasını sağlıyordu. Kendimi dizginledim ve önümüzdeki konuya odaklandım. Her ne kadar Cazimir'in titiz bir aptaldan daha fazlası olmadığını düşünsem de atalarının kibirini ve hırslarını unutmamıştım. İhanet, Barovia'nın tecridinden beri nadiren karşılaşılan bir tehlike haline gelmişti. Fakat önemli güce sahip bir büyücü gerçekten topraklarıma girmişse, insan asla yeteri kadar dikkatli olamazdı.

"Baron nerede Zorah?"

"Çalışma odasında, lordum. Sizden buraya gelmenizi rica ettiğimi bilmiyor."

"Endişelenmene gerek yok, eminim ki rahatsız olmayacaktır."

Baronun çalışma odasına doğru ilerledim. Ben holden geçerken hizmetçiler ortalıklarda görünmüyorlardı. Ya Zorah onları gerçekten çok iyi eğitmişti ya da doğal olarak temkinli davranıyorlardı. Ya da her ikisi birden. Çalışma odasının kapısına

iki kere vurdum ve Latos cevap veremeden içeri girdim.

"Zorah, meşgul olduğumu söylemiştim ve—" diye başladı hırçınca, sonra beni gördüğünde neredeyse küçük dilini yuttu. Cazimir yuvarlak yüzlü, yuvarlak vücutlu, gergin tavırlara sahip bir adamdı, en azından benimle birlikteyken. Gayet gayrı resmi sarı ve yeşil bir kisve giymişti, tüm parmakları bandajlıydı ve havada, odanın diğer tarafında bulunan iyileştirici merhemin içindeki şifalı otların kokusunu alabiliyordum.

O ve baş kâtibi olarak çalışan bir diğer adam, üzerinde yanmış kitaplardan geriye kalan isli kâğıt parçalarının bulunduğu ve yazı masası olarak kullandıkları uzun bir masanın başındaydılar. Sol taraflarında, bir yığın halinde temiz kâğıtlar, sağdaysa üzerlerine yazılmış bir başka kâğıt yığını vardı. İki adam da hızla ayağa kalktı, Latos neredeyse bir mürekkep şişesini deviriyordu. Kâtibi ani ve şanslı bir hareketle, şişeyi devrilmeden yakaladı.

"Lord Strahd?" dedi Latos hayrete düşmüş bir halde. Beceriksizce selamladı. "Bu—bu büyük bir onur, fakat buraya neden geldiniz? Umarım vergi toplamayla ilgili bir eksik yoktur; kayıtlarım—"

Onu sakinleştirip susmasını sağlamak için elimle işaret ettim. "Yakın zamanda meydana gelmiş, ilgi çekici bir olay dolayısıyla geldim. Kütüphanenize bir saldırı düzenlendi, öyle değil mi?"

"Gerçekten öyle, lordum, ve sizin böylesine önemsiz bir olayla ilgilenmeniz bile ne büyük bir incelik."

"Bazen hayattaki anlık ayrıntılar aslında en önemli şeylerdir," dedim, önce kâtibe, sonra da Latos'a imalı bir bakış atarak. O da kâtibe gitmesi için çabucak bir işaret yaptı. Adam mürekkep şişesini bırakmadan, kapıya doğru bir ok gibi fırladı.

Latos bana yiyecek ve içecek sunarak kendini her zamanki yöntemiyle rahatlatmaya çalıştı, fakat kibarca reddettim. Mutlu edilmesi zor biriydi, belli ki çocukluğundan beri böyle olmuştu. Bu durum, bazı zamanlarda bir şeyler gizleyip gizlemediğini anlayabilmemi zorlaştırıyordu.

Gözlerimi bandajlarına diktim. Sanki onlardan utanıyor-

muşçasına, savunmacı bir hareketle ellerini göğsünde kavuşturdu.

"Bana neler olduğunu anlat," diye emrettim.

Akşam yemeği sonrası adeti olan şekerlemesini yapmak için çalışma odasına geldiğini, fakat korku içerisindeki karısı tarafından uyandırıldığını, kitaplarının ve ellerinin yanmış olduğunu dehşetle fark ettiğini dramatik bir öykü kurgusuyla anlattı. Ona göre birisi koleksiyonunu ateşe atmış, o da onları kurtarmaya çalışmış, fakat sonra acıdan bayılmıştı ve bu da geçici bir hafıza kaybına neden olmuştu.

"Hizmetçiler hiçbir şey bilmediklerini iddia ediyorlar ve yıllardır yanımızdalar, belki de içlerinden biri delirmiştir. Bu, onların ve sevgili karımın ısrar ettiği gibi bir yabancının kapımıza gelmesi hikâyesine göre akla daha yatkın geliyor. Siz ne düşünüyorsunuz, lordum?"

Hemen cevap vermedim. Her ne kadar hikâyesinde birkaç eksik nokta olsa da, yalan söylermiş gibi bir hali yoktu. Öncelikle, bir insan acıdan sadece bayılıp kalmazdı. İşkence bir insanı bayıltabilirdi, fakat acının kendisi bunu yapamazdı. Öyle olsaydı, zindanlarımdaki suçlular cezalarına maruz kalmaya yetecek kadar uzun süre ayık kalamazlardı. Bu ya Zorah'ın korktuğu gibi bir büyüydü ya da Latos kendi dramatik hikâyesine inanıyordu. Masayı işaret ettim. "Burada ne yapıyorsun?"

"Kaybettiklerimin bir kısmını kurtarmayı umuyorum. Birkaç cilt neredeyse hiç zarar görmemiş. Sayfaları yeniden yazdırıyorum ve bu çok zor bir iş. Dil yabancı, neredeyse anlaşılmaz, fakat kâtibim bunu yaparken çok dikkatli çalışıyor."

Sonuçta, iş edebi tahribata gelince, Latos'un da atalarından geri kalır bir yanı yoktu. Ona kurtarmaya çalıştığı şeyin zaten anlamsız olduğunu söylememeyi uygun buldum.

"Peki odada neden bir ateş yanıyor? Yaz mevsimindeyiz."

"Bazen biraz kızarmış ekmek, tereyağı ve bal yemek hoşuma gidiyor ve hizmetçilerden mutfaktan biraz getirmelerini istediğimde bana soğumuş ve berbat olmuş bir şekilde getiriyorlar, o yüzden burada kendim yapıyorum." Dikkatimi kiler işlevi gören cam kapaklı küçük bir dolaba yöneltti. İçindeki bir

somun ekmeği ve diğer başka yiyecekleri görebiliyordum. "Ben—ben yemek aralarında biraz acıkıyorum, anlarsınız ya."

Hayal etmeye cüret edebileceğinden çok daha fazla anlıyordum. "Gel Latos, biraz otur." Ona rahat bir sandalyeyi gösterdim. Oturdu, şaşkın ve nedense korku doluydu. Bu durumu, tüm gücümü üzerine yöneltmemle birlikte fazla uzun sürmedi. "Şimdi, bana şu Azalin denen yabancının ortaya çıkışından itibaren olan her şeyi anlatacaksın."

"Yabancı?"

Gözleri boşluğa bakıyordu ve terlemeye başladı, böylece kontrolüm altına girdiğini anladım. Nedense hemen bir cevap vermedi, sadece kafasını salladı. Acı çekiyormuş gibi titriyordu. Görme dışındaki diğer duyularımla da onu inceledim ve sorunu anladım; üzerinde bir tür ufak, zorlayıcı bir büyü vardı. Bunun birkaç türünü biliyordum fakat hiçbir zaman birini ezberlemeye zahmet etmemiştim çünkü yaradılışım gereği sahip olduğum yeteneğim bunu gereksiz kılıyordu. Neyse ki etkinin nasıl yok edileceğini biliyordum ve gerekeni yaptım, ardından Azalin hakkındaki sorumu tekrarladım.

Latos çabucak karısının söylediklerine benzer bir anlatıma girişti. Yabancı kendine Azalin diyordu ve Oerth adlı bir yerden geliyordu. Barovia'da yeniydi ve içlerinden biri Berez'deki asil bir ailenin oğlu olan dört kişinin genç bir hizmetçi kıza saldırışına denk gelişinden bahsetmişti. Baron son söylediğinde duraksayıp, kekeleyerek devam etmemeye çalıştı, fakat irademin gücü sözleri ağzından söküp aldı.

"Azalin suçlarına mani olmuş, kızın gitmesine izin vermiş ve onları da sorguladıktan sonra tüm kıyafetlerini alıp, gecenin içine kaçmaları için bırakmış."

"Öyle mi? Bire karşı dört. Enteresan. Azalin'in tüm yaptığı bu mu?"

"Gençler yaralanmış ve gayet küçük düşürülmüşler."

"Ne yapmak üzere oldukları düşünülürse çok hafif bir ceza."

Kanuna uyma hakkındaki görüşlerim tüm Barovia tarafından bilinirdi. O an için bunu bir kenara bıraktım ve Latos'a de-

vam etmesini söyledim.

"Kitaplarımı onlardan öğrenmiş. Yabancı, büyü ile çok ilgiliydi ve çevredeki herkes de kitap koleksiyonumu bilir. Barovia hakkındaki her şeyi öğrenmek istiyordu. Sanki burayı daha önce hiç duymamış gibi davranıyordu."

Kontrolümü bıraktım. Hipnoz elbette ki bilgi elde etmek için mükemmel bir yöntemdi, ancak önemli detaylar genellikle atlanırdı. Artık Azalin'in kurduğu barikat yeterince aşılmıştı ve Latos gereksiz sözlerle dolu bir anlatıma başladı. Şimdi sıkça bahsettiği ayrıntılardan biri, Azalin'in çevresindeki herkese yaydığı açıklanamaz korkuydu. Adam büyü kitaplarını sorduğunda ürkmüş, Latos onu geri çevirmeye cüret edememişti.

"Onda çok korkunç, doğaüstü bir şey vardı, sanki yanınızdan sizi fark etmeden geçmek ya da derinizi canlı canlı yüzmek onun için aynı şeymiş gibi. Ona kitaplarımı gösterdim, her birine baktı, fakat tepkisi onur kırıcıydı. Çok kızdı ve sanki hiçbir değerleri yokmuş gibi onları attı, sonra bana sessiz olmamı *emretti*—bana, kendi evimde, kendi çatım altında! Hayatım ve çevremdekiler için ölesiye korkuyordum ve bir şeyler aramaya başladım, onu tatmin edebilecek herhangi bir şey. Büyü kitapları istiyordu ve elimde, evdeki koleksiyonuma ek olarak yeni bir kitabım vardı."

"Gerçekten mi?" Bir kaşımı kaldırdım.

Parmakları fark edilir şekilde titreyerek avuçları ileri bakacak şekilde bandajlı ellerini kaldırdı. "Bana inanmalısınız, Lord Strahd, temizlendikten hemen sonra kitap size hediye edilecekti."

"Beni düşünmen ne kadar nazikçe," dedim kuru bir şekilde. Latos bir aptaldı, fakat bildiğim kadarıyla her zaman dürüst bir aptal olmuştu, bu yüzden söylediklerini doğru kabul ettim. Şimdilik. "Kitap nasıl eline geçti?"

"Büyük büyükbabam tanınmamış bir dini tarikatın topraklarımızda bir manastır kurmasına izin vermişti. Manastır yüz yıl kadar önce terk edildi ve ben de binayı şaraphaneye dönüştürebileceğimizi düşündüm. Kitap ortalık temizlenirken bulundu ve bana getirildi. Daha o anda kitabın büyülü oldu-

ğunu ve size verilmesi gerektiğini anladım, ama pislikle kaplıydı ve çok kötü bir durumdaydı. Onu size sürpriz bir hediye olarak sunmadan önce eski haline getirecektim."

Eğer kitabı temizletme şansını yakalasaydı içinde yararlı olabilecek her ne varsa şüphesiz yok edecekti ve benim bu hediye karşısındaki şaşkınlığım ikimizi de memnun edecek cinsten olmayacaktı.

Sözlerine devam etti. "Beni affedin, fakat bu korkunç adamla birlikte kitap hakkındaki tüm plânlarım kafamdan uçup gitti. O an için tüm umudum kitabın onu tatmin etmesi ve onu alıp evimden gitmesiydi."

"Peki o ne yaptı?"

"Kitabı aldı ve gitti."

İç geçirdim. Latos bunun karşısında titredi ve hızlıca devam etti. "F-fakat önce kitabın üstüne doğru bir şeyler mırıldandı—belki de bir büyü? Sözcükleri duymak bile başımı ağrıttı."

Kesinlikle bir büyü. Bazen bir büyünün yapılışı büyüye karşı hassas olan insanlarda bu etkiyi yaratırdı.

"Kitabı özel eşyalarımı koyduğum, üzerinde güzel oymalar olan abanoz kutuma koydu ve sonra bir kolunu savurdu, şunun gibi—" Latos bir koluyla şömineye doğru bir yay çizdi. "İşte o anda tüm değerli kitaplarım ateşe doğru uçtu. Onları tutmaya çalıştım, fakat. . ." Sesi sönüp gitti, ardından bandajlı parmaklarıyla havada çaresiz bir hareket yaparak yavaşça şömineye doğru ilerledi, tıpkı yemek artıkları için dilenen üzgün, terk edilmiş bir köpek yavrusu gibi. Belki de Zorah'a çekici gelen yanı buydu. "Sonra bana o kadar kötü baktı ki o soğuk, ölü gözleriyle beni hemen oracıkta öldürecek sandım. Eliyle tekrar bir işaret yaptı ve karımın kollarında uyanana kadar hatırladığım en son şey bu."

Odada bir tur attım, tüm duyularımla ortalığı taradım, fakat Latos ve kitapları üzerine yapılan basit büyülerden arta kalandan başka işe yarar bir şey bulamadım. Büyücünün kendisinden de hiçbir iz yoktu.

"Ne yapılması gerekiyor, lordum?"

"Öncelikle onun başlamış olduğu işi bitireceksin."

"Lordum?"

"Kitapları yakma işini bitir."

"Fakat—"

"Onu buraya çeken şey, kitapların varlığı. Eğer bir tanesi bile kalırsa, bu daha kötü ziyaretçileri de buraya getirmez mi?"

"Ah!" Latos korku dolu bir ifadeyle is kaplı ciltlere baktı. "Bunu hiç düşünmemiştim."

"Onlardan kurtul, hatta yeniden yazmaya başladığın kopyaları bile yak. Dostlarına—*tüm* dostlarına, baron—onları güvende tutmam için bana verdiğini söyleyeceksin. Böylece bu tür başka 'ziyaretçiler' ortaya çıkarsa, doğrudan bana gelmeleri gerekecek." Buranın yerlilerinin, buldukları her büyü kitabını yakmaları gerektiği fikrine kapılmalarını istemiyordum.

Dudağını kemirdi, belli ki mutsuzdu, fakat başıyla onayladı. "Hemen, lordum. Emredersiniz."

"Ayrıca o kıza yapılan saldırıdaki elebaşının ismini istiyorum."

Rengi yavaş yavaş geri dönmeye başlayan Latos'un yüzü yeniden bembeyaz kesildi ve çenesi titremeye başladı. "F-fakat o cezalandırıldı, lordum."

"Yeteri kadar değil."

"Fakat o soylu kanından."

"Öyle olması, hiçbir suç için mazeret değil." Soylu ya da köylü, adaletim hepsi için aynıydı. Bu politikam yüksek sınıf içerisinde pek hoş karşılanmıyordu, fakat bu toprakların yönetimini sevilmek için elime almamıştım. Üstüne üstlük asillerin kanının tadı da diğerlerininki gibiydi. "Bu Azalin hırsızına gelince, onun da icabına bakacağım."

"Hırsız?"

"Kitabını ve kutunu izin almadan ve ödeme yapmadan götürmüş. Benim bu konudaki görüşlerimi biliyorsun."

"Öyle, bunu tüm Barovia biliyor, lordum."

"Görünüşe bakılırsa, Azalin dışında."

*****

Latos'tan aldığım isim, beni doğrudan Berez'e götürdü. Kasaba Luna Nehri'nin güneybatısındaydı ve benim için hiç de mutlu anılar barındırmıyordu. Buraya pek uzak olmayan bir yerde Tatyana'nın ilk reenkarnasyonu ile karşılaşmıştım—ve onu kaybetmiştim.

Kasaba meydanı üzerinde bir daire çizip şimdiki baronun evini ararken, bu acıyı kalbimden kararlılıkla çıkardım. Yaşadığım kötü olaylar yüzünden buraya nadiren gelirdim, belki de her yeni nesilde bir. Bu kadar nadir uğramam bir hata olmalıydı, yoksa bu soylu ailenin oğlu kanunlarıma daha saygılı olurdu.

Ailenin varisinin odasını bulmam ve pencere doğramalarındaki çatlaklardan içeri süzülmem çok uzun sürmedi. Sessizce asıl biçimimi aldım ve dikkatlice etrafıma bakıp, odayı dinledim. Ergenlik çağına oldukça yaklaşmış oğlan, bir yatak örtüsü yığını içinde ağzı açık, sere serpe yatıyordu ve horladıkça burnuma nefesindeki ekşi şarap kokusu geliyordu. Alçakça bir şeyler yapacak biri için oldukça masum görünüyordu, fakat bizzat ben aldatıcı bir görüntünün başlıca örneğiyim.

Bir kibrit kutusu buldum ve beni görebilmesi için bir mum yaktım. Uykulu halinden tüm bilincinin dehşet içinde yerine gelmesi için çok az süresi vardı, sonra da onu bir yılanın bir kuşa yaptığı gibi, irademle olduğu yere çiviledim. Azalin ile karşılaşması hakkında ayrıntılı bir biçimde sorguladım ve bildiği her şeyi öğrendim, büyücü hâlâ kasabanın hemen doğusundaki eski reisin terk edilmiş evinde kalıyordu. Bu durum baron babasını ilgilendiriyordu ve olayı bana bir haberciyle bildirmişti. Sadece, Vistani aracılığıyla gelen Zorah'ın mesajı daha önce ulaşmıştı.

Oğlan da bu yeni gelenden fazlasıyla korkmuştu. Olayın canlı bir tekrarını, kendisinin ve silahlı üç iri yarı arkadaşının bu tek adama nasıl rakip dahi olamadığını anlattı. Azalin onları birer oyuncak gibi fırlatmış, sonra da sadece sözcükler ve birkaç el hareketiyle neredeyse boğmuştu. Neyle karşı karşıya olduğumu daha iyi anlayabilmek için her ayrıntıyı eksiksiz olarak bilgi dağarcığıma ekledim. Adam, hatırı sayılır gücünü göster-

mekten çekinmeyen bir büyücüye benziyordu. Bu dört aptal ilk başta büyücünün dilinden hiçbir şey anlamamışlardı, fakat adam bir efsun mırıldanmış ve ondan sonra dili tamamen anlaşılır olmuştu. Gencin söylediklerinden anladığım kadarıyla bu Azalin'in davranış ve konuşma şekli onun küstah biri olduğunu ve aptallara tahammülü olmadığını gösteriyordu.

Görünüşe göre birçok ortak yönümüz vardı.

Genç soylunun artık bana söyleyebileceği herhangi bir şey kalmadığını anladıktan sonra, damarlarından bir daha hiçbir zaman kurallarımı ihlâl etmeyeceğini garantileyecek kadar kan aldım. Sabah ondan arta kalanın bulunması şüphesiz biraz korkuya yol açacaktı, fakat böylesi daha iyiydi. Baronluk buna miras kaldığında bu ahmakla uğraşmak düşüncesi bile gayet sıkıcıydı. Bu, kendimi gelecekte yaşayacağım rahatsızlıklardan kurtarmanın kolay bir yoluydu.

Tekrar pencereden dışarı çıktım, sonra da birkaç saniye içinde yarasa şeklime büründüm. Doğuya doğru ilerledikçe, önce havadaki yağmur kokusu giderek daha da yoğunlaştı, sonra da yağmur yağmaya başladı. Ne bir gök gürlemesi, ne de bir yıldırım, sadece sürekli devam eden, çiftçilerin çok sevdiği türden bir yağmur. Şimdi rüzgâr benden yanaydı, böylelikle hedefime ulaşmam fazla uzun sürmedi. Beni orada Azalin'den başka neyin beklediğini iyi biliyordum, eski acı ve derin hüzünle yeni bir karşılaşma.

Barovia'daki tüm evler arasında neden *buna* gelmek zorundaydı ki? Burası Tatyana'yı, o zamanki adıyla Marina'yı evlât edinen Berez'in pinti kasaba reisinin eviydi. Marina onun üvey kızı ve hizmetçisiydi, fakat reis onu karısı olarak almanın plânlarını yapıyordu, daha doğrusu öyle olduğunu bana itiraf etmişti. Bilhassa Marina'nın bu fikirden hoşlandığı söylenemezdi, fakat böyle bir kaderi engellemek onun gücünün ötesindeydi. Fakat benimkinin ötesinde değildi.

Bir daha hiçbir zaman bir başkasına hizmet etmesine gerek kalmaması için onu benim doğama sahip bir varlığa dönüştürmeye başlamış, ancak çevresindekilerin korku ve cehaletini küçümsemiştim. Yanına çok geç varmış ve onu gelecekte kocası

olacak adamın ellerindeki acımasız ölümünden kurtaramamıştım. Ben de reisi aynı acımasızlıkla cezalandırmıştım, yine de bu çok kısa sürmüştü. Bu kötü anı hâlâ aklımdan çıkmıyor, Tatyana'nın hatırası kalbimi acıtıyor, adeta içimi kanatıyordu. Tatyana'yı bir kere kaybetmek yeterince korkunç olmuştu, fakat ikinci kez...

Elbette ki o anda Tatyana'nın yirmi yıl kadar sonra Barovia'ya geri dönebileceği hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Olsaydı da pek içimi rahatlatmazdı. Eğer daha hızlı davransaydım, başka *herhangi* bir şey yapmış olsaydım o şimdi yanımda olur muydu? Onu bir hayatın ardından gelen tamamlanmamış başka bir hayattan, birbiri ardına yüzleştiği korkunç ölümlerden kurtarabilir miydim? Bunu bilemezdim, yine de bu düşünce o zamandan beri bana eziyet ediyordu.

Eski konağa yaklaştıkça bu tür sıkıntıları tekrardan kafamdan atmam gerektiğini fark ettim. Dalgınlık tehlikeliydi, eskinin acılarından ziyade önümde her ne varsa ona odaklanmalıydım.

Binanın muazzam şekli, gri yağmur bulutlarının arasından ortaya çıkana kadar ilerledim. İlk başta ne gördüğümü anlayamayarak duraksadım, bu endişe vericiydi. Çürümüş bir yıkıntı bulmayı umduğum yerde şimdi hiç bozulmamış, heybetli bir yapı yükseliyordu. Tüm yeri bu kadar kısa süre içinde eski haline getirebilmesini sağlayacak kadar nasıl bir kuvvete sahipti?

Yapıyı uzun süre inceleyince cevap kendini ele verdi, hepsinin bir göz aldatmacası olduğunu anladım. Şu ana dek gördüklerim içinde en mükemmel ve en inandırıcı olanıydı, Sanat hakkında deneyimi olmayan birinin ağzını açık bırakmaya yeter de artardı bile. Bu aldatmacayı geçip evin asıl halini görebilmek için nereye bakacağınızı bilmeniz gerekirdi. Bunun yapınca evin gerçek halini gördüm: Ölmüş ve çürüyen, yerle bir olmak üzere bir ceset.

Açık ve kırılmış pencerelerden içeri bakmayı denedim ancak hiçbir ışık yoktu. Uyumuş ya da buradan gitmiş olmalıydı, veya aynı benim gibi sıradan ışıklandırmaya ihtiyaç duymuyordu. Son seçeneği dikkate almadım. Daha iyi görmek ve belki de yağmurdan sakınmak için yaklaştım, girecek uygun bir pen-

cere gördüm ve içeri atıldım—

Ve aynı hızla geri fırlatıldım.

Sanki birisi eline devasa bir sopa almış, onu ateşe vermiş ve havadayken bana onunla vurmuştu. Tökezledim, dengemi yeniden sağladım ve bir ağaca çarpmadan önce tam zamanında kontrolü elime aldım. Darbenin şoku beni yeniden insan halime dönmeye zorlamıştı, dengemi sağlamaya çalışarak tekrar sendeledim ve aniden kararan görüşümü düzeltmek için gözlerimi hızla kırpıştırdım.

Gözlerimi ovuşturdum ve tamamen toparlanıncaya kadar eve baktım. Elbette evi saran güçlü korumaları ve başka savunmaları vardı ve ben de acemi bir çırak gibi, aptalca bir hareketle bunların tam ortasına dalmıştım. Bir daha onu küçük görmemeye and içtim.

Yağmur şiddetini kaybetmeye başladı, fakat pelerinim sırılsıklam olmuştu. Genellikle bu havalara aldırış etmezdim, ancak bu seferki esrarengiz bir soğuğa sahipti, özellikle de yılın bu zamanına göre olağandışı bir soğuğa. Ayrıca havada omuzlarıma çöken, hissedilebilir bir korku vardı. Korkuyu gayet iyi bilirdim. Onu genelde başkaları üzerinde kullanırdım ve bu şekilde, tüm şiddetiyle üzerime çöken türde bir dehşeti nadiren hissederdim. Bu, Ölüm'le en son anlaşmamı yaptığım ve kendimi Sisler'in içine hapsettiğim o korkunç gecede de olmuştu. Bu seferki ona çok benziyordu, ilkel ve insanı içten içe yiyip bitiren bir şey, tıpkı bir çocuğun karanlık korkusu gibi.

O anda, diğer insanların Azalin'e olan tepkisini hatırladım ve onun yakınlarda olduğunu anladım. Bu ya onun doğasının bir parçasıydı ya da kendisini devamlı olarak çevreleyen bir büyünün etkisiydi. Fakat ben ne korkutulacak bir çocuktum, ne de bu gözdağına boyun eğecek, sıradan biri.

Yağmur yağarken ve ortalığa bir sessizlik çökerken bekledim, izledim ve dinledim. Hiçbir gece hayvanı ortalıkta görünmüyordu. Hepsinin buralardan kaçtığı sonucunu çıkardım. Duyabildiğim tek ses ağaçlardan ve çürüyen evden gelen su damlalarının sesiydi. Diğer duyularımı da öne çıkardım, fakat binanın çevresindeki koruma dışında hiçbir şey hissedeme-

dim.

Yerden bir sis yükselirken hava yoğunlaşmaya başladı. Şartlar bunun için uygun değildi, ancak Barovia'da sis kendi kendini gözetirdi. Sis görüşümü bozuyordu, kırık pencerelerin birinden içeri bakarken bir adam sureti gördüm: Bir gölge gibi ayrıntısızdı.

"Sen şu Strahd Von Zarovich dedikleri kişisin."

Garip sert ses birdenbire belkemiğimden aşağı buz gibi bir korku şeklinde inerek, aynı anda hem zihnime hem de kulaklarıma bir bıçak gibi saplandı. Sesin yüksekliğine ya da bu ürpertiye karşı hazırlıksızdım, yine de irkilmemek için çok çabaladım, hatta başardım da. Bir an için bunun beni iki asır kadar önce pazarlığa teşvik eden şeyin sesi olup olmadığını merak ettim, fakat sadece bir an için. O zamanki ses, kimliğimi onaylama gereği duymazdı.

"Sen şu kendine Azalin diyen kişi misin?" diye karşılık verirken, eve doğru tekrar dönmeden önce dikkatle çevreme bakındım. Bazen sis açılıyordu ve pencerede, karanlık bir pelerine sarınmış şekilsiz, çıplak başlı figürü görebiliyordum.

"Azalin buradaki bazılarının bana taktıkları isim."

Barovia'daki hiç kimse ona bu lakabı vermezdi. Bu onunla beraber Sisler'in dışından gelmiş olmalıydı.

"Fakat bu senin ismin değil mi?" İsimler önemliydi ve uygun yerde kullanıldıklarında çok güçlü olabilirlerdi.

"Bazılarının sana kont dedikleri gibi, bazıları da bana Azalin der."

"O zaman bir unvan," diye mırıldandım kendi kendime. Bildiğim ya da duyduğum dillerden hiçbirine ait değildi. Daha derin incelemeye gerek kalmadan birbirimizle iletişim kurmamızı sağlamak için yaptığı büyüyü hissedebiliyordum.

O daha fazla konuşmayınca birkaç adım öne çıktım, kurduğu engelle karşı karşıya gelene kadar eve yaklaştım. Daha büyük olan insan vücudum, korumanın etkisine daha değişik bir tepki vermişti. Bu seferki sürekli bir karıncalanma şeklindeydi, sanki vücudumun her yerine görünmez iğneler saplanıyor ve ben ilerledikçe bu dokunuşların verdiği acı giderek artı-

yordu. Rahatsız edici olmasına rağmen dayanılmaz değildi. Aramızda zayıf bir bağ kurduğundan geri çekilmeye isteksiz olarak, tam ortasında durdum. Bu şekilde onun hakkında diğer duyularımın idrak edemediği şeyleri öğrenebilirdim. Fakat aynı zamanda o da benim hakkımdaki bilgilerini arttırabilirdi. Tüm bunları nasıl dengeleyeceğime dikkat etmeliydim.

"Benden istediğin ne, Von Zarovich?" diye sordu, bıkkın ve hırçın bir şekilde.

Sanki onun astıymışım gibi kullandığı bu hitap şekline olan öfkemin ateşini içimde tuttum. Adam kibirliydi, bu demek oluyordu ki şu Azalin, ya Latos'un söylediği kadar kuvvetli, ya da aptalın tekiydi. Onun bir aptal olduğunu düşünmektense neler olacağını denediğini düşünmeyi tercih ettim. İki kişi bu oyunu karşılıklı oynayabilirdi.

"Şu anda sadece konuşmak istiyorum. Tüm kullarımla ilgilenirim."

Kibirli, hor gören bir ses tonu takındı. "Beni bir kulun olarak görüyorsun, demek?"

Aslında onu hiç göremiyordum; yükselen sis yüzünden suret görüşümden tamamen kayboldu. "Barovia'daki herkes benim kulumdur," dedim sadece.

"Bana da öyle söylenmişti. Fakat her kula efendileri tarafından kişisel bir görüşme onuru nasip olmaz."

"Kullarımdan çok azı ilgimi çeker. Fakat yoktan var olanlar istisnadır."

"Peki, böyle olduğunu düşünmene sebep olan ne? Krallığındaki herkesi aralarına tek bir yabancının bile girdiğini anlayacak kadar iyi mi tanıyorsun?"

"Dışarıdan buraya hayal edebileceğinden bile daha az kişi gelir. Ve seninkiler gibi güçlere sahip herkesi tanırım."

"Onlardan çok var mı?"

Bunun cevabını herhalde önceden biliyordu. "Sanırım çok az, yine de gücünün sınırlarını ve kesin doğasını bilmeden öyle olup olmadığını söylememe imkân yok."

Kendimi ona daha zayıf ve savunmasız sunmam, benimle uğraşırken kendinden emin hissetmesini sağlayacaktı. Bu pek

de zor değildi, kendinden fazlasıyla emin görünüyordu, yine de tüm bunlar blöf olabilirdi.

Ses güldü. "Sayıları şüphesiz çok az, yoksa uzun süre önce kulların olmaktan çıkarlardı."

"Hakimiyetimde büyücülükten fazlası vardır."

"Bunu reddedecek son kişiyim. Birisinin kendi gücünü kullanmaya olan isteği de en az o kişi kadar önemlidir."

Söylediğini doğrularcasına, iğne batışı gibi olan karıncalanmanın şiddeti arttı. Zamanında çok daha fazlasıyla karşi karşıya kaldığımdan acıya en ufak bir direnç göstermeden katlandım. Bir çocuğun diğerini kışkırtmak için onu kızdırmasına benzer bir şekilde davranıp, benimle oyun oynamaya çalışıyordu. Bunun için bundan çok daha iyisini yapması gerekecekti. Güçlerini başkaları üzerinde kullanmasına gelince... "Bu evden... attıklarına... ettiğin muameleden bana bahsedildi."

"Yoksa onaylamıyor musun?"

"Tam tersine, ben olsam o kadar merhametli olmazdım. Kendilerinin olmayan ya da rıza gösterilerek verilmeyen bir şeyi alanlara pek tahammülüm yoktur." Ses tonum o kıza olan saldırıyı ima etmeyecek şekildeydi. Aldığı kitabın bahsini açmasını umuyordum.

"Peki eğer o nesne, ona sahip olmayı hak etmeyen birinden alındıysa?" Doğru. İpucunu hızla kapmıştı ve tamamen farklı bir konuya atlamıştı.

"Başkasının hak edip etmediğine kim karar verecek?"

"Hak eden kişi. Meselâ sen."

"Peki ya *sen*?"

"Bunu reddedemem."

Kendini ne kadar da büyük görüyordu. İğnelerin acısını arttırarak ve şiddetini o seviyede tutarak, söylediklerini biraz daha vurguladı. Bir kısmı etimi yakarak geçiyor ve orada kalıyormuş gibi geliyordu. Dikkatimi fena dağıtıyordu. En iyisi, ikimizin de pişman olacağı bir şey yapmadan oyun oynamaya bir son vermekti. "Yüz yüze konuşmamızın zamanı geldi."

"Sanmıyorum." Sesi yine sıkkın geliyordu ve sözlerinde bir kesinlik vardı.

İğneler alevlendi; yalnız bir düzine değil, yüzlercesi, binlercesi. Geriye doğru sendeledim, acı tüm vücudumu delip geçerken bir çığlık atmamak için kendimi zor tuttum. Mesafe acının şiddetini azaltmıyor, tam tersine arttırıyordu. Sıradan bir adam çoktan ölmüştü. İçgüdüm kontrolü ele aldı ve sis şeklime geçerek, her yanımı saran, yerdeki sise karıştım. Bu biçimde acı beni takip etmedi ve anında kesildi.

Fiziksel ve duygusal olarak kendimi toparlamam için bir süre geçmesi gerekti. İki asırdan uzun süredir hiç kimse, kesinlikle *hiç kimse* benimle böyle konuşacak ve sanki kalın kafalı bir hizmetkârıymışım gibi beni başından savacak kadar küstahlığa ve kibire sahip olmamıştı.

Kesinlikle çok kızgındım. Bir an için o kadar çok öfkeyle doldum ki, düşünemedim bile. İlk aklıma gelen, yağmur bulutlarını geri çağırıp onları harekete geçirerek evin dört bir yanına yıldırımlar düşürmek oldu. Kendimi tutup, gücü geri çağırmadan önce büyünün yarısına kadar gelmiştim. Bundan vazgeçmemin nedeni merhamet değil, içgüdümün kontrolü tekrar ele alışı olmuştu ve bana bu şekilde, düşüncesizce yapılacak bir hareketini kötü bir hareket tarzı olacağını söylüyordu.

Biraz sonra, işleri daha mantıklı yollardan ele alacak kadar sakinleşmiştim. Doğal dürtüme teslim olup bu tahammül edilmez pisliği öldürmeden önce, onun hakkında daha fazla şey bilmek istiyordum. Eğer daha güçlü ve Sanat'ta daha yetenekli olduğunu kanıtlar ve böylece yapabileceğim her şeye karşı koyabilirse, sadece rahatsız edici bir sinek gibi defedilmekten çok daha fazlasıyla uğraşmak zorunda kalırdım.

Belki bu Azalin'in sadece birkaç büyüsü vardı ve onlarda çok iyiydi, kalan zamanda, aşırı bir kendine güven tavrıyla olduğundan daha güçlü görünüyordu.

Umduğum buydu, fakat her şeyin bu kadar basit olacağından şüpheliydim. Açık olan gerçek, Azalin'in Sanat'ta son derece güçlü olduğu, bunu nasıl kullanacağını bildiği ve yaptıklarının sonuçlarını pek önemsemediğiydi. Çok tehlikeli bir birleşim.

Yine de gözümü korkutmasına izin vermeye niyetli değil-

dim. Muazzam büyü bilgime güvenebilirdim ve bu topraklardan aldığım güç sürüyordu. Kendime ve Ravenloft Şatosu'na, Sanat'ta yetenekli birisinin bile aşmakta zorluk çekeceği birtakım korumalar örmüştüm. Zor, diye hatırlattım kendime, fakat olanaksız değil. Dikkat gerekiyordu.

Sis formunda kalmaya devam ederek, büyüsünün dış katmanına varıncaya kadar ilerledim. Bu benim için yeniydi, fakat aşılmaz değil. Bu engeli yok edebilirdim, ancak bu başka şeyler için gerekebilecek emeğe mal olacağı gibi, onu gelişimden de haberdar ederdi. Pek fazla bir dirençle karşılaşmadan engelin içinden geçtim.

Soğuk. Bu formdayken alışılmadık bir histi bu, fakat bu ürpertinin fiziksellikle uzaktan yakından ilgisi yoktu. Bu soğuk, bedenden çok aklı etkileyen türdendi, kalbim ve ruhumdan arta kalan her ne varsa, onun içine yayılan bir şey. Savunmalarından biri. Bunu önemsemedim ve içinden geçip, evin ön kapısına vardım.

Sadece görebilecek kadar şekil değiştirdiğimde iki görüşe birden sahip olduğumu fark ettim; illüzyon ve gerçeklik iki katman olarak, üst üstedeydi. İllüzyonda demir çubuklar yeni ve sağlamdı, gerçekteyse düşmüş ve çamurun içinde paslanır durumdaydı. Aynısı, bir zamanlar devasa olan ön kapı için de geçerliydi. Giriş holünden süzülürken kalın bir meşe bloğunun içinden geçer gibi görünüyordum, fakat o sırada kapı dökün-tülerle kaplanmış vaziyette yerde yatıyordu.

İçeride üçüncü bir illüzyon katmanı beni bekliyordu, fakat bu seferki tamamen kendi zihnimden geliyordu: Korkudan büzülmüş katil kasaba reisi ve yanında mütevazı bir hizmetçi kıyafeti içindeki Tatyana'nın cansız bedeninin görüntüsü. Onlar sadece hafızamda var olan birer hayalettiler. Hatıraların gücüne karşı hazırlıksız yakalanmıştım, ancak uzun yıllar süren çalışmalarım, onları aklımın bir kenarına itmeme yardımcı oldu. Şu anda dikkatimi geçmişe veremezdim. Her türlü duyumu, büyük bir tehlike içeren şimdiki zamana yöneltmem lâzımdı.

Daha fazla yoğunlaştıkça, hakikatin ne olduğunu daha da açık görebiliyordum ve kısa bir süre sonra geride kalan son en-

gelleri de parçaladım.

Ev, gözlerimin önünde, küf kokulu bir yığın halinde, illüzyonların arasından ortaya çıktı; sahte köşk birdenbire yok olmuştu. Harabeyi inceledikten sonra, neredeyse göz aldanmasını geri ister hale gelmiştim, fakat bu rüyayı başımdan defettim. Daha yapılacak işler vardı.

Aşama aşama, tam katı halimi aldım. Acı geri dönecek olursa diye bu biçimimi bırakmaya hazırdım, fakat kötü bir şey olmadı. Çevreme bakındım ve kasvetli salonda süre giden soğuk dışında başka bir tehlike bulamadım.

İleride, Tatyana'yla tekrar karşılaştığım o odada, uzak bir sürtünme sesi duydum; belki de birileri bir sandalye ya da bir masayı sürüklüyordu.

Işık yoktu. Tüm aydınlatma pencerelerden sızan ışıktan ibaretti ve o da içeri süzülen soluk sisle boğuluyordu. Bu, bana gerekenden fazlasıydı. Işığı tamamen geçiren, fakat çok da maddesel olmayan, sise benzer biçimimi tekrar aldım ve çizmelerim yerden birkaç santim yukarıda, mutlak bir sessizlikle ilerledim.

Azalin pek de sağlam gözükmeyen bir masaya eğilmiş, sırtı bana dönük vaziyette duruyordu. İlk bakışta yakasında ve kenarlarında kan kırmızısı tüyler bulunan, siyah, kadife bir cübbe içindeki, uzun bir adam olarak görünüyordu. Giyimi kesinlikle Barovia tarzı değildi, fakat gözle görülür zenginliği ve çarpıcılığı kesinlikle zayıf insanların gözünü korkutma amaçlıydı. Üzerindeki kalın kumaşlar yılın bu zamanına uygun değildi. Sanki daha soğuk bir iklimden gelmiş gibiydi.

Kısmen döndü ve profilden yüzünü görme şansını buldum. Zorah'ın anlatımından onu hemen tanıdım; ince, uzun bir surat, koyu renk saçlar ve bir atmacanınkine benzeyen yüz hatları. Gözlerini hâlâ görememiştim. Bakışları masanın üzerinde duran harap bir kitabın yıpranmış sayfalarına odaklanmıştı. Üzerinde Latos armasını taşıyan, abanoz ağacından kutu, sanki sabırsızca fırlatılıp atılmış gibi bir köşede öylece duruyordu. Artık onun içinde ne taşıdığına dair hiçbir gizem kalmamıştı.

Hırsız, diye düşündüm. Tüm güçlerine rağmen pazar ye-

rindeki açgözlü bir yankesiciden farklı değildi. Büyü kitabı—ki gerçekten büyülüydü, bu uzaklıktan bile hissedebiliyordum—yakında benim olacaktı, olması gerektiği gibi.

Tekrar sırtını döndü, bir eliyle masaya yaslanırken diğeriyle de sayfaları çeviriyor, yazıları neredeyse zifiri karanlıkta okuyordu. Kitabın üzerine daha fazla bozulmasını önlemek için bir muhafaza büyüsü yapmış olduğunu sezdim, yoksa neredeyse tamamen harap olmuş kâğıt, ellerinde hemen toza dönüşürdü.

O an tekrar katı halime büründüm.

Soğuk. Onunla birlikteyken içerisi çok soğuktu.

Sessizce soluk alırken, havadaki ağır toz kokusu kafamın içini doldurdu. Bu mekânda beklenmedik bir şey değildi. Buna ilaveten çürümüşlüğün ekşi, pis kokusu da vardı, sanki bir şeyler içeriye kadar sürünmüş ve burada ölmüş gib. Koku evden değil, karşımda duran adamdan geliyordu sanki.

Sonra sessizliği fark ettim. Bir mezardaki gibi. Eksik olan neydi?

Kalp atışları.

Göğsünden yaşamın en zayıf gümbürtüsü bile gelmiyor, aynı zamanda soluk da almıyordu. O da bir illüzyon muydu? Fakat hayır, kâğıtları çevirirken elleri, sanki üzerinde bir örümcek hızla yürüyormuşçasına gıcırdayan tiz fısıltılar halinde bir ses çıkartıyordu.

O benim gibi değildi, ya da içgüdülerim öyle olmadığını söylüyordu. Yine de, onda hiç de doğal olmayan bir şeyler vardı, dış diyarlardan gelen kökenlerinin ötesinde, bu dünyaya ait olmayan bir şeyler. Kimle—ve neyle—uğraştığımı kesinlikle öğreninceye kadar bu adama karşı çok dikkatli olmalıydım.

"Görüyorum ki Baron Latos'la tanışmışsın," dedim yüksek sesle, odanın içine girerken.

Hoşuma giden garip bir irkilme ve sıçramayla geriye döndü, ürkütücü yüz hatları bu mutlak şaşkınlıkla komik bir şekle bürünmüştü. Neredeyse aynı hızda kendini toparladı, önce kendini savunur bir pozisyona girdi, ben ona karşı ani bir harekette bulunmayınca da rahat bir duruşa geçti. Doğruldu ve

cübbesini düzeltti. Pis masaya olan yakınlığına rağmen güzel, siyah kadife kıyafetlerinde bir parça bile toz olmadığını fark ettim. Demek ki o da bir illüzyondu, üstelik eve yaptığından çok daha üstün bir tane.

Yine de, gözleri oldukları gibiydi. Zorah'ın anlattığı kızıl parıltıdan daha fazlasını barındırıyorlardı; bir yansımadan çok içlerinde yanan soğuk bir ateş. Bakışları sertçe üzerime odaklandı.

"Görüyorum ki seni fazla küçümsemişim, Strahd," dedi ihtiyatla.

"Bu yaygın bir hatadır."

Girişime verdiği tepki, ismimi önündeki sıfatlar olmadan kullanmasını gözümden kaçırmaya yetmemişti. Böyle önemsiz bir şeyin beni rahatsız edeceğini düşünmesi hiçbir amaca hizmet etmezdi.

"Şimdi senin istediğin gibi yüz yüze konuştuğumuza göre—" 'sen' kelimesi hafifçe vurgulanmıştı "—belki bazı sorulara cevap vermeyi kabul edersin."

Tatminkârlığım biraz azaldı. Aman ne hoş, çalıyor, izinsiz giriyor, katlanılamayacak kadar kaba, sonra da beni sorguya çekmek istiyor. Gülümsedim ve dedim ki, "Sen de aynısını yapmaya niyetliysen."

"Elbette. Öncelikle neyi bilmek istiyorsun?"

Cevabını zaten bildiğim bir soruyu sormaya çoktan karar vermiştim. "Barovia'ya nasıl geldin? Seni buraya Sisler mi getirdi?"

"Sisler'i biliyorsun demek?"

Elbette biliyorum, fakat henüz bildiğimden emin değilsin, öyle değil mi? diye düşündüm. "Onlardan haberim var. İki asırdır topraklarımı çevreliyor ve halkımla beni içinde rehin tutuyorlar. Onlar hakkında ne biliyorsun?"

"Görünüşe göre senden çok daha azını. Güneşin yakıp kaldıracağını sandığım sabah sislerine girdim, fakat dağıldıklarında gece olmuştu. Ve kendimi, ülkeme ne kadar uzak ve neresi olduğunu bilmediğim, ülkemin de bilinmediği bu topraklarda buldum." İllüzyonun altında her ne varsa, son derece in-

sansı bir tavırla omuz silkti. "Ülkenin farklı bir varoluş düzleminde olduğu sonucuna vardım. Bu kavrama aşikar mısın?"

Çok uzun zamandır kuşku duyduğum, fakat üzerinde düşünmeye çok ender cüret ettiğim şeylerden haberi vardı. Onu konuşturabilsem belki bilgilerini benimle paylaşırdı.

"Büyücülerin bunun hakkında konuştuklarını duymuştum, fakat hiçbiri sözlerini destekleyecek kanıtlar sunmadı."

Başıyla onayladı. "Oerth'te de öyle. Benzer bilgiye sahip göründüm, ancak bunun çılgınca bir hayal olduğunu sadece kendime itiraf edebiliyordum."

Tüm güçlerine rağmen neden birisine yalan söyleme zahmetine girsin? Ve kendini güvende hissetmedikçe neden bana karşı dürüst olsun? Kendini güvende hissettiğini düşünüyordum, yine de beni ikinci kez küçümsemesini umamazdım.

"Böylesi bir samimiyete nadiren rastlanır. Aynısı başka konulara da uzanıyor mu? Meselâ buraya yerleşmenin sebepleri nelerdir, özellikle de bu konaktan arta kalanlara?"

"Demek ki burası bir öneme sahip?"

Uzun süre önce burada olan korkunç olaylar yüzünden bu yapıya çekilip çekilmediğini merak ediyordum. Bu onun ne olduğu hakkında bana bir ipucu verebilirdi. "Nedenlerini öğrendiğimde belki bunu bilebilirim."

Bir omuz silkiş daha. "Kafa karıştırıcı gelişimin ardından karşılaştığım ilk yapı buydu. Ve sığınacak bir yer bulmaya o kadar ihtiyacım da yok." İçinde bulunduğumuz, illüzyon bedeninin çevresinde yıkılıp dökülen evi işaret etti.

"Sisler seni yakın bir yere mi bıraktı?"

"Oldukça yakına. O dört aptalın ve kurbanlarının varlığını saptayabildim." Duraksadı, muhtemelen hikâye hakkında daha fazlasını anlatmasını istememi bekliyordu, fakat ona sadece devam etmesini işaret ettim. "Onları sadece sorgulamaya niyetliydim, ancak karşılaştığım durum yaptıklarımı gerektirdi. Fakat söyle bana, burasının *senin* için önemi nedir?"

Lânet olsun, çok hızlıydı. İçimde hissettiklerimden bir kısmını belli etmiş olmalıydım. Kendi illüzyonunu yaratmamaktaki sorun, savunmanı düşürdüğünde karşındaki kişinin senin

yüzünü okuyabilmesidir. Görünüşe göre, Azalin böyle bir yeteneğe sahipti, ya da hâlâ burada yankılanan olumsuz anıları yakalamıştı ve doğru bir tahminde bulunmuştu. Veya daha da kötüsü, düşüncelerimi okumuştu. O zaman ona doğruyu söyleyecektim.

"Çok sevdiğim biri. . . yıllar önce burada katledildi. O zamandan beri bu binada kimse yaşamıyor. Göz aldatmacasının altında yapının büyük bir kısmının hâlâ duruyor olmasına şaşırdım."

Bu küçük ayrıntıyı sindirmeye çalışırken kısa süreliğine sustu. "Demek ki illüzyonun altındaki gerçeği görebiliyorsun?" Ses tonu bunu o kadar önemsemediğini işaret ediyordu.

"Çoğu zaman." Ben de bir süreliğine duraksadım ve yeniden dürüst olmanın en iyisi olduğunu düşündüm. "Yine de kendi üzerine sıkıca sardığın illüzyon henüz yeteneklerimin ötesinde."

Henüz.

O kadar inandırıcı biçimde sunduğu yüzünde şaşkınlık ifadesi belirdi. "Gerçekliğimin sırrını paylaşmak istemezsin. Ben bile çoğu zaman kendimle paylaşmamış olmayı diliyorum."

Bu ilginç bir yorumdu. Bahsettiği kendi "gerçekliği"nden neden bu kadar hoşnutsuzdu? Belki de bir şekilde yüzü çirkinleşmişti. İnsanlar son derece gösteriş meraklısı olabiliyorlardı. "O zaman bir büyücüden fazlasısın? Ya da bir insandan?"

"Ve daha azı," dedi gizli kapaklı. Ses tonu bu konuyu konuşmaya pek de hevesli olmadığını apaçık gösteriyordu. Bu konuyu sonraya bırakacaktım.

"Ya plânların?" Bakışlarım bir anlığına çalıntı kitabın üzerine odaklandı. Kitap, saçtığı güçle neredeyse gözlerimi kamaştırıyordu.

"Tek arzum kendi ülkeme geri dönmek." Bu konuda tamamen dürüsttü. Sesi ne kadar sert olursa olsun—o da bir aldatmaca değilse—içindeki kararlılığı ve. . . özlemi gizleyemiyordu. Özlem? Onun için bu sanki çok zayıf bir duyguydu.

"Ya ülkene geri dönemezsen? O zaman benimkini çalmayı denemeyeceğine inanmak isterim." Sadece tavırlarından bile

ülkesi olan Oerth'te yüksek bir mevkide olduğu sonucunu çıkarabiliyordum. Aynısını burada tekrar yaratmak isteyebilirdi.

"Başkasının olanı çalmam." 'Çalmak' sözcüğü üzerine çok hafif bir vurgu daha. Ve kitap konusunu göz önüne alırsak bir yalan daha.

"Peki bir başkasına meydan okumak? Bu senin gözünde kabul edilebilir bir şey mi?"

"Açıkça meydan okumak her zaman onurludur. Ancak şu anda niyetim bu değil."

Şu anda. Bu sözü bir kenara not aldım. Barovia küçüktü, fakat sahip olduğum her şeydi. "Anlıyorum. Peki ya gelecekte?"

"Her ne olursa olsun, buna durum ve gereklilik karar verecektir."

Tıpkı benim verebileceğim türden bir yanıt. "Demek ki bu ihtimali tamamen gözden çıkarmıyorsun?"

"Ben hiçbir şeyi gözden çıkarmam. Tahminimce sen de böyle yapıyorsundur."

Ona ince bir gülümseme sundum. "Böyle yapmamak aptallığın doruk noktası olurdu."

"Bence de."

Eğer yarattığı illüzyonun arkasını görebilirsem, bir şekilde altında ne olduğu hakkında bir ipucu yakalayabilirsem, onunla en iyi şekilde başa çıkmanın yolunu bulabilirdim. Kişisel olarak onun hakkındaki ilk izlenimim övgü dışındaki her şeyi içeriyor olsa da, işime yarayabilecek bilgi ve yeteneklere sahipti. Bu yüzden içimde uyandırdığı duygusal karmaşayı göz ardı edebilirdim.

Yıllardır karşılaşmamış olmama rağmen onun içindeki kibiri tanımıştım; onunki gerçek güç tarafından destekleniyordu, tehlikeli bir güç. Onu kontrol edemezdim, fakat belki de konuşarak kendisini kontrol etmesine ikna edebilirdim.

Kendi güç ve yeteneklerimi küçük görecek kadar da alçak gönüllü biri değilim; bunlar hatırı sayılır düzeydeydi, ancak sınırlarımın da bilincindeyim. Bu Azalin, her kim veya neyse, benim kat kat üzerimdeydi—bu kadarını sezmiştim—fakat o

henüz bunun farkında değildi. Bunu kendi yararıma kullanabilirdim.

Sınırlarım vardı, fakat hem bir asker hem de bir politikacı olarak öğrendiğim tek bir şey varsa o da başarılı blöf yapma sanatıydı.

"Pekâlâ, Azalin, durum ve gereklilik o çirkin yüzlerini gösterene kadar sana Barovia'ya hoş geldin diyorum."

"Bir kulun olarak mı?" Bu soruda kesin bir küçümseme vardı.

"Onur konuğum olarak."

Beni dikkat dolu, derin bakışlarla uzun uzun süzdü, ilgisini çektiğimi söyleyebilirdim. "Ülkemde ev sahibi ve misafir birlikteliği hakkında kutsal gelenekler vardır."

"Muhtemelen buradakilerle örtüşüyorlardır."

"Meselâ?"

"Ev sahibi konuğunu savunmayı ve onunla ilgilenmeyi, konuk da ev sahibini onurlandırmayı, evinin huzur ve kanunlarını korumayı vaat eder."

"Kendimi savunabilirim."

"Bundan o kadar emin misin? Barovia'da hakkında hiçbir bilgiye sahip olmadığın tehlikeler var. Fakat ben bu bilgilere sahibim."

"Bu tehlikelerin en başında sen mi yer alıyorsun?"

Ellerimi iki yana açarak gülümsedim. Bu hareketim karşısında bir saldırıya tepki veriyormuş gibi yerinde hafifçe kıpırdandı. "Bunu inkâr etmeyeceğim," dedim, onun sözlerini tekrarlayarak. "Ancak, eğer konuğumsan, seni korumaya mecburum."

"Ben kanunlarına uydukça."

"Pek zor bir iş değil, seni temin ederim."

"Sözümü kabul eder misin?"

"Ederim, çünkü bunları ihlâl etmenin getireceği sonuçlar... pişmanlığa sebep olur."

"Bunu biraz daha açabilir misin?"

"Yerlerimiz değişirse ve ben senin kanunlarını ihlâl etmeyi denersem bana neler yapacağını hayal edebilecek kadar zeki-

sin." Harika bir kelime: 'denersem.' Kelimeyi zihninde evirip çevirdiğini neredeyse görebiliyordum. Şu anda kesinlikle o da beni, benim onu ettiğim kadar merak ediyor ve daha fazlasını öğrenmek istiyor olmalıydı. "Sanırım birlikte çalışmamızın, zıtlaşmamızdan çok daha verimli olacağını sen de kabul edersin. Aksi, büyük bir israf olur."

"Konuğun olmamın evime dönüş çabalarımı engellemesini hiçbir şekilde istemem."

"Tam tersine, bu konuda sana yardımcı olmak bana zevk verir. Eğer bahsettiğin bu 'varoluş düzlemi'nden kaçabilmeyi başarırsan, ben de, hatta belki de Barovia da serbest kalabilir."

"Bana yardım edecek misin?"

"Birbirimize yardım edeceğiz. Çalışmalarına vakit kaybetmeden başlayabilmen için gerekli olan kaynakları ve ekipmanı sana sağlayabilirim. Kanunlara uyacağına dair bana söz ver, böylelikle büyü kitaplarımdan faydalanabilirsin. O zaman bunun gibi fıçı etiketleriyle uğraşacak kadar küçülmezsin." Önündeki paha biçilmez kitabı uygun bir küçümsemeyle işaret ettim; ne çok fazla, ne de çok az.

Çirkin, neşesiz bir ses çıkardı, fakat bunun bir gülüş olduğundan emindim. Acı bir gülüş. "Yani senin sözünü tutacağına güvenmeli miyim?"

"Karşılıklı güven, burada olduğun sürece karşılıklı kurtuluşumuzun kesin bir gerekliliği, öbür türlü ikimiz de bu yerden kurtulamayız. Sözümde duracağım. Başka türlü bir davranış onursuzca olur."

"Ve benim sözümü tutacağıma da güveniyorsun?"

"Aynen öyle. Sanırım Sisler'in içinden bir kaçış yolu ararken sürekli kafanı çevirip arkana bakarak dikkatinin dağılmasını istemezsin."

Her halükârda orada, yanında olacaktım. O da bunu biliyor olacak ve onu sırtından bıçaklamayacağım konusunda kendini güvende hissedecekti. Ayrıca, bildik türden herhangi bir silahın onun üzerinde pek bir etkisinin olmasını beklemiyordum.

"Bana yardım edecek misin?"

"Evet."

"Bu anlaşmayı kabul etmeden önce ek bazı kurallar koymak isterim."

Samimi bir ifadeyle başımı salladım. Önüme sürebileceği şartlar sadece kendi güvenliği için olabilirdi ve bu bana herhangi bir sorun teşkil etmeyecekti. Ev sahibi olarak görevlerimi gayet ciddiye alıyordum. Bu gerçeği kabul etmesini sağlamak onu etkili bir biçimde yönetimim altına alacaktı ve bir kez benim kontrolüme geçtiğinde, istediğim zaman bunu kendi yararıma kullanabilirdim.

Çoğu insan düşünce süreçlerine yardımcı olması için etrafta dolanır ya da bakışlarını çevrede gezdirir. Azalin ise o tuhaf, soğuk kızıl gözleriyle devamlı bana bakmaya devam etti. Bu bakış daha zayıf birisinin huzurunu kaçırabilirdi, fakat ben Ölüm'ün ta kendisinin vücut bulmuş haliyle yüzleşmiş ve hayatta kalmıştım. Bu noktada Azalin beni korkutmuyordu.

"Pekâlâ," dedi.

Hoşnutluğumu belli etmemeye çabaladım, fakat bu sözcükle kendisini benim nazik ellerime teslim etmişti.

"Burada olduğum sürece kanunlarına uyacağıma söz veriyorum—sen de aynı nezaketle karşılık verdiğin müddetçe."

"Aynı şekilde karşılık vereceğime and içiyorum."

"Muhtemelen," diye ekledi, az önce yaptığının derin önemine aldırmıyormuşçasına, "bu sadece geçici bir durum."

Buna herhangi bir yorum getiremezdim.

*****

Azalin'in özel yorumlar defterinin devamı.
542 Barovia Takvimi, Barovia

İnsan zamanla her şeyi daha iyi anlıyor ve Von Zarovich'le birlikteliğimin daha ilk ayı, karşılaşmamızın ilk gecesinde içimde var olan sesin ısrar ettiği şeyi onaylıyor: Onu hemen, oracıkta öldürmeliydim.

Muhakkak bunu rahatlıkla başarabilecek durumdayım, fakat o anda, merak ve tedbirli olmaya çalışmak yüzünden bun-

dan kaçındım. Hakkında hiçbir şey bilmiyordum ve ona yönelttiğim son derece ölümcül olan ilk büyümden kurtulması sonradan gelecek saldırılara karşı beni uyarmak için yeterliydi.

Bana karşı—görünüşte—kaygısızdı, bu alışık olmadığım bir şey; kendi değişimimi başlattığım andan itibaren huzurumdaki fanilerin gösterdikleri tek tepki korku. Bunu görmeye o kadar alıştım ki beklenmedik eksikliği dikkatimi aniden çekti. Diğer adamlar gibi değilse, neydi?

Saldırımı savuşturduğuna ve korkuma bağışıklığı olduğuna göre önümde iki seçenek kalıyor: ya benimkilere eşit veya benden daha üstün ölümcül güçleri olan bir büyücüydü, ya da bir çeşit doğaüstü yaratık. İkisinin birden olması pek mümkün görünmüyordu, çünkü benimki gibi bir yetenek çok nadirdir ve kendi doğaüstü değişimimi belli bir amaç doğrultusunda şekillendirmem gerekmişti. Gözlem eksikliğimi o gece dikkatimi dağıtan birçok şeyin oluşuna ve her iki ihtimali de eşit derecede hesaba katamamama bağlayabilirim. Bu durumu ancak bir şey yapmak için çok geç olduğunda fark etmiştim. Artık kendi sözümle kendi elimi kolumu bağlamıştım.

Tüm karşılaşma boyunca blöf yaptığını artık anlayabiliyorum. Büyülü güçleri var, fakat benimkine kıyasla hiç sayılır. Bunu biliyor olmalıydı, yine de yardıma duyduğum ihtiyaçla ustaca oynayıp beni, kurnaz pazarlığıyla kendimi onun merhametine bırakmak zorunda kalma konumuna kadar getirdi.

Hilesini fark edebilirdim, ama o noktada sergilediği rol, illüzyonlarım kadar eksiksizdi, bu yüzden de kendi kendimi suçlamanın bir anlamı yok. Birinin bana yalan söylediğini anlayabilmekle gururlanırım, fakat Von Zarovich bu yeteneğe bağışıklık gösteren tek istisna olmayı bildi. Bunun nedenini, bu topraklarda kaldığım sürece yaşamayı seçtiğim köşküme eklentiler yapması için şatosuna yerleşene dek anlayamadım.

Sıradan, fani biri olmadığı kısa süre sonra açığa kavuştu, ancak farklılığının kesin tabiatı zamanla kolayca anlaşılsa da, ilk başta belli değildi. Kulaklarının sivri uçlarını saklamak için zahmete giriyor, fakat bunun ötesinde—en azından benimle birlikteyken—başka bir şey yapmakla pek uğraşmıyor. Elbette

ki onunla düzenli bağlantıya geçtikten sonra ölmeyen doğası oldukça göze çarpar hale geldi: Aynaların eksikliği, günbatımıyla şafak arası saatler ve bunlar gibi şeyler—bunların herhangi birinden rahatsız olduğumdan değil. Kendi tabiatım öyle bir şeydi ki damarlarımın içerikleri onu düş kırıklığına uğratırdı, o yüzden, bu zayıf tehdit karşısında güvendeydim.

Beni en çok endişelendiren büyü bilgisinin kapsamıydı. Yeteneği benimkinden üstün olsa onunla ilişkilerimde son derece dikkatli olmam gerekecekti. Birlikte geçirdiğimiz ilk haftalar, korkulu eğlencelerden zevk alanlar için, tüm o birbirimizi ölçüp biçmemizle, her birimizin ötekine olabildiğince az bilgi sızdırması ve aynı zamanda karşı taraftan mümkün olduğunca fazlasını almaya çalışmasıyla gülünç sayılabilirdi. Tüm bunlar onurlu anlaşmamız yüzündendi.

Beni ev sahibi ve misafir hakkındaki kanunlara uymaya söz verdirmekle akıllıca bir iş yapmıştı. Gerçek sınırlarını öğrendiğim zaman, onun hakkında bir şey yapmak için çok geç olmuştu. Sözüme onurumla bağlıyım. Bunu açık bir meydan okumada bozabilecek olsam da henüz bunu yapabilecek konumda değilim. Bu diyarda hâlâ bir yabancıyım ve tek "arkadaşım" da oydu. Bu sözcüğü bir çeşit küçümseme olarak kullanıyorum. O aslında, bir şekilde buradan kaçana dek katlanmak zorunda olduğum, gerekli bir belâ.

Aklımdaki ilk şey bu, kendi topraklarıma dönmek ve daha ilk başta beni o kahrolasıca sisin içine süren hainlerin işini bitirmek. Uygun bir büyü hazırlayana kadar Von Zarovich'le anlaşabileceğimi zannediyorum. Bu durum fazla uzun sürmemeli. Yine de, beni endişelendiren şeyler var.

Gerçekten de harap edici bir engel keşfettim: Yeni büyüler öğrenemiyorum.

Bu, son asırda yüzleştiğim tek ciddi sorun olmalı ve kalıcılığını reddediyorum. En basit yeni büyüleri bile öğrenmemi engelleyen bu sorunu ortadan kaldırmak için uğraşmadığım tek bir gün bile geçmiyor. Şu ana kadar bunu başaramadım. En azından bunu çözene kadar Von Zarovich'le aramdaki barışı korumalıyım, zira onun böyle bir engeli yok.

Bu ne kadar da dayanılmaz bir durum. Çünkü o benim bilgi hazinemden faydalanmaya hep istekli, ancak ben bir büyünün pratikteki uygulaması hakkında kendimi geliştiremiyorum. Bu zayıflığımdan asla şüphelenmemesi için çok dikkatli olmalıyım, yoksa bana karşı güç elde eder. Bunun kaçışımın süresini ne yönde etkileyeceğini hâlâ bilmiyorum. O zamana kadar Von Zarovich'e karşı hiçbir şey yapamam, çünkü benim öğrenemeyeceğim büyüleri yapması için ona ihtiyacım var.

Saklamam gereken bir diğer sır da hakiki tabiatımla ilgili.

Fanilerin ve esrarengiz gece yaratıklarının olduğum şeye dair genel bir tiksintileri var. Bu durum onların tüm mantığını aşan içgüdüsel bir şey ve yaygın tepkileri beni yok etmeye yeltenmek—ki böyle bir şey henüz gerçekleştirilemedi. Von Zarovich gerçeği kabullenebilir, ancak onun tepkisini görmeye de meraklı değilim. Bu sebepten dolayı çok dikkat ederek üzerine bir büyü yerleştirdim ve gizleyici illüzyonumun altında ne olduğunu öğrenmesini engelledim. Bu büyü kendi hizmetkârlarım için kullandığımın çok daha güç fark edilir bir versiyonu; biraz daha fazlası olsaydı büyüyü anlardı. Şu ana kadarki davranışlarında, üzerindeki büyüden veya sırrımdan haberdar olduğunu belirten bir değişiklik meydana gelmedi.

Kafasında tuhaflıklarımla ilgili soru işaretleri oluşabilir ama umuyorum ki bu sorularına asla cevap veremeyecek. Büyünün özü aklının belli başlı kritik ilişkilendirmeleri yapmasını engelliyor. Önümdeki tek tehlike, cevabı kazara bulabilmesi, fakat artık kütüphanesini rahatça kullanabildiğim için böyle bir olayın gerçekleşmesini engelleyecek adımlar atıyorum.

Çevresindekiler için fazladan büyüler yapma zahmetinden kurtuldum, zira fanilerle ilişkileri çok seyrek. Şatodaki hizmetkârları, muhafızları ve bunlar gibi şeyler zaten ölü ve tamamen akılsız; bu durum sıradan bir saldırı için en iyi savunma hattını oluşturuyor. Düşünebilen insanların, düşünemeyenlerden—yani ölülerden—korkmasının avantajını kullanıyor.

Ben, elbette ki, bir istisnayım.

Alıntının sonu.

beş

543 Barovia Takvimi, Barovia

Bir yılın hızlı ya da yavaş geçmesi dikkatimi odakladığım şeye göre değişir. Tatyana'nın geri dönüşü gibi önemli bir olayı beklerken zaman neredeyse durmuş gibidir. Barovia'dan kurtuluşumu sağlayacak bir araştırma sırasındaysa her şeyi unuturum ve gözlerimi açıp kapadığımda kendimi şaşkınlıkla yaz ortasında bulurum.

Bu yılın geçişi ise, "ziyaretçimin," yani Azalin'in varlığı sebebiyle birbirine tamamen zıt şekilde hem hızlı, hem de yavaş olmuştu. Arkadaşlığı en hafif deyimle dikkatli olmayı gerektirse de, evcil bir ayı beslemeye benziyordu. . . eğlendirici bir yenilik, ta ki hayvan, sahibine karşı gelene dek.

Yeni ortaklığımızın ilk haftalarını büyülü olan ya da olmayan bilgilerimizi paylaşarak geçirdik, her ikimiz de halen neleri paylaştığımıza dair tedbirliydik ve üstünlüğün karşımızdakine geçmesini arzu etmiyorduk. Üstüne üstlük bu ilk konuşmalarımızı, büyülere daha fazla gerek duymamak için bir diğerinin yerli dilini öğrenmek için kullandık. Bir süre sonra birbirimizle iletişim kurmak için büyü kullanımı tamamen gereksiz olmuştu.

Gündönümü iyice yaklaşmıştı. Bu gece, yıl bir mevsimden diğerine geçerken, Azalin yapmaya çalışacağımız büyüye güç vermeleri için evrene şekil veren enerjileri çağıracaktı.

Tabi ki bunun için birçok hazırlık yapılmıştı.

*****

542 Barovia Takvimi, Barovia

O nemli ve çürüyen köşkte Azalin ve ben, onun evine geri dönüşünü ve benim olası kaçışımı birlikte çalışarak nasıl gerçekleştireceğimizin detayları üzerinde düşünüp taşındık. Benim kaçışım onun için çok önemli değildi, bunu hemen görebiliyordum, bu yüzden aceleyle ayrılırken bunu unutmasına izin vermemek bana düşüyordu.

Onunla ilişkilerimde her şeyi alttan almayı bırakalı yıllar olmuştu, fakat gücü öylesineydi ki önceden bahsettiği gibi açıkça meydan okur diye üzerine fazlaca gitmeye cüret edemiyordum. Aramızdaki her şey dikkatlice dengelenmiş olmalıydı, bu yüzden içinde bulunduğumuz durumun gerekliliklerini yerine getirmek için pazarlık yeteneğimin üzerindeki pası derhal silmem gerekmişti. Görünüşte güçlü bir konuma sahip olmayan biri için gayet iyiydim. Blöf yapma sanatı asla küçümsenmemelidir.

Ayrıca inanıyorum ki, o da yıllardır buna dikkat ediyordu, aksi olsaydı, bazı durumlarda göstereceği tepkiler çok daha fazla olurdu. Tedbirli ve sabırlıydı, fakat belki de gereğinden fazla; bu şekilde davranmanın belli bir yeri ve zamanı vardır, ancak insan kendisini sonuca götürecek saldırı anını bilmelidir. Bana öyle geliyor ki, şimdi bile bu şekilde davranıp, kendini frenlediği oluyor.

Onunla birlikte olduğum her an, huylarını giderek daha iyi öğreniyordum, bir stratejist olarak açık bir mücadele durumunda bunların hepsi işime yarayabilirdi. Ancak bunun için henüz erkendi ve böyle bir yüzleşmeye engel olmayı tercih ediyordum.

Onu öldürmem ve bu tehditten kurtulmama dair içgüdülerime rağmen, mantığım onun kaçışım için en iyi şansım olduğunu söylüyordu. Sanat hakkındaki bilgisi—bana öyle anlatmıştı ve ben de sonradan öyle olduğunu keşfettim—gerçekten etkileyiciydi. Ondan çok şey öğrenebilirdim ve ben de tam olarak bunu yapmaya niyetliydim. Ne kadar tehlikeli olursa olsun, bunu yapmak ufkumu genişletecekse, alacağım risk buna değerdi.

Bunu nispeten güvenli ve uygun bir şekilde gerçekleştirmek için yakın çevredeki asilleri, köşkün yeni sakini hakkında bilgilendirmek gibi diğer birçok vazifem olduğunu anladım. Bu görevi Zorah'a havale ettim. Onun vergi toplayıcıları içindeki karışık sosyal çevresinin, yerel asillere komutlarımı ulaştırmak için en iyi yol olduğunu düşündüm. Zorah birçok aile için önemli birisiydi, bu da onu Barovia'nın karışık politik düzeninde oldukça kullanışlı bir araç yapıyordu. Ayrıca Azalin konusunu ele aldığım ve onu evinden güvenli bir mesafede tuttuğum için bana minnettardı.

Çevredekilerin bileceği tek şey Azalin'in ters giden bir ulaşım büyüsü yüzünden buraya geldiği olacaktı ve buradayken üzerine varılmaması kesin emrimdi. Anlattığım hikayenin büyük kısmı doğruydu, Azalin aşırı derecede tehlikeli bir büyücüydü ve kolaylıkla alınganlaşabiliyordu. Zorah'ın onunla olan deneyimi bunu kanıtlamaya yeterliydi.

Görünüşte bu politika asillerin, Azalin'in öfkeyle yaptığı hareketlerle karşılaşarak kendilerini tehlikeye atmalarını önlemeye yönelikti. Gerçekteyse onun, bana karşı bağlılığı azalmış Barovia'nın asillerinden herhangi biriyle ittifak kurmasını istemiyordum. Azalin'i bir elebaşı, büyü yeteneklerini de bir silah olarak kullanıp, bana karşı isyan etmeleri aklıma gelen ilk muhtemel tehlikeydi ve ona bu imkânı sağlamamak en iyi çözüm gibi görünüyordu. Bu belki de Madam Eva'nın beni hakkında uyardığı savaşı bile önleyebilirdi.

Vergi toplayıcılarım kavgacı olabiliyorlardı. Neredeyse iki yüz yıldır onların tam kontrolünü elimde tutuyordum ve engellediğim bir sivil savaş dışında her zaman barışı korumuş-

tum. Bazen iki rakip aile arasında bir ya da iki tuhaf suikast olabiliyordu, fakat bu gerçekleştiğinde eğer gerekliyse her şeyi eski haline döndürüyordum. Eğer yerinde bir ölümse, işlerin olduğu gibi devam etmesine izin veriyordum. Öyle değilse de o zaman suçlular Ravenloft Şatosu'nun zindanlarını ziyaret etmek için birer davetiye alıyorlardı. Kafası çalışanlar, kendilerini o anda öldürmeyi yeğlerdi, akrabaları ise bana özürlerini sunardı. Geri kalanlar saklanmayı (ki bu işe yaramazdı), ya da Sisler'in içinde şanslarını denemek için kaçmayı tercih ediyorlardı. O zaman da izlerini sürmeleri için kurtlarımı yolluyor ve bu sorundan kurtuluyordum. Söylediğim gibi, ülkemdeki düzeni sevilmek için kurmamıştım.

Azalin hakkında hâlâ pek az şey biliyor olsam da, onun da önemli bir mevkide bulunmaya alışık biri olduğunu hissediyordum. Eğer ben bunu anladıysam başkaları da anlayabilirdi ve onun daha iyi bir lider olacağını düşünerek şeytan Strahd'a karşı yardımını isteyebilirlerdi. Hayatları boyunca benden başka bir hükümdar tanımamışlardı, bu yüzden benimle karşılaştırabilecekleri birileri yoktu, aksi halde hükümdarlığımı daha uygun bulabilirlerdi. Tedbirli bir kurt ya da öfkeyle saldıran bir ayı arasında büyük fark vardır.

Birkaç müttefikim ve birçok düşmanım vardı. Şu ana kadar düşmanlarıma yardım edecek kimse olmamış ve kanunlarıma en iyi şekilde katlanmaya çalışmışlardı, çünkü karşı koyacak güçleri yoktu. Oysa Azalin'in bana karşı bir savaşta kazanacağını düşünürlerse, her şey biterdi. İçgüdülerim onunla yüzleşmeye hazır olmadığımı söylüyordu.

Bunun bir de tersini düşünmek gerekiyordu. Onunla karşılaştıkları anda, Azalin vergi toplayıcılarımı bana karşı kullanabilirdi—bana sorgusuz sualsiz şekilde, en derinden bağlı olanları bile. Bunu yapabilecek güçte bir büyücüydü. Doğru, şimdilik sadece eve dönüşüyle ilgileniyordu, peki ya bunun olanaksız olduğu ortaya çıkarsa? En iyisi onu diğerlerinden ayrı tutmak ve mümkün olan en yakın zamanda ondan kurtulmaktı.

Latos malikânesinden sonraki ziyaretim, Tser Gölü'nün yakınındaki Vistani kampına oldu. Vardolar on yıllar önce gör-

düklerime çok benziyordu; aynı parlak boyalar ve kakmalı tahtalar. Sahipleri de sanki aynı kişilerdi. Madam Eva'yla anlaşmamızı yapalı iki nesil geçtiği düşünülürse, bu dikkate değerdi.

Aradan geçen yıllar, anlaşmamızın akıllıca ve karşılıklı fayda sağlayıcı nitelikte olduğunu kanıtlamıştı. Vistaniler beni ülkenin her yanındaki insanlardan ve olaylardan haberdar ediyorlardı—her ne kadar Azalin konusunda pek de başarılı olmasalar da. Karşılığında, ben de onları uygunsuz sıkıntılardan korumuş ve vergiden muaf tutmuştum. Habercileri, Ravenloft Şatosu'na mektuplarını bırakmak için düzenli aralıklarla zehirli sislerin içinden geçmişlerdi. Şu anda tümü zehire karşı kullandıkları panzehirin formülünü biliyordu ve şimdiye dek bunu kabileleri içinde gizli tutmuşlardı. Eva'nın da söz verdiği gibi, bazen panzehiri kaleme izinsiz girmeyi *isteyecek* kadar budala olan kişilere satıyorlardı. Böylesi davranışlar sadece Vistanilerin ceplerini—ve benim de kilerimi—doldurmaya yarardı.

Kampın hemen dışındaki ağaçlığa indim, birkaç ateşin etrafına çember şeklinde dizilmiş, sekiz tane at arabası saymıştım. Durgun havadaki müziği—bir Vistani kampında her zaman müzik olurdu—ve yemek kokusunu alıyordum. Yerde hiç kar yoktu, fakat bunun dışında hemen her şey ilk karşılaşmamızdaki gibiydi.

Vistaniler, çoğu Barovialıların aksine gece dışarı çıkmaktan pek çekinmezlerdi. Ancak çevrelerinde olan bitenlere çok daha hassastılar. Ben henüz pelerinimi düzeltirken annelerin çocuklarını telaşla toparladıklarını ve erkeklerin de benim olduğum tarafa baktıklarını gördüm. Müzik kesildi.

Böyle büyük bir insan grubunun karşısına nadiren çıkardım. İşlerim çoğunlukla geçen gece bana gelen ve Bartolome'ye benzeyen genci andıran, tek bir haberci ile olurdu. Onu şimdi yine görüyordum, saygılı bir mesafeden bana selam vermek için öne çıkıyordu.

"Bilge Lord Strahd'a hoş geldin diyoruz," dedi başımı sallamama yanıt olarak. "Madam İlka sizi bekliyor."

Buna pek şaşırdığım söylenemezdi. Eğer bir Vistani kâhi-

nini bir kez bile şaşırtabilsem, o gerçekten de olağanüstü bir gece olacaktı.

Beni Eva'nınkine benzer bir vardoya götürdü, bunun pencerelerindeki camlarda çiçek yerine kuş işlemeleri yer alıyordu. Uzandı ve kapıyı açtı, sonra da dar, tahta basamaklardan içerideki gölgelere doğru ilerlememi işaret etti.

İçerisi tüm vardolarda olduğu gibi pek geniş değildi, ancak İlka boş yerleri gayet iyi değerlendirmişti. Tavan tahtalarında şifalı ot demetlerinin yanı sıra fenerler asılıydı. Camlar pembeye boyanmıştı ve bu yüzden de çevresindeki her şeye hafif bir parıltı veriyordu. Neredeyse beni bile daha az soluk gösterdiğini söyleyebilirdim. Yatak bir duvara doğru düzgünce toparlanmıştı ve bir raf aşağı indirilerek, geçici bir masa oluşturulmuştu. İlka masanın arkasında oturuyordu ve dikkatli bakışları üzerimdeydi. Birden onun Eva'ya olan benzerliğiyle şaşkına döndüm: Aynı yuvarlak, pörsümüş surat—belki biraz daha kırışmış—ve aynı kısa, toplu vücut yapısı. En şaşırtıcı olansa gözleriydi. Gözleri Eva'nınkilerle tıpatıp aynıydı, aynı karanlık, bakışı insanın içine işleyen gözler. Bilmeseydim karşımda oturanın Eva'nın ta kendisi olduğuna yemin edebilirdim.

"Hoş geldiniz, Lord Strahd," dedi sandalyesinde kımıldanarak. Seksenini geçmiş olduğunu düşünerek bunu önemsiz saydım ve kendime oturacak bir yer buldum. Kırılgan görünüyordu, fakat sesi hâlâ güçlüydü ve gözlerinde acımasız bir ışık vardı.

"Teşekkür ederim. Madam Eva'nın uyarısını hatırlamama dair mesajınızı aldım. Buna ekleyebileceğiniz bir şey var mı?"

"Kartlardan bir okuma mı istiyorsunuz?"

Birden elindeki tarokka destesini fark ettim. Az önce orada değildi. Fazlasıyla yetenekliydi, tıpkı hocası gibi. Başımla onayladım ve o da kartları karıştırmam için bana verdi. Bunu yaparken acele etmiyor, kartların benim için ne gibi bir mesaj sakladıklarını isteksizce göreceğimi kendi kendime itiraf ediyordum. Bu, onun kendi destesiydi ve Eva'nınkinden farklı bir his veriyordu; yine aynı şekilde ağırdı, ancak bunlar buz gibiydi. Ben karıştırdıkça daha da soğudu.

"Ortaya bir kart koyun," dedi.

Öyle yaptım. Bu Kara Lord'du.

Korktuğum gibi. Hâlâ atan bir kalbe sahip olsaydım o anda kalbim yerinden fırlayacak gibi olur ve korkunç bir beklentiyle çarpmaya başlardı. Ne olacağına dair bir ipucu için İlka'ya baktım, fakat yüzündeki tek bir kırışıklık bile yerinden oynamadı. Korku hissiyle savaşırken kartları yeniden karıştırmayı ve en üstteki kartları uygun yerlere koymayı başardım.

İlkinin ardından Canavar, Ölümbüyücüsü, Savaşçı ve Paralı Asker kartları geldi. Kartlardan çıkan sonuç yetmiş yıldan uzun zaman önce Eva'nın söyledikleriyle tamamen aynıydı.

İş Vistaniler'e ve onların geleceği bilme yeteneklerine gelince bunun bir şans ya da rastlantı olduğuna inanmıyordum. Kartlardan yayılan ürperti ellerimden vücuduma doğru ilerledi, göğsüme aktı ve orada kaldı. Ancak büyük bir irade gücü kullanarak titrememeyi zor da olsa başardım.

"Ölümbüyücüsü geldi," dedi İlka, korktuğum şeyi yüzüme vurarak. "Son birkaç gecedir bununla ilgili karanlık rüyalar gördüm. Ateşi ve kılıcı, karanlığın yaratıklarının bu topraklarda sinsice ilerleyip insanları katledişlerini ve ölülerin ayağa kalkıp başkalarını öldürdüğünü gördüm."

Geniş bir yaratıcılığa sahip birisinin zihninde oluşan ve tam net olmayan korkunç şeylerle ilgili görüntüler. Daha kesin bir şeye ihtiyacım vardı. "Rüyalarınız size başka şeyler de anlattı mı?"

"Sadece kartların burada size anlattıklarını."

"Ne yapılması gerek?" Alabildiğim tüm tedbirleri almıştım, fakat yine de önerilere açıktım.

"Kartları karıştırın. Fakat böylesine belirsiz bir soru için gelecek cevap da aynı şekilde belirsiz olacaktır—ve hayır, başka bir tane soramazsınız."

Küstah ses tonuna olan kızgınlığımı içime atarak dediğini yaptım. En üstteki kartı açtım. Kart boştu.

"Bu da ne?" diye sordum. "Destenizde neden böyle bir kart var?"

Karta bakakaldı ve kafasını salladı; kalbinin hızla atışının

sesi vardonun her yerini dolduruyor gibiydi. "Be-ben anlamıyorum. Burada böyle bir kart olmaması lâzım."

"Bunu siz yapmadınız mı?"

"Hayır, Lord Strahd." Sanki masadan uzaklaşmak istercesine sandalyesinde iyice geriye yaslandı. Bu, belli ki onun için büyük bir sürpriz olmuştu.

Ben de masadan uzaklaşmak istiyordum, fakat buz gibi olmuş destenin geri kalanını masaya koymak için doğruldum. "O zaman işin içinde büyü var. Bu, benim için bir mesaj olmalı. Anlamı nedir?"

"Sadece tek bir anlamı olabilir; şu an tüm bildiklerinizin dışında yüzleşeceklerinizle ilgili bir şeyler biçimleniyor."

"Bana yardım etmek ya da beni engellemek için mi?"

Omuz silkti.

"O zaman pek işe yaramadı."

"Bu bir bekleme kartı da olabilir. Düşmanınıza karşı harekete geçemeden önce belli bazı olayların olması gerektiği anlamına gelebilir."

"Ne kadar süre bekleyeceğim?"

"Kartlar zamanı bizim anladığımız şekilde göstermez. Bana cevap veremeyeceğim bir soru soruyorsunuz, Lord Strahd. Belki de siz şimdiden cevapları biliyorsunuz ve kartlara bakmanıza hiç gerek yok."

"O zaman, umalım ki o cevapları en yakın zamanda bulabileyim, yoksa tüm Barovia bunun acısını çekecek, Vistaniler de buna dahil."

"Gelen savaş yüzünden mi?"

"Öyle. Bana Eva'nın uyarısını hatırlattınız; başka bir şey var mı?"

"Düşmanınızı iyi tanımalısınız ve daha da önemlisi onu küçümsememelisiniz."

"Her iyi komutan bunu bilir ve bu şekilde davranır."

"Ve dostlarınıza güvenmelisiniz."

"Hiç dostum yok."

"Fakat onlar yine de oradalar. Ormanın hayvanları, rüzgâr ve yağmur, Barovia toprağının ta kendisi."

"Ya Vistaniler?"

"Elimizden geldiğince yardım edeceğiz, Lord Strahd—kendi bildiğimiz yoldan. Fakat biz savaşlarımızı kılıçla yapmayız."

Bunun pekâlâ farkındaydım.

"Fakat çevredeki her şeyi sizin için gözleyebiliriz, Ölümbüyücüsü'nü bile."

"Sadece güvenli bir mesafeden. Dikkatini çeken herkese karşı büyük bir tehlike o. Güçleri o derece büyükki, herhangi bir insanı pek çaba veya düşünce harcamadan öldürebilir."

"Tıpkı rüyalarımda gördüğüm gibi. O sizi korkunç iğnelerle öldürmeye çalıştı, fakat sis sizi kaçırdı."

Rüyalara güvenmek onların bir parçasıydı. Benim Sanat'taki çalışmalarım kadar etkili ya da kontrollü olmasa da, önemsiz sayılmazdı. Geçen gece bunun kesin kanıtını bizzat tecrübe etmemiş olsam bile ona güvenirdim.

"Bunlar gerçekten de oldu. Ona yaklaşan herhangi bir Vistani benim kadar şanslı olmayacaktır. Neden insanlarınız beni onun gelişinden derhal haberdar etmedi?"

"Kabilemizden hiç kimse o ormanda kamp kurmamıştı. Öncüler orada pek bir şey olmadığını söyledi, bu yüzden biz de başka bir yere doğru hareket ettik. Onu rüyalarımda gördüm, yine de kendini çok iyi gizlediği için pek net değildi. Baroniçenin mesajı ve hizmetçilerin evlerinde bir yabancı görüldüğüne dair haberleri kampımıza ulaşıncaya kadar rüyalarımın anlamını çözememiştim, ancak daha sonra, Ölümbüyücüsü'nün zamanının sonunda geldiğini anladım."

"Onun burayı terk etmesini tercih ederim, olabildiğince çabuk. İnsanlarınız bu Ölümbüyücüsü'nü Sisler'in içinden kendi topraklarına geri götüremez mi?"

"Sizi götürebileceğimizden daha büyük bir başarıyla değil."

Pekâlâ, bunu *sormalıydım.*

"Kendi yolunu bulabilecek mi?"

"Cevap hem evet, hem hayır, en azından beyaz kart öyle diyor."

"Bu nasıl olabilir?"

Ellerini iki yana açarak başını salladı. Bilmiyordu. Vistaniler'e gelecekle ilgili bir şeyler öğrenmek için gitmek gerçekten de sinir bozucu bir deneyim olabiliyordu, bu yüzden bugüne kadar bunu hep geciktirmiştim. Şimdi, oradan ayrılıp her şeyi kendi akışına bırakmayı düşünüyordum.

"Belki size yardım edebileceğim başka bir yol olabilir," dedi. Kartları toplayıp kaldırdı, sonra da etek cebinden ufak bir kese çıkardı. Üzerinde o kadar çok işleme vardı ki alttaki kumaş zar zor görünüyordu. Kesenin düğümünü açtı, elini daldırdı ve üzerine şekiller oyulmuş tahta bir halka çıkarıp, aramızdaki masanın üzerine koydu. Ardından kristal bir küre çıkardı. Bir elma büyüklüğündeydi ve dağdan akan kaynak suyu kadar berrak ve pürüzsüzdü. Onu halkanın üzerine yerleştirdi.

Sessizce izleyerek İlka'nın onun üzerinde yoğunlaşmasına izin verdim. Bir süre sonra kristal bulutlandı, merkezi tıpkı Sisler gibi beyazlaştı ve kaynamaya başladı.

"Görüyor musunuz?" diye fısıldadı.

Küreye dikkatli bir şekilde iyice baktım, ilk önce sisten başka bir şey göremiyordum. Sonra ufak bir görüntü belirdi ve o kadar hızlı yok oldu ki onu sadece hayal edip etmediğimden emin olamadım.

"Bakmaya devam edin," diye emretti.

Tüm dikkatimi kürenin üzerine yönelttim. Görüntü geri geldi ve ne olduğunu anlayabilecek kadar yerinde kaldı. "Demir kapı," dedim.

Tanıdıktı, Azalin'in yerleştiği malikânenin girişi. Kristaldeki görüntü aralarından geçti, sonra evin devasa meşe kapılarına geldi. Onları açmadan içlerinden geçiyor gibiydim ve bir an sonra evin şık holünde duruyordum. Bu, oranın şimdiki hali ya da Azalin'in yaptığı illüzyon değildi.

"Gelecekte bu mu olacak?"

"Belki de."

Holden geniş, yuvarlak bir odaya doğru ilerledim, kalın duvarları ve çatısının merkezinde yuvarlak bir penceresi olan bir oda. Dolunayın parıltısı aşağıya iniyor, dairesel odayı soğuk, mavi bir ışıkla yıkıyordu. Işık tanımadığım bir aletin orta-

sında bir küre oluşturdu. Ben daha fazla dayanamayıp kafamı çevirmek zorunda kalana dek küre giderek parlaklaştı. Tekrar baktığımda görüntü gitmişti ve kristaldeki ışık parlaklığını yitiriyordu. Sis üzerini kapladı, sonra küre tekrar berraklaştı.

İlka titreyen elini kaşının üzerine koydu. Toparlanmış gözükene kadar bekledim ve sordum, "Bunun anlamı ne?"

Gülümsedi. "Geleceği görmenin tehlikesi budur. Gelecek geçmiş olana kadar hiçbir anlamı olmaz."

"Yani bu olacak bir olay mı?"

"Muhtemelen, çünkü görüntü çok netti. Bazen belli bir olayın üzerinde çok fazla sayıda belirsizlik varsa görüntü pusludur, ya da aklınızı karıştırmak için birçok sonuç gösterir. Bunlara dikkat edin. Geleceğe, sadece gerçekleştikten sonra güvenin."

"Böylesinin bana pek yardımı dokunmaz, çünkü bu olduğunda hepimiz için her şey bitmiş olabilir."

"Sizin bulunmanız gereken yer şimdiki zaman. Savaş şimdiki zamanda kazanılacak. . . veya kaybedilecek. Hazırlanın, izleyin ve bekleyin."

"Bunu zaten yapacaktım."

"Artık size yardımcı olmak için yanınızda bu olacak." Küreyi aldı ve ellerime bastırdı. Ağır ve soğuk bir his veriyordu.

Kibar bir şekilde buna itiraz edebilirdim, fakat burada çok uygunsuz kaçardı; bu çok büyük bir jestti. "Emin misiniz?"

"Ben yaşlıyım, Lord Strahd ve yakında bunu bir başkasına geçirmek zorundayım. Bunu kullanmak beni düşünebileceğinizden de fazla yoruyor, fakat sizin gençliğimde bile sahip olduğumdan daha üstün bir gücünüz var. Onu birçok şeyi görmek ve Barovia'yı korumak için kullanabileceksiniz. Sizi uyarıyorum, gelecek genellikle değişkendir ve geçmiş, eskiden olabileceklere dair dileklerle bir yalana dönüşebilir. Bozulmamış şimdiki zaman ise en iyisidir, çünkü küre sadece o anda olanın gerçekliğini gösterir. Ayrıca bu, çok daha az yorucudur."

"Şimdiki zamanı nasıl görebilirim?"

"Kristale dikkatlice bakın ve görmek istediğiniz bir yeri düşünün."

Küreyi yerine geri koydum ve yoğunlaştım, ardından derinliklerinde Ravenloft Şatosu'nun ne kadar hızlı bir şekilde belirdiğini şaşkınlıkla izledim. Görüntü küçük ama gayet netti, her bir taş bile seçilebiliyordu. Küreye doğru biraz daha eğildim.

"Buna gerek yok," dedi. "Artık görüntü aklınıza yerleşmiş olduğuna göre sadece gözlerinizi kapatın."

Öyle yaptım; görüntü zihnimde berrak bir şekilde kaldı ve bana oradaymışım izlenimi verene dek büyüdü. Şatoda ilerlemek istediğimde, görüşüm bunu gerçekleştiriyordu. Uçuyor gibiydim. Şatonun balkonlarına çıktım, şapelin duvarlarından geçtim ve aşağı inerek, odamın ön kısmına geldim. Kilitli pencerelerden geçip doğrudan kütüphaneme ilerledim. Hiçbir ışık kaynağı olmamasına rağmen, her şeyi mükemmel bir netlikle görebiliyordum. Etrafıma bakındığımda o anın gerçekten de şimdiki zaman olduğunu fark ettim. Her şey köyü ziyaret etmeye gitmemden bir gece öncesinde bıraktığım gibiydi.

Geri çekilerek gözlerimi açtım ve üzerimdeki sersemliği atana kadar onları kırpıştırdım.

"Buna alışacaksınız," dedi İlka, ben burnumun üst kısmını ovalayarak sersemliğimi atlatmaya çalışırken.

"Bu gerçekten inanılmaz. Bununla Barovia'nın her yerine gidebilecek miyim?"

"Sadece zihninizde. Size tanıdık olmayan bir mekânın içini göremezsiniz, ancak tanıdığınız bir noktadan yolculuğunuza başlayabilir ve tanımadığınız yerlere doğru ilerleyebilirsiniz. Ya da görmek istediğiniz birisini düşünebilirsiniz ve o kişinin görüntüsü, bulunduğu yerinkiyle birlikte gözünüzün önüne gelecektir."

Bunu denemeliydim ve suretini aklıma getirip Azalin'i düşünerek hemen küreye yoğunlaştım. Saniyeler içinde kendimi, Azalin'in köşkteki masasında, Baron'un kitabı üzerinde çalışırken birkaç ayak yukarıdan onu izlerken buldum. Hangi sayfa olduğunu görebilmek için fazla yüksekte olmama rağmen önündeki her ne büyüsüyse onu ezberlemeye çalıştığını açıkça seçebiliyordum. Aynı şeyi kütüphanemdeki ciltlerimin üze-

rinde saatler boyunca çalışarak, ben de sıkça yapıyordum.

Yaklaştım, ancak fazlasıyla dikkatli davranmaya özen gösteriyordum. Yaptığı işle çok meşguldü, sonra kıpkırmızı parlayan gözlerle, aniden yukarı baktı. Beni görebildiğinden emindim. Sonra, bakışları önce bir tarafa, sonra da diğerine yönelerek üzerimden kaydı. Kitabı kapattı ve ayağa kalktı; tamamen tetikteydi. Dudaklarında kelimeler oluşmaya başladı ve ben onları duyabiliyordum, gerçekten duyabiliyordum. Kelimeler özlerinde sihirliydi ve onları bildiklerimden farklı vurguluyor olsa da, söyleyebildiklerini anlayabiliyordum. Bu bir yer tespit büyüsüydü—ve ayrılma zamanımın geldiğinin işaretiydi. Geri çekildim ve zihnimdeki görüntüyü silerek gözlerimi açtım.

Afallamıştım, ancak bir önceki seferdeki kadar etkilenmiş sayılmazdım.

"Beni buraya kadar takip edebilir mi?"

"Kim?"

"Ölümbüyücüsü'nü izliyordum ve beni sezdi, sonra da yerimi bulmaya çalıştı."

"Hayır. Ona şahsen söylemedikçe oradakinin siz olduğunuzu bilmeyecektir."

"Konuştuğunu duyabiliyordum. Eğer orada kalsaydım onunla konuşabilir miydim?"

"Evet—fakat aynı anda hem görmek hem dekonuşmak, sizi çok daha fazla yorar ve bu, çok daha büyük bir çaba gerektirir. Dinlemek daha kolaydır, fakat yine de yorucudur. Ne zaman dinlemenin, ne zaman da görmenin doğru olduğunu zamanla daha iyi öğreneceksiniz."

"İzlediğim herkes benim varlığımı sezebilir mi?"

"Yalnızca bunu anlama kabiliyetine sahip olanlar. Fakat buna karşı yapabilecekleri pek fazla şey yok. Bir tavsiye—bu ayrıcalığı kötüye kullanmayın. Bazı şeylerin gizli kalması gerekir."

"Madam, yatak odalarının pencerelerinden insanları gözetleme gibi bir huyum yoktur ve böyle yapmaya da niyetli değilim."

Yüzü buruştu ve hafifçe güldü. "Bunu duyduğuma sevin-

dim. Bu bir eğlence aracı değil, bir silah. Akıllıca kullanın ve *onun* yanına yaklaştırmayın."

"Bir Von Zarovich olarak size söz veriyorum."

Ben yaşadıkça—bu konuyu gerçekten ciddiye alıyordum—Azalin hiçbir zaman Madam İlka'nın bana verdiği bu hediyeyi öğrenemeyecekti.

* * * * *

Azalin'in özel yorumlar defterinin devamı.

Barovia ne kadar da vahşi bir yer, geri kalmış ve korku dolu. Von Zarovich'in burada bırak Sanat'ıyla ilgili bir şeyler yapmasını, nasıl yaşadığını bile zor idrak ediyorum. Beki de burada yönetimini kurması ve sürdürmesi bile inatçılığının sessiz bir kanıtıdır.

Von Zarovich'in o kadar övündüğü muhteşem şatosu, bir hisar gibi görünmeye çalışan ilkel bir taş yığınından ibaret. Ülkesindeki dağlardan birinin yanındaki tepenin üzerine uygunsuzca kurulmuş olan şatoyu dağdaki yola bağlayan tek şey açılıp kapanabilen ve pek de iyi durumda olmayan bir köprü. Heybetli, ancak buraya ulaşabilmek sadece, dağa tırmanan tek bir yol sayesinde mümkün. Sanırım ihtiyaç duyduğum şeylerin getirilmesi beni çileden çıkaracak kadar yavaş olacak.

Şatonun tecrit edilmiş olması, istilacı bir orduyla yapılan savaş sırasında iyi olabilir, fakat barış zamanlarında bir dezavantaj. Benim Oerth'teki kalem her şeyin tam merkezindeydi, gücüm onu korumaya fazlasıyla yetiyordu. Görünüşe göre Strahd'da bu güç eksik ve güvenliğini sağlamak için böyle şeylere ihtiyaç duyuyor.

Şatoda yeterli savunması var ve bu harabeyi korumaya neden zahmet ettiği benim için bir muamma. Burayı yerle bir edip yeniden yapmaya başlaması onun için en iyisi olur, ama bunun için yeterli kaynaklara sahip olduğundan emin değilim.

Strahd kaynaklarının son iki asırda ufak çapta azaldığını iddia ediyor—gerçek yaşı hakkında bir ipucu—fakat ufak kav-

ramından anladığı eğer buysa, büyük bir engelin onun için nasıl bir şey olduğunu merak ediyorum.

Kendi odaları gerçekten konforlu ve düzenli, ancak bana "misafir odası" diye gösterdiği yer, benim konumumdaki birisi için hiç de uygun değil. Belki de Barovia'dan oldukça hızlı bir şekilde ayrılacağımı düşünüyor. Bana bundan daha büyük zevk verecek bir şey daha yok, fakat bu onun küçümsemeleri olsa da olmasa da gerçekleşebilir.

Görünüşe göre Ravenloft Şatosu bu sefil toprakların bana sunabileceği en iyi yer ve eğer gerçekten de öyleyse Barovia pek dikkatime değer bir yer değil—Strahd bana yine yalan söylemiyorsa. Deneyim hemen başarıya ulaşmazsa ve bir süre burada bulunmak zorunda kalırsam, araştırmaya niyetli olduğum bir şey bu. Yerimi yeni müttefikleri ortaya çıkararak ve kendi tarafıma çekerek güçlendirmeliyim. Latos bir örnek teşkil ediyorsa bu pek de zor olmamalı. O ve onun gibiler kolaylıkla kontrol edilebilirler.

Von Zarovich'in bu ülkeyi korkuyla yönettiğini ve vergi toplayıcılarıyla kendisi arasında gelenek (ve güç) olarak var olmayı sürdüren eski bağlılıkları kullandığını düşünüyorum. Latos ve karısına yaptığım sorgu, bunu onaylar nitelikte. Her ne kadar Von Zarovich'e karşı bir şey söylemeye isteksiz olsalar da, görünüşe göre o kibar—zayıf—bir efendi değil. Aksine, sevilmekten ziyade korkulan biri. Bu korkunun ne kadar derine uzandığını bulmalı ve gerektiğinde bundan yararlanmanın plânlarını yapmalıyım.

Barovia'nın ne kadar sefil bir taş ve çamur yığını olduğunu düşünürsek, burayı yönetmek benim için gelecekte çok uzak bir ihtimal gibi görünüyor.

Alıntının sonu.

altı

542 Barovia Takvimi, Barovia

Azalin Barovia'da kalacağı süre içinde barınmak için yıkık konağı seçmişti, bense bu seçimi karışık duygularla karşılamıştım. Bir taraftan orası benim için kederli bir yerdi, diğer yandaysa onu barındırmak için daha uygun bir konum asla bulamazdım. Yer Ravenloft Şatosu'na bir saatlik uçuş mesafesinde olmasına rağmen, at sırtında, dolambaçlı dağ yolları boyunca ilerleyip, oraya varmak yarım gün kadar sürüyordu—eğer hava iyiyse.

Bu oransızlığı sevmiştim. Hem onu rahatça izleyebileceğim kadar yakın bir mesafedeydi, hem de ani bir tehlikeye karşı kendimi güvende hissetmemi sağlayacak kadar uzak. Şatomun çevresine o kadar çok büyülü savunma kuracaktım ki, eğer bir yerde kaybolup başka bir yerde belirme büyüsü yapsa bile bunun pek başarılı olmadığını görecekti.

Bundan yıllar önce şatonun çevresine, benimle aralarında meseleler olan düşük seviyeli büyücülere karşı, görünmez bir tamponlama duvarı kurmuştum. İçlerinden herhangi biri kaleme girmeye kalktığında büyülerinin enerjisi bu tamponlama duvarından geri yansıyor ve onu başka bir yere yolluyordu.

Duyduğuma göre bunlardan bir tanesi şanslı çıkmış ve kendini uzak batı sınırındaki Krezk'te bulmuştu; bir başkası da tecrit edilmiş İmmol'de ortaya çıkmıştı. Üçüncüsü ise çok talihsizdi ve kendini dağ kurtlarının mağaralarından birinde bulmuştu. Bu durum ancak orayı gün ışığından korumak için kullandığımda ortaya çıktı ve mağarada sadece şanssız adamın parçalanmış giysilerinden arta kalanı ve kemirilmiş kemiklerinin arasındaki mücevherleri buldum. Dört ayaklı çocuklarım bu beklenmedik ziyafetin tadını çıkarmışlardı.

Bütün bunlara rağmen kendimi pek az güvende hissediyordum. Azalin karşılaştığım diğer büyücülerden farklı bir kumaştandı. Köşkte benden uzak olacaktı, yine de aramızdaki bu mesafe yeterli sayılmazdı. Aslında, Barovia'yı sonsuza dek terk etmedikçe, kendimi asla tam anlamıyla güvende hissetmeyecektim.

Geçmişindeki trajedi yüzünden bu ev çok uzun zamandır şeytani bir üne sahipti ve bölgede yaşayanların çoğu—o aptal genç ve üç adamı hariç—oradan sakınırdı. Berez'in kasaba konseyi, evin bir mil çevresindeki hiçbir yeni inşaatı onaylamaya ihtiyaç duymamıştı, çünkü insanlar başka alanları çok daha çekici buluyorlardı. Bundan memnundum çünkü Azalin'i Barovialılar'dan mümkün olduğu kadar uzak tutmak istiyordum.

Zorah Latos aracılığıyla bölge ahalisine gayri resmi olarak yolladığım emirler bir etki yaratabilirdi, fakat bunun sonsuza dek sürüp sürmeyeceğini bilemiyordum. Hırs bazen insanı bir daha yola gelmeyecek şekilde kıt zekâlı hale getirebiliyordu. Eninde sonunda birisi beni denemeye kalkacaktı ve ben de o anki keyfime göre ya kiler vazifesi gören hücrelerime ya da kazıklar üzerindeki kafalara yeni bir ekleme yapacaktım. Aynı zamanda, kurallarımı ihlâl eden kişinin önemine göre politik bir problemle de karşı karşıya kalacaktım. Şu anda tek yapmam gereken bekleyip, işleri oluruna bırakmak ve çoğu zaman olduğu gibi kendi yararıma gelişmelerini izlemekti.

Elbette ki köşkün büyük onarımlara ihtiyacı vardı. Azalin açıkça belirtmişti ki ikimize de başarılı bir kaçış yolu bulmak için uğraşacaksa, uygun teçhizatlarla donatılmış bir çalışma ala-

nına, veya kendi deyimiyle bir 'laboratuvara' ihtiyacı vardı. Benim için tamamen yabancı bir kelime.

Yapacağımız iş için Ravenloft Şatosu'ndaki odaların yetersiz kalacağı fikrini gizlemedi. Eğer amacı beni kızdırmaksa, bunu başaramamıştı. Ondan her zaman için en kötüsünü beklemeyi öğrenmiştim, bu yüzden böyle hoş komplimanlarla beni şaşırtmakta zorlanıyordu. Bunun ötesinde, eleştirilerinin çoğunun kendi içinden gelen gizli bir yetersizlik sancısından kaynaklandığı fikrine kapılmıştım. O veya bu konuda söylenip durmak, herhalde kendisini iyi hissetmek için yaptığı bir şeydi; bu beni usandırıyordu fakat özgürlüğümün bedeli buysa, varsın olsun.

Kusur bulamadığı tek şey kütüphanemdi. İki asır boyunca, Sanat'la ilgili, saygı duyulacak sayıda kitap toplamıştım. Bunların birçoğu onun hiç duymadığı şeylerdi, bu yüzden hor gören yorumları odaya girdiği anda son buluyordu. Sıra sıra ciltleri izlerken koruduğu sessizliği, bir iltifat olarak kâfiydi.

Zorunluluktan dolayı ona kütüphanemi kullanma izni vermiştim. Onu Barovia'ya getiren büyünün (ya da her neyse onun) doğasını anlamasına yardımcı olması için emrimdeki her bilgiye ihtiyacı vardı. Merakını uyandıran ilk şey Sisler'in başlangıçta nasıl ortaya çıktığıydı, yine de tüm hikayeyi onunla paylaşmak konusunda pek de istekli sayılmazdım. Sisler hakkında yazılanları okumak yerine onları doğrudan gözlemlemenin daha verimli olacağını düşüneceğini umarak, ilk başta, onu o gece olanların anlatıldığı, sıkıcı, genel kayıtlara yönlendirdim. Tatyana'nın ölümüyle ilgili üzücü olayı bilmeksizin—Sanat'taki üstün yetenekleriyle—kaçışı plânlaması tercihimdi.

Alek Gwilym'in bana verdiği siyah sayfalı cildi ve bir dizi başka kitabı, kütüphanemde ve şatonun muhtelif yerlerinde onun ulaşamayacağı yerlere saklamıştım. O kitabın bana herhangi bir bilgi sağlamaması, başkası için de aynı şeyin olacağı anlamına gelmezdi. Risk almak istemiyordum. Ayrıca, özel günlüklerimin varlığını da ondan gizlemiştim. İçlerinde Barovia'nın tarihiyle ilgili oldukça önemli ayrıntıları ve büyüyle ilgili gözlemlerimi barındırmalarına karşın, onlar benim kişisel ka-

yıtlarımdı, düşüncelerimi kutsal sayar ve kimseyle paylaşmazdım. Azalin bunların varlığını fark etmiş değildi ve bunu öğrenmesini sağlayacak bir fırsat da henüz karşısına çıkmamıştı.

Son toplanan vergilerin bir kısmıyla projeyi maddi açıdan destekleyerek, köşkteki büyük tamiratların başlaması için gereken işçilerin tutulmasını sağladım. Azalin'in kafasında binanın bir kanadını tamamen yıkarak zeminini büyük, dairesel bir kuleye destek olarak kullanmayı da içeren özel bazı değişiklikler vardı.

Şeklini hâlâ unutmamıştım; İlka'nın kristal küresinde gördüklerim zihnimde tazeliğini koruyordu. Bu olayın sadece ne kadar uzak bir gelecekte meydana geleceğini merak ediyordum.

Azalin kulenin fazlasıyla güçlendirilmesini istiyordu. Aklıma gelen ilk düşünce binanın aynı zamanda bir kale olarak da kullanılabileceği olmuştu, fakat mühendisler ve ustalarla yaptığım konuşma sonrasında bu şüphem ortadan kalktı. Yapının iç mukavemet noktaları dışarıdan gelecek saldırılardan çok içeriden gelecek darbelere karşı durması ve yapıyı bir arada tutması için tasarlanmıştı. Ziyaretçim ya çılgın bir hayalperestti, ya da uygulamalı büyü hakkında bir çeşit dahi.

Kısa yaz ayları ilerledi ve duvarlar aşama aşama yükseldikçe, gelecek hızla şimdiye dönüştü. Güz sonunda kule bitmiş, dış cephe tamiratları tamamlanmış, çatı sağlamlaştırılmış ve duvarlar örülmüştü. Kış havaları marangozların seyahatine izin verecek kadar yumuşadığında, içeride yapılacak işler devam edebilirdi. Azalin işin çoğunu kendi yönetti ve ben de sık sık uğrayarak ona dizaynının boyutları ve amaçları hakkında sorular sordum.

"Büyülerin bütünlüğünü ve gücünü korumak için taşların tam olarak bu doğrultuda yerleştirilmesi şarttır," dedi oldukça kibirli bir şekilde, sanki bu durumu bilmem gerekirmiş gibi. "Senin tesislerinde bu eksik; elindekilerle bu kadar şeyi başarabilmene şaşırdım."

"Yaptıklarım benim için pek de zor değil," diye homurdandım.

"Çünkü kullandığın büyüler pek güçlü değil."

"Çünkü tepkiye değil etkiye eğilimliler, aynı bu projede senin de amacın olduğunu sandığım gibi."

"Burada elde edeceğimiz tepki şu ana kadar gördüklerinin hepsinden daha büyük olacak."

"İnsan harcanan çabayı dikkate aldığında öyle olmasını bekliyor."

Buna karşılık aşağılama içeren, benim çaba olarak adlandırdığım şeyi önemsiz bulduğunu belli edecek bir homurtu çıkardı. Neyse ki, onun sıkça sarf ettiği imalı sözlere karşı oluşan kişisel tepkilerimi bastırma huyunu geliştirmiştim, aksi takdirde sadece kötü tavırları sebebiyle sabrımın taşmasıyla başlayacak bir savaş, bir utanç kaynağı olacaktı.

Benim büyü çalışmalarımın kendininkilerden oldukça farklı olduğu, gücü çağırmak ve kullanmak için desteklerden ve hantal yapılardan çok sözlü komutlara dayandığı gerçeğini gözünden kaçırmıştı—veya bilerek umursamıyordu bunu. Bunun nedeni o disiplindeki bilgisinin yetersiz oluşu değildi, sadece kabalığını bu şekilde göstermeyi tercih ediyordu.

Arkadaşlığı çoğu zaman bu kadar sinir bozucu değildi. Hatta kış gelip de kar öbekleri dağ yollarını kimi zaman haftalarca kapattığında, şatoya kapanmak zorunda kalmasından memnun bile oluyordum. Bu zamanlar—anlaşmamıza bağlı kalarak—Sanat hakkında ayrıntılı açıklamalarda bulunuyordu. Onu ev sahibi ve misafirle ilgili kutsal geleneğe uymaya ikna edecek kadar bilgelik göstermiş olmamdan memnundum, yoksa işler aleyhime gelişirdi. Çok kısa bir sürede büyü yeteneklerinin benimkilerden çok daha üstün olduğunu anladım. Anlaşmasaydık işimi çarçabuk bitirirdi, çünkü elverişli bir fırsattan istifade edecek kadar atikti. Barovia'nın hakimiyeti—ve hemen ardından bir tehdit olarak benim ortadan kaldırılışım—onu kesinlikle cezbetmiş olmalıydı.

Bunun ötesinde harika bir öğretmendi ve ben de marifetli bir öğrencisi oldum. Kişisel kinini rafa kaldırdığında ve kendini Sanat'ın karmaşasına bıraktığında, karakteri tamamen değişiyordu. Orada büyülerin başarıyla örülmesinden duyduğumuz

hayranlığa dayanan ortak bir ilgi buluyorduk. Kendi kendimi eğiterek ulaştığım bu nokta, bu iş için zar zor yeterli olmuştu ve artık potansiyelimi gerçekten bulmaya başlıyordum. Eğitimiyle geçen birkaç ay içinde bildiklerimi üçe katlamış, kendimi önceden ulaşmayı hayal bile edemediğim yüksekliklere taşımıştım.

Uyanık kaldığım tüm zamanları, anlattıklarını çalışmaya ve mükemmelleştirmeye adayıp, her bir büyünün yapılışında ustalaştıkça önceden bildiklerim üzerindeki kontrolümün etki ve güvence açısından geliştiğini keşfettim. Yeni şeyler öğrendikçe, bildiklerimi giderek artan oranlarda yeni büyüler yaratma ve geliştirme alanlarına yönelttim. Çoğunlukla ondan öğrendiğim büyülere dayanıyorlardı, fakat bana verdiklerinden hep birkaç adım ileriydiler. Azalin bu duruma bir tepki vermedi ve çalışmalarımı yakından takip etti. Ancak o nedense bu konuda deneyler yapmaya gönülsüzdü, hatta kendi geliştirdiklerini bile denemiyordu. Onun adına yapmam için deneyleri bana havale ederdi.

"Neden kendin denemiyorsun?" diye sordum, günün birinde. Bana üzerine altın harflerle yeni büyüsünü yazdığı, ince bir tabaka saf vellum[1] vermişti. Talimatlarını yerine getirecek ve başarılı olup olmadığını görecektim.

"Öğrenmen için fazla mı karmaşık?" diye tersleyerek karşılık verdi.

"Değil, fakat bir Sanat ustasının kendi çalışmasını denemesi için bir başkasına verdiğini hiç duymadım."

Okuduğum tüm tezlerdeki açıklamalara ve bu konu hakkında konuştuğum birkaç kişiye göre bu durum, düğün gecende gerdeğe bir başkasını sokmakla kıyaslanabilirdi. Çoğu büyü kullanıcısı sırlarını seçilmiş çırakları haricindeki kimselerle asla paylaşmazdı ve yeni büyüler söz konusu olduğunda, çıraklarına ne kadar bilgi sunduklarına dikkat ederlerdi. Oysa Azalin bu tür alışkanlıkları önemsemez görünüyordu.

---

[1] Vellum: 1. tirşe, parşömen; dana, keçi ya da koyun derisinden yapılan ve kitap cildi yapmakta ve (özl. eskiden) üzerine yazı yazmak üzere kullanılan, iyi nitelikte, işlenmiş deri. 2. parşömen (kağıdı); (özl. mektup yazmak için) iyi nitelikte, kalı ve düzgün kağıt. (çn)

"Diğer projelerle yeterince meşgulüm," dedi. "Büyüyü bu noktaya getirdim, onu başarıya veya başarısızlığa taşımak senin görevin. Uygula ve sonuçları bana bildir, fakat o zamana kadar lüzumsuz sorularınla beni rahatsız etme."

Hakikaten de kaçışımızı plânlamakla fazlasıyla meşguldü, bu yüzden şaşkınlığımı ve sıkıntımı o an için bir kenara bıraktım. Zaten benim de gecelerimi tüm bu tuhaflıkları düşünerek geçirmekten daha önemli işlerim vardı. Garip davranışları güç dengemizde bir tehdit oluşturmadıkça sorularımı daha elverişli durumlara saklamaktan memnundum, yine de sık sık kendime hakim olamıyor ve sorular soruyordum.

Beni eğitmediği zamanlarının neredeyse tümünü kütüphanedeki kitaplarımın başında geçiriyordu. Bundan rahatsızlık duyuyordum, fakat bu gerekliydi. Ayrıca onu gözden kaçırmamanın ve ilgi alanlarını saptamanın emin bir yoluydu. Onu bana karşı kullanabileceği bilgilerle donattığım düşüncesinden kurtulamıyordum, ama o an için gelecekte olası bir çatışma göründüğünü bir tek ben biliyordum. Onun henüz bundan haberi yoktu. Kulaklarına bununla ilgili bir ipucunun benim dudaklarımdan asla ulaşmayacağını söylememe gerek yok ve bu konuda sessiz kalmaları için Vistaniler'e güvenebilirim.

Karanlık kış aylarında Azalin kitapları incelerken, ben de onu daha yakından inceleme fırsatı buldum. Barovia'nın tarihi ve içindeki yerim konusunda çok ilgiliydi. Üstünlük taslayan o tavrını takınmadığı zamanlarda, bana çeşitli sorular yöneltirdi. Hiçbiri Barovia'nın resmi tarihçesi hakkında değildi ve sorduklarını hafızamın izin verdiği ölçüde cevaplıyordum. Ravenloft Şatosu ve ülkenin geri kalanının hakimiyetini elde etmek için yapmış olduğum kan dökme seremonisine özellikle ilgi duyuyordu.

"Bu çok kadim bir gelenek," diyerek, çok soğuk bir gecede yönelttiği soruya karşılık verdim.

Üşüyemesem de havadaki rutubeti alması ve odayı aydınlatması için kütüphanenin şöminesinde büyük bir ateş yanıyordu. Bir deneyin hazırlığı için geniş çalışma masamın zıt kenarlarında oturuyorduk. Her birimizin önünde kalem, mürek-

kep ve parşömen vardı. Azalin'in denemeyi düşündüğü bir büyü için gerekli olan nadir bulunur malzemelerin karışımını içeren bir şişe ve kavanoz yığını da aramızdaydı.

Dışarıda, şatonun kuleleri ve surları arasında dondurucu bir rüzgâr, sürekli ve şiddetli bir biçimde esiyordu. Akşam öğününü zindanlarda hallettiğimden, kanatlanıp uçmama veya çevrede dolanarak yiyecek aramama gerek kalmadığı için minnettardım. Azalin sırf sosyalleşmek ve konuşmuş olmak için gereksiz sorular sormaya meraklı değildi, o nedenle bu konuda bildiklerimi ortaya dökmem için uğraşmasının gizli bir amacı olmalıydı ve beni dikkatle bir yöne çekmeye çalışıyordu.

"Asırlar geçtikçe bu tören değiştirildi ve yumuşatıldı," diye devam ettim. "Tarihin kaydedilmeye başlanmadığı belirsiz zamanlarda törenin çok daha. . . ağır. . . gerekleri olduğu söyleniyordu."

"Birçok şey öyleydi," diye gözlemledi. "Atalarımız kendilerini bir önceki kuşaktan daha da gelişmiş gösterebilmek için pek çok şey yapmışlar."

"Olayların akışı böyledir, ancak bu çabalar genellikle faydasız olur."

"Eğer bu halkı yatıştırmanın daha kolay bir yoluysa, buna faydasız denemez. Yeni hükümdarın bir öncekinden daha iyi olduğu düşünülüyorsa, bu, söz konusu yeni hükümdarın uğraşması gerekenlerden bir tanesinin daha ortadan kalktığı anlamına gelir."

"Özellikle de gerçek buysa. Senin hükümdarlığın için de aynı şey söz konusu muydu?"

"Benimkisi sürekli bir mevkiiydi—şimdi de öyle—ancak bu durum benim için de geçerli sayılır. Ülkeyi kurtaran biri olarak görüldüm. Bulduğum karmaşaya düzen ve kendi kanunumu getirerek, herkesin takdirini kazandım."

"Sisler'e kaçmak zorunda kaldığına göre, herkesin takdirini kazanmamışsın demektir."

Ağzını aramak için ortaya çıkan bu fırsatı değerlendirmeden edememiştim. Onu bir sığınak aramak için körü körüne Sisler'e dalmaya zorlayan ve karşılığında hapis kalmasını sağla-

yan koşulların tamamı hakkında bana çok az şey söylemişti, yine de onu bu konuda sıkıştıracak kadarını biliyordum—ve belki de gösterdiği tepkiyle daha fazlasını öğrenirdim. Halkının en azından bir kısmının ondan hoşlanmadığına emindim; öyle bir karakteri vardı ki en sabit fikirli gelenekçilerden bile kayıtsız şartsız bir sevgi ve saygı göremezdi.

"O hainler halkımın yolundan sapmışlardı," dedi, onları tamamıyla hor gördüğünü belli ederek.

"Sana meydan okumaya cüret edebildiklerine göre, sayıları oldukça fazla olmalı."

"Kaç kişi olurlarsa olsunlar, yaptıkları tamamen budalacaydı. Aptallıkları arttıkça, bana zarar verebileceklerine olan inançları da giderek daha fazla hale geldi. Olayların gidişatını sadece kısa bir süre daha plânlayabilseydim şu an benim için her şey çok daha farklı olurdu. O zamanı kazanmak için Sisler'in saklayıcılığına güvendim. . . ve gerisini biliyorsun."

"İnsanın düşmanları çok ender olarak ihtiyaçlarını karşılamaya yardım eder. Sana olan bu saldırıyı uzun süre plânlamışlar mıydı?"

Cevap vermeden önce en üstteki parşömenine bir şeyler karaladı. "Plânlarının işleyişini benimle tam olarak paylaşmadılar."

"Bazı ipuçları yakalamış olmalısın. Ne kadar ufak çapta olursa olsun bir hükümdarı devirmek hafife alınacak bir şey değildir."

"Ben önemsiz bir prensliği yönetmiyordum," diye tısladı. Çenesini hafifçe kaldırdı, ağzının kenarı alayla kıvrıldı ve ben de Barovia'nın öyle bir yer olduğunu ima ettiğini anladım.

Yüz ifademi bu sözler hoşuma gitmiş gibi tuttum, bu da onu rahatsız eder göründü. Arkada bıraktığına kıyasla Barovia ufak olabilirdi, fakat bu zamanda çevredeki tek yer olması nedeniyle her ikimiz için de tüm var oluşun merkeziydi.

"Amaçlarıyla ilgili bir ipucu kulağıma daha erken çalınsa vakit geçirmeden onlarla ilgilenirdim," diye ekledi, sert ses tonunda gizlemeyi çok da iyi beceremediği, savunmacı bir şekilde. Görünüşe bakılırsa hassas bir noktaya parmak basmıştım.

"Kuşkusuz," dedim. "Ne mutlu bana ki burada öyle sorunlar çıkmıyor. Kullarımın bağlılığına güvenebilirim."

"Zindanlarındakilerin bile mi?"

"Kanunumu çiğnedikleri zaman koruyuculuğumun oluşturduğu herhangi bir ayrıcalıktan da vazgeçmiş oldular, ama suçları cinayet, hırsızlık ve buna benzer şeylerdi, ihanet değil. İhanet, burada bilinmeyen bir şey değildir, fakat buna oldukça ender rastlanır. Neredeyse iki asırdır böyle bir vakayla karşılaşmadım."

"O zaman ya çok talihli bir hükümdarsın, ya da insanların tamamen ruhsuz."

Bu ağır hakarete karşı sadece gülümsedim—daha doğrusu dişlerimi göstererek, sırıttım. "Yeterince ruhları var ve kanları da altlarındaki toprağın ta kendisinden güç alıyor."

"Yani gözlemlerim doğruysa, sen de toprağ,ın bir parçasısın?"

"Ne demek istiyorsun?"

"Egemenlik seremonisi?" diye sorarak, beni anlatmaya teşvik etti. "Bu, senin onlardan beslendiğin kadar onların da senden beslendiği anlamına mı geliyor?"

"Sadece felsefi bir anlayışta ve benim de bu tür zırvaları uzun uzadıya düşünmek gibi bir niyetim yok. Seremoni yalnızca sembolikti. Amacı da, kanımı toprağa bağlayarak onu tüm istilacılardan koruyacağımı göstermekti."

"Evet, geçmişteki istilacılarla nasıl baş ettiğini gördüm, sanırım aynı politikayı bana karşı uygulamayı denemediğin için kendimi şanslı saymalıyım." 'Denemek,' kelimesini hafif bir vurgu ile seslendirmişti. Onun için hiç zekice değil.

"Diğerleri, zindanlarımdaki pislikle aynı kalitedeydi ve kaderlerini hak etmişlerdi."

"Fakat ben bir istisnaydım."

"Çünkü kanunlarımı çiğnememeyi seçtin ve akıllıca davranarak kanatlarım altına girdin."

Burada uzun bir süre sessiz kaldı. Bir ölçü kaşığına biraz örümcek tozu döktüğü sırada ona bir göz attım. Azalin'in suratında neredeyse hiçbir şey okunamıyordu, yine de gördüğümü

düşündüğüm ifade, zorlukla bastırılan bir öfkeydi. İçinde kopan fırtınanın gözle görülür tek işareti, parmaklarının fare kanıyla dolu bir şişeyi sıkıca kavramasıydı. Aniden başımı kaldırdığımı görünce tutuşunu gevşetti ve neredeyse hareketsiz kaldı, ancak kızıl gözlerindeki yakıcı ateşi saklayamadı. Başka bir hassas noktaya parmak basmıştım.

Farkına varmamış gibi yaptım ama tepkisi, şimdikinin tam aksi bir pozisyonda, bu tür bir durumda kaldığımda vereceğim tepki hakkındaki tahminimi kesinlikle doğruluyordu. Böyle bir şey olmadığına minnettardım, çünkü bana karşı pek de nazik bir ev sahibi olmazdı.

"Bana seremoninin kökenini soruyordun, değil mi?" Karşılık vermedi. Devam ettim. "Benim kalkıştığım, geçmişteki çabalardan çok daha kontrollüydü, tabi eski tarihçilere ve eski efsanelere inanıyorsan. Kadim zamanlarda yeni hükümdarın bu önemli seramonide için çok daha büyük ölçeklerde kan dökmesi gerekiyordu."

"Ne gibi?" diye sordu, kısa bir bekleyişin ardından. Görünüşe bakılırsa kendine hakim olmayı başarmıştı.

"Oh, küçük ve büyük hayvanlar, kuşlardan boğalara kadar; sayı değişkendi, tamamen o kültüre veya tahta çıkan hükümdarın kaprisine dayanıyordu. Sanırım böylesi aşçıların işini kolaylaştırıyor, seremoninin ardından gelecek ziyafet için gereken eti temin ediyordu."

"Söz konusu hayvan yenilebilir olduğu sürece. İnsanların kanını dökmek ne zaman işin içine girdi?"

"Bu konuda bilgim yok, fakat yine o kültüre dayanıyordu. Bazı diğer uygulamalar da bundan pek farklı değildi: sadece sembolik bir kurban vermek ve rol kesmek. Bazıları ise daha gerçekçiydi, bir can almayı gerektiriyordu."

"Hükümdarın canını değil."

"Bazen o da oldu."

"Şaka yapıyorsun!" Şimdiki öfkesi başka türlüydü ve bana yöneltilmemişti. Bu oldukça rahatlatıcıydı.

"Böylesi, tahmin edebileceğin gibi, oldukça nadirdi, ancak bunun da örnekleri var. Eğer rahipler bu işi başarabilecek kadar

güçlüyse, seremoniden kısa süre sonra ruh bedene geri döndürülürdü. Hükümdar tekrar hayata dönerse, bu, tanrıların doğru kişinin tahta çıktığına dair işareti sayılıyordu."

Büyük bir dibeğe kurumuş arıları döküp, ezmeye başlarken elleri titremiyordu, fakat dalgın bir havası vardı. O an aklında geçenleri anlayabilmek oldukça ilginç olurdu.

"Ahmaklık," diye homurdandı, en sonunda.

"İnançları o ya da bu şekilde tam olmayan bir hükümdarın ya rahiplerinin kendisine tamamen sadık kalacaklarına emin olacağını, ya da seremoniyi tam olarak yerine getirmeyip, çevresindeki aldatmaya çalışacağını düşünebilirsin. İşte bu yüzden geleneğin gerçek bir kurban etme töreninden bir tür seramoniye dönüştüğünü tahmin ediyorum."

"Ben olsam böyle bir saçmalığı tamamen ortadan kaldırırdım."

"Çünkü sen daha akılcı davranmaya alışıksın. Diğerlerinin ataları çoğunlukla acımasız bir dünyada yetiştiriliyorlardı ve o dünyanın acımasız buyruklarına boyun eğmek zorundaydılar."

"Bu durum eğer kişi yeterince güçlüyse değiştirilebilir."

"Yine de çeşitli zorluklar çıkacaktır. Yaygın gerçek şu ki, bir ülke nüfusunun çoğu, yeni şeyler konusunda muhtemelen temkinlidir, böylece önceden bildiklerine olabildiğince sıkı tutunur, çünkü bilinmeyen şeyler tehlikelidir ve bilinen şeyler—biz ne kadar saçma görürsek görelim—en büyük avuntularıdır."

"Cahillerin baskısına boyun eğmek bir zayıflıktır."

"İnsan boyun eğmek yerine bunu kendi çıkarına kullanmalı. Bu yüzden yönetime geçtiğimde seremoniyi uygulamak için istekliydim. Zaten benim için önemsiz bir şeydi. Bıçağın kestiği yerin birkaç dakika sızlaması, birkaç sözcüğün telaffuzu, sonra da bir hekimin deriyi dikmesi. Oysa bunun sıradan insanlar üzerindeki etkisi, o an için her şeyden daha önemliydi. Onlar için bu durum, koruyucuları olarak ömrüm boyu toprağa bağlanmam anlamına geliyordu."

"Peki sırf ülkeye hükmetmeyi istediğin için eskilerin yaptığı gibi canını feda edip, rahiplerin seni geri getireceklerine güvenir miydin?"

"Elbette yapardım." Eskiden bunu yapardım. Artık böyle bir işi gerçekleştirmek daha zordu.

Oldukça şaşırmış görünüyordu. "O zaman, bu bir deli olduğun anlamına gelirdi!"

"Pek sayılmaz. Her gün savaş meydanındaydım ve ordumdaki diğer herkes gibi aniden gelecek bir ölümün tehdidi altındaydım. Barovia'nın yönetimini ele geçirmek için verdiğim mücadele boyunca herhangi bir zamanda ölebilirdim ve belki de rahipler beni geri getiremeyebilirlerdi—fakat bu tehlike beni amacımdan vazgeçirmedi. Siyasi protokolün zayıf gerekleriyle yüzleşirken de daha azını yapmazdım."

"Azmin çok büyük olmalıydı."

"Hâlâ öyle. Ülke benim." Bu konuda tartışmayı isteyebileceğini düşündüm, fakat konuyu biraz değiştirerek bu açılışı geçiştirdi.

"Yani eski geleneğin barbarlıklarından fazlasıyla arınmış olsa da, bileğini kesmek ve kanının toprağa karışmasına izin vermek güçlü bir semboldü."

"Elbette, yoksa seremoninin bir parçası olmazdı." O zamanki maiyetim bu tür lüzumsuz şeylerle çok ilgiliydi. Artık tüm bunlar neredeyse unutulmuştu.

"Sembol büyü işleyişinin kalbidir," diye devam etti, ahmak bir öğrenciye ders verir gibi. Oysa, bana kendi derim kadar tanıdık gelen bir şeyi söylüyordu. "O anda uygun bir büyü yapmak, seni toprağa cidden bağlayabilirdi."

"Zaten söz ve eylemle bağlanmıştım; büyü gerekli değildi. O sadece bir formaliteydi, kâtiplerime iş çıkaracak bir şey."

"Bundan daha fazlası da var, hava durumu ve o anki ruhsal durumun arasındaki ilişkiyi burada geçirdiğin bunca zaman içinde mutlaka fark etmişsindir."

Elimi sallayarak bu fikrine katılmadığımı belirttim. "Sadece bir tesadüf. Bu durumun basit bir tesadüften ibaret olduğunu düşünmeyi yeğlerim, çoğu kişi gibi."

Aslında söylediği mantıklıydı. Uzun süre önce havanın en güçlü duygularımı fırtınalar, bulutsuz gökler veya şiddetli rüzgârlarla yansıttığını fark etmiştim. Elbette Sisler bambaşka bir

şeydi. Belki de bunu ona itiraf edebilirdim, ama beni sürekli hafife almasını istemek için nedenlerim vardı.

"Peki bu ikinci seremoni ne oluyor?"

"İkinci seremoni mi?"

"Ba'al Verzi bıçağıyla gerçekleştirilen."

"Bunu nerede okudun?" O olay resmi kayıtlarda yoktu. Tepkimin sıradan olduğunu umarak masanın üzerinde bir şeyi ararmış gibi yaptım.

"İki farklı tarihçede buldum. Biri sadece kısa bir bilgiydi; diğeri ise sana yapılan bir suikast girişimini nasıl önlediğini, fakat o esnada suçlunun bıçağıyla yaralandığını, sonra da kan kaybederken ayini tekrarladığını anlatan ayrıntılı bir açıklama."

"Kaburgalarım üzerinde bir kesik açarak beni hafifçe yaralamıştı." Kahrolası tarihçiler, hiçbir şeyi doğru yapmazlar.

"Peki ya sözcüklerin tekrarı?"

O olay soytarılık mizacımın kontrolü ele aldığı bir zamandı. Kale bahçesinde olanlarla görgü tanıklarının gözleri o kadar açılmış ve o kadar afallamışlardı ki, kendimi kaptırıp onları daha da sarsmıştım.

"Neler oldu?" diye ısrar etti.

"Bıçağı elime aldım—başka kimse dokunmak istemiyordu. Bir an sonra bıçağın ne kadar keskin olduğunu unutarak kazara elimi kestim."

"Kazara mı? İşin içinde büyü olduğunda, kazalara inanmam."

"Neye istiyorsan ona inan," dedim. Konuşmanın gidişatı beni giderek daha fazla rahatsız etmeye başlamıştı.

"Fakat o büyülü bir bıçaktı ve sen seramoninin sözcüklerini telaffuz ettin. Belki de karanlık zamanlarda, özleri gerçekten de büyüyle doluydu—"

"Dediğin şeyleri yaptım ve bunu nereye vardırmak istediğini, bir bağlantının olasılığını kabul etmeye çalıştığını görüyorum. Yine de, ben bunun pek de mümkün olmadığını sanıyorum. Bu seni neden ilgilendirsin ki?"

"Çünkü toprağa olan bağın fazla güçlüyse Barovia'dan asla kurtulamazsın."

Bu sözleri uzun bir sessizlik ve ifadesiz bir suratla karşıladım. İlk merak ettiğim ne tür bir oyun oynamaya çalıştığıydı. Niyetlendiğimiz kaçış için beni ileriki bir başarısızlığa mı hazırlamaya çalışıyordu? Bu düzlemden kurtulur da beni arkada bırakırsa. . . onu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Böyle bir talihsizliğin olmaması için onu çok daha yakından takip etmeliydim.

"Elbette ki böyle bir bağı koparmanın çeşitli yolları olabilir," diye ekledi.

"Eğer böyle bir bağ varsa."

"Olduğundan kuşkum yok. Yapabileceğimiz başka bir ayin biliyorsan, bunun senin bağını kopartabileceğini ve kaçabilmek için gereken fırsatı elde edebileciğini düşünüyorum."

Zihnimde, onu sağ elinde tuttuğu bir havuçla canlandırdım. Hamle yapıp elindeki havucu aldığım anda, sol elinde saklı tuttuğu kazığın sersemletici etkisi ile yüz yüze geliyordum. Gerçekten de böyle bir ayin vardı, ancak bu ayini başlatmak hafife alınacak bir mesele değildi.

Sanki düşüncelerimi okur gibi devam etti. "Aslında başarıya ulaşmamız için bir ayırma mutlaka gerekli olabilir."

Ve bu da, toprağa olan bağımı kesinlikle zayıflatacaktı. Beni devirmek için attığı ilk adımla, ülke ve tarihi hakkındaki tüm o soruları bir anlam kazanmıştı. Fakat yerimi almak gibi bir niyeti olmasa bile. . . kendimi Barovia'dan nasıl ayırabilirdim? Ondan kurtulmayı ve özgür olmayı istiyordum, ama sonsuza dek değil. Tatyana buradaydı. Onu asla terk edemezdim ve böyle bir ayırma seremonisi uygularsam, onu yeniden bulma ümitlerimin tümü sona erebilirdi.

"Bu fikri değerlendireceğim," dedim, sesimin öncekinden farksız çıkmasına gayret ederek. Ve geri dönüşü olmayan böyle bir karar vermeden önce bunu enine boyuna yapacaktım.

"Harika." Sesi kendinden fazlasıyla hoşnut çıkmıştı ve bu ona olan güvensizliğimi ortadan kaldırmadı.

"Ama hiçbir şey için söz vermiyorum."

Konunun önemini gizlercesine, eliyle hafif bir boş ver işareti yaptı. "Kardeşin ve onun geliniyle ilgili diğer olaya gelir-

sek—"

"Derinine inmemeyi yeğlediğim bir aile trajedisi," dedim kısaca, tüm bu sorularından bıkarak.

Sıska suratı hiçbir şey belli etmedi, fakat ağzı seğirdi. Sonunda benim hassas bir noktama parmak bastığını biliyordu.

Boş ver işaretini tekrarladı. "O halde bunu başka bir zaman konuşuruz. Gündüz yaklaşıyor ve biz de işimize dönmeliyiz."

Bunu dedikten sonra önündeki işe yoğunlaşarak farklı objeleri karıştırdı ve ayrıntıları not aldı. Üzerinden resmen kendini beğenmişlik akıyordu. Evet, zayıf bir noktamı yakalamıştı, fakat Tatyana'yla aramdakiler kahrolası herifi ilgilendirmezdi.

Onun da ağzı kendi kişisel geçmişi hakkında sıkıydı, yine de büyüyle ilgili sonu gelmeyen maceralarını ve zaferlerini kimi zaman usandıracak ayrıntılarla anlatmaya her zaman hevesliydi. Daha az bilgi sahibi birçok büyücüyü yok ettiğini iddia ediyor, bunun onların hatası olduğunu söyleyerek hareketlerini savunuyordu. Onun tecrübe ve yeteneklerinden yoksundular, fakat kendi güçleri konusunda yanılgıya kapılarak denememeleri gerektiğini anlayacakları yerde ona meydan okuma gafletine düşmüşlerdi. Bunu, diğerlerinin hatalarını tekrarlamamamı belirten, pek de ince sayılmayacak bir uyarı olarak almıştım.

Bu konuda endişelenmesi gereken hiçbir şey yoktu, çünkü ona karşı açıkça saldıracak kadar aptal değildim ve lâzım olursa başka yolları arayacak kadar kurnazdım.

Kendi zevkime daha çok hitap eden konulara çekmezsem, maceraları içimi sıkabiliyordu. Belki sosyal becerilerden yoksundu, ama fazlasıyla zevk aldığımı itiraf etmek zorunda olduğum, büyüyle ilgili teorileri saatlerce tartışabiliyordu. Dayanılmaz derecede kibirli de olsa, Sanat'ını biliyordu. Ondan çok şey öğrendim. Bu iş hiç de kolay sayılmazdı, ama ayak uydurmayı bildim. Yaklaşan bir savaştan canlı çıkabilmek için güçlü savunmalara ihtiyacım vardı.

Anlaşmamıza bağlı kalarak bildiği büyülerden çoğunu, bana yavaş yavaş öğretti. Kütüphanemi paylaşmam gibi bu da zorunlu bir davranıştı, çünkü araştırma ve çalışmaların ileriki safhaları ikimizin de eşit bilgi birikimine sahip olmamızı gerek-

tiriyordu. Sabırsız ve buyurucu da olsa, bana sırlarını verme konusunda (paylaşmaya karar verdikleri için) oldukça anlaşılır oluyordu. Her ikimiz de Barovia'ya olan ziyaretinin geçici bir rahatsızlık olduğunu farz ettik ve yakında başka diyarlara gitmiş olacağına inandık—hatta bunun kesinlikle gerçekleşeceğini düşündük—o nedenle, bu durum şimdilik güvenli görünüyordu.

Bilgi alışverişimiz ilerledikçe, onun çalışmalarını merak eder olmuştum. Sürekli olarak kitaplarımı incelemesine rağmen, aynı kendi geliştirdiği büyüler gibi onların içindekileri de denemeye pek hevesli değildi—en azından ben uyanıkken. Belki de onlarda ustalaşacak kadar eğitimi bulunmuyordu, ama ondan öğrendiğim karmaşık büyüler düşünüldüğünde, bu hiç de mümkün görünmüyordu. Büyü çalışmalarında kullanılan dildeki akıcılığı etkileyiciydi, bu yüzden kendi bilgi dağarcığına ekleme yapmamasının başka bir sebebi olmalıydı, çünkü birçok büyücü bildikleri arasına yeni büyüler eklemek söz konusu olduğunda, açgözlülük içinde davranırdı.

Merak etmeme rağmen, bu aşikar tuhaflığı hakkında soru sormadım. Bir şey—bir tür içgüdü—soruyu sürekli sessiz bir halde dilimin ucunda tutuyordu. Yapabileceği en kötü şey cevap vermeyi reddetmekti, ama ben de buna karşılık neden yanıtlamadığını bilmek isteyecektim ve bu, böylece sürüp gidecekti. Yine de, bunu soracağım ve yanıt vermek veya avantaj kaybetmek—ki bu onun durumunda çok ciddi bir sorundu—haricinde başka bir seçeneğinin kalmayacağı bir zaman gelecekti. Çok büyük bir kibire sahipti, o yüzdende avantajını kaybetmek onun açısından hiç de iyi bir şey sayılmazdı.

Geldiği yer olan "Oerth" hakkında bir sürü soru soruyordum. Bu konuda çenesini düşürmek hiç de zor değildi ve aynı zamanda verdiği cevaplarda cimrilik yapmıyordu. Yönetimindeki insanları hor görüşünü ve diğer çarpık hükümlerini bir kenara bırakırsak, Sisler'den ve Barovia'ya gelmeden önce bildiğim dünyaya oldukça benzeyen bir yerdi. Yine de, ana dili o kadar farklıydı ki geldiğimiz yerlerin tamamen farklı varoluş düzlemlerinde bulunduğuna ikimiz de ikna olmuştuk. Buna

rağmen, ne kadar farklı olurlarsa olsunlar, ikisi de Sisler'in ötesinde bir yerlerdeydi. Tek yapmamız gereken, herhangi birine bir geçit açmaktı ve mutlaka diğerine de benzer şekilde ulaşılabilirdi.

Tabi ona güvenebilirsem.

Tabi birbirimize güvenebilirsek.

Barovia ve anlaşmamızın sınırlayıcılığı geride kaldığında, ikimiz de kendi başımızın çaresine bakmak zorunda kalacaktık. Onun yerinde olsam sağduyumu kullanır ve sırf gelecekte bir tehdit oluşturmasın diye karşımdakini öldürmeyi denerdim. Her halükarda, birinin düşmanını kontrol altında tutmasına yarayacak ve karşısındakinin ayakbağı olmasını engelleyecek bir sürü seçeneği vardır.

Bir adamın zayıflığını bildiğinde ona daha iyi hakim olursun. Bunlardan birçoğuna sahip olduğumu kabullenmeliydim: Gündüz vakitleri uykuda olmam fiziksel sınırlamalarımın en büyüğüydü. Ayrıca Tatyana'ya olan sevgimin de büyük bir zayıflık olduğunu itiraf etmeliydim, bundan dolayı Azalin'i Tatyana'yla ilgili hikâyenin tümü hakkında bilgilendirmekten çekinmiştim. Bilgi güçtür ve bu da, bana karşı kullanması ihtimaline karşılık, ondan mümkün olduğunca saklamak istediğim bir kırıntıydı.

Buna karşın, onun sıradan, bir ölümlüye özgü zayıflıkları bulunmadığını görüyordum. Ayakta olduğum zamanlarda, onu bir kere bile bir şey yiyip içerken görmemiş, cinsel zevklere ilgisini belirttiğini hiç duymamış, hatta bir dakikalığına bile müziğin veya yıldızlı gökyüzünün yabani güzelliğinin tadını çıkardığını fark etmemiştim. Kendini tamamen işine vermişti ve canı sıkkın olmadığı zamanlarda konsantrasyonunun korkunç boyutlarda olduğunu itiraf etmeliydim.

Ayrıca kalbinin attığını hiç duymamıştım, sadece konuşmak için soluk alıyordu. Sonradan alışmış olsam da yaydığı ürperti, ölümün alışılageldik kokusuyla birlikte hep üzerindeydi. Sonuncusu sadece ciddi bir çalışmaya konsantre olduğunda ortaya çıkıyordu. Gerçek biçimi üzerine sıkıca ördüğü illüzyon, hiçbir özelliğinin ortaya çıkmasına asla izin vermiyor-

du.

İnsan olmadığından—en azından bir süredir—emindim, fakat insan görünümünü koruma konusundaki katılığı bende, bunu yapmasının önemli bir sebebi olduğu fikrini uyandırıyordu. İlk karşılaşmamızda söylemiş olduğu bir şey, bunun fiziksel görüntüsüyle ilgili olabileceğini düşündürüyordu. Bu konuda ona doğrudan soru sormaktan yine çekindim. Bu akılsızca mıydı? Sanmıyorum, çünkü bunu sorup öğrenmeye çalışmak daha akılsızcaydı; bu arzu kimi zaman aklımı kemirse de sessiz kalmaya karar verdim. Cevabın konuşmaya hazır olduğunda ondan veya kendi araştırmalarımdan eninde sonunda geleceğini seziyordum. Şimdilik basit bir ayrıntıydı ve benim için ciddi bir önemi yok gibiydi.

Bir noktada işler değişiyordu: Ölüleri kontrol etmeye olağanüstü bir yatkınlığı vardı. Şato kapılarından ilk girişinde, hemen ebedi nöbetlerindeki iskelet muhafızlarımı gözlemlemişti. Genelde en dayanıklı ziyaretçiler bile bir dakikalık tiksinti ve korkuya karşı savunmasızdılar, fakat Azalin onları sadece gözden geçirmiş ve kullandığım hareketlendirme büyülerini sormuştu.

Onları bana yabancı bir başka kelime olan "zombiler" olarak adlandırıyordu ve onlara benim kadar kolay emir veriyordu. Emirlerini ufak getir-götür ve taşıma işlerinde sınırlamaya dikkat ediyordu, daha fazlasına değil. Onları idare eden büyünün tüm amacı kendilerini oluşturan kişiyi korumak olmasa, bu durum beni huzursuz edebilirdi. Azalin bile onları bana karşı çeviremezdi; bu olmadan önce birbirleriyle savaşırlardı, o nedenle kendimi yeterince güvende hissediyordum.

Bu durum oldukça garipti, aynı sürekli giydiği eldivenler gibi. Bunlar diğer giysileri gibi bir illüzyon değil, gerçekti. Gösterişli kıyafetleri temiz ve yıpranmamış kalırken, bunlar kullanım sırasında kirleniyordu. Eldivenleri nadiren çıktığında hareketleri dikkatli ve yavaştı, yoksa taşıdıklarını düşürüyordu. Böyle olduğunda, hep morali bozuluyordu.

Kişisel özellikleri kafamda birikmeye ve aklımı kemirmeye başladı. Bu kadar çok sayıda ipucu önemli bir şey anlamına

gelmeliydi, fakat tüm kafa patlatmalarıma rağmen aralarındaki doğru bağlantıyı hâlâ kuramamıştım. Bu konuda sabırsızlanabilirdim, ama o an için kafama fazla takmadım. Hazır olduğunda bilinçaltım beni doğru cevaba götürecekti.

Görünüşe bakılırsa, asla uyumadığı için benden çok daha fazla boş vakti vardı ve deney alanının, veya laboratuvarının hazırlıklarıyla sürekli meşguldü. Bir sürü özel ekipmana ihtiyacı vardı ve çoğunun baştan yapılması gerekiyordu. Kış aylarında işçi loncalarının çalışmalarında beklenmedik bir artış olmuştu, hava izin verdikçe zanaatlarını uygulamaları için Svalich Yolu'ndan Barovia kasabasına işçiler gönderiyorlardı. Azalin'in onlardan talep ettikleri o kadar zordu ki bazılarının şatoda kalması gerekmişti.

Cam ustalarının neredeyse tüm gün boyunca işleriyle meşgul olmalarını sağlıyor, kâğıt üzerindeki alışılmadık dizaynlarını gerçeğe dönüştürürlerken onları genelde bizzat denetliyordu. Tamamlanan her parça dikkatle gözden geçirilirdi; en ufak bir hatada parçayı fırlatıp atıyordu. Tüm o cam kırıkları beni rahatsız etmiyordu; sessiz kalmaktan ve öfkesinin sonuçlarını izlemekten memnundum. Tüm bunlar bana insan yönetme konusundaki yeteneğinin onları gütmekle sınırlı olduğunu göstermişti.

Çobanlarla sürülerinin ilişkilerine yabancı olmadığımdan, bu durum bana hizmetkârlarla anlaşmanın zayıf bir yolu olarak gözüküyordu. Bir çoban koyunlarını önüne katabilir, fakat köpekleri onları bir arada tutmuyorsa fırsat çıktığı anda koyunlar bir düzine farklı yöne dağılırlar. Bu örnekten kendi ülkesini de aynı şekilde yönettiği, emirler yağdırarak halkının onları yerine getireceklerine güvendiği sonucunu çıkardım. Burada hiç köpeği yoktu, o nedenle dağılan koyunları ne yapacağını görmek oldukça eğiticiydi.

Öfkesini hepsinden çok genç bir adam üzerine çekiyordu. Zanaatı için çok az yeteneği olduğu apaçık ortadaki bu adam, daha en baştan loncaya alınmamalıydı. Kıdemli işçiler ve özellikle de ustalardan hiçbiri ona ince işler için güvenmiyordu, fakat adam başkalarını hoşnut etmek konusunda acınası dere-

cede hevesliydi ve ne yazık ki bu hevesi tatmin edebilecek en yetersiz beceriye sahip olan da oydu.

Sonunda bir akşam Azalin'in tüm sabrını taşırdı ve Azalin de ona öfke kustu. Ona çığlıklar attırtarak karla kaplı şato avlusunda düşe kalka koşmasını sağladı. Sorun o ilk gecede benim de karşılaştığım büyü olmalıydı; öyleyse ve gerçekten de zayıf etine binlerce ateşli iğnenin saplandığını hissediyorsa bağırmak için her türlü sebebe sahipti. Adam kendi kendine vurup, tenini tokatlayarak yerde yuvarlandı ve tiz bir sesle haykırıp durdu.

Diğer işçiler baştan aşağı minyatür yıldırımlarla kaplı meslektaşlarının görüntüsü karşısında çaresiz ve afallamış bir halde, işlerine ara verdiler. Kalabalığın sesini duyduğumda, avluya yukarıdan bakan bir surun üzerindeydim. Bir etkisizleştirme büyüsü atarak adamla Azalin arasındaki güç akışını kestim. Kendi gücünün geri yansıması Azalin'i tamamen hazırlıksız yakaladı; büyünün gücü bir alev dalgası gibi ona yöneldi ve sendelemesine sebep oldu. Çabucak toparlandı ve hızla dönerek bakışlarını işini bölen kişiye yöneltti.

"Nasıl cüret edersin!" diye hırladı, cehenneme açılan pencereler gibi parlayan gözlerle. Öfkelenip öfkelenmediğini anlamak kolaydı, çünkü o anki siniri, hayali vücudunun her çizgisinden bu belli oluyordu.

Başkalarının önünde tartışırken görülmek ikimiz için de kötüydü. Normalde onların hakkımda ne düşündükleri umurumda değildi, fakat gelecekteki bir savaşın tehdidindeyken hâlâ lordları ve koruyucuları olduğum düşüncesini pekiştirmenin en iyi şey olduğunu düşündüm. Aynı Vistaniler gibi dışarıdan gelen bu Ölümbüyücüsü yerine bana kulluk etmeleri onlar için iyiydi ve bu gerçeği hatırlamalarının hiçbirine zararı dokunmazdı. Bir savaş çıkarsa gönüllü askerlere ihtiyacım olacaktı, isteksiz piyadelere değil.

"İşçi ilişkileriyle bir sorunun varsa," diye en uysal tonumda Azalin'e seslendim, "sanırım onunla ilk olarak benim ilgilenmeme ve sorunu benim çözmeme izin vermen en iyisi olur. Yapmakta olduğun iş senin için böyle ufak endişelerle uğraşmaktan çok daha önemli."

Açıkça diplomatik olmaya ve onun küçük düşmemesini sağlamaya çalıştığımı anlayacak kadar akıllıydı. Kaşlarını bol bol çattı, ama sonunda başını salladı ve avludan ayrıldı. Diğer işçiler tekrar yavaş yavaş hareket etmeye başlayan arkadaşlarının yanına koştular.

"Loncabaşı!"

Yaşlıca adamlardan biri, bembeyaz bir yüzle bana baktı. "Evet, lordum?"

"Zanaatınızda bu adam için bir gelecek görüyor musun?"

"O-onun sadece biraz tecrübeye ihtiyacı var. Ki-kimseye zararı—"

"Gerçeği söyle, Loncabaşı," dedim gıcırtılı bir sesle.

Utanç ve korkuyla başını eğdi. "Hayır, lordum."

"Peki o zaman," diyerek onlara birkaç altın para attım. "Çıraklığının sona erdiğini farz et ve yeteneği olan bir konuda dürüst bir iş bulmasını sağla. İşi olmayan bir işçiden daha kötü tek şey beceriksiz olandır."

Şaşırıp kalan loncabaşı önerimi seve seve kabul etti. Çok akıllıca davranmıştı. Ayrıca o ve loncası hikâyeyi en yakındaki tavernaya taşıdılar. Tam umduğum gibi olayın hikâyesi yayıldı ve gerçekte olanların ötesine taştı. Sıradan insanların hikâyeyle işleri bittiğinde kendimi güçsüz, acınası bir köylüyle korkunç bir büyücünün arasına atan biri olmuştum. Giderek büyüyen söylenceye göre, kötü büyüsünün yakıcı gücüne ben maruz kalmıştım ve bunun acısını başım dimdik bir şekilde göğüs germiştim. Neyse ki etkilerini üzerimden atacak kadar güçlüydüm, sonra da büyücüyü yüksek sesle azarlayarak davranışlarına hakim olmasını söylemiştim. Büyücü buna karşılık köylüden özür dilemek zorunda kalmıştı ve kabalığını affetmesi için ona bir sandık dolusu altın sunmuştu.

Bu beni bayağı sevindirdi. Ne kadar hayal ürünü ve absürd olursa olsun, sıradan insanların gözündeki izlenimimin böyle gelişmesi beni memnun etti; elbette sadece en aptal kullarım hikâyeye gerçekten *inandılar*, fakat bunun anlatılması ve yöresel öykülerden biri olması bile benim için mücadelenin başlamasından önce bir çeşit zaferdi. Herhangi bir şey olursa, onları sa-

vaş meydanının benim tarafımdaki kısmında görmek istiyordum.

Onları parmağımın ucunda, Azalin'in farkında olmadan yardım edişiyle, oldukça rahat oynatıyordum, çünkü Azalin'in insanları kontrol etme konusunda bildiği tek bir yöntem vardı: Onlar neredeyse oldukları yere çiviletecek kadar korkutmak. Bu da—eğer hayatları boyunca ilk defa bir şeyleri doğru yapmalarını istiyorsan—pek de iyi bir yöntem sayılmazdı. Bu şekilde davranarak, pek çok durumda hüsrana uğruyordu. İşin yapılması için genelde daha nazik bir arabulucu—yani ben—gerekiyordu. Benim için bir avantaj daha.

Azalin onları sıkboğaz etmediğinde, ustalar işlerini yeterince iyi bir şekilde yaptılar. Kıyaslanacak olursa ben daha iyi bir patrondum, ama işlerinden kaytaranlara—ve bazı talihsizlerin de öğrendiği gibi dolandırıcılara—tahammülüm olmadığını biliyorlardı. İnsan böyle şeyler yapmayacaklarını düşünüyor, fakat ara sıra bir ahmak ya işini eksik yapmaya çalışıyor, ya da beni dolandırmayı deneyecek kadar gözü pek çıkıyordu. Bu dolandırıcılıklar genelde küçük ve zor fark edilirdi, aynı yüz adet tuğlanın parasını isteyip yetmiş beş tane gönderen adamın yaptığı gibi. Bu tür şeyler tutuklamalardan sorumlu hazine memurlarımın gözünden kaçmazdı. Böyle durumlarda, mutlak suç veya masumiyeti saptama görevini kendi üzerime alırdım—hipnoz sayesinde kolay bir iş. Bu, benim gözümde hırsızlıkla aynı şeydi ve suçlu çabucak zindanlarımın duvar işçiliğini inceleme fırsatına kavuşuyordu—yani hayatta kaldığı kısa süre zarfında.

Bununla ilgili hikâyeler de tavernalarda anlatılırdı—ne de olsa insan her şeyi kendi lehine çeviremiyor.

* * * * *

543 Barovia Takvimi

Bahar, buzları çözdüğünde, köşk evi Azalin için hazırdı. Bu, her ikimizi de huzura kavuşturdu. Geçen her haftayla birlikte şato ikimize de daha dar gelmeye başlamıştı, özellikle de laboratuvar. Benim yapmam gereken bir sürü deney vardı, öğrendiğim büyüleri deneyip tekrar ediyordum ve Azalin'in çalışmaları bana lâzım olan alanı gerektiriyordu. Akılda kalacak bir gecede, bir büyüyü yaparken konsantrasyonu bozulmuş ve büyünün enerjileri sabit duramayacak kadar şiddetli hale gelmişti. Gücün bir uzantısı dışarı fırladı ve büyük bir gürültüyle benim büyüme dokunup, onunla birleşti. Duman dağıldığında, duvarda adam boyu bir delik buldum. Taş işçiliği bir darbeyle yok olmamış, sanki erimişti. İkimiz de bu olaya pek fazla sevinemedik. Taşınmasını sağlamak düşündüğümden zor oldu. Sadece üzerindeki giysilerle gelen birisi için insanı hayrete düşürecek kadar eşyaya sahip olmuştu ve bunların çoğu da kolayca kırılabilecek şeylerdi. Cam eşyaların kırılmadan taşınması mümkündü, ancak bu işi büyü ile halletmeye karar verdik. Şatomdaki büyülü bariyer sadece tek yönlü işleyerek, içeri girilmesini engelliyordu, bu yüzden dışarı çıkmak sorun değildi.

Yer değiştirme işi bana düşünce, bunun da Azalin'in bilmediği ve öğrenme zahmetine katlanmayacağı bir başka büyü olduğu sonucunu çıkardım. Vermeye devam ettiği izlenim fazlasıyla meşgul olduğuydu, ki bunu tam bir saçmalık olarak değerlendiriyordum. *Bilme* ateşi içini kavuruyorsa hiçbir şey araştırmanı ve öğrenmeni engelleyemez. Aynı ateş Azalin'in de içindeydi, fakat ona asla teslim olmuyor gibiydi. Neden yeni büyüler öğrenmediğini sormaya bir kez daha niyetlendim, ancak onu şatodan uzaklaştırmak için acele ediyordum ve yaz geceleri kısaydı. Enerjimi taşıma işlemi için saklamalıydım, ona belli ki cevaplandıramayacak kadar meşgul olduğu sorular sormak için değil. Sonra, diye söz verdim, kendi kendime. Doğru zaman geldiğinde... sonra.

Taşınma beklediğimden daha uzun sürdü, çünkü büyüyü her yapışımın ardından dinlenmem gerekiyordu, fakat en so-

nunda taşımam gereken her şey Ravenloft Şatosu'ndan çıktı, Azalin de dahil. Bir incelik olarak—ve onu daha çabuk göndermek için—Azalin'i dağın çevresindeki uzun yolculuktan kurtardım ve son partiyle birlikte gönderdim. Elbette ki onun onayıyla.

O gittiği anda yapıdan havalandım ve tam bu zaman için sakladığım bir dizi bulma ve temizleme büyüsünü devreye soktum. Büyüler açığa çıkınca Ravenloft Şatosu'ndaki tüm çatlak ve köşelere dağılarak, Azalin'in bırakmış olabileceği sihirli tuzakları aradı. Sonu gelmez öykülerinden birinde böyle bir şeyi bir düşmanına karşı kullandığından bahsetmişti ve aynı numarayı tekrar yapmaması için bir sebep yoktu.

Sanat'taki tarzı benimkinden farklı olduğundan, büyüleri özel olarak böyle bir şeye tepki göstermeleri için ayarlamıştım. Ortaya hiçbir şey çıkmayınca şaşırdım ve belki biraz da düş kırıklığına uğradım. Bu yere en azından bir gözetleme büyüsü bırakmış olabileceğini düşünmüştüm, ama herhalde enine boyuna bir arama yapacağımı tahmin etmişti. Ortalığa apaçık bir şey bırakacak kadar aptal biri değildi. O zaman zor yola başvurmam, temiz ve güvenli olduğunu anlamak için şatoyu santim santim, bizzat araştırmam gerekecekti.

Bu arada her şeyin güvenilirliğinden emin olana kadar gündüz uykularımı alışıldığı gibi şatonun altındaki kabrimde değil, Ghakis Dağı'nın rüzgârlarla dövülen kuzey yamacında ulaşılamaz bir yarığa oyduğum küçük bir mağarada almayı yeğledim. Bu yere koyduğum koruma büyüleri ve tuzaklar şatomdakilerin aynısıydı, ancak Azalin oranın yakınına hiç gitmemişti. Dağ keçileri bile o kadar yükseğe çıkmazdı. Ben oraya sadece yarasa veya sis formumda ulaşabiliyordum. Belki de oradan haberi vardı, çünkü benimle paylaşmaya tenezzül etmediği bir çeşit Görme büyüsü olduğundan kuşkulanıyordum, ama oraya yerleştirdiğim korumalar nedeniyle şahsen gelmedikçe fazla bir şey yapamazdı. Nedense, tırmanış donanımları içinde, bir ipten tehlikeli biçimde sarkarken ve hayali cübbesi kulakları çevresinde rüzgârla dalgalanırken bir büyü yapmaya çalışması, gerçek hayatta şahit olabileceğim bir şeye benzemi-

yordu.

Bir hafta süren detaylı bir arayış sonunda zeminin, şatonun ve hatta üzerinde durduğu sivri dağ çıkıntısının güvenli olduğuna karar vererek, geri döndüm. Ayrıca, eski büyülerin üzerine yenilerini ekleyerek ve hizmetkârlarımın Azalin'in etkisinde kalmadıklarından emin olarak, bölgeyi saldırılara karşı güçlendirdim.

Tüm bunlar olurken kendimi Azalin'in huzuruna fazla yaklaştırmamaya dikkat ederek İlka'nın verdiği kristal küre aracılığıyla köşk evini gözetledim. Birkaç kez irkilip çevresine bakındı ve geri çekilmeme sebep oldu. Ondan sakınmadığım zamanlarda, laboratuvarındaki ilerlemeyi iyice gördüm.

Etkileyici, laboratuvarı tanımlayabilecek en iyi sözcüktü. Sıra sıra cam eşyalar, kulenin kıvrımlı duvarları boyunca uzanan tahta tutacaklarındaki yerlerine uygun şekilde yerleştirildiği zaman, ne işe yarayacaklarını anladım. Belirli sıvılarla doldurulduklarında ve Azalin'in İmmol madenlerinden getirttiği, neredeyse bir mil uzunluğundaki bükülmüş bakır telle birbirlerine bağlandıklarında, çağıracağımız enerjileri güçlendireceklerdi. Yapının yuvarlak şekli, oluşacak gücü her ikimizin de içinden geçebileceği, yoğunlaştırılmış bir biçime sıkıştıracaktı. Azalin'in dediğine göre, benim laboratuvarımda çalışamamamızın başlıca nedeni, oluşacak açıklığın kullanılamayacak kadar küçük olacağı, bir karışı geçmeyeceğiydi. Bu, benim için bir zorluk sayılmazdı, zira aradan yarasa biçimimde sızabilirdim, fakat asabını bozacağını bildiğimden bu ufak ayrıntıyı kendime sakladım. Asabını bozmanın başka yolları da vardı.

Azalin yapabilecekleri her şeyi yaptıklarında kalan son birkaç işçiyi de gönderdi ve son hazırlıkları kendi tamamladı—yine de, eldivenli elleriyle bir boya fırçasını tutacak kadar çalışması da gerekmedi. Bunun için büyü kullandı. Mobilyalar, Azalin onları belirlenmiş yerlerine gönderirken, odada kuşlar gibi uçuştu. Sadece parmağıyla işaret ederek, laboratuvar duvarlarındaki neredeyse tüm boş alanlar boyunca gümüşi ateşten semboller çizdi. Her bir sembol kaldıracağımız gücü çoğaltmak ve odaklamak içindi. Mumlarla veya büyüyle aydınla-

tıldıklarında ışıldıyorlar, odanın her köşesine parlak yansımalar gönderiyorlardı.

İş bittiğinde mekân hakikaten de etkileyici bir hale gelmişti ve biraz kıskançlık duydum. Azalin gittiğinde bu yeri kendi kullanımım için almayı plânladım. Her ne kadar onunla birlikte gitmeyi umuyor olsam da, buradan sonsuza kadar ayrı kalmaya niyetim yoktu. Asıl ümidim ve arzum, Barovia'yı tamamen terk etmek değil, aksine ayrılmış olduğu düzlemle yeniden birleştirmekti. Azalin'in gelişi, Barovia'nın ne yazık ki çok geri kalmış bir yer olduğunu ve tecridinin gelişimini oldukça yavaşlattığı gerçeğini ortaya çıkarmıştı. Sisler tarafından hapsedildiği için sanki yavaş yavaş ölüyor gibiydi. Ve Barovia ölürse ben ortalıkta dolanıp, beyhude yere cesedinden beslenmeye çalışarak ne kadar varolabilirdim?

* * * * *

Azalin'in özel yorumlar defterinin devamı.

Sonunda özgürüm, en azından Ravenloft Şatosu'nun sıkıcı, boğucu havasından kurtuldum. Geldiğimden bu yana geçen bir yılda orayı ve Barovia'yı çoktan geride bırakmış olmalıydım.

İlk başta ülkeyi Von Zarovich'in elinden almayı düşündüm, fakat sadece ama *sadece* bu küçük cep düzleminden bir şekilde kaydırılıp geldiğim yere bağlanabilecekse. Oradaki hükmümü buradakiyle değiştirmek benim yeteneklerimdeki biri için alçaltıcı olur. Bu, bir şahinden avlanma menzilinde özgürce uçabilmeyi, bir kafesle ilgili şeylerde ustalaşmakla değiştirmesini istemeye benzer. Fakat o kafesin şahinin bölgesine devredilmesini sağlamak bambaşka bir şey.

Bu sebeple, kolaylıkla etkime girebilecek biri olan Baron Latos'tan başlamak üzere Barovia soylularıyla bir çeşit sürekli bağlantıyı gizlice kurmaya çalıştım. Kısa sürede bunun bir zaman kaybı olduğunu anladım. Von Zarovich'in benimle bağlantıya geçmelerine mani olmak için katı kurallar koyduğunu keşfettim. Aynı kendi ülkemde olduğu gibi, bu ülkede de onun

sözü kanun yerine geçiyor—hiç kimse bu kanunu çiğnemeye cesaret edemiyor, yoksa kendilerini o ünlü zindanlarında buluyorlar. Bu davranış biçimine katılıyor olsam da bu durum benim planlarım açısından çok kötü bir ortam oluşturuyor.

Asilzadeleri ondan korkuyorlar ve bu korku kendi avantajıma çevirebileceğim bir şey olabilir, tabi benden daha fazla korkuyor olmasalardı. Onlara ne söylediğini tam olarak bilemiyorum, fakat benden mümkün olan her fırsatta kaçıyorlar. Ortaya çıkan kesin gerçek şu ki, söylenenleri ben bile zor değiştiririm, çünkü Strahd ne yaptığımı kolaylıkla anlar. Bunu başarabilirim, ama onları teker teker kendi bayrağım altında toplamak çok zaman alır ve bu yüzden Von Zarovich neler döndüğünü fark ederek, henüz ciddi bir ilerleme kaydedemeden tüm bunlara bir son verir.

Bir kaçış doğrultusunda asıl işe yoğunlaşmak ve bu konudaki isteğim hâlâ sürüyor olursa yönetimi ondan nasıl devralacağımı daha sonra düşünmek en iyisi. Bunu yapmanın en iyi yolu—doğru zaman geldiğinde—ona sadece bir suikast düzenlemek. Soyluları o kadar sıkı biçimde yönetiyor ki o olmadan ne yapacaklarını bilemezler. Şu ana dek anlayabildiğim kadarıyla yerine geçecek güçlü bir lider muhtemelen hoş karşılanacaktır. Buradaki hiç kimsenin onun otoritesine karşı çıkmayı aklından geçirecek kadar bile cesareti yok.

Buna alternatif olarak köylüleri kullanmayı düşündüm, ama onlar da değişime çok az eğilimliler. Yabancılara karşı derin bir güvensizlikleri var ve benim Barovia dışından geldiğim herkes tarafından biliniyor. Aynı soylular gibi onlar da benden korkuyorlar, bu yüzden hiçbir işe yaramazlar. Ayrıca Von Zarovich hakkımda çılgın öyküler anlatarak bana karşı duydukları rahatsızlığı arttırma görevini de üstlenmiş. Görünüşe bakılırsa nereyle ilgilenirsem ilgileneyim, o yerde oluşabilecek en ufak bir açıklık bile Strahd tarafından kapatılmış. Belki de durum gerektirirse, aralarında kolayca yönetilebilecek tek bir kişiyi bulabilirim. Böylesi, isteksiz—ve beceriksiz—bir orduyu amaçlarımı gerçekleştirmek için kendi tarafıma çekmekten çok daha kolay olur. Bunun için birkaç bin cesedi kaldırabilirim. Bu

sefil ülkenin lordu sağolsun, Barovia'dan cesetler hiç eksik olmuyor.

Kıymetli Vistanilere gelince, onlarla hiçbir bağlantım olmadı, yine de beni yakından izlediklerinin farkındayım. Strahd'ın onlardan korktuğu hakkındaki düşüncelerim değişti. Konuşmalarımızın ucu onlara dokunduğunda, Vistanileri kontrolündeki piyonları olarak görmek yerine, kendini onların iyi bir müşterisi olarak kabul ediyor. Fakat, ben her iki niteliğin de ikili ilişkilerinde bulunduğundan kuşkulanıyorum. Bunun benim için pek bir önemi yok, zira onları Strahd'a karşı gelebilecek müttefiklere çevirme ihtimalim çok düşük. İşler çatışma noktasına kadar gelirse Vistanileri de düşmandan sayıp, onlarla bu doğrultuda ilgilenmem gerekecek.

Von Zarovich bu düşüncelerimden hiçbirini bilmiyor, veya biliyorsa bile blöf yapmak ve yalan söylemek konularında insani ya da insanüstü sınırlamaların mümkün kıldığından bile daha iyi. Benimle çarpışmayı düşündüğünü belli edebilecek bir ipucunu saptayabilmek için onu her ruh halinde ve davranış şeklinde inceledim. İş o noktaya geldiğinde, hükmettiği ayaktakımından pek farkı yok—her ne kadar aksi türlü düşünse de. Aldatmacalarımı koruyabilmek için sadece biraz daha çaba göstermeliyim, fakat diğerleri gibi o da kandırılabilir ve yanıltılabilir.

Zayıflıklarla dolu olmasına rağmen, karşı karşıya gelirsek ciddi bir rakip olacak. Anlaşmamız hükmünü hâlâ koruyor ve ben bir şekilde kaçana kadar, bu böyle devam etmeli.

Dış illüzyonumun altındakini görmesini engelleyen büyüm şu ana kadar işe yarar göründü. Birlikte bazı yeni büyü çalışmalarıyla meşgul olurken, kimi zaman yüzünde şaşkın bir ifade oluşuyor ve kafasının içine sorular doluşurken neredeyse düşüncelerinin birbirine sürtünüşünü duyabiliyorum. Hiç kuşku yok ki, bunu saklamaya çalışarak zayıflığını gizlemek istiyor. Birçok kereler bir şeyler sorup sormamak konusunda kararsız kalışını gözlemledim. Neyse ki yaptığım büyü bir şeyler soracak kadar kendini toparlamasına engel oluyor. Böyle bir durumda gerçekleri birleştirmek için sürdürdüğü beyhude çabala-

rına gülecek gibi olsam da, kendime hakim oluyorum.

Onu hafife almamalıyım, çünkü büyüyü kavrayışı tehlikeli derecede hızlı ve sıkı. Son birkaç ayda onunla paylaştığım tüm bilgi kırıntılarını sanki yalayıp yuttu. Bazı şeyleri ondan sakladım, yoksa o alanlarda beni geçerdi. Kendi eğitimimle kıyasladığımda onun Sanat'ta beni korkutacak kadar hızlı ilerlediğini görüyorum. Mükemmelleşmek için onlarca, onlarca yıl harcadığım şeyleri bu kadar kısa sürede öğrendi ve hemen ustalaştı.

Bunu bana karşı kullanmaktan ne kadar da çok hoşlanıyor. Dehasının fazlasıyla farkında ve genelde çekilmez bir adam, beni sindirmeye çalışarak kendine sürekli basit eğlenceler buluyor. Oerth'te bazı hükümdarlar bunun yapılması için özellikle para ödeyip saçma sapan kıyafetler giydirilen bir aptalı saraylarında bulunduruyorlardı. Ben böyle aylaklıklarla hiç uğraşmadım, fakat şimdi buna katlanmak zorundayım—*zorundaydım.* Artık kendi evime taşındığım için birlikteliğine önceki kadar çok katlanmak zorunda kalmıyorum.

Hiçbir büyünün ona fazla karmaşık gelmediğini sürekli hatırlamak zorundayım. Onlar üzerindeki hakimiyeti gerçekten de şaşırtıcı. Bu açık bir tehdit ve onun benden öğrendiklerini bana karşı kullanmasını önleyecek tek yol, sürekli olarak Sanat'ta ondan üstünmüşüm izlenimi vermek. Benden faydalanarak daha çok şey öğrenebileceğini düşündüğü sürece başıma belâ olmaz. Gerçekte ondan hâlâ daha yetenekli ve güçlüyüm, yine de yeni büyüler öğrenememe dezavantajını ciddi bir biçimde hissediyorum. Onun böyle sınırlamaları olmadığından yeni büyülerin tasarımı ve keşfi konusunda oldukça hünerli ve onları uygulamaya koyacak kadar da gözü pek.

Belki de ona bu kadar çok şey öğretmek hataydı, fakat bir kaçış denemesinin başarılı olabilmesi için ikimizin de belli başlı alanlarda eşit derecede bilgiye sahip olması gerekiyor, o nedenle buna mecburdum. Yine de, bilgim dışında beni gözetlemesini önlemek amacıyla yapının içine çeşitli korumalar eklemek için gereken adımları attım. Bir çeşit izleme büyüsü veya aleti olduğundan eminim ve varlığının sık sık omzum üzerinden baktığını hissettim. Sanırım fazla yaklaşmıyor, çünkü oyu-

nunu anlayabileceğimden korkuyor. Bunun için artık çok geç. Onu buldum, fakat şimdilik devam etmesine izin veriyorum. Neye ilgi duyduğunu bilmek, gelecekte ihtiyacım olursa ona karşı oluşacak savunmamda bana yardım edecek.

Artık köşk evinde çok az kusur bulabilirim. Önceki şikayetlerimi tekrardan yapımında giderdim. Oerth'te alışık olduğuma kıyasla küçük, ama burada işime yarayacak. Mekândaki en önemli bölüm laboratuvar ve buradaki ilkel koşullara rağmen, geçmişte kullandıklarıma eşdeğer. Bulabileceğim tek kusur, yapımının bu kadar uzun sürmesi. Barovia'nın kaynaklarının, becerikli işçilerinin, sefil havasının sınırlamaları—sanki hepsi beni kış boyunca Ravenloft Şatosu'na hapsetmek için anlaşmıştı. Ayrıca Von Zarovich işçilerine karşı çok yumuşaktı; ben ne zaman onlara daha hızlı ve üretken olmaları için baskı yapsam üzerlerindeki kısıtlı otoritemi yıkıyordu. İşçilerin başında ben olsam, bu asla olmazdı. Havayı ve yorgunluğu önemsemeden onları sabah akşam çalıştırırdım; işin tamamı gereken zamanın dörtte birinde biterdi.

Zor da olsa öfkemi kontrol etmeyi başardım, kısmen anlaşmamız yüzünden ve kısmen de Von Zarovich'in öğrenemediğim büyüleri yapması için. Fakat arta kalan zamanımı boşa geçirmedim ve kütüphanesini yağmalayarak bilgilerimi arttırmakta kullandım. Durumuna bakılacak olursa bu kadar çok kitabı bir araya getirebilmiş olması gerçekten de şaşırtıcı. Bu aynı zamanda kendi ülkeme döndüğümde Barovia'yı hükmüm altına almak için başka bir sebep. Sahibi ortadan kalktığı zaman, böyle harika bir koleksiyonu sırf küflensin diye geride bırakmamalıyım.

Alıntının sonu.

* * * * *

Yaz ortası tekrar geldi ve Azalin, en sonunda kaçış büyüsünü yapmaya hazır olduğunu duyurdu.

Aylardır hazırlıklarla meşguldü. Bu son safhalar oldukça karmaşıktı ve bu yüzden, sürekli pratik yaparak belirli alanlardaki büyü yeteneklerimi geliştirdim. Bir zamanlar bana zor gelen bazı şeyler artık kolayca üstesinden geldiğim, sıradan şeyler haline gelmişti. Bunlar, alıştığım büyü işleyişinden farklı olduğundan yeni zihinsel disiplinler ve büyük oranda dayanıklılık gerektiriyordu. Sıradan bir adam olsaydım, sadece alıştırmalar bile beni yığılıp kalacak kadar yorardı. O anda zindanlardaki kaynaklarım yetersiz olduğundan yerel halk açlığımın orantılı artışına katlanmak zorunda kaldı. Projeyle o kadar meşguldüm ki kanunu koruma görevimi ihmal etmek sıradan bir şey olup çıkmıştı.

Azalin'e gelince, çalışmaları deneysel bir safhaya ulaşmış, benim yolculuk büyümle—onu şatodan köşke taşımak için kullandığım büyü—kendi hafızasındaki bir çağırma büyüsünü birleştirmişti. Deneysel diyorum çünkü büyülerin karıştırılması tehlikeli bir uygulamadır. En hafif bir uyuşmazlık bile felaketle sonuçlanabilirdi—taş duvarda koca bir delik açılmasıyla sonuçlanan o olayda olduğu gibi—ve ateş hattında olacak kişi bendim. Azalin böyle zor bir Sanat'ın ustası olmasına rağmen, asıl uygulama bana kalacaktı. Her zamanki gibi büyüyü kendisi öğrenmedi ve benim yapmam için ısrar etti.

"Zamanlama çok fazla incelik istiyor; bu görev senin olmalı," dediğimde, Azalin bağlantıların ve cam kaplardaki sıvı seviyelerinin son kontrolünü yapıyordu. "Ben enerjileri tutmak ve sürdürmekle meşgul olacağım."

"Ben o işi daha rahat yaparım."

"Yani bu görev senin için çok mu zor?"

"Kesinlikle hayır, tam tersine senin zorlanacağını düşünüyorum." Benim dediğim şekilde daha rahat olacağımız için güvenliğimiz artacaktı, buna rağmen büyüyü neden öğrenmediğini çok merak ediyordum.

Sanki beni duymamış gibi devam etti.

"Buna verecek cevabın yok mu?"

"Neye?" diye kesip attı. "Başka bir teorik tartışma istiyorsan sana eşlik etmekten memnuniyet duyarım, ama şimdi değil. Gündönümü bir saatten daha kısa süre sonra gerçekleşecek ve harcayacak vaktim yok. Sen de kendini önümüzdeki amaca hazırlamalısın."

"Olabileceğim kadar hazırım."

"O zaman bırak da işimi yapayım."

Böylece sorularımı cevaplandırmamayı sürdürdü. Belki de Sisler'den geçişi, yeni büyüler öğrenme kabiliyetini ondan söküp almıştı. Eğer öyleyse, bu tür bir zayıflığı potansiyel bir rakiple paylaşmaya heves duymaması doğaldı. Engeli aştığım zaman aynı şey benim için de geçerli olacak mıydı? Bu almaya değer bir riskti. Hiçbir büyücü yeterince büyü öğrenmez; bunu bir tür şarap bağımlılığı gibi düşünebilirsiniz. O anda elimdekilerin sayısı beni bir süreliğine tatmin etmeye yeterliydi, yeter ki kaçabileyim.

O çok önemli saat geride kaldı ve her şey en sonunda Azalin'in istediği şekildeydi; sadece ayın doğru konuma gelmesini beklememiz gerekiyordu. Kulenin çatısına yerleştirilen yuvarlak pencereden onu görebiliyorduk. Pencerenin her bir yuvarlak camı şekilliydi ve ışığı çoğaltması için özel olarak parlatılmıştı. Ay tam ortaya geldiğinde, gündönümünün akmakta olan enerjilerini çağırarak odaklayacaktık. Sonra, Azalin kontrolü ele alarak kapıyı açmama izin verecekti; her şey yolunda giderse kapıdan Oerth'in düzlemine geçecek ve sonunda özgür kalacaktık.

Odanın geniş zemininin merkezi, alçak, daire şeklinde bir duvarla bölünmüştü ve bir çiftçinin inşaat halindeki koyun ağılına benziyordu. Ancak bu, özensizce üst üste dizilmiş taşlardan oluşan bir yapıdan çok bir sanat şaheserini andırıyordu. Kış boyunca çömlekçilik loncasına birbirini andıran, binlerce seramik küp yaptırmıştı. Sonra sıra duvarcılık loncasına gelmiş, Azalin'in büyü yoluyla elde ettiği özel bir harcı kullanarak onları matematiksel kesinlikteki yerlerine yerleştirmişti. Daire şekilli duvar tamamlandığında bel hizasında, dört metre çapında ve bir ayak kalınlığındaydı. Azalin duvarın herhangi bir büyü

enerjisini tutabileceğini, kolayca kontrol edebileceğimiz ve kullanabileceğimiz bir şekle sokacağını söylemişti.

Haklı olmasını umdum. Gündönümünün gücü çok büyüktü. Onu geçmişte başarıyla kullanmıştım, ama o seferki şimdiki kadar büyük ve kapsamlı bir iş değildi. Hafif bir yaz yağmurunun zevkini kapalı bir mekânda çıkarmak başka şey, açık bir dağ yamacında bir fırtınanın kontrol edilemez gücünden sağ kurtulmak bambaşka bir şeydir.

Azalin dairenin doğu yönündeki yerini aldı ve ben de batıda durdum, ortak bakışımız tepedeki pencereye çevrilmişti. Ay neredeyse uygun konumdaydı.

"Şimdi," diye fısıldadı. "*Şimdi* başla."

Dediğini yaptım, güç sözcüklerini mırıldanarak enerjinin lif benzeri ilk akımını çekip pencere camlarından geçirdim. Çıplak gözle görülemeyecek uzantılar ikimize doğru uzandı ve benimkinin çevremi sarmaya başladığını hissettim. Kollarımı uzatarak onu çembere yönlendirdim. Gözlerim kapalıydı, yine de zihnimde tüm odayı ve ay ışığının ince, soluk çizgilerinin irademe boyun eğerek eklemlerimden akışını görebiliyordum. Birkaç metre ötede Azalin de aynı şeyi yapıyordu.

Seslerimiz yükselerek pencereden daha fazla gümüşi-mavi ışık çekti. Oda artan gücün sesiyle uğulduyordu. Güç çevremde dalgalandıkça kontrolsüz bir şekilde titremeye başladım, bunun nedeni korkudan çok bir tür neşeydi. Savaşın ateşine tutulmaya benziyordu—korkunun, pişmanlığın, hatta öfkenin bile ötesinde—önemli olan tek şey katıksız yok edişin şakıyan zevkiydi. Başlangıç ve son yoktu, tek şey şimdinin kızıl aleviydi.

Ay merkez noktaya ulaşırken kükreyen ışığın üzerinden duyulabilmek için bağırmamız gerekmişti. Işık pencereden neredeyse fışkırıyor, yanında durduğumuz çemberi dolduruyor, sonra da taşıyordu. Yere doğru inmek yerine yükseldi ve fırıl fırıl dönen, silindirik bir şekle büründü. Döndükçe her yana saçılan küçük kıvılcımlar cam ve bakır yapılar tarafından tutuldu ve hızla iletildi. Minik şimşeklerin çatırtısı tüm uğultuya eklendi; son sözcükleri haykırdığımda kendimi zor duyuyordum.

Azalin efsununa devam etti; parıltının arasından dudaklarının oynadığını görebiliyordum. Birkaç geniş işaret yaptı ve bekledi, ama hiçbir şey olmadı. İşaretleri tekrarladı ve silindir yavaşça şeklini değiştirmeye başladı, tepesi pencereden, alt kısmı zeminden ayrıldı. Havada hızla dönmeye devam etti, ancak enerji sıkıştıkça yönü değişti, önce çapraz sonra da dikey bir pozisyona girdi. Silindir, endişeyle geçen birkaç dakikanın ardından kusursuz bir parlak küre biçimini aldı.

Bunu bekliyordum, daha önceden İlka'nın kristal küresinde görmüştüm. Görüntü muazzam bir gürültü çıkarıyordu. Sarsıntıları sanki vücudumu delerek, kemiklerimi çiğnedi. Geri çekilmek istiyordum fakat yerimi korudum, hâlâ öne uzanmış duran kollarım o şeye daha fazla güç yöneltiyordu.

Sesi harcadığı çaba yüzünden çatallaşan Azalin, ışığı durağan bir formda tutmaya uğraşırken, büyünün bir sonraki aşamasına başlamam için haykırdı.

Sözcükleri bağırınca değişikliği anında sezdim. Küre kabardı ve etrafını saran duvarı geçene kadar genişledi ve iki katı genişliğe ulaştı. Yüzüme birkaç santim kala, sıcaklığını hissettim. Azalin'in sesi gürültünün üzerinde yükseldi ve tüm o parıltının arasından özel bir kontrol işareti yaptığını gördüm.

İşe yaramadı. İki kez tekrarladı ve küre küçülmeye başlayıp, parlaklığını arttırdı.

Daha önce kristale baktığım gibi bakarak parıltıyı akıl gözümle aralamaya çalıştım. Bir an için yeşil ve altın renkleri gözüme çalındı. Yoğunlaştım ve en sonunda ötede neyin olduğunu görebildim. İki asırdır şahit olamadığım bir manzara, yaz güneşinin yıkadığı, yeşil bir açık alan. Engebeli kırların arkasında bana tamamen yabancı olan, uzun bir dağ sırası yükseliyordu.

"Aç onu!" diye emretti Azalin.

Sesini kulaklarımdan çok zihnimde duydum ve çabucak büyünün son safhasına başladım. Görüntü dalgalandı ve sabit kaldı, sonra da asıl boyutlarına varana dek büyüdü. Artık onun gerçek bir geçit olduğunu biliyordum—ve açıktı.

Günışığına.

Hayatta kalabilirdim; geçici bir korunak olarak kullanabileceğim ağaçlar mevcuttu. Gerekirse yanıklar çok şiddetlenmeden kendimi toprağa gömebilirdim. Yine de kendimden geçince Azalin'in insafına kalacaktım. Almak zorunda olduğum bir risk daha.

Azalin bir şeyler bağırdı, ama artık onu net olarak duyamıyordum; gürültü fazlasıyla artmıştı. Efsunun sonunu seslendirdim ve Azalin'in çemberin kenarından atladığını gördüm. Küredeki görüntü yüzünden onun duvarın yanında durduğunu ancak bulanık bir şekilde görebiliyordum.

Dikkati dağılınca kontrolün zayıfladığını hissettim. Sanki toprağın kendisi silkelenmiş gibi tüm oda gürledi.

Yeşil topraklar aniden puslanarak görüntü silikleşti. Kapı hâlâ açıktı; açık olduğunu *biliyordum.*

Azalin kendini hazırladı, sonra ona doğru sıçradı. Ona doğru. . . sise. Sisler. Sisler parlak küreyi dolduruyordu.

Azalin'in hızı aniden kesildi; o an bir ağda yığını gibi görünen kürenin merkezinde asılı kaldı. Yavaşça dönüyor ve kontrolünü kaybediyordu.

Küre büyümeye başladı ve bakılamayacak kadar parlak oldu. Ses duyulanın, dayanılanın ötesine yükseldi. Yararsız olduğunu bile bile onu bir arada tutmak için son bir çaba harcadım; olaylar kontrolümden neredeyse tamamen çıkmıştı. İlka'nın kristalinin gösterdiği gelecek, geçmiş olmak üzereydi. Son büyüm de tükendi ve patlama tüm odaya yayılmadan önce kendimi yere atarak çemberin dış duvarında siper aldım.

Gücü üzerimden geçti, sembollerle kaplı duvarlara çarparak bir anda yüz farklı yöne sekti. İlk gidenler cam kaplar oldu, parçalanmadan önce içlerindeki sıvılar gürültülü bir fıskiye şeklinde fışkırdı. Cam parçaları her yana oklar gibi uçuştu; başımı kollarımla örttüm ve üzerime gelen binlerce delici ısırığa karşı kendimi hazırladım. Fakat bu, alev topu kadar kötü değildi.

O anda ne olduğunu anlayamamıştım, o kadar hızlı oldu ki, anlamak da mümkün değildi. Üstümde korkunç bir gümbürtü duydum, bir devin davuluna vuran devasa bir çekicin çıkarta-

cağı türden. Ses o kadar yüksekti ki kafamın patlayacağını sandım. İyice büzüldüm ve ondan kaçmak için sise dönmeyi denedim, ama bedenim inatla insan biçiminde kaldı. Odayı dolduran enerjiler şekil değiştirme yeteneğimi bozmuş olmalıydı. Engin, artık kontrol dışı güçler beni bir püreye çevirmek istermiş gibi yere bastırdı, sonra da basıncın üzerinden yakıcı bir ısı dalgası geldi. Bir saniyeden daha uzun sürmüş olamazdı, oysa ben, sanki yıllar geçmiş gibi hissediyordum.

Sonra sessizlik. Mutlak sessizlik. Sağır olduğumdan emindim.

En sonunda gözlerimi şimdiki gerçekliğe açmaya ve hareket etmeye cüret ettiğimde, durgunluk neredeyse somut bir varlıktı. Havadaki kalın, bulanık bir sis çevremde uçuşuyordu. Yine de bu sınırların Sisler'i değil, taş zeminde son damlasına kadar kurumuş sıvıların buharıydı. Biraz rahatlayarak tıslamaları duyabildiğimi fark ettim. Normal işitme duyum etkilenmemişti; sorun aşırı uyarılmadan dolayı fazla yüklenen büyü sezgimdi. Bu yüzden kafamın içinde sanki çanlar çalıyordu, fakat bunun haricinde zarar görmemiş gibiydim. Uçuşan camların açtığı kesikler iyileşiyordu ve sürekli taktığım özel bir koruyucu yüzük sayesinde ateşin dehşetinden kurtulmuştum. Odanın geri kalanına gelince...

Odayı darmadağın olarak tanımlamak fazlasıyla yetersiz kalır. Ayakta kalan tek şey çember şeklindeki duvar ve kulenin kendisiydi, diğer her şey tanınamayacak kadar parçalanmıştı. Tahtadan yapılan her şey neredeyse toza dönene kadar kömürleşmiş, kırık cam parçaları durduğu yerde erimişti. Semboller artık parlak gümüşi değildi ve aynı is yüzünden kararmış duvarlar gibi gecenin rengine bürünmüştü. Üstümüzdeki pencere gitmişti, yok olmuş camları tutan kurşun çerçeveler hâlâ sıcaktı ve taş çembere damlıyordu.

Silkelenerek oturdum ve Azalin'e bakındım. Açıklıktan geçmeyi başaramamıştı. Hatta yaşamayı da başaramamıştı.

Enerjilerin fırtınadaki bir yaprak gibi savurduğu bedeni, büyük ihtimalle batı duvarının yakınında yatıyordu. Giysileri parçalanmış ve lime lime olmuştu, fakat onlar en az hasar gören

yeriydi. Görünüşe bakılırsa, patlama oracıkta canını almış, geriye kurumuş bir kabuk bırakmıştı. Daha çok iskeletimsi hizmetkârlarımdan birine benziyordu, üzerinde az da olsa et parçaları kalan tek yer kemikleriydi. Göğüs kafesinin şeklini, küçülmüş kalbinin ve ciğerlerinin dış hatlarını, eklemlerindeki yumruları gördüm. En kötüsü suratıydı, atmacamsı yüz hatları kırışmış ve kurumuş, ölümün evrensel sırıtışıyla dudakları dişlerinden çekilmiş, seyrek saç öbekleri bulunduran kafatası derisi, eski bir parşömen gibi çatlamıştı. Mutlak çürümüşlüğün kokusu odayı dolduruyor, diğer tüm kokuları bastırıyordu.

Asla geri getirilemezdi. Barovia'da kalan son birkaç rahibin ölüyü diriltecek kadar gücü yoktu ve ben de Azalin'e yardım edebilecek bir büyü bilmiyordum. Görünüşe bakılırsa, saray muhafızlarıma yeni bir hizmetkâr eklenecekti.

Lânet olsun. Boş yere bu kadar çalışma. *Ne* yanlış gitmişti? Sisler. Sorun herhalde kahrolası Sisler'di.

Kederlerimin her zamanki kaynağı olan pis lanet işe karışmış ve büyünün işleyişini tamamen bozmuş olmalıydı. Azalin bir ayırma seremonisi düzenlememi önermişti, fakat ben bunu yapmamayı seçmiştim. Kapıdan geçersem Barovia'nın da asıl düzlemine katılmak için benimle geleceği düşüncesine tutunmuştum—gideceğimiz yer hakikaten de asıl düzlemiyse. Kimi zaman, aralarında büyük farklar bulunan, kimi zamansa şaşırtıcı derecede benzer birçok alternatif gerçekliğin var olduğundan uzun süredir kuşkulanıyordum. Azalin Barovia'yı kendimle birlikte getirmem düşüncesini içten bir aşağılamayla karşılamıştı, buna rağmen, en azından yalnız başına gidebileceğini düşünerek kafamdaki fikre destek vermişti. Belki de gördüğümüz dünya Barovia'dan o kadar farklıydı ki birbirlerini itmişlerdi. Belki de o kadar inatçı olmamalıydım. Binlerce kez lânet olsun, diye kendi kendime söylendim, öfkeli ve ruhumun derinliklerine kadar bitkindim.

Tekrar başlamam gerekecekti. Şimdi ne kadar yorgun olursam olayım başka bir girişimde bulunacağımı biliyordum. Azalin muazzam bir araştırma yaparak kullanabileceğim bir temel bırakmıştı, sadece baştan başlayarak her adımı gözden geçirip

neyin yanlış gittiğini bulmam gerekiyordu. Bu çalışma, onun yardımı olmadan aylar, hatta yıllar alabilirdi, ama varsın olsun, bir şekilde ben—

Azalin'in cesedinin olduğu yerden gelen bir kıpırtıyla üzgün ve öfkeli söylenmelerim bölündü. Ne olduğunu görmek için o tarafa döndüm. Gözlerim fal taşı gibi açıldı ve ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Kıpırdıyordu—zavallı, çürümüş şey *kıpırdıyordu*. Girdiğim şok yüzünden taş gibi donup kaldım ve çığlık atmaya başlamasını bekledim; başına gelenlerden dolayı hayal edilemeyecek bir ıstırap içinde olmalıydı. Fakat hiçbir ses çıkarmadı, yerdeki taşlara sürtünen ellerinin örümceğimsi fısıltısı ve açığa çıkmış kemiklerinin gıcırtısı haricinde. Hareketleri zayıf ve bitkindi, aynı birkaç dakika önce benimkilerin de olduğu gibi.

Sonra vücudunun çevresindeki hava dalgalandı. Yüzüne tutunan etler şişerek tekrar bir bütün oldu ve sağlıklı görünümüne ulaştı. Yüz hatları eski yerlerine geri döndü, yine de gözleri kapalıydı. İskeletimsi vücudu normal boyutlarına ulaşana dek kabardı; lime lime olmuş tozlu bez parçaları birleşerek bir kez daha gösterişli kadifelere ve kürklere dönüştü, kemerinden ve çizmelerinden arka kalan deri kumaşlar yeni ve güzel görünümlerine tekrar kavuştular.

Sadece görünüşte. Bu bir illüzyondu, onun o kadar dikkatli ve kesintisiz şekilde sürdürdüğü bir illüzyon. Ve şimdi bunun nedenini anlıyordum. İzlediğim şeyin ne olduğunu yavaş yavaş anlamaya başladım.

Azalin bir liçti[1], lânet kere lânet olasıca bir *liç*.

Baskın gelen ilk dürtüm bu şeyi yok etmekti. Bundan önce yüzleştiklerimin hepsinden daha büyük bir tehditti, fakat böyle bir göreve birazcık bile hazır olmadığımı biliyordum. En güçlü

[1] Yaşayan ölüler arasında bilinen en güçlüsüdür. Kendileri ile yolu kesişenler dışında yaşayanların meseleleri ile hiç ilgilenmezler. Tek istedikleri, daha kudretli olmaktır. Bir mumyayı andırırlar ve etsiz, iskeletler şeklindedirler. Yaydığı soğuk ve karanlık aurası yüzünden uğursuzluk ve korkunçlukları bir kat daha artar. Liçler nadir büyücülerin ulaşabildiği yüksek büyücülük yeteneklerine sahiptirler ve bu yetenekler sayesinde yaşayan varlıklar biçiminde de görünebilirler. *İng. Lich* (çn)

büyülerimle ve silahlarımla donanmış olsam, ona karşı bir şansım olabilirdi, o da belki. Fakat hızla kendine geliyordu ve bir sonraki hareketim muhtemelen yaşamla ölüm arasındaki seçimim olacaktı. İkinci dürtüm kendimi korumaya yönelikti. Sessizce yere uzandım ve gözlerimi kapadım.

Bu yaptığım en zor şeydi, en kötü düşmanım silkelenip ayılırken, sadece birkaç metre uzağında, baygın gibi yatmak.

yedi

Hiç kıpırtısız durmak için kasıtlı bir çaba harcamam gerekti. Tüm içgüdülerim kıpırdamamı haykırırken, o anki koşullarda her kası tamamen gevşek tutmak şaşırtıcı miktarda irade gücü gerektiriyordu. Bu, refleks ile azim arasındaki gerçek bir savaştı ve kıymetli içgüdülerim beni geçmişte birçok kez kurtarmış olsa da, o an için temel güdülerime teslim olmamalıydım.

Oldukça kıpırtısız kalmayı becerdim, bu sırada Azalin hilemi ortaya çıkarırsa korkunç sırrını öğrendiğimi anında anlayacaktı. Ve böylesi benim için kötü olurdu.

Odanın onun bulunduğu tarafından gelen daha çok ses duydum, kemiklerinin taş zemine sürtünmesi, hayaletimsi bir inilti. Bu ifadenin fiziksel veya zihinsel ıstıraplardan hangisi için olduğunu anlayamadım. Bu tür yaratıklar diğer varlıklarla aynı şekilde acı hisseder miydi? Bu kadar güçlü bir varlıkla daha önceden hiç karşılaşmadığım için bilemiyordum.

Birkaç dakika sonra kıpırdanıp inledim ve normal bir davranış olduğunu umduğum şekilde gözlerimin kırpışmasına izin verdim. Sonra da yok oluş karşısında gösterdiğim ilk tepkiyi yeniden canlandırarak ve gereğinden fazla rol kesmemeye özen göstererek çevreme bakındım. Bakışlarım Azalin'i bulduğunda

o ayağa kalkmaya çoktan başlamıştı.

İllüzyonu sıkı sıkıya yerine oturmuştu; her zamanki gibi görünüyordu, eldivenlerinin olmaması haricinde. Herhalde çürümüş ellerinden çıkmış veya yanmış—

Şunu kes artık.

İllüzyon ile gerçek olduğunu bildiğim şey arasında zihinsel kıyaslamalara başlarsam davranışlarım bundan etkilenecekti ve o da neler döndüğünü anlayacaktı. Birlikte geçirdiğimiz tüm zamanlarda, yaşadığımız tüm o anılarda bir kere bile gerçek kimliğiyle ilgili bir ipucu vermemişti ve bu oldukça akıllıcaydı. Bilseydim onu asla kendi evime alıp güvenliğini sağlamazdım ve elimden geleni yaparak onu yok etmeye çalışırdım.

Belki de diğerleriyle aynı şekilde yaşamıyordum, fakat içimde gerçek tutkunun kıvılcımları vardı ve bu yüzden de yaşayanların gözünde o yaratıklara göre daha yakın oluyordum. Dolayısıyla, benimle ittifak yapmayı onunla birlikte olmaya tercih edeceklerdi. Nihai ölüm benim gibi birisine hâlâ ulaşabilirdi, fakat bir liç zaten ölüydü; en çirkin kara büyülerin ve normal yaşam süresinin ötesinde var olmanın muazzam azminin bir arada tuttuğu bir kemik yığını.

Ben hayatın masasından hâlâ zevkle yemek yerken, dünyanın işleyişinde bir yırtıcı olarak hâlâ yerimi korurken, bir liç için bu geçerli değildi. Bir liç bu tür zevkleri geride bırakarak ölüme aynı anda hem kucak açar, hem de baş kaldırırdı, sadece devamlılık, boşu boşuna bir devamlılık için. Azalin'e karşı herkeste uyanan soğuk tiksintinin bir sebebi vardı.

Onunla şu ana kadar olan bağlantım sayesinde ben bu tür bir soğuğa alışarak başarıyla görmezden geliyordum. Artık tek nefret ettiğim fiziksel biçimi değildi. Artık biliyordum'ki, büyü söz konusu olduğunda, bana rahatlıkla meydan okuyabilecek ve bu tür bir karşılaşmadan rahatça galip ayrılabilecek biriydi o. Eminim ki onu bu tür bir fetihten alıkoyan tek şey yaptığımız pazarlık ve ikimizin birlikte çalışmasının gereği olmuştu. Yine de, bu durum değişebilirdi. Hatta belki de bu ciddi başarısızlıkla çoktan değişmişti. Attığım her adıma çok dikkat etmeliydim ve içinde sırrını öğrendiğime, ona karşı olan zayıflığımın

farkına vardığıma dair hiçbir şüphe uyandırmamalıydım. Yanlış izlenimi devam etmek *zorundaydı*.

Barovia bana yetmiyordu, ama her şeyimdi. Ayrıca Tatyana'yı tekrar yaşarken görmemin tek yolu da Barovia'yı elde tutmaktı. Onu kurtarmak için, benim olanı kurtarmak için her şeyi yapar, hatta Azalin'i yok etmeyi denemek gibi tehlikeli bir işe bile kalkışırdım.

Fakat bu içgüdüye teslim olmaya henüz cüret edemiyordum. Dinlenmiş ve böyle bir karşılaşmaya hazır olsam bile, Azalin'in güçlerine sahip bir varlığın üstesinden gelmekte çok zorlanırdım.

Ayağa kalktım—yaşadıklarım ve o an uğraştıklarım düşünülürse, eklemlerim şaşırtıcı derecede yerli yerinde sayılırdı. Onunla birlikte, hasar görmüş odayı inceledim. Gerçeğin farkına varmadığımı göstermeye devam etmek için normalde davranacağım gibi davranmalıydım, ki içimde kaynayan duygulara bakılırsa böylesi zor değildi.

Yükselen hiddetimi bastırmaya çalışarak, onu sert bir bakışla süzdüm. "Ters giden neydi?" diye fısıldadım.

Gözleri kızıl renkte parlıyor, ayın kırık pencereden süzülen ışıkları onlara dokunmuyordu. "Henüz bilmiyorum."

"Bir fikrin olmalı."

"Senin de."

"Ne demek istiyorsun?"

"Kendini topraktan ayırmanı söylemiştim."

"Felaketi bu tür basit bir ayrıntının üstüne yıkamazsın."

"Gerçeklere gözünü kapamayı seçen sensin, bu nedenle evet, bunu yapabilirim. Toprakla arandaki bağın koparılamayacak kadar güçlü olduğunu söylemiştim ve bu durum beni fazlasıyla haklı çıkarıyor."

"Kopması gerekmiyordu; Barovia'yı kendi düzleminden ayıran engelin aşılması gerekiyordu. Bu açıkça anlaşılmıştı."

"Anlayan tek kişi sendin, seni bu teorinin budalalığı konusunda iyice uyarmıştım."

"Bedelini ödeyebileceğini söylemiştin."

"*Deneyeceğimi* söylemiştim. Hiçbir şey garanti etmedim."

"Başarısız olanların sürekli kullandığı bir bahane. Tüm bu zaman boşa geçti, bu kadar çaba bir hiç içindi!"

"Tamamen değil." Hafifçe dönerek, sanki hiçbir sorun yokmuş gibi, kıymetli laboratuvarından arta kalanlara baktı. "Negatif bilgi bile işe yarayabilir."

Görünüşteki sakinliğine vereceğim tepkiyi değiştirmeye gerek görmeden boğulurmuş gibi yaptım. İlk şokun etkisi geçtikten sonra tartışmamızın olağan şekline geri dönmek benim için yeterince kolaydı. Bu noktada, sırrını hâlâ bilmiyor olsaydım, onunla birlikteliğe bir dakika daha katlanamazdım.

Kendi içime çekilerek—bu sefer büyünün kontrolsüz akışından etkilenmediğim için—değişimi başlattım ve birkaç saniye sonra havadaydım, güçlü kanatlar yoğun havada çırparak beni tavanda açılan deliğe doğru kaldırıyordu. Bu küçük ve nispeten daha savunmasız biçimimdeyken, bir yanım onun saldırmasını bekliyordu, fakat gerçek halini öğrendiğimi bilmediğinden de emindim. Birçok durum karşısında gösterdiğim tepkiyi görmüştü ve böyle aniden çekip gitmelerime alışıktı. Bu tür gösteriler onu muhtemelen pek etkilemezdi. Geçmişte, kristal küreme bakarken onun işlerine devam ettiğini görmüştüm. Muhtemelen şimdi de böyle olacaktı ve neyin ters gittiğini anlamaya çalışarak kendini meşgul edecekti. Soruna rahatça yoğunlaşabileceği için gitmemden memnun kalacağını varsayabilirdim.

Bunun kanıtı, sonraki on saniye boyunca bana karşı bir harekette bulunmaması oldu. Tepedeki delikten çıkana dek tamamen gergindim. Sıcak kurşun çerçevenin kıvrımlarından rahatça sakınarak, temiz gece havasına çıktım. Artık mahsus nefes alıyor, ciğerlerime dolan ölüm kokusunu temizliyordum. Bu biçimimde bile üzerime yapışmış gibiydi, beni ondan kaçmak için daha hızlı uçmaya teşvik ediyordu. Baratak Dağı'ndan esen sert rüzgârlar ondan kurtulmama yardım etti.

Ay ışığının çok aşağılarda oluşturduğu siyah gölgemi hızla takip ederek, doğrudan Ravenloft Şatosu'na yöneldim. Köşk evini arkadaki vadide bırakırken, yer, beni karşılamak için yükseldi. Bu noktada Baratak'ın çevresinden dolanmak üzerinden

uçmaktan daha kolaydır, ama buna dikkat edecek durumda değildim ve zaman kazanmak için kayalık yamaçlarına tehlikeli derecede yakın uçtum.

Bu yükseklikte rüzgâr çoğunlukla tehlikeli ve beklenmediktir, fakat o anda isteklerime boyun eğmiş görünüyordu ve hızdan başım dönünceye kadar beni ileri itti. Sanki çılgın dalgalar üzerindeki bir kayığa biniyordum. Ancak kontrol bendeydi, dümdüz ilerliyor ve yönümü koruyordum. Mesafeyi kat etmek için gereken zamanın yarısından az bir sürede şatoya ulaştım ve insan şeklime büründüm. Ayaklarım odamın dışındaki balkona yavaşça değdi. Takibe karşı mantıksız bir dikkatle arkama baktım, fakat ayın yıkadığı gökleri kilometreler boyunca hiçbir yönde, hiçbir şey lekelemiyordu.

Bunun pek bir anlamı yoktu. Güvende olmaktan çok uzaktım.

Dış kapıyı ittim ve böyle bir durum haricinde kullanılmayan yatak odamın kütüphaneye giden kapılarından geçip, sıra sıra kitaplarla dolu raflara baktım. Azalin onları sürekli olarak yerlerinden alıp öylece bıraktığı ve kitapları yerlerine çok ender koyduğu için istediğimden daha düzensizdiler, fakat belli başlı bazı kitaplara dokunulmamıştı. İstediğimi tozlu ve terkedilmiş bir köşede buldum, çekip aldım ve çatırdayan sayfalarındaki gerginliğe aldırmaksızın açtım.

Aradığım bölüm kitabın son çeyreğindeydi, laboratuvarın yıkıntıları arasında gördüğüm yaratığa benzeyen, kolay seçilir bir resim barındırıyordu. Fakat onu bulamadım ve yanlış cildi aldığımı düşünmeden önce iki kere gözden geçirdim. Sonra başlığı kontrol ettim. Doğruydu, hafızamdakiyle eşleşiyordu. Bu *eskiden* doğru kitaptı; bir bölümün tamamı liçlerle ilgili bilgilere ayrılmıştı—kayıp görünen bir bölüm.

Sırtını ve cildini dikkatlice inceledim, ancak hiçbir sayfanın sertçe çekilip alındığına dair bir kanıt bulamadım. Çok dikkatli bir iş çıkarmıştı. Bölümün içeriği silinmiş, hatta sayfa numaraları bile düzenlenmişti. Orada olması gerektiğini bilmeseydim, o kısmı özellikle aramasaydım değişikliği asla fark edemezdim. Gerçekten de kusursuz.

Koleksiyonumdaki diğer tüm kitapları da gözden geçirerek, onların da benzer bir çalışmaya maruz kaldıklarını anladım. Kitaplarla ilgilenmeye burada geçirdiği ilk günden başlamış olmalıydı. Öfkelenerek elimdekini odanın karşısına atmaya hazırlandım, ama kendime tam zamanında hakim oldum ve kitabı yerine, dikkatle yerleştirdim. Onu ve diğerlerini temizlemesi için bir toz şeytanı çağırdım, böylelikle hiç ellenmemiş gibi görüneceklerdi. Azalin sırrını açığa çıkardığıma dair hiçbir ipucu bulmamalıydı. Kuşkulanırsa herhalde beni öldürmeyi denemek gibi çabuk ve ölümcül bir harekette bulunacaktı. Kurtulabilirdim, hatta bunun yerine ben onu öldürebilirdim, fakat bunu garantilemek için gereken hazırlığa müthiş ihtiyacım vardı.

Daha çok şey bilmeliydim. Şatoda sadece tek bir umulmadık bilgi kaynağı kalmıştı. Kütüphaneden ayrıldım ve toprağın çok altında bulunan kabirlerin içindeki korunağıma indim. Burada, şu ana dek inşa ettiğim en güvenli barınaklardan birinde bazı önemli büyüleri ve büyülü kitapları, şahsi günlüğümle birlikte Azalin'den saklamıştım. Şu ana dek bildiğim kadarıyla onların varlığından haberi yoktu. Eğer bunlar da kurcalanmışsa...

O zaman bu durumla da ilgilenirdim.

Çoğunlukla gündüz boyunca güneşten korunduğum yer olan kabrim, tüm şatonun en iyi korunan odasıydı. Burasını sayısız tuzaklar ve korumalarla donatmıştım, bunlarda çoğu Azalin'in çağırabildiği türdeki şiddetli büyülere karşı özel olarak tasarlanmıştı. Onları kusursuzlaştırmak ve ölümcül güçle yüklemek için aylar harcamıştım. Amaç, kıymetli günışığı zamanını kullanacak Azalin'i geciktirmek ve tüketmekti, ve en uzun yaz gündüzü için bile yetecek kadar fazla engel vardı. Fakat bu büyüler bir liçten gelecek azimli bir saldırı için tasarlanmamıştı. Bu durumu düzeltmeliydim.

Odama vardığımda, doğrudan tabutu taşıyan kısmın temeline yapılmış gizli bölmeye gittim ve onu açacak sözcükleri sarf ettim. Düz mermerde ortaya çıkan ince çizgiler, taş levhayı tutup bir kenara çekebileceğim kadar açıldı.

Her şey bıraktığım gibiydi; kitaplar, günlükler; kadife kutu-

sundaki kristal küre ise başka bir yerdeydi. Kitaplardan birini, nadir bulunur bir başvuru cildini aldım ve sayfa sayfa taradım. Onlarca yıldır açmadığım halde içindekileri oldukça iyi hatırlıyordum. İçinde liçlerden bahsedildiğinden *emindim.*

Artık değil. Kütüphanedeki koleksiyon kadar temizdi. Aynı şey geri kalanlar için de geçerliydi. Alek Gwilym'in bana getirdiği hariç, çünkü onun sayfaları hâlâ karaydı. Fakat Azalin diğerlerini bir güzel halletmişti. Ve özel günlüklerimi okuduğunu da varsayabilirdim.

Bu tecavüze karşı içimde kabaran öfke, odanın tutamayacağı kadar büyüktü. Bu odayı havalandırması için inşa edilen dış bölmeye fırladım, kükrüyor ve önüme çıkan her şeyi parampara ediyordum. Tekrar kendime gelene ve durumu daha sakin bir kafayla değerlendirebilene kadar biraz zaman geçmesi gerekti.

Evet, kitaplarımı arındırmıştı ve evet, en derin düşüncelerimin kayıtlarına tecavüz etmişti. Elime fırsat geçse ben de aynı şeyi yapardım. Hakkımda bilinecek her şeyi biliyordu. Bununla ilgili yeni bir plân yapabilir, acısını telafi edebilir ve olayların farkında olmadığım izlenimini vermeyi sürdürebilirdim. Pek zor değil. Olayları örtbas etmekte yüz yılların tecrübesine sahiptim; bu da sadece o kullanışlı becerinin bir başka uygulaması olacaktı. Ona sadece görmek istediğini verecektim. Düşmanıma gelince. . .

Liçlerle ilgili bildiklerim artık günlük okumalarımdan hatırladığım kadarıyla sınırlıydı. Bu yaratıklar hakkında özel bir araştırma yapmamış, birisiyle karşılaşmamın pek de mümkün olmadığını düşünmüştüm. Arzuladıkları korkunç değişimi getirecek şeytani büyüleri başlattıktan sonra bir noktada kalmaya eğilimliydiler. Bu büyüler geri döndürülemezdi ve bu şekilde varlıklarını sürdürürlerdi. Ölü ama ölü değil. Yine de, benim varoluş şeklimden çok daha farklı bir şey sayılırdı bu. Ben hâlâ canlılardan besleniyor, kimi zaman herkes gibi, yaşamak için öldürüyordum. Oysa bir liç, kendisini büyüyle, kıyaslandığında benim kötü davranışlarımı cennetten çıkma gösterecek kadar çirkin ve kara bir ölümbüyücülüğünün iğrenç gücüyle ayakta

tutardı.

Tüm küçük ipuçları—soluğunun ve kalp atışlarının eksikliği, asla yemek yememesi, sade varlığının ısırıcı soğuğu, gözlerinde yanan kızıl parıltı—gerçeği bana çok daha önce göstermeliydi. Kaçış hazırlıklarına tüm bunları göz ardı edecek kadar kaptırmış mıydım kendimi?

Pek muhtemel değil. Hayır, olanaksız. Kendi zihnimin nasıl işlediğini bilirdim ve böyle bir hata benim için oldukça sıra dışıydı. Tek açıklama Azalin'in bana çok güç anlaşılır bir büyü yapmış olmasıydı, şimdi acı verecek kadar açık olanı görmemi engelleyecek bir büyü. Sadece kaçış denememizin kötü sonuçları onu aldatıcı görünüşünden ve büyülerinden soyduğunda, gerçek açığa çıkmıştı. Kitapları arındırması sırrını bir rastlantı sonucu ortaya çıkarmamı önlemeye yönelikti, ki böylesi muhtemelen büyüsünün etkisini zayıflatacaktı. Düşündükçe daha iyi anlıyordum. Dikkatimdeki bu büyük noksanı dayandırabileceğim tek açıklama buydu.

Çarpık bir düşünüşle bunu bir iltifat olarak kabul edebilirdim. Onun ne olduğunu öğrendiğim zaman çok ciddi bir tehdit yaratacağımı düşünmüş olmalıydı. Elimde ona karşı kullanabileceğim ölümcül metotlar kesinlikle vardı ve işe yarayabilecek birçok büyülü silahım bulunuyordu. Hatta bunlardan bazıları bana da zarar verebilirdi.

İş kavgaya gelirse büyünün birçok alanında benden üstündü ve ondan gelecek doğaüstü hasarlara karşı fazlasıyla savunmasızdım—özellikle gündüz vakitlerinde. Öte yandan, yüz yüze, bir *fiziksel* savaşa girersek onu yok edebilirdim. En azından, bedenine zarar vermem mümkün olurdu. Liçler hakkında hatırladığım önemli bir detay, yaşam güçlerini güvenle saklamak için bir objeye veya taşıyıcıya yerleştiriyor olduklarıydı. Bedenleri yok edilirse onu kullanarak kendilerini büyü yoluyla başka bir taşıyıcıya, çoğunlukla tercih edildiği gibi bir cesede nakledebilirlerdi.

Ravenloft Şatosu'nda bu tür yaratıklardan bol bol bulunuyordu. Fakat Azalin benimkinden başka iradeleri olmayan akılsız hizmetkârlarım gibi olmayacaktı. Kendi kendine düşünebi-

lecek ve hareket edecekti.

Zayıflıklarıyla ilgili bir diğer silik bilgi de liçin gerçek ismiyle ilgiliydi. Azalin sadece bir unvandı. Bu kadarını itiraf etmişti. Birbirimizin dilini öğrenirken büyülerle iletişim kurmak zorunda kaldığımız zamanlarda bile, "Azalin" sözcüğünün anlamıyla ilgili konuları geçiştirmiş, sadece büyük hükümdarlara verilen bir saygı unvanı olduğunu söylemişti. Fakat Azalin kelimesi adı, hatta ilk adının bile parçası bile olamazdı ve etkili bir tür kontrol büyüsü yapabilmek için asıl isminin tamamının bilinmesi gerekirdi. O tür bir silahla donanmamı engellemek için oldukça dikkatli davranmıştı. Onu etkili biçimde kontrol edebilecek bir büyüye gelince, bu tür birçoğunu biliyordum, fakat ismi kullanılsın ya da kullanılmasın ona olacak etkisi hakkında bir tahminim yoktu.

Onu evcil bir dağ ayısıyla kıyaslayarak kendimi kandırmıştım; yalnızca verdiği söz bu şeyi bunca zamandır kontrol altında tutmuştu. Bakımımda kalmayı seçtiği sürece bakıcısıydım.

Buradaki ilk haftalarında bir koruyucuya ve kılavuza ihtiyaç duyduğu için arka plânda kalmıştı, fakat kabirimin çevresinde dolandıkça şimdiye kadar bana niçin meydan okumadığına dair daha başka, daha sağlam sebepler aklıma geliyordu.

Ben, Barovia'yı terk edebilmesi için en büyük umuduydum. Büyü çalışmalarında yardımıma ihtiyacı vardı, zira görünüşe bakılırsa yeni büyüler öğrenemiyordu. Oysa ona yardımcı olabilmek için bilgilerimi arttırmam gerekirdi ve bu yüzden de benim gönüllü işbirliğime ihtiyacı vardı. Bu oyundaki sorun şuydu: O noktaya geldikten sonra, Azalin'in beni irademe dışındaki bir şey yapmaya zorlayamayacağı kadar güçlü olacaktım. Bunu denerse ve zor kullanırsa, beni öldürmesi gerekecekti. Çünkü boyun eğmeyi reddedecektim; bu kadar dik başlıydım.

Sonra bir de ülkeyle aramdaki bağ vardı. Beni yok etmek Barovia'yı da yok edecekti, ve dolayısıyla Azalin'i de. Buna Vistaniler kadar inanması beni sürekli şaşırtıyordu, çünkü ben buna o kadar inanmıyordum. Yine de, bu efsaneyi sık sık kendi lehime kullanmıştım. Peki, olmayı bekleyen bu felâketi ne yapa-

caktım?

Gerçek doğası hakkındaki cehalet senaryomu sürdürebileceğimden kuşkum yoktu. Güvenliğimin ve çalışmalarımızın devamlılığı açısından bu gerekliydi. Araştırmayı kendi başıma sürdürebilecek olsam da, onun katılımıyla işler çok daha hızlı ilerlerdi. Emekleri sayesinde bir anlığına başka bir dünyayı görmüştüm ve o dünyaya geçebilmek için onun bana olduğu kadar benim de ona ihtiyacım vardı.

Bu, kesinlikle ortak aldatmacaya ve modası geçmiş, diken üstünde bir nezakete dayanan nahoş, oldukça hassas bir güç dengesiydi, fakat bununla yaşayabilirdim. Bununla yaşamalıydım. Çünkü sevsem de sevmesem de, Azalin *benim* tek kaçış umudumdu.

* * * * *

Aradan birkaç gece geçmesine rağmen ondan hiçbir haber alamadım, yine de kristalim sayesinde neler olduğunu takip edebiliyordum. Azalin kulenin tamiratlarıyla meşguldü ve görünüşe bakılırsa, bu tüm zamanını ve konsantrasyonunu alıyordu. Böyle olması iyiydi, çünkü şatodan fark edilmeden ayrılmam ve sessiz bir yolculuk yapmam gerekiyordu.

Azalin'in tüm vaktini tamiratlarla geçirdiğinden emin olduktan sonra kütüphaneye gittim ve özel bir büyüye başladım. İşim bittiğinde birebir kopyam kütüphanemdeki masada bir kitabın üzerine eğilmiş, kendini çalışmaya kaptırmış olarak belirdi. Görüntü, mum ışığını bile yansıtacak kadar ayrıntılıydı ve düzenli aralıklarla sayfaları çeviriyordu. İllüzyon yakından bir incelemede anlaşılırdı, fakat hangi Görüş büyüsünü tercih ederse etsin, Azalin sadece nerede olduğumu görebilecekti.en azından, ben böyle olacağını düşünüyordum ve bu riski almaya hazırdım.

Büyü yerine oturunca varlığımı, onun kullandığına şahit olduğum çeşitli Görüş büyülerinden saklayacak altın zincirli özel bir kolyeyi kuşandım. Sadece ortadan kaybolmak benim için yeterli değildi. Ayrıca böylesi onun da dikkatini çekerdi. Bu

yüzden, bulunmam beklenilen yerde bir kopyamı bırakmayı tercih etmiştim. Azalin herhalde bana bakma zahmetine girmeyecek kadar tamiratlarıyla meşguldü, fakat gereğinden fazla dikkatli olmaktan asla pişmanlık duymadım. Bu liç gibi bir rakip söz konusu olduğunda, dikkat son derece önemlidir.

Her şey hazır olduğunda ve güzelce işler hale geldiğinde yolculuk büyümü yaptım. İlk anda kütüphanemdeydim, bir sonrakinde ise Tser Gölü'nün yanındaki Vistani vagonlarının oluşturduğu dairenin hemen dışındaydım ve sıcak gece esintisi yüzümü okşuyordu.

Hava, varlığımın kokusunu kırma köpeklerine taşıdı ve onlar da ani bir karşılık olarak gürültü patırtı kopardılar, aynı diğer hayvanların yaptığı gibi. O akşamın yemeğinin hazırlıkları bir anda kesildi. Çocuklar annelerine doğru kaçıştılar ve erkekler çevreyi kolaçan ettiler—tetikteydiler ve elleri geniş kuşaklarında taşıdıkları büyük bıçaklara gitmişti. Ormanın karanlığından ateşin ışığına çıktığım zaman dikkatleri bana yöneldi.

"Madam İlka," dedim, "beni ona götürün."

Hafif bir duraksama yaşadılar. Belki de onları şaşırtmıştım. En sonunda, yaşlıca adamlardan biri başıyla hafifçe işaret etti ve diğerlerine bir emir verdi. Korkularında herhangi bir azalma olmamıştı, fakat artık en azından yerlerinde donup kalmıyorlardı.

İlka'nın vardosuna kadar birkaçı bana eşlik etti—kimse yanıma fazla yaklaşmak istemiyordu—ve içlerinden biri kapıyı hafifçe çalınca vardodan zayıf bir karşılık geldi. Adam kapıyı açtı ve ben dar basamakları tırmanıp, bir davet beklemeden içeri girerken yüzüne şaşkınlık dolu bir ifade yayıldı. Önemli bir işim vardı ve bu yüzden de bir bayanın yatak odasına girerken bir beyefendinin yapması gerekenleri bir kenara bırakmıştım. Açlığımı gidermek için çabalarken sayısız kadını, çıplaklığın çeşitli durumlarında ve safhalarında görmüştüm; artık benim için çok az sürpriz barındırabilirlerdi ve İlka da bir istisna olmadı. Önceden olduğu gibi yastık destekli sandalyesinde oturmuştu ve önündeki masaya bir tarokka falının başlangıcı serilmişti. Kendinden öncekine benzerliği bir kez daha gözüme

çarptı. Kara gözlerindeki hafif bir eğlenmişlik ifadesiyle çenesini küçük bir taburenin, muhtemelen önceki ziyaretimde kullandığımın aynısının olduğu tarafa doğru çevirdi.

"Hoş geldiniz, Lord Strahd. Oturun ve rahatınıza bakın."

Kapıyı açık bıraktım. Dışarıdaki adamlar söylenenleri duyabilecek mesafedeydiler, fakat bunu umursamıyordum. Gece bitmeden önce nasılsa onlardan ve tüm Barovia'daki kabilelerinden ne istediğimi duymuş olacaklardı.

Yerime oturdum ve İlka falındaki bir sonraki kartı çevirdi. Bu Kara Lord'du.

"Görünüşe bakılırsa daha ilerisini görmeme gerek yok," dedi, kartları toplayıp derli toplu bir şekilde dizerek.

"Neden geldiğimi biliyor musunuz?"

"Kartlar sadece ipucu verdi ve rüyalarım da pek açık sayılmazdı. Ölümbüyücüsü ile ilgisi olduğunu biliyorum."

"Öyle."

Bana uzun uzun baktı. Kadim kalbinin göğüs kafesindeki hızlı, hafif atışlarını duydum ve korkusunun kokusunu alabildim. "Savaş başlıyor mu?"

"Umarım hayır, çünkü henüz hazır değilim."

"Fakat ben düşündüm ki—"

"O sadece bir Ölümbüyücüsü olsa savaş başlamadan biterdi, çünkü onu öldürürdüm—fakat o ikimizin de beklediğinden daha fazlası."

"Ne demek istiyorsunuz?"

Ona her şeyi—ayrıntılarıyla—anlattım ve suratından tüm rengin uçup gitmesini izledim.

Korkusunun tatlı, heyecan verici kokusu artık sıkışık vardoyu dolduruyordu. Canlı bir kalbi duymak, onu hareketlendiren korkunun kokusunu almak beni acıktırmaya ve çok uzun süre önce Madam Eva'ya verdiğim sözü unutmayı teşvik etmeye yeterliydi. Kendimi kontrol altında tutabilmek için çabalamam gerekti.

İlka kendi dilinde bir şeyler mırıldandı ve bana karşı hiçbir etkisi olmayan bir sakınma işareti yaptı. Sözcüklerinin yumuşak akışından "bizi koru" tümcesini çıkartabildim. "Böyle ka-

ranlık yaratıklar bu dünyaya göre değil," dedi birkaç dakikalık bir bekleyişin ardından, yüksek sesle. "O, yok edilmeli."

"Öyle, fakat doğru zaman gelene dek değil."

"Lord Strahd ondan korkuyor mu?"

"Korkmak mı?" Bir kaşımı kaldırdım. Farklı koşullar altında küstahlığı beni öfkelendirebilirdi, fakat tartışmamızın mevzusunu dikkate alarak bunu önemsiz buldum. "Ülkemdeki kimseden korkmam. Fakat dikkatin gereğini görebilecek kadar da bilgeyim. Yanlış atılan bir adım ölümcül sonuçlar doğurabilir. Kesinlikle onu öldürmeye niyetliyim, fakat sadece zamanı geldiğinde."

Başını bir tarafa doğru eğdi. "Demek ki, o bir şekilde işinize yarıyor?"

"Olayların farklı cereyan etmesini arzulayabilirdim, fakat evet, yarıyor. Yapmakta olduğumuz işe devam etmesi lâzım; bu başarıyla tamamlandığında ona karşı gereken adımları atacağım. O zamana kadar Vistaniler'e de ihtiyacım var."

"Zaten tüm bu diyarda gözünüz ve kulağınızız."

"Genelde. Bana gereken şey özel olarak onu denetleyecek gözcüler. Şu anda kendi evinde, şatodan kilometrelerce uzakta. Onun başında önceden olduğu gibi nöbet tutamam, özellikle de gündüz vakitleri."

"Ona fazla yaklaşmaya cüret edemeyiz. Düşüncelerimizi duyabilir ve bizi öldürebilir."

"İnsanlarınızın evine taşınmalarına ihtiyacım yok, sadece kapısının dışını gözlesinler ve alışılmadık bir şey olduğunda bana söylesinler. Özellikle de onu ziyaret edebilecek kişilerle ilgili haberler istiyorum, ister köylü ister soylu olsun. Müttefikler bulmaya çalışabilir; böyle bir şey olursa bilmeliyim."

"Onu öldürmek daha iyi olur," diye homurdandı.

"Bir ölünün nasıl öldürülebileceğine dair önerilere açığım," diye ince bir alayla cevap verdim. "Belki rüyalarınız gerçek adını ortaya çıkarır da bunu ona karşı kullanabilirim. Böyle bir şey olursa bunu yapan büyüyü de seve seve bilmeyi isterim."

"Vistani rüyaları diğerlerine benzemez, büyümüz de."

Bu da iş görürdü. "Onlardan ne istediğimi insanlarınıza

söyleyeceksiniz. Sadece en iyileri ve en bilgeleri kabul edin. Bir illüzyonun ardındaki gerçeği görme kabiliyetine sahip olanlar arasından seçilmeliler, çünkü bu ölümbüyücüsü işine geldiğinde birçok şeyi saklayabiliyor."

"Kabilemizde dediğiniz gibi sadece birkaç kişi var."

"Onları bulun ve bir araya getirin. Hizmetleri karşılığında iyi ödüllendirilecekler; bu konuda size söz veriyorum." Belimdeki cepten ipek bir kese çıkardım, bağını gevşettim ve altınların masanın üzerine saçılmasına izin verdim.

Hazinenin görüntüsü ortaya çıkınca gözleri parladı. Vistaniler altının ışıltısına bir saksağan kadar düşkündüler.

"Bu nöbeti nasıl tutacağınızı kararlaştırarak aranızda pay edin ve seçilen kişilerin yakalanmamaları için olabildiğince gizli hareket etmelerini sağlayın. Basit bir ölümden çok daha kötü kaderler vardır ve bu ölümbüyücüsü bunlardan çoğuna aşina."

"İnsanlarım nöbet tutmayı kabul etmeyebilirler."

Ani hiddetim vardoyu kan kırmızısı bir bulut gibi doldurdu. Ben onu zaptetmeye çalışırken kadın korkuyla büzüldü. Kendimi yeniden kontrol altına aldığımda devam ettim, sesim sanki delici bir fısıltıydı. "Bu konuda seçenekleri yok. İnsanlarınız hizmetime girerek ölüm riskini alabilirler veya girmeyerek bunu garantileyebilirler. Madam Eva'yla aramdaki anlaşmayı bozan kişi olmaya mı niyetlisiniz?"

Dudaklarını yaladı ve eli tarokka destesinin üzerine kapandı. Tekrar mırıldanarak en üstteki kartı çevirdi. Bu Süvari'ydi. Çekilmiş yüzüyle ona uzun bir süre baktı. Süvari, felâket ve yok oluşun habercisi olduğundan, herkesin korktuğu bir karttı ve çoğunlukla ölüm anlamına gelirdi. İlka kısa ve umutsuz bir şekilde gülümsedi, sonra da titreyen parmaklarla kartları bana doğru itti.

Desteyi kestim ve bir kart seçtim. Sorusunu tahmin etmek kolaydı: Eğer bir şey yapmazsak, Vistaniler'e ne olacak? Ve: Lord Strahd'ı takip edersek bizi ne bekliyor?

Son sorusuna cevap vermek için yüzü yukarıda kalacak şekilde kartı aramıza koydum ve tepkisini bekledim. Bu seferki kart Sis'ti. Belirsizlikleri yüzünden her zaman için güzel bir kart

değil, fakat kendisinden önce gelenden iyi.

Kıpırdamadan, sanki daha önce hiç görmemiş gibi, karta baktı. Oysa, geleneğe göre her Vistani kendi destesini yapardı.

"Ee? dedim sabırsızlanarak. Bir an için başını eğdi. "Her şey emrettiğiniz gibi olacak, Lord Strahd. Vistaniler bu savaşta sadık hizmetkârlarınız olacaklar."

Fakat daha önce değil. Göğsümdeki kolyeye dokundum. "Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Onu yakından inceledi, sonra avucu yukarı bakacak ve parmakları açık kalacak şekilde elini kaldırdı. Bir şeyin kolyeye hafifçe dokunduğu hissettim. Orada olan fakat pek de gerçek olmayan bir şey. "Kimsenin sizi izleyememesi için gözetleme büyülerine karşı bir muska," diye bildirdi.

"Doğru. Tam bu zaman için bunlardan birçoğunu hazırladım." Başka bir cepten, küçük bir deri çanta çıkardım. "Ölümbüyücüsü'ne karşı nöbet tutan herkes bunlardan birini takmalıdır. Büyülü Görüş'ünden saklı kalacaklar, fakat normal yolla görmemesi için de dikkatli olmalılar, yoksa bu işlerine gelmez."

"Hayaletler gibi olacağız," diye söz verdi.

"Umarım olmazsınız, çünkü hayaletler ölüdür ve bu liç onların huylarını iyi biliyor."

Tekrar sakınma işareti.

"Tüm bunlar anlaşıldı mı? Diğerlerinin de bu vazifenin önemini anlamaları için kalmalı mıyım?" Bunu uğursuz bir tonda söyleyerek bir tehdide benzemesini sağladım. Zaten öyleydi.

İpucunu gördü. "Hayır, Lord Strahd'ın böyle bir zahmete girmesine gerek yok. Ben bununla ilgileneceğim. Fakat. . ."

"Ne?"

"Diğerleri bunu bilmeliler—nöbetimiz ne kadar sürmeli?"

"Bir gün veya bir asır." Parmaklarımın iki karta sürtünmesine izin verdim, biri bilinmeyen, öteki kesin felâket.

"İhtiyaç olduğu kadar?"

"İhtiyaç olduğu kadar."

* * * * *

547 Barovia Takvimi, Barovia

"Fahişe birkaç gün sonra da orada olacak. Ben çalışmanın bir sonraki safhasına geçmeden önce bu görevleri halletmen gerekiyor."

Beş yıl sonra bile, Azalin beni denemekten, önüme yem atmaktan yorulmamıştı. Pelerinimi sırtıma geçirdim; boynumun alt kısmına gelen ipini sıkarken Azalin'e bakmaya tenezzül etmemiştim.

"Tabi tüm kaçış şansımızı yok etmek istemiyorsan," diye devam etti.

Bu otoriter tavırlarına uzun süre önce alışmıştım ve ne zaman umursamayacağımı biliyordum. Bu da öyle bir zamandı.

"Yapılmasını istediğin şey yeteneklerinin ötesinde değil; tek başına da kolaylıkla halledebilirsin."

"Çabalarımın daha önemli şeylere yoğunlaşması en iyisi olacaktır," dedi küçümseyerek.

"Bu, ayak işlerinin hizmetkârlarına bırakılması daha iyi olacak anlamına mı geliyor?"

Yeni laboratuvar donanımları ve malzemeleri hakkındaki emirlerini iletmek için köşk evinden Ravenloft Şatosu'na bizzat gelmişti. Bundan pek hoşlanmıyordum, fakat projesini hızlandıracaksa kabullenmeye razıydım.

"Daha fazla hata istemiyorum; o yüzden bununla şahsen ilgilenmem gerekiyor. Gönderdiğin bir önceki mallar tamamen uygunsuzdu."

"Benim hatam değil. İşçi loncaları her şeyi istediğin gibi yaptı."

"Başarısız oldular," diye kesin bir ses tonuyla belirtti. "Onlarla doğrudan ilgilenmeme izin verseydin başka hata olmazdı."

"Ve muhtemelen başka işçi loncası da olmayacaktı. Eğer engel olmasaydım en marifetli işçilerden iki tanesini çoktan öldürmüş olacaktın. Üstelik, yaptıkları düzeltilebilir hatalardı."

"Onlar beceriksiz ahmaklardı."

"Davranışın yüzünden gereken ustalıkta yeni bir neslin ye-

tişmesi onlarca yıllık eğitim gerektirebilir. Burasının, öfkenin doğurduğu kayıpların yerine konabilecek sınırsız sayıda yedeğin bulunduğu, büyük ve haşmetli Oerth olmadığını hatırlatırım."

"Kendini böyle bir çabadan esirgeyebilirsin; bu sefil ülkenin sınırlamalarının yeterince farkındayım."

"Harika. Seninki gibi bir akıl için bu sınırlamalar dahilinde çalışmak pek de zor olmasa gerek. Geri döndüğümde loncaları eskisi gibi idare edeceğim."

"Aylarca dönmeyebilirsin!"

"Veya tek bir gece. Bu süre zarfında kütüphanemde yeterli eğlence bulabileceğinden eminim."

"Eğlence!" diye tısladı, çünkü hoş vakit geçirten veya zevk veren şeylere karşı yegane tepkisi onları hor görmekti. Yazık, çünkü herhangi bir eğlence türü moralini düzeltebilirdi. Yine de sessizleşti, hiç şüphesiz onu övdüğümü düşünmüştü. Ne yapacağı şaşılacak derecede iyi tahmin edilebiliyordu.

Kütüphanemi tekrar taramayı mutlaka isteyecekti, ama ben burada yokken artık pek de özel sayılmayan günlüğümü okumak için çıkan fırsatı da herhalde değerlendirecekti. Günlüğe düzenli aralıklarla yazmayı sürdürüyordum—gerçek düşünce ve gözlemlerimi onun bile bulamayacağı bir yere sakladığım başka bir deftere işlemekteydim—fakat sırrını keşfettiğime dair hiçbir ipucu vermiyordum. Bu sahte günlüğün sayfalarında Azalin'in yeni büyüler öğrenmedeki isteksizliğinden ara sıra bahsediyordum, yine de aşırı derecede değil, sadece böyle bir duruma uygun normallikte ve doğallıkta. Genellikle sadece önceki kuşkularımdan, gerçekler meraklı zihnime gelene kadar göstereceğim sabrın kendinden memnun bir ifadesiyle birlikte bahsediliyordu.

Bu ne kadar da hoşuna giderdi. Kesinlikle benim hoşuma gidiyordu. Şimdilik.

"Hâlâ belli başlı önemli büyülerin kullanımı için burada olman lâzım," diye, daha sakin bir tonda ekledi. Elbette, gitmem için fazla hevesli görünmemeliydi.

"Hiç şüphesiz basit büyülerin verdiği can sıkıntısı senin i-

çin tüm bunları daha az cezbedici kılıyordur," dedim. "Fakat hatırladığım kadarıyla son defasında sonuçlardan hiç de memnun kalmamıştın. O nedenle böyle detaylardan kaytarmak senin için akıllıca olmaz. Onlarla bizzat ilgilenseydin bir sonraki deney başarısız olduğunda sadece kendini suçlayabilirdin."

Apaçık ortadaki öfkesi yüzünden kızıl gözleri daha da sıcak parladı, buna rağmen çalışma odamdaki yaz havası buz gibi soğudu. Geçen gündönümündeki en son kaçış denememiz sefil bir düş kırıklığıyla sonuçlanmıştı ve hatanın bende olduğuna karar vermişti. Bu inancı dayandıracak hiçbir gerçek kanıtı yoktu; böyle yapmasının sebebi, diğer her şeyden ziyade başa çıkmak zorunda kaldığı hüsrandı.

"Bir sonraki denemeye hazırlanmak için aylarımız var," diye devam ettim, "fakat şimdi yapmam gereken bekleyemez."

Aşağılamayla homurdandı. "Kadını şu ana kadar bulamadıysan hiçbir zaman bulamazsın."

Onu tekrar görmezden geldim. Kasten kızdırmanın bu kadar düşük bir seviyesine indiğinde, doğru yolda olduğumu anlıyordum. Benden bir an önce kurtulmak için her şeyi yapıyordu.

Artık Tatyana'yı nasıl kaybettiğimi ve onu tekrar bulma arayışımı biliyor olmalıydı, ama sanki yeni duyuyormuş gibi yapıyordu. Konuşmalarımızın akışında hikâyeyi benden parça parça almasına izin vermiştim. Amacım günlüğümde okuduklarını sağlam temellere dayandırmak ve ara sıra ortadan kaybolmama bir neden yaratmaktı. Tatyana'nın dönüşünü sürekli olarak beklediğimin bilincindeydi ve buna sonsuz bir küçümsemeyle tepki veriyordu.

Azalin, tabiatından ötürü hassas duygulardan yoksundu. Artık aşkı hissedemez veya illüzyon olmayan bir fiziksel zevkin değerini bilemezdi, bu da o tatlı kıza karşı olan hislerimin derinliğini anlamasını olanaksız kılıyordu. Sürekli bir boşvermişlik havasına takılarak, sanki o normal bir insanmış gibi işlerime devam ediyordum. Bu, bir gün sabrını taşırıp bana açıkça meydan okumasına sebep olabilecek bir tavırdı, ama böyle bir risk almaya razıydım. Azalin günlüklerimin içeriği hakkında üstün

bir konumda olduğunu düşündükçe ve yapamadığı büyüler için bana ihtiyaç duydukça, kendini dizginlemeye devam edecekti.

O olağandışı günde bir Vistani habercisi, güney sınırına doğru yirmi beş mil kadar ötedeki bir köyde yaşayan ve Tatyana'ya benzeyen bir kadınla ilgili haber getirmişti. Köy, Ghakis Dağı'nın tamamen arkasında ve Testeredişi Dağı'nın yamaçlarının ötesinde kaldığı için, bu gece önümde uzun bir yolculuk vardı. Ayrıca haberin bana ulaşması da birkaç gün sürmüştü, bu yüzden gereğinden fazla oyalanarak kızın başına bir kaza gelmesine izin vermiş olmaktan çekiniyordum.

Tatyana'nın tekrar ortaya çıkışı için doğru zamandı. Hiçbir şey onu aramamı engelleyemezdi, hatta, Azalin kaçışı tam bu gece için plânlasa ve aklında pek de alışılageldik büyüler olmasa bile giderdim. O, sadece üzerimde ne kadar etkisi olduğunu anlamaya çalışıyordu. Yalnızca ona müsaade ettiğim kadar. Söz konusu olan Tatyana olduğunda ise, beni yönlendirmesi mümkün değildi.

Yapmam gereken bir inceleme daha vardı. Normalde sakin geçen gündüz dinlencelerim bir çeşit rüyayla bölünüyordu. Daha çok bir sezgiydi bu, uyuyan zihnimde aniden beliren bir şey gibi. Sanki, birisi uzaktaki bir kapıyı çalıyor ve ben karşılık veremeden içeri giriyordu. Uyanınca bunun Azalin olabileceğini düşündüm fakat sonra bu ihtimali gözden çıkardım. Bu sezginin bir ekseriyeti vardı ve o kadar kuvvetli değildi.

Ayrılmaya hazırlanıp tüm bunları aklımdan geçirirken, bu sezginin bir yönü olduğu fark ettim. Sanki hem Tatyana'nın haberi hem de "kapının çalınması" aynı yönden geliyor gibiydi. İkisine de tüm dikkatimi yöneltecektim.

Balkona çıktım, kollarımı kaldırdım ve arkama bir kez bile dönüp bakmadan yoğun havada yükseldim.

*****

Hoessla köyü, Barovia'nın güney sınırındaki Testeredişi Dağı'nın eteklerinden bulunan dağınık madencilik toplulukla-

rının bir parçasıydı. Bu yerler doğudaki İmmol'le başlıyor ve batıdaki Cuzau ile sona eriyordu. Vergi toplayıcılarının denetimi altındaki köylüler, yıllar boyunca Testeredişi'nin böğrünü kazmışlar, demir, bakır ve daha seyrek rastlanan altınla birlikte diğer kıymeti taşları çıkarmışlardı.

Sisli sınırdan sadece bir mil kadar ötedeki Hoessla'ya ulaşmak kısa yaz gecesinin çoğunu aldı. Ticaret dolayısıyla burada tüccarlara ve karavanlara hizmet etmek için birçok han bulunuyordu. Vistanilerin getirdiği bilgiye dayanarak en büyüğünün, Kazma ve Merdiven Hanı'nın yerini saptadım, kilerine gizlice girdim ve gündüzü oradaki çatı kirişlerinin arasında, güneşten saklanarak geçirdim. Nihayet gece çöktüğünde avlu kapısının hemen önündeki bir gölgede insan şeklime geri dönmek için dışarı uçtum.

İşi gece çöktüğünde kapıları kilitlemek olan genç adam etkim karşısında en ufak bir direnç gösteremedi ve sadece koyulaşan karanlıktan ani çıkışımı değil, aynı zamanda sağlığım için yaptığım beslenmeyi de unuttu. Onu ahırda dinlenip iyileşmesi için bırakırken varlığımla hayvanların huzurunu kaçırmıştım, yine de, dikkat çekecek kadar gürültü kopmadan önce işimi bitirip çıktım.

Han, U şeklinde, geniş bir yapıydı. Yumuşak, sarı bir ışık demir parmaklıklı pencerelerin beyhude koruyuculuğundan dışarı vurarak, o geceki işlerin yoğun olduğunu gösteriyordu. Keman, flüt, davul ve bir çeşit gaydanın sesleri arasında avluyu kat ettim. Bu, Vistani müziğiydi. Belki de haberci müzik grubun bir üyesiydi. Kapıyı açtım.

İçerideki insanlar hiç kuşku yok ki genç adamın tanıdık yüzünü görmeyi bekliyorlardı, uzun, ürkütücü bir yabancının siyah pelerine bürünmüş suretini değil. Müzik kesildi, kapıya en yakın olanlardan odanın en uzak köşelerinde oturanlara doğru bilinç dalgaları yayılırken, konuşmaların uğultusu durdu. Pelerinimi açıp beni asilzadelerden biri olarak tanımlayan iyi kesimli, fakat sıradan kıyafetlerimin ortaya çıkmasına izin verdim. Anlaşılan girişimle birlikte bir müşteriyle olan konuşması bölünen, kısa ve şişman bir adam olan hancı, aklındakileri ta-

mamen unuttu ve kızarmış yüzünde kendinden emin olmayan bir ifadeyle yanıma geldi.

"Hoş geldiniz, lordum. Size nasıl hizmet edebilirim?"

Ortak odada bir masa isteyip görünürde müziği dinledim. Vistani müzisyenleri beni süzüyorlardı, içlerinden birini Tatyana'yla ilgili haberi ulaştırması için bana gönderdilerse, belli ki hanın diğer sakinlerinin aksine, neden burada olduğumu biliyorlardı. Hancı bana bir masa hazırlamak için acele etti ve en iyi şarabından bir bardak getirdi.

"Lord hazretleri yiyecek bir şey isterler mi?"

"Akşam yemeğimi önceden hallettim, teşekkürler."

Odada beni açık bir merak ve kuşkuyla izleyen iki düzine kadar insan vardı. Günbatımından sonra gelen herhangi bir yabancı, belli bir miktar korku ve dikkate tâbi olurdu, fakat sandalyeme oturmaktan daha sinsi bir şey yapmadığımı görünce az da olsa rahatladılar. Müzik tekrar neşeli bir ezgiye geçti, ancak konuşmak için masalarında birbirlerine sokulan müşterilerden pek azı müziğe dikkat ediyordu. İşitme duyum çeşitli konuşmalardan asıl konunun ben olduğumu anlatacak kadar fazlasını çekip aldı, bu bir sürpriz sayılmazdı. Sadece beni süzmelerinden bile bu kadarını anlayabilirdim.

Bakışlarımın odada gezmesine izin verdim. Oldukça karmaşık bir topluluktu, tüccarlarla aynı çatıyı paylaşan göçebe Vistaniler, kendilerini düşük rütbeli hazine memurlarım olarak gösteren rozetler taşıyan iki yolcu, bazı madenciler ve diğerlerinden ayrı oturan, kötü giyimli bir grup. Grup yorgun ve mağdur görünüyordu, fakat dilenci olacak kadar da paspal değildiler.

Vistani çalgıcıları daha yavaş tempolu bir ezgiye başladığında, hancıya bir kaşımla işaret ettim ve hemen yanıma geldi. "Hoessla'ya kısa süre önce gelen genç bir kadını arıyorum. Yanında çalıştığını duydum."

Sözlerim besbelli ki kafasını karıştırmıştı ve tereddüt etti. "Yanımda birkaç genç kadın çalışıyor."

"Buna şüphe yok. Bahsettiğim bakırımsı saçlarıyla oldukça çekici bir öksüz. Adının Nadia olduğunu sanıyorum. Niyetimin

onurlu olduğuna seni temin ederim," dedim, bakışlarımı üzerinde tutarak.

Gözlerini kırpıştırdı ve başı dönmüş gibi kafasını hafifçe salladı. Birden çok daha yardımsever olmuştu. "Doğru, burada öyle bir kız var, lord hazretleri. Tam da anlattığınız gibi."

"Onu görmek isterim. Kızı bana gönder. Hemen."

Başını salladı ve servis kapısına doğru aceleyle yürüdü. Dakikalar sonra peşinde genç bir kadınla geri döndü. Atan bir kalp taşıyor olsaydım onlar yaklaşırken kesinlikle çılgınca çarpardı. Ardından düş kırıklığının ezici hissi geldi. Kız çok hoştu; yüzü ve sureti benzerdi, ama Tatyana'm değildi.

Gözlerimi kapadım ve derin bir soluk aldım, sonra da nefesimi serbest bıraktım—benim için tabi ki bir gereklilik değildi bu, fakat eski alışkanlıklar zor kaybolur ve sevdiğimle birleşmenin umudu birkaç dakika için bile olsa beni gençlik günlerime geri döndürmüştü. Bu, başarısızlıkla sonuçlanan ilk tecrübe değildi, sonuncusu da olmayacaktı. Vistani'yi neden olduğu bu sahte umut yüzünden cezalandırmak anlamsız olacaktı ve böyle davranmak sadece diğerlerini gelecekte bilgi göndermekten caydırırdı. Araştırmam devam edecekti.

Kontrolümü geri kazandığımda ve tekrar gözlerimi açtığımda, hancı fazlasıyla tedirgin görünüyordu. Kız ise açıkça korkmuştu. Güven verici bir şekilde gülümsemeyi başardım, fakat bu onu daha da korkuttu ve efendisine doğru büzüldü.

İç geçirdim ve bir defetme işareti yaptım, "Teşekkürler, genç bayan, hepsi bu kadar."

Cesaret verici başka bir sözü beklemedi ve evin arkasında her nasıl bir sığınağı varsa ona geri dönerek hancıyı yalnız bıraktı. Adam, kızı takip etme dürtüsüne direnebildi. Odadaki tüm dikkatler üzerime çevrilmişti.

"Lord hazretlerini gücendirdik mi?" Adam resmen titriyordu.

"Başka biriyle karşılaşmayı ummuştum. Hoessla'da anlattığım özelliklere uyan başka öksüz kız yok mu? Belki de daha çocukken bir ailenin yanına alınan biri?"

"Böyle bir şey bil—"

"Emin misin?" Bu son soruya katı bir hipnotik dürtü verdim. "Hafızanı tara."

Suratı dondu, gözleri fal taşı gibi açıldı. Düşünmesi için ona uzun bir süre tanıdım, sonra geri çekildim. Konuşabildiğinde sadece önceki inkârını tekrarladı. "Belki lord hazretleri yeni gelenlerle konuşur. Uzun yoldan gelmiş gibi görünüyorlar ve yardımcı olabilirler. Fakat ne dedikleri oldukça zor anlaşılıyor. Nereden geldiklerini bilmiyorum, ama konuşmaları neredeyse anlaşılmaz." Masalarında oturan kötü giyimli grubu işaret etti. Odadaki diğerlerinin aksine bu ziyaretçiler beni sadece merak ediyorlar, diğerlerinin aksine korku duymuyorlardı. Bu tuhaftı.

İçgüdülerim parladı. Dışarıdan gelen başka bir grup daha mı? Belki de sezdiğim kapı çalma hissinin sebebiydiler. Alışıldık hırsızlar ve katiller gibi değildiler ve oldukça zararsız görünüyorlardı.

"Bir liderleri var mı? Öyleyse—"

Hancı isteğimin geri kalanını anladı ve adamlardan birine doğru telâşla yürüdü. Daha çok hancının benden tarafa doğru yaptığı tereddütlü el işaretlerine dayanan kısa bir konuşma geçti aralarında ve adamlardan bir tanesi şaşkın bir omuz silkmeyle ayağa kalkarak, bana doğru geldi. Barovia işçiliği olmayan bir kında kılıcını taşıyan iri, yapılı bir adamdı.

Dudaklarımı bükerek gülümsememi bastırdım ve karşımdaki sandalyeye oturmasını işaret ettim.

Konuştu ve söylediklerinden bazılarını anlayabilmeme biraz şaşırdım, kullandığı kelimelerin Barovia'ya yabancı olan müzikal bir tonlaması vardı. Bazı kelimeler tanıdık gelse de, gerisi gerçekten de anlaşılmazdı. Daha etkili iletişim kurmamızı sağlayacak uygun bir büyüyü yaparken dediklerini duymazdan geldim.

"Öncelikle kiminle birlikte oturduğumu bilmek isterim bayım, sizin için gereğinden fazla bir özgürlük sayılmayacaksa," diye tekrarladı, aksanı garip fakat kültürlüydü ve kesinlikle meydan okuyucu değildi. Beyefendi tavırları, gösterişsiz giysileri ve sert yüzüyle, bir gezginin görüntüsüyle tam bir tezat teşkil ediyor, daha çok soylularımdan birine benziyordu.

"Ben Kont Vasili Von Host'um," derken göstereceği tepkiyi bekledim. Barovia'daki birçok insan Lord Vasili'yi, Strahd'ın hünerli ve biraz daha az korkutucu olan elçisini, en az Strahd kadar iyi tanırdı. Artık bu ziyaretçinin kendi dilinde konuşuyor olsam da yakındaki tüccarlardan bazıları Vasili ismini duymuşlardı ve birbirlerine gergin bakışlar yöneltiyorlardı.

Bu iri adam eğilerek, ağırbaşlılık dolu bir selâm verdi. Şaşırmışsa da bunun sebebi ismim değil onun lisanını konuşmamdı.

"Adım Auric, Courewsy'nin oğluyum. Lord hazretleriyle tanışmak bir şeref."

Ardından kıyafetlerini gölgede bırakan bir ağırbaşlılıkla karşımdaki sandalyeye oturdu. Ona hanın en iyi birasından bir maşrapa dolusu ısmarladım ve sonra da bilgi almaya başladım. Fazla uzun sürmedi. Hipnotik komutuma kendinden öncekilerden daha fazla karşı koyamadı. Adını hiç duymadığım bir soylunun evindeki bir uşağın oğlu olduğunu öğrenince, kibar tavırlarının sebebi açıklandı, bu da onun ve diğerlerinin farklı bir yerden geldiğini doğruluyordu. İçlerinden birinin Tatyana hakkında bilgi sahibi olması ihtimali çok düşüktü, yine de her ihtimale karşı sorguladım ve olumsuz bir cevap aldım. Bu hallolunca başka konulara geçtim.

"Hangi ülkeden geldin?" diye sordum.

"Forlorn."

"Bu oranın adı mı?"

"Öyle, lord hazretleri."

Bir yere verilebilecek bir isme benzemiyordu, ama bununla sonra ilgilenecektim. "Ne tür koşullar altında Sisler'den geçtiniz?"

"Sisler mi?" diyerek soruyla karşılık verirken, alnı kırıştı.

"Barovia'ya gelmek için kalın bir sisin içinden geçtiniz."

"Sis falan yoktu." Baskım altındaki ifadesiz yüzü, zihninin bana karşı açık olduğunun belirtisiydi.

"Ne demek istiyorsun?"

"Hava güzel ve bulutsuzdu," dedi Courewsy oğlu Auric, bir koyun kadar uysal bir şekilde.

"Fakat seni—" Hızlı düşünerek kendi sözümü kestim. Doğruyu söylüyordu. Buraya dışarıdan gelmişlerdi ancak onları getiren şey Sisler değildi. "Sizi Barovia'ya ne getirdi?"

"Yürüdük."

Aptalca soru sormak bu olsa gerek.

"Barovia'ya neden geldiniz?" diye devam ettim.

"Sadece Forlorn'dan kaçmak istedik. Artık ormanlarında korkunç şeyler var. Dağları gördüğümüzde sığınacak bir yer aradık."

"Ne tür korkunç şeyler?"

"Bilmiyorum, fakat birkaç hafta önce arkadaşlarımdan birinin cesedini buldum, daha doğrusu ondan arta kalanları. Paramparça edilmişti. Ormanda yaşayan başkalarıyla konuşmaya gittim ve onlar da aynı şeyden bahsettiler. İnsanlar ortadan kayboluyordu. Bazen bir ceset veya cesetten arta kalanları buluyorduk. Bir araya geldik ve elimizde hâlâ fırsat varken oradan ayrıldık."

"İnsanların kimler?"

"Adımız yok. Birbirimizden ayrı şekilde ormanda yaşardık."

O zaman bunlar hermitlerdi[1], bu tür eksantrik kimseleri duymuştum. Barovia'da pek tercih edilen bir yaşam biçimi değildi. Acımasız, kurtlarla dolu dağlarda, yalnızlık tehlikeli bir uygulamaydı. Hem sonra başka, daha egzotik tehlikeler de vardı—mesela ben.

"Bir araya gelmeniz yalnızlığınızı bozmuyor mu?"

"Sonuçta güvenlik için toplandık ve başka sorun çıkmazsa yakında tekrar ayrılacağız. Bu ülke daha barışçıl görünüyor."

"O zaman henüz öğrenecek çok şeyin var."

Diğerlerinin gözetimi altında Auric'i dikkatle ve uzun uzadıya sorguladım. Vistaniler çalmadığında bile duyulamayacak kadar alçak sesle konuşuyorduk, o nedenle aramızda geçenler

[1] Hermit: 1.(özl. eskiden). itikâfçı; dünya işlerinden vazgeçip yalnız başına yaşayan, vaktini ibadetle geçiren kimse. 2. münzevi; insanlardan kaçıp yalnız başına kalmayı seven kimse. (çn)

gizli kaldı. Bu iyiydi, çünkü öğrendiklerim o kadar etkileyiciydi ki gökyüzünde ikinci bir ayın ortaya çıkması bile bana daha fazla endişe veremezdi.

Auric ve arkadaşlarını Forlorn'dan Barovia'ya Sisler getirmemişti; herhangi bir engelle karşılaşmamışlar, öylece yürümüşlerdi. Hikâyesi doğruysa Forlorn Barovia'ya fiziksel olarak *bağlanmıştı*. Kelimenin tam anlamıyla sersemlemiştim—çok, pek çok yıldır olmayan bir şey.

Çünkü bu, Barovia'nın ilk baştaki ortaya çıkışından beri olan en büyük değişim anlamına geliyordu. Neredeyse inanılmazdı. Bunun hakkındaki her şeyi bilmeliydim.

Fakat hermitler büyük bir değişiklik fark etmemişlerdi ve Forlorn ormanlarının arkasında yükselen yeni bir dağ sırasını gördüklerinde, sadece kafaları karışmıştı. Endişesiz tepkilerini toprağın bilinçsiz zihinlerini değiştirmesine ve anılarını doğrudan etkilemesine bağladım. Yine de, sadece birkaç hafta önce, yani insanlarının kaybolmaya başladığı yaz gündönümünden kısa süre sonra, bir şeyler olduğundan emindiler.

Azalin'in başarısızlıkla sonuçlanan en son deneyinin bununla ilgisi olup olmadığını merak ettim. Bizi Oerth'e götürmek yerine Oerth'in bir parçasını bize getirmiş olabilir miydi? Pek muhtemel gözükmüyordu, fakat belki Forlorn'un varlığından benim gibi onun da gerçekten haberi yoktu. Toprağa olan bağım beni değişimlere kesinlikle çok daha hassas kılıyordu ve gördüğüm rüyadan önce bu konuda en ufak bir ipucuna bile sahip değildim. Diğer yandan deneyin bununla hiçbir alâkası olmayabilirdi ve belki de sadece bir tesadüftü ve aynı zamana denk gelmişti. Fakat tesadüflere çoğunlukla inanmazdım.

Daha fazla bilgi gerekiyordu ve Auric'in de benimle gelmesini istiyordum. Zihnini serbest bırakarak, beni Forlorn'a götürmesini adil bir biçimde teklif ettim, o da bunu kabul etti. Ona hemen ayrılmamız gerektiğini söyledim. Buna hiç karşı çıkmaması, Barovia'ya tamamen yabancı olduğunu bir kez daha gösteriyordu.

Hancı ayrılışımız karşısında gergin bir uyarı sunmaya yetecek kadar vicdan sahibiydi. "Karanlıktan sonra dışarıda bu-

lunmak çok tehlikelidir," dedi, kapıyı açmak için makul bir isteksizlik göstererek.

"Nasıl tehlikeler?" diye sordum, oyun oynayacak kadar iyi bir havamdaydım.

"Kurtlar. Çok, pek çok kurt var. Hep vadideki sürülerin peşindedirler, fakat insanlara da saldırdılar."

"Kurtlar beni hiç rahatsız etmedi," dedim dürüstçe.

"Fakat—"

"Sağlığım için bu kadar endişeleniyorsan muhafızım olarak bana eşlik etmeye ne dersin?"

"Uhhh—ah—ee—"

"O zaman gidip müşterilerinle ilgilenmeni öneririm."

Sunulan kaçış fırsatını değerlendirdi ve kaçtı, neredeyse arkadaşlarına hoşça kal diyen Auric'e bindiriyordu. Arkadaşları da Auric'in güvenliği için endişe ediyorlardı, ancak bu endişenin nedeni, günbatımından sonra dışarıda bulunacak oluşu değildi. Her şeyden çok Forlorn'a döneceği için endişeliydiler.

"Orası iyi bir yer değil, Lord Vasili," dedi Auric oradan ayrılırken. Hancı kapıyı arkamızdan kapattı ve kilitledi.

"Korunmasız olmayacağız," diyerek onu temin ettim. "Ve sen de iyi silahlanmışsın."

"Ölen adamlar da iyi silahlıydılar ve içlerinden ikisi çok iyi dövüşçüler olarak biliniyordu. Yine de öldüler."

Kapıya yaklaştık ve Auric geçmem için sürgüyü kaldırdı. Sürgüyü arkamızdan kapatacak kimse yoktu, bu yüzden dışarıya çıktığımızda bir sözcük ve işaretle bu sorunu hallettim. Kalın meşe odunundan kalas tam yerine oturmuştu. Auric bunu ilgiyle izledi.

"Büyüye karşı bir yeteneğiniz mi var, Lord Vasili?"

Tepkisini görmek için böyle davranmıştım. Hiç korkmamıştı. Ne kadar da rahatlatıcı. "Birkaç sene Sanat çalıştım," diye, gerçekleri çarpıtarak cevap verdim.

"Bunu duyduğuma sevindim. Ormanı neyin kirlettiğini bilmiyorum, ama içimden bir ses sizden ve güçlerinizden kılıcımdan çok daha fazla korkacağını söylüyor."

"Çoğu şey benden korkar."

Kılavuz rolünü üstlenerek yarım adım kadar önden gitti, açık araziye çıkmadan önce kasabanın sınırına kadar terk edilmiş sokaklarda korkusuzca ilerledi. Peşinden rahat rahat yürüdüm.

İleride, Sisler'den bir duvarın olması gereken yerde sığ bir vadi uzanıyor, sanki hep oradaymış gibi arazinin biçimine uygun gidiyordu. Geçen gece hanı şafaktan önce bulmaya o kadar yoğunlaşmıştım ki bakışlarımı o yöne çevirmeye tenezzül etmemiştim, bunun için herhangi bir neden yoktu. Görüntü neredeyse iki asırdır aynı biçimsiz duvardı.

"Forlorn büyük müdür?" diye sordum, engebeli arazide yürürken. Uçmak veya bir kurt olarak koşturmak ne kadar da kolay olurdu.

"Genişliği sekiz milden ve uzunluğu da on sekiz milden daha fazla değil. Büyük kısmı ormanlarla ve kalbindeki çift doruklu dağla kaplıdır."

"Orada mı doğdun?"

"Başka bir ülkeden geldim."

"Adı neydi?"

Bana tanımadığım bir ülkenin ismini ve kısa bir tarihçesini sundu. Belki de Oerth'in bir parçasıydı, bilemiyordum. Saygı duyulan bir uşak ailesinden geliyordu ve Auric bir savaşta lordunun evi için çarpışmış, fakat savaştan usanmış ve hizmeti sona erdiğinde kendi başına yollara düşmüştü.

"Forlorn bir süre için bana yetti," dedi, biraz hüzünle. "Fakat zamanla her şey değişmeye başladı. Gökyüzü daha grileşti, geceleri daha karardı ve daha sessizleşti. Hatta ağaçlar bile ışığı kesip her şeyi daha da soğuttular."

"Forlorn'un bir hükümdarı var mı?"

Omuz silkti. "Batıya doğru bir kale var, fakat harabeye dönmüş; kimse oraya gitmez. Ben hiç yaklaşmadım, çünkü üzerinde bir kötülük hissi var."

"Adı var mı?"

"Bir keresinde duymuştum; fakat unuttum."

Onu dikkatle süzdüm. Auric'in aklı Barovia'ya uyum sağlamaya çalışırken Forlorn'daki hayatının anıları siliniyor olma-

lıydı. Sınırı geçtiğimizde hafızası tazelenecek miydi, merak ediyordum.

Ay batmaya başladıkça Testeredişi Dağı'nın kalın gövdesi üzerimize çullandı. Sığ vadinin zemini düzgündü, ancak bazı yerlerde toprağa açılan yarıklar, madencilerin vadinin kuzey yüzüne yatay kazılar yapmalarını sağlamıştı. Terk edilmiş bir maden girişinde durduk. Dört ayaklı çocuklarımdan oluşan oldukça büyük bir sürü oraya yerleşmişti ve şimdi de beni karşılamak için dışarı çıkıyorlardı. Hepsi de oyuncu hırıltılar, iniltiler ve kendilerine ilgi gösterilmesi için umutlu sızlanma sesleri çıkarıyordu.

Onların biçimini alma isteğime direndim; Auric oldukça telâşlanmıştı. Kurtlar ortaya çıktığı anda kılıcını çekmeye yeltendi, fakat ben elimi sakinleşmesi için koluna koydum ve rahat olmasını söyledim. Dışarı sarkmış dilleriyle ve efendilerine hürmetlerini sunarlarken bacakları arasına kıstırdıkları kuyruklarıyla bana sürtündüklerini görünce Auric'in gözleri yerinden fırlayacakmış gibi oldu. Hatta yeni doğmuş yavrular bile güvenli inlerinden ayrılarak karşılama törenine katılmaya gelmişlerdi. Auric'in de çevresini sardılar, fakat merakla koklamak haricinde bir şey yapmadılar. Kurtlara onu rahat bırakmalarını çoktan emretmiştim. Auric kıpırdamadan durdu ve korkusunu göstermemeye çalıştı, hatta kaygılı birkaç dakikanın ardında biraz rahatladı, yine de kaşları artık kalıcı olarak saç çizgisiyle birleşmiş gibi görünüyordu.

"Lord hazretleri büyük güçlere sahip bir büyücü," diye fısıldadı, en sonunda.

"Bu sadece doğru arkadaşlar edinme sanatı," dedim fazla düşünmeksizin. Çekinmeden sundukları bağlılıklarıyla kurtlarım, moralimi her zaman düzeltirlerdi. "Devam edelim mi?"

Sadece birkaç metre ötedeki belirsiz engeli işaret ettim. Forlorn'un ormanının kara kuşağı çeyrek milden daha yakındı, tek dağının batı zirvesine doğru giderek yukarı meyilleniyordu. Şakacı refakatçilerimiz olan kurtlarla birlikte ilerledik—ya da en azından Auric ilerledi. Forlorn ve Barovia'nın kusursuzca birleştiği noktaya ulaştım ve donup kaldım.

Auric, çevresinde dolanan kurtlarla birlikte durdu. "Lord Vasili?"

Göremediğim fakat rahatlıkla hissettiğim bir duvarı sertçe ittirdim. Biraz rahatsız olarak geri çekildim ve tekrar denedim ancak aynı sonuçla karşılaştım. Elimi uzattım ve görünmeyen güç duvarını birkaç metre boyunca uzanabileceğim yükseklikte takip ettim, ta ki duvarın sürüp gittiğinden emin olana kadar. Bana uzun süre önce bir manastıra girmeye çalışırken karşılaştığım dış basıncı hatırlattı, fakat bu çok daha güçlüydü. O zaman geçmemi sağlayan bir korunma büyüsü çağırabilmiştim; fakat şimdi içimde bu engeli aşmak için çok daha etkili bir şeye ihtiyaç duyacağımı söyleyen bir his vardı.

Auric'e maden girişine geri gelmesini ve bazı büyüler deneyeceğimi söyledim. Soru sormadan dediğimi yaptı ve duvarı geçerken rüya sırasında duyduğum his garip bir biçimde tekrarlandı. Hareketinin iki seviyesini kavramıştım. Evet, orada durmuştum ve onu gerçekten izliyordum, ayrıca bilincinin sürtünüşünü de hissetmiş, düşünen başka bir varlığın gelişi tarafından bir anlığına dürtülmüştüm. O geçtikten hemen sonra bu his yok oldu ve ülkeme giren birisi olduğunu kavramamı sağladı. Gündüz vakti beni rahatsız eden de buydu. O ve arkadaşları Forlorn'dan ayrılıp Barovia'ya geldiklerinde bunun farkına varmıştım. Ne kadar da etkileyici.

Auric'in iki kere daha girip çıkmasını sağladım, bu onu şaşırtsa da her seferinde aynı etkiyi hissettim. Bu yeteneğe her zaman sahip olacak mıyım diye merak ediyordum. Oldukça işe yarayabilirdi. Yabancıları saptamak için Vistaniler'e bu kadar ihtiyacım kalmazdı. Peki diğerleri Sisler'den geldiğinde neden aynı şey olmamıştı? Buna verecek bir cevabım yoktu, ancak bu farklılığın Forlorn'la olan bu yeni bağlantının, Sisler'den daha kalıcı gibi görünmesiyle ilgili olabileceğini tahmin ettim. Bu ülkeyi bizzat araştırabilmek için öte tarafa geçmeliydim.

Auric madenin önünde bağdaş kurup oturdu ve büyü kullanmamı izledi. Kendini o kadar kaptırmıştı ki yanında duran kurtları okşuyordu.

Bir saatlik çabanın sonunda vazgeçmem gerekmişti, gere-

ken konsantrasyondan başım zonklamaktaydı ve büyülerim tükenmek üzereydi. Yaptıklarım hiç de kentrip büyüleri[1] sayılmazdı; engeli aşmaya çalışırken büyülerimde tüm enerjimi ve irademi kullanmıştım. Sonuncusu en güçlü giriş büyümdü. Bu büyüyle, bir keresinde üç ayak kalınlığındaki taş duvarda bir delik açmıştım. Oysa şimdi, yeşil ve mor bir kıvılcım yağmuru oluşturarak sınıra etkisizce çarpmış ve yok olmadan önce çarpışma noktasından ince yıldırımlar yayılmıştı. Başımı yenilgiyle eğdim. Hay lânet.

Sisler kalkmıştı, fakat hâlâ bir mahkumdum.

"Hayır!" diye yüksek sesle kendi kendime tısladım. Kurtlar inkârıma katılırmış gibi homurdandılar.

Esaretim, *asla* kabul etmemeye yemin ettiğim bir şeydi. Kaçışın bir yolu olmalıydı; sadece şu ana dek onu bulamamıştım. Silkelenip bu son başarısızlığı fiziksel olarak üzerimden attım ve Auric'e döndüm. Kendisi için aklımda bir şey olduğunu anladı ve ayağa kalktı, ani endişeyle yüzü buruşmuştu.

"Senden istediğim küçük bir iyilik var," diye başladım. Ona doğru hızla yürürken, her adımda taze güç topluyordum.

Auric daha o veya bu şekilde cevap veremeden bir sözcük ve sert bir bakışla onu olduğu yerde dondurdum. Esrarengiz bir şeylerin döndüğünü sezen kurtlar inildeyerek, kafaları karışık bir halde çevrede dolandılar. Cebimden küçük bir kolye çıkardım ve Auric'in başından geçirdim. Bu büyülü nesneyi, güvende olup olmadığını anlamak için Tatyana'yı uzaktan izlemek için tasarlamıştım, bu durumda da işime bayağı yarayacaktı. Tüm gücümü öne sürerek Auric'in zayıf insan aklının, dolayısıyla da bedeninin denetimini ele geçirip, onu bir kuklacı gibi yönettim. İradesi o an için bana direnmiyordu, yine de sonradan mücadele etmeyi deneyebilirdi. Bu olasılığa karşı yoğunlaşabilmek için belli bir miktar korunmaya ve mahremiyete ihtiyacım olacaktı. Maden her iki ihtiyaca da yanıt verdi.

---

[1] Kentrip büyüsü, bütün büyücülerin çıraklık dönemlerinde ilk öğrendikleri, en basit büyüdür. Kentrip, çırakların büyü enerjisine hükmetmeyi öğrendiği ilk büyüdür. Yapıldığına, büyücüye büyünün süresi boyunca basit büyülü etkiler yaratma imkanı tanır. Son derece sınırlı etkileri vardır. *İng.* cantrip. (çn)

Auric'i en azından yararlı olacak kadar hayatta tutmak için biraz büyüyle donatmak akıllıca gözüküyordu. O an için bir miktar büyülü nesneye sahiptim, ama bu nesneler sadece kullanıcıları büyü konusunda becerikliyse işe yararlardı. Buna rağmen tek bir kelimenin sarf edilmesi, içinde depolanmış güçlerin serbest kalmasına yeten, küçük, bakır bir asam vardı. Bu, ihtiyaç duyacak olursa Auric'in işine fazlasıyla yarardı. Ceplerinden birine tıktım.

Hareketsiz Auric'i dışarıda bırakarak iki büklüm bir vaziyette madene girdim, gözlerim içerideki zifiri karanlığa çabucak alıştı. Dikkatle ilerlerken, önümdeki yol bir anda doğal bir mağaraya açıldı ve zemin aşağı doğru meyil aldı. Tepede yarasaların tanıdık cıyaklamalarını ve hışırtılarını duydum. Yerdeki dışkıların miktarına bakarak büyük kısmının avlanmak için dışarıda oldukları ve geri döndüklerinde bu yeri doldurmaya yetecek kadar kalabalık olacakları sonucunu çıkardım. Bunu aklımda tutarak, ateş hattının dışında, müsait bir oyuk buldum ve pelerinim vücudumu sarmış vaziyette serin, taş zemine dümdüz yatarak, kendimi o yere düzgünce tıktım.

Ardından göğsümde, ellerimin arasında duran kristal kürenin de yardımıyla konsantrasyonumu ikiye katladım. Kürenin derinliklerine yakından bakarken, tam yanında duruyormuşum gibi olana kadar aklım Auric'in bir görüntüsüyle doldu. Bu tamamlanınca kolyeye odaklandım.

Birkaç dakika daha geçti ve artık sanki onun kehribar rengi derinliklerinin *içindeydim*. . . ve dışarıya bakıyordum. Aynı anda bedensel olarak kendimde ve zihinsel olarak başka yerde bulunmak kafa karıştırıcıydı, ama bunun haricinde benim için zararsızdı.

Kolye aslında Tatyana'nın takması içindi ve bu bağ sayesinde ona yaklaşabilecek bir tehlikenin farkına vararak ya bizzat yardıma gitmemi, ya da başka türlü bir koruma göndermemi amaçlıyordu. Böylece aramızdaki mesafe ne kadar fazla olursa olsun, onun yanında her zaman bir muhafız bulunacaktı.

Auric'in durumunda ise bir muhafızdan çok bir gözlemci sayılırdım. Kolye, üzerindeki etkimin şiddetini güçlendiriyor-

du, fakat ciddi biçimde karşı koymayı deneseydi kontrolümü sürdürmem zorlaşırdı.

Sınırlarımı deneme zamanı. Onu ilerleterek sınırdan hemen önce durdurdum ve elini uzattım. Eli önceden benim engellendiğim yeri rahatlıkla geçti. Yavaş bir adım atarak ve bir başkasıyla devam ederek beni geride tutan görünmez çizgiyi kolaylıkla aştı.

Kristalimdeki görüntü biraz bulanıklaştı ve aklı üzerindeki etkimin kaydığını hissettim. Gücüm sınırın ötesinde—ki gerçekten de bir sınırdı—kısıtlıydı. Yine de kolyenin büyüsü yerinde kaldı. Onun kristalden geçen güçlendirici etkisi olmasaydı, fazla bir şey görebileceğimden şüpheliydim.

Auric durarak başını salladı. Direncini sezdim ve onu sakinleştirmek için yatıştırıcı teskinler göndererek baskın gelmeye uğraştım. Auric'i içtiği içkiler yüzünden zararsız bir rüya gördüğüne inandırmak en iyi çözüm gibi görünüyordu. Yalanı memnuniyetle kabul etti ve bu sayede tekrar yürümesini sağlayabildim—Forlorn'un derinliklerine doğru.

Asırlardır ilk defa Barovia'nın dışındaydım, sadece vekâleten, ama yine de özgür sayılırdım. Bu, belki de daha kalıcı bir özgürlüğün ilk adımlarıydı.

Yanında koşuşturan kurt sürüsünün çoğuyla birlikte (yavrular, kendilerine ve bana muhafızlık görevi görecek düşük rütbeli yetişkinlerin bir bölümüyle birlikte geride kalmıştı) Auric ağaçların karanlığına ulaşmak için vadinin son kısmında hızla ilerledi. Kısıtlı insan duyularının farkında olarak, durmasını istedim ve öncü görevi görmeleri için bilinmeyen arazinin içlerine doğru çocuklarımı yolladım. Barovia günbatımından sonra acayip derecede tehlikeli bir yerdi; Forlorn neden farklı olsun? Eğer varsa, ne tür tehlikeler barındırabileceğini görmelerini istiyordum.

Kurtlar bir şey bulamadılar, böylece Auric batıya yönelerek ormanın sınırı boyunca çabuk adımlarla ilerledi. Solunda, ağaçların gölgesi altında, kurtlar daha rahat yürüyerek onu takip ediyorlardı. Şimdi daha gürültüsüzdüler, sanki sessizlik isteğimin farkındaydılar. Auric kısa bir dinlenme için durmadan ön-

ce, bu şekilde bir mile yakın yol kat etti.

O soluklanmak için oflayıp puflarken, kurtlardaki bir değişikliği fark ettim. Çevreyi kokluyorlardı ve bir şey onları heyecanlandırmışa benziyordu. Auric'in dikkatle dinlemesini sağladım, ama sessiz gece havasında hiçbir şey duyulmadı. Korkmaya başlıyordu; korkunun aklında toplanmaya başladığını hissettim ve bir rüya gördüğünü hatırlatarak korkularını tekrar yatıştırmam gerekti. Rüyayı sonuna kadar görmenin zararı dokunmazdı. Bundan daha ilginç olasılıklar tecrübelerinin oldukça ötesinde olduğu için aklı yalanı tekrar kabullendi.

Rüyanın yanılsamasını koruyarak kılıcını çektirdim ve hazırda tutmasını sağladım. Kılıcı sanki ben de hissedebiliyordum. Silahın elimdeki rahatlatıcı ağırlığı, eski savaşların anılarını canlandırmıştı. O zamanlar henüz bir insandım, ölüm ve yaralanmalarla askerlerim kadar karşı karşıyaydım. Baş döndürücü bir heyecan hissi, bir dakikalığına baskın geldi; her şeyi rastlantısal bir riske sokmanın, nihai yok oluşun sınırında yaşamanın nasıl bir şey olduğunu unutmuştum. Asıl tehlikede olan ben değilsem de buna asırlardır ilk defa bu kadar yaklaşmıştım. Oldukça keyif vericiydi.

Hislerimin bir kısmı Auric'e de geçmiş olmalıydı, zira ilerlemek için benden gelecek bir zorlamaya gerek duymadan, kıpır kıpır kurtlarımın yanına gelene dek ormanın kıyısına paralel yürüdü. İşimi gerçekten de oldukça kolaylaştırıyordu.

Ortalıkta neler olduğunu saptaması için onu son bir kez çevresine bakındırdım. Batıya doğru çok uzaklarda arazinin yayılışını takip eden şekilsiz, soluk bir duvarı seçebildim. Bu mesafeden görülebilmesi için devasa olması, göğe doğru gerçekten de iyice yükselmesi gerekirdi.

Sisler.

Hapishanem genişlemişti, ama hâlâ bir hapishaneydi.

Kahrolası şey şimdi de Forlorn'un sınırını belirliyor, yeni ülkeyi çevreliyor olmalıydı. Peki ne kadar uzağa yayılıyordu? Forlorn'a eklenen bir başka ülke daha var mıydı? Başka ülkeler de kendilerini bir anda Barovia'ya mı bağlamışlardı?

Sanırım bunu önceden tahmin etmeliydim, fakat umut yeni

bir durumun negatif yönlerini saklamaya eğilimlidir. Bir noktada kendimi pişman olunmayacak bir kötümserlikle eğitecektim, bu sayede yalnızca hoş sürprizlere katlanmam gerekecekti. Tiksintiyle homurdanarak tüm bu düşünceleri aklımdan uzaklaştırdım ve Auric'i, peşindeki kurtlarla birlikte ormana soktum.

Doğru yönde ilerleyen bir yol bulmakta kurtların çok yardımı dokunuyordu. Çocuklarım, onun kendi başına asla bulamayacağı ince bir patikayı, koklayarak ortaya çıkardılar. Yukarıdaki bitki örtüsü o kadar sıktı ki, en güçlü öğle güneşini bile kapatırdı. Bu nedenle yol ve tüm çevresi koyu bir karanlığa bürünmüştü. Auric kılıcını bir değnek gibi kullanarak, bir elini yol göstermesi için sürü liderinin omuzlarında tuttu.

Meşe ağaçları beklenmedik bir anda açıldı ve Auric yirmi adımdan daha geniş olmayan bir açıklığın dış kenarında durdu. Çimenlik zemin, sığ bir çanak gibi kavisliydi. Fazla mükemmel bir daire oluşturan meşeler asırlar önce dikilmişti ve onlarla özen göstererek ilgilenilmişti. Bu devlerin en gencinin çapı en azından dört ayaktı. Ökseotları, ağaçların dallarına dolanmıştı. Merkezde, bir masaya benzeyen ve kenarlarında birçok dikey ve yatay kesik bulunan düz, yuvarlak bir taş vardı. Kesikler belki de bir çeşit ründü?

Meşelerden oluşan, mükemmel bir daire. Ökseotu. Koruluğun merkezindeki mimber. Tüm bunlar hafızamı dürtüyordu. Barovia'ya gelmeden önceki hayatımda gördüğüm bir şey miydi? Yoksa okuduğum bir şey mi? Hayır. Ansızın Alek Gwilym'in bir görüntüsü aklıma geldi, savaş atlarımız meşe ağaçlarıyla dolu bir vadiye yukarıdan bakan, kayalık bir bayırın üzerinde durmuştu. Bu olalı uzun yıllar geçmişti, mukadder değişimimden önceydi. Karşı bayırdaki düşman askerlerinin yaklaşmalarını beklerken, aşağıdaki vadiye bakmıştık ve Alek büyükbabasından duyduğu, kuzeydeki anayurdunda bulunan ve meşeleri kutsal sayan bir rahipler tarikatından bahsetmişti. Derwydler? Hayır. Druidler.

Bir druidin kutsal korusu. Muhtemelen büyülü korumalarla çevrelenmişti, buna rağmen bu yerin kurtlarım üzerinde

bir etkisi olmamıştı. O zaman onları buraya başka bir şey çekmiş olmalıydı. Kan kokusu mu? Ormanda saklanan korkunç şeyler tarafından parçalanmış bir kurban daha mı? Druidler neredeydiler?

Bana yabancı gelen, farklı bir varlığı sezebiliyordum. Bana bir büyüyü veya büyü kalıntısını hatırlattı, bazen kendi varlığımı saklamak için kullandığım büyülerden çok da farklı değildi, ama bir şekilde değişikti. Druidler kendilerini saklamak için yabancı bir büyü mü kullanıyorlardı? Hayır. Sorun buysa bile, korumalarını aşabileceğimden emindim. Bu farklıydı. Benzer, fakat farklı.

Çimenler hiç bozulmamıştı; uzun süredir hiç kimse bu taraflara gelip üzerinde yürümemişti, fakat daire terkedilmiş gibi görünmüyordu. Herhalde druidler gecenin bu saatinde ormanın güvenli bir yerinde mışıl mışıl uyuyorlardı. Bu, hissetmekte olduğum varlığı açıklamıyordu, fakat halihazırda bir tehdit göremediğimden bu yeri hafızama işledim ve ayrılmaya hazırlandım. Aklımda, bu yere belki daha sonra kristal küremin yardımıyla dönüp, uzaktan izlemek vardı.

Sürü lideri ansızın hırlamaya başladı. Auric soluğunu tutup dinledi. Belki de druidler kendilerini bir yabancının varlığından haberdar edecek büyülü bir tuzak kurmuşlardı ve her şeye rağmen geliyorlardı. Böylesi muhtemel gözüküyordu, o nedenle kurtlara birkaç metre geride kalmalarını işaret ettirdim. Bir çeşit tehdit olarak gözükmektense, yalnız ve zararsız bir yolcu izlenimi vermek daha iyiydi.

Öbür taraftan Auric'in parçalanmış cesetler hakkındaki hikâyelerini de unutmamıştım. Kılıcını ve kulaklarını hazırda tutarak onu dairenin merkezine yürüttüm. Hiçbir büyü sezemiyordum, fakat bunun sebebi sezgilerimin Auric'ten körelerek gelmesi de olabilirdi.

Ormanda olağandışı bir sessizlik vardı. Ağaçların karanlığında bir şey hareket ediyor olsaydı, Auric'in körelmiş işitme duyusunun bile bazı hareketleri fark edebilmesi gerektiğini düşünüyordum. Dallardaki açıklıkların arasından sızan zayıf yıldız ışığı, her yöndeki bitki örtüsünde oluşan kıpırdanmaları

görmeme yardımcı oluyordu. Merkeze kadar gelmek pek de iyi bir fikir olmayabilirdi. Zararsız görünmek ayrı şey, tam anlamıyla öyle olmak ayrı şeydi.

Önce ağaç gövdelerinin arasından bakan kızıl gözlerinin parıltısını gördüm. Azalin'inkiler gibi parlak ışıkları içerideki bir ateşten geliyordu, herhangi bir yansımadan değil.

Auric'in zihnine bağlı olduğum için o ne hissediyorsa onu hissettim. Ensesindeki tüyler diken diken oldu; ilki ağaçların örtüsünden çıktığında nefesi kesildi. Ortaya çıkan şey, basık bir kafatasına ve iğne gibi dişlerle dolu ve bir kurbağanınkine benzeyen geniş bir ağza sahip olan, çarpık bir suretti. Auric o şeyden yayılan ölüm kokusunu alabiliyordu. Koku son yemeğinden geliyordu, bunun kanıtı, kalın postunun üzerindeki paçavra giysilerini ıslatan kandı. Kurtları çeken şey bu olmalıydı.

Çirkin mahlukatlardan biri daha ortaya çıktı, sonra biri daha, ta ki bir düzineden fazlası Auric'i çevresini sarana kadar. Bazıları kesici ve delici silahlar taşıyordu, fakat birçoğu devasa pençeli el ve ayaklarıyla yetinmekten hoşnuttu. Bir zamanlar insandılar, ama artık değil. Bir tür kara büyü veya lânet onları bu ölümcül, tamamıyla korkusuz yaratıklara çevirmişti. Böyle yaratıkları daha önce hiç görmememe rağmen, Vistaniler onlardan sıkça bahsederlerdi.

Goblinler.

sekiz

Auric şanslıydı çünkü olaylara el koymak için oradaydım. İlk tepkisi kaçmaktı, ki bu onun sonu olurdu. Bunun yerine pozisyonunu koruması için mücadele vererek, sabırlı bir şekilde onu sakinleştirdim.

Bu sadece bir rüya. Tüm kontrolünü bana verirsen, uyanacak kadar yaşarsın. Sersemlemiş zihnine işte böyle fısıldamıştım.

Yanıtı zayıf, fakat olumluydu. Belki de bir kâbusa dönüşen bu rüyadan kurtulabilmek için aklına gelen daha iyi bir fikir yoktu. Bu kadar işbirlikçi olması onun için iyiydi. Şu ana kadar isteklerime boyun eğdiği için ona garip bir şekilde alışmıştım. Tek bir bedeni paylaşan farklı varlıklar gibiydik ve şu ana kadar o bedeni tümüyle kullanmama müsaade etmişti.

Görünüşe bakılırsa bu yaratıklar kendileri kadar merhametsiz bir vahşilikle saldıran, eğitimli ve istekli bir savaşçıdan ziyade, korkudan felç geçiren, şaşkın bir düşmanla yüzleşmeye alışıktılar. Hırlamaları, gözlerini yuvarlamaları ve dişlerini göstermeleri herhangi bir kimseye karşı üstünlük sağlayabilirdi, ama bana karşı değil. Çok daha kötü şeyleri şatomun zindanlarında evcil hayvanlarım olarak barındırıyordum.

İlki bize doğru yavaş yavaş ilerledi, en azından ben bu şekilde algılamıştım. Savaşın kanlı hiddeti üzerimde olduğu za-

man, olaylara bakış açım değişirdi. Acil etkime yanıt veren Auric'in vücudu öne bir adım attı ve kılıcı en iyi tasarlanış amacında kullanarak, bir goblini belinden ikiye biçti. Bu sandığımdan daha büyük bir gayret gerektirdi, Auric benim kadar güçlü değildi. Buna rağmen durmadık ve kılıç geri dönüşünde aynı kanlı hizmeti, yaklaşma cüretini gösteren başka bir gobline sundu.

Geri kalanlar arkadaşlarının ölümüne fazla bir tepki göstermediler. Vistanilerin bana anlattıklarına göre goblinler özel olarak tasarlanmış yaratıklardı, kendilerine ait pek bir zekâları olmaksızın efendilerinin iradesine bağlıydılar. Bu hem bir zayıflık hem de bir üstünlüktü; akıllı değildiler, ancak bu da onları geri çekilemeyecek kadar ahmak kılıyordu. Onları durdurmanın tek yolu hepsini öldürmek veya efendilerinin saldırıyı durdurmasını sağlamaktı.

Biz iki tane daha öldürürken, tüm bunlar aklımdan geçti. Diğerleri çevremizdeki çemberi daraltmak için bize yaklaşırken, ancak bu kadarını düşünebiliyordum. Geri çekilerek taze cesetlerin üzerinden atladık, sırtımızı bir ağaca dayamak için açıklığın kenarına ulaştık, sonra da Auric'ten kurtları çağırmasını istedim.

Çocuklarım saklandıkları yerden neşeyle fırladılar, genizden gelen hırlamaları ortak düşmanımızın haykırışlarını bastırmak için fazlasıyla yeterliydi. Kurtlar dikkatlerini dağıtırken biz de katliama girişip bir goblini şişledik ve kısa kılıcını aldık. İkinci bir silah verimliliğimizi ikiye katladı, fakat goblinlerden biri bizi sopaladı ve bir diğerinin yan tarafımıza doğru savurduğu pençe hedefini buldu. Auric darbeleri hissetti, fakat ben duramayacak kadar hareketlerini kontrol etmekle meşguldüm.

Ne zaman biri düşse, bir diğeri onun yerini alıyordu. Ancak sayıları sınırlıydı ve hem Auric'le hem de kurtlarla uğraşmak zorundaydılar. İkincisi pek dikkatlerini çekmemiş gibi gözüküyordu. Üç kurt tarafından yere devrilen bir goblin parçalara ayrılırken bile hâlâ boş yere bize ulaşmaya çalışıyordu. İki tanesini daha keserek kendimize bir yol açtık, fakat Auric'in yavaşladığını hissettim. Vücudu fiziksel sınırına ulaşıyordu. Nefes

alıp verirken genzi yanıyor ve kas kontrolünü kaybediyordu. Sopası olan goblin, bir başka hamlede yaptı ve bu sefer silahı Auric'in sol koluna, sertçe indirdi. Auric o elindeki kılıcı düşürmüştü. Goblin tekrardan vurmayı denedi ve kurtlar o şeye tam zamanında atılmasalardı, o acı sona ulaşabilirdik.

Geriye beş ya da altı tane kaldı, fakat Auric neredeyse tükenmişti. Bu, ona ne yapacağını emretmeyi güçleştiriyordu. Hipnozum ve kolye aracılığıyla sağlanan aramızdaki bağ, kopmaya başlıyordu. Önce onu incinmiş kolunu kullanarak bakır asayı eline almaya zorladım, sonra da hissizleşmiş parmaklarının asayı gerçekten tutup tutmadıklarını görmek için eline bir göz attırdım. Nefesi neredeyse kesildiğinden, gereken çağırma sözcüklerini telaffuz etmesini sağlamak zordu. İşi yüzüne gözüne bulaştırdığını sandım, fakat asanın içine depolanmış enerjiler aniden, itaatkâr bir şekilde açığa çıktığında, bir ışık patlaması gördüm. Enerji dalgası hedefine fırlayarak, goblinleri adeta yuttu.

Çığlıklar. Kulak tırmalayıcı, çarpık, ıstırap dolu çığlıklar—geride yanmış etin kokusundan başka bir şey kalmamıştı.

Auric destek için ağaca yaslandı, sol elinde oluşan günışığı şiddetindeki parlaklığı görerek yoldan çekilecek kadar akıllıca davranmış kurtlarım gibi soluk soluğaydı. Mavi ve mor ateşler geri kalan goblinleri sarmalamak için alev aldığında, o bölgeden oldukça uzaklaşmışlardı. Birkaç saniye için saf, büyülü gücün uğursuz parlaması o lânet şeyleri kemiklerine kadar yerken, koru aydınlanmıştı. Alevler başladıkları kadar çabuk sönmüş, arkasında kömürleşmiş cesetler ve onlardan yayılan siyah renkli dumanlar bırakmıştı.

Ateş ikimizi de kısa bir süre için kör etti. Goblinlerin çırpınan suretlerinin görüntüleri kristalden silinmeye başlayana dek madenin içinde gözlerimi kırpıştırdım. Bu sırada, çevrede dolanan kurtlarımın şekillerini seçebiliyordum. Hiçbirinin ciddi biçimde yaralanmamış olması beni oldukça şaşırttı. Vistani söylentileri doğruysa, goblinler keskin pençeleriyle oldukça ölümcüldüler ve genelde kullandıkları saldırı şekli birini boynundan kavrayarak uzun dişleriyle suratını parçalamaktı. Söylendiğine

göre çiğ etle besleniyorlardı ve yamyamlığın ötesine geçmiş değildiler, fakat görünüşe bakılırsa hiçbir şeyin farkında olmayan hermitler bu topluluğun tercih ettiği beslenme şekli olmuştu.

Kendilerinin yakalanmasına fırsat verdilerse buna druidler de dahil olabilirdi. Bu koruya bakılacak olursa ormanda sadece Auric'in arkadaşları yaşamıyordu. Auric druidlerden hiç bahsetmemişti ve ona Forlorn'da başkalarının yaşayıp yaşamadığını açıkça sormuştum. Onların varlığından gerçekten de haberi yoktu. Bu pek şaşırtıcı değildi. Eğer druidler kendilerini dünyanın geri kalanından Gwilym'in öykülerinden hatırladığım kadar dışlamışlarsa, gölgeler gibi gizli kalabilirlerdi.

Diğer bir gizemse goblinlerin saldırılarında neden daha saldırgan olmadıklarıydı. Auric, benim kontrolümdeki hareketleri ve kurtların yardımıyla bile onlardan bir düzinesinin karşısında duramazdı. Gerçekten de öldürmek isteselerdi bunu yapabilmeleri gerekirdi. Sanırım efendileri, yarısı yenmiş bir ceset değil bir tutsak istemişti, ki bu da efendilerinin kim olduğu ve uşaklarını göndermesi gerektiğini nasıl bildiği sorularını ortaya çıkarıyordu.

İkincisinin halihazırda bir cevabı var gibi gözüküyordu: belki de bu küçük ülkenin lordu, aynı benim gibi, ülkesine giren istenmeyen ziyaretçilerin girişinden haberdar oluyordu. Acaba benim gibi miydi, yani gecenin bir çocuğu mu? Veya belki de Azalin gibi bir liçti? Ne kadar da hoş bir düşünce. Onun da kendi sınırları içine hapis kaldığını varsaymaya cüret etmeli miydim? Kesinlikle bunu *umabilirdim*, fakat her ihtimale karşın en kötüsü için hazırlanacaktım. Evet, bir kötümser olmanın açık avantajları vardı.

Auric'in bahsettiği kale araştırmaya başlamak için en uygun yer gibi görünüyordu, fakat nerede olduğundan emin değildim. Oh, ormanın gerçek bir görüntüsü için yarasa biçimine dönüşebilmek ne iyi olurdu, Auric'in aklında toplanan dikkat dağıtıcı düşünceleri geride bırakmaktan bahsetmiyorum bile. Belki de kırık bir kemik yüzünden kolu şiddetle zonkluyor ve aldığı pençe yarası ateş gibi yanıyordu. Üzerindeki etkimi ko-

rumak, onu bunun kötü bir rüya olduğuna ikna etmek giderek güçleşiyordu. Başını sallayıp duruyor, uyanmak ve gitmek istediğini söylüyordu.

İyi fikir. İğrenç yaratıklardan ikinci bir grup bu işe el koymak için tam şu anda oraya geliyor olabilirdi. Her geçen dakika Auric'in üzerindeki etkim zayıflıyordu, fakat ölü goblinleri geride bırakma düşüncesinden nefret ediyordum. Onlardan alınacak şeyler çeşitli büyüler için gerekli malzemeyi sağlayabilirdi. Belki sınırı geçmeleri ve bir ya da iki cesedi getirmeleri için birkaç adam tutabilirdim. Kurtlarım bazı goblinlerden daha şimdiden faydalanıyorlardı—sanırım düzenli aralıklarla avlanan koyunlar ve birkaç zavallı çobandan sonra, iyi bir değişiklik olmuştu bu.

Bu konu üzerinde düşündükçe, huzurum daha da kaçtı. Tüm dertlerin ardından bu yolculuk hakkında elle tutulur bir şey elde etsem iyi olurdu. Auric ne kadar yorgun olursa olsun küçük cesetlerden birini yanına alabilirdi.

Büyük bir ikna çabasından sonra ona sadece kalbinden yaralanmış bir cesedi seçtirdim ve kurtlara o cesedi korudan çıkarmaları için emir verdirdim. Bunu yapmamın sebebi orada asılı olabilecek herhangi bir koruyucu büyünün benim yapacağımla çakışmasını önlemekti. Auric'e asayı tam kafasının üzerine kaldırmasını söyledim ve içine depolanmış, yükünü kendisiyle birlikte madene getirecek efsunu harekete geçirecek sözcüğü verdim.

Auric ölü goblinle birlikte maden girişinin hemen dışında belirerek oradaki kurtları oldukça şaşırttı. Forlorn'daki kurtlar için endişelenmiyordum; eve dönüş yolunu kolaylıkla bulabilirlerdi. Auric'i hoş karşılayan kurtlar, şimdi de goblini büyük bir merakla kokluyorlardı, fakat onlar cesedi yemek olarak kullanmaya karar vermeden önce Auric vasıtasıyla geri çekilmelerini emrettim. Auric üzerindeki tam kontrolümü aniden geri kazanmıştım, çünkü tekrar Barovia'daydı. Ama zaten ona ihtiyacım yoktu artık.

Bir yorgunluk dalgası üzerini kapladı. Güçsüz insan bedenine lânet olsun. Zihnindeki tutuşumu bıraktım. Kolyeden gör-

düğüm son şey, yere düştüğü sırada onu karşılamak için yükselen zemindi.

Bir kere daha Strahd'dım ve yine kendi gözlerimden bakıyordum. Ve bu sıkışık oyukta açıkça rahatsızdım. Bir şey, hayır, çok sayıda şey, üzerime baskı yapıyordu. Hafifçe kayıp onları kıpırdattım, onlar da rahatsız olup yeni tüneklerine tutunmaya çalışarak heyecanla cıyakladılar ve bağrıştılar. Kısa bir süre için aklım karıştı, sonra yüzlerce yarasanın canlı bir battaniye gibi beni tepeden tırnağa kapladığını anladım. Bu beni neredeyse güldürdü. Beni sıcak tutmaya çalışarak bağlılıklarını ne de güzel gösteriyorlardı.

Basitçe ayağa kalkmak içlerinden bazılarını ezebilirdi, bu yüzden sis biçiminde dağılarak sorunu çözdüm. Yatakları aniden kaybolunca başlayan şaşkın itirazlarına bakılırsa yine de bundan rahatsız olmuşlardı. Ben girişe doğru sürüklenirken arkamda kaçıştıklarını ve tavana geri dönmek için mağarada kanat çırptıklarını duydum.

Dışarıdaki havanın baskısını hissedene kadar ilerlemeye devam ettim ve madenin girişinde insan biçimine geri döndüm. Bir kez daha kendi güçlü bedenimi kontrol etmekten memnundum, Auric'in yavaş reflekslerinden ve faniliğin diğer zayıflıklarından kurtulmuştum. Kurtlar Auric'in vücudunu kokluyorlardı, bunun haricinde onu rahat bıraktılar. Anlaşılan Strahd'ın bir dostu onların da dostuydu. Yavrular üzerinde oyun oynuyorlar, gülerek dillerini birbirine sürtüyorlardı.

Auric ne onlar böyle hareketler yaparken, ne de ben bakır asayı ve kolyeyi alırken bir kez bile kıpırdamadı. Bu kolyenin yerine bir yenisini yapmam gerekiyordu. Auric'in fazla canlı rüyasını ve gizemli yaralarını nasıl karşılayacağına gelince, bu onun problemiydi. Lord Vasili sunulan hizmetler karşılığında iyi bir ödeme yapmıştı; sorularına cevap vermek için burada kalmak zorunda değildi.

Bu keşif gezisi çok kısa ve zararlı olmuştu—en azından Auric için—fakat eğiticiydi de. Hermitleri neyin öldürdüğünü biliyordum ve goblinleri kimin kontrol ettiğini bulmak için sadece kristalimi Forlorn yönüne çevirmeliydim. O şeylerin gele-

cekte sınırı geçip geçmeyeceklerini bilmem ve buna hazırlıklı olmam gerekiyordu. Lânet olası yaratıklar Barovia'ya bir kez girecek olurlarsa, dağları kilerdeki fareler gibi işgal ederlerdi ve dertlerin sonu gelmezdi—onları kontrol edecek bir yol bulamadığım sürece. Fakat böyle bir şey Azalin'le olan çalışmama harcamam gereken zaman ve emeği çalacağı için böyle olmamasını yeğlerdim.

Daha fazla şey öğrenene kadar vergi toplayıcılarını bu olası tehlikeden haberdar edecektim. Köylüler geceleyin kendilerini hapsetmek konusunda oldukça başarılıydılar, fakat en sağlam kapı ve kilit bile kararlı bir goblin sürüsünün karşısında duramazdı. Sınır kontrol noktaları belirlenecek ve buralara adamlar yerleştirilecekti. Bu, vergi toplayıcılarına boş zamanlarını yapıcı bir şekilde değerlendirmeleri için bir fırsat verirdi.

Eve dönmek için bir başka yolculuk büyüsü kullanacaktım. Bedenim yorulmamış olsa da son birkaç saat zihinsel açıdan yeterince bitkin düşürücü bir şekilde geççimişti. Asanın enerjisi bitmişti, bu yüzden büyüyü benim çağırmam gerekiyordu. Bu beni daha da yoracaktı, ancak yine de, bu kahrolasıca goblinin vücudunu Barovia'nın yarısı boyunca taşımaktan daha yorucu sayılmazdı. İç geçirip kurtlara yoldan çekilmelerini emrettim ve büyüyü yapmaya başladım.

* * * * *

Harcadığım çaba buna değdi; çalışma odamda belirip—Azalin orada kendini kitaplarımı okumaya kaptırmıştı—goblini soğuk taşlara bırakarak oldukça etkileyici bir giriş yaptım.

Ziyaretçim, hayali yüzünde boş bir ifadeyi dikkatle korudu, fakat şaşkına döndüğü açıktı. Normalde hiçbir şey çalışmasını bölemezdi, fakat ne olduğuna bir bakmak için gelirken diğer her şeyi bırakmıştı.

"Alışıldık diyetinde bir değişiklik mi yapıyorsun?" diye sordu,bir yandan çizmeli ayağıyla yaratığın kolunu dürterek.

"Pek sayılmaz, fakat Barovia'da büyük bir değişiklik oldu."

Bu bilgiyi kendime saklamak aklımdan hiç geçmemişti; or-

tak hedefimiz için fazla önemliydi. Azalin ilk başta Forlorn'un var olduğu gerçeğini kabullenmekte isteksizdi, fakat goblin cesedinin tartışmasız varlığını kanıt olarak göz önünde bulundurmak zorundaydı. Barovia'da bu tür pisliklere tahammül etmediğimi biliyordu; beslenme alışkanlıkları benimkiyle çakışmayan çok daha üstün hizmetkârlarım vardı. Azalin inanmazlık engelini aştıktan sonra bu durumun tam bir analizini çıkarmaya girişti.

Gecenin geri kalanını Forlorn ve bu olayın yaptığımız işe etkisi üzerinde kuramlar yürütüp, konuşarak geçirdik. Ancak aradığımız sonuçlara ulaşabilmek için gerekli bilgilere sahip değildik. Azalin aklımızı kurcalayan tüm sorulara cevap bulmak amacıyla şafakta yeni sınıra doğru yola çıkmayı ve onu şahsen incelemeyi plânladı.

Bir sonraki gece kalkar kalkmaz kristal küremi çıkardım ve Azalin'in ilerleyişini kontrol ettim—her zaman olduğu gibi fazla yaklaşmamaya özen göstererek. Henüz yolun yarısındaydı ve uzun bir yolculuk için gereken yük atlarını, donanımları ve malzemeleri almak amacıyla köşk evine uğramış olmalıydı. Bunun ardından, bir ipucu bulma niyetiyle sınıra odaklanıp, bir ucundan diğerine kadar, yerin oldukça yukarısından taradım. Dikkatimi çeken tek şey, varoluşumun Sisli sınırının hâlâ yerinde olduğu, fakat artık Forlorn'u da çevrelediğiydi.

Sonra oraya geri gitmek için hafızamı tarayarak korunun görüntüsünü aklıma getirmeye çalıştım. Bu oldukça zor oldu, isteksiz bir atı yüksek bir engelin üzerinden atlatmaya benziyordu. Israr ettikçe daha büyük bir zorlukla karşılaştım. Görüş'ümün de bedenim gibi Barovia'nın sınırlarını aşamayacağından korkmaya başlamıştım.

Harcadığım çabadan gözlerim kararana ve başım dönene kadar uğraşmaya devam ettim. Tam denemeyi bırakacakken geçiş gerçekleşti. Kristalde parlak bir ışık yanıp söndü ve derinliklerinde koruyu görebildim, ama sanki bir akarsuyun içindeymiş gibi dalgalanıyordu. Yavaş yavaş duruldu ve netleşti, ben de gözlerimi kapayıp iç bakışımın beni oraya götürmesine izin verdim. Ufak bir resmi görmekten ziyade, sanki korunun

ortasında duruyordum ve çevreme bakınabiliyordum. Ancak bizzat oraya gidemeyeceğimi düşününce, bunun da oldukça tatminkar olduğuna karar verdim.

Geçen geceden bu yana fazla bir şey değişmemişti. Alevlerin dokunmadığı birkaç goblin cesedi hâlâ aynı yerde duruyordu, yine de çoğu, karınlarını doyuran kurtlarım ve diğer leş yiyiciler tarafından yağmalanmıştı. Merakım yatışınca, sinek bulutunun arasından ağaçların tepesine ulaşana dek yükseldim ve Auric'in bahsettiği kaleyi gördüm. Birkaç kilometre batıdaki küçük bir gölün yanındaydı ve kötü bir yer olduğu kanısı yerinde gözüküyordu. Kesinlikle benim kalem kadar görkemli değildi, ama küçük boyutunu maskeleyen kasvetli bir görünüme sahipti.

Tasarımı bana oldukça yabancıydı. Kuleleri ve duvarları seçebilmeme rağmen, bu yapılar arasında savunma açısından ne gibi bir ilişki olduğunu anlayamamıştım. Yanlış noktalara yerleştirilen okçu pencerelerinin hiçbir işlevi yoktu ve görünüşe bakılırsa surlar sadece dekoratif amaçlara hizmet ediyordu. Dış duvarları yeterince güçlü görünüyordu, fakat kararlı bir kuşatma karşısında bir hafta bile dayanmazdı. Bu kadar dikkatsizce yerleştirilmiş bir taş yığınını nasıl bir lord yönetiyordu?

Akıl gözümle kullanışsız duvarın üzerinden avluya doğru süzüldüğümde, tuhaf mimarinin burada da hakim olduğunu gördüm. Kalede yaşayanlar olduğuna dair herhangi bir iz yoktu. Kaleye açılan kapıya yaklaşıp, üst eşiğini gözden geçirdiğimde, taşa kazınmış tek bir sözcükle karşılaştım: *Tristenoira.*

Bunun kalenin mi, onu yapan ailenin mi, yoksa her ikisinin de mi adı olduğunu söylemek olanaksızdı. Kapının içinden yüzüyormuşçasına geçip içeriye girdim ve iç holü inceleyerek sadece gölgeler ve tozlu mobilyalarla karşılaştım. Yine yabancı bir sanatsal stildeki tablolar duvarlara asılıydı, resmedilenlerin giysileri, Barovia'nınkinden farklı bir kültürü işaret ediyordu.

Bu yerin geri kalanını çabucak arayıp taradığımda aynı sonuçla karşılaştım ve ortalıkta kimseciklere rastlamadım. Yine de, bu hiçbir anlama gelmezdi. Görüş kullanışlı fakat sınırlı bir duyudur, önündekinden başka hiçbir şey göstermez. Goblinleri

birisi veya bir şey kontrol ediyor, fakat kendini göstermeye tenezzül etmiyordu. Belki de ileriki bir gecede boynuna takacağım bir kolyeyle başka bir adamı hipnotize eder ve Tristenoira'nın ziyaretine vekâleten giderdim. Kalede, birisinin sadece orada bulunarak edinebileceği izlenimler olmalıydı, fakat Azalin araştırmalarını bitirene kadar bekleyebilirdim.

Azalin ilk başta sınır boyundaki çeşitli noktalarda durarak sistemli bir şekilde hayal edilebilecek tüm detayları ve edilemeyecek bazılarını gözden geçirdi ve birbiri üzerine büyülü testler yaptı. Azalin o bölgenin korku dolu sakinlerini sorgularken karışmadan izledim. Yüzündeki yerini aralıksız bir şekilde koruyan canı sıkkın ifadeye bakılacak olursa, tatmin edici cevaplar almıyordu.

Bir haftalık ön hazırlık çalışmasından sonra, en nihayetinde Forlorn'u keşfetmek amacıyla sınırı geçti. Uyuduğum için gündüz saatlerinde neler yaptığını takip edemiyordum, fakat uykumda bile Barovia'ya döndüğü zamanların farkındaydım. Bana böyle bir hassasiyet kazandırdığına göre, toprakla olan bağım oldukça güçlenmiş olmalıydı. Forlorn'u kontrol eden bir hükümdar varsa—kendini göstermeyecek kadar utangaç da olsa, böyle bir şey muhtemeldi—o da bu tür bir yeteneğe sahip miydi? Auric'e olan goblin saldırısının çabukluğu göz önüne alınacak olursa, bu pek de şaşırtıcı sayılmazdı.

Buna rağmen aynı oyunu Azalin'e karşı oynamak için çok daha temkinli olmalıydı. Gündüz uyuşukluğumu üzerimden attığım atar atmaz, ne durumda olduğuna bakmak için görüntüsünü kristale getirdim. Endişesiz tavırlarına bakılırsa, ormanlarda rahatsız edilmeden dolaşmasına izin verilmiş gibiydi.

Sonra ağaçlardaki gölgelerin hareket ettiğini gördüm. Azalin de onları aynı anda fark etmiş olmalıydı. Atını dörtnala koşturmaya başladı, fakat o şeylerden başka bir grup önündeydi ve yolunu kestiler.

Azalin güçlü büyüler kullanarak onlarla savaştı ve birçoğunu öldürdü, fakat kurt müttefiklerin sağladığı avantajdan yoksundu. Çok sayıda goblin en sonunda çevresini sardı ve onu atından düşürdü. Panik olmuş hayvanı umursamayıp, pençele-

rini atın yere düşmüş binicisine yönelttiler. Bu kez de esir almaya çalışır gibiydiler.

Azalin kalabalığın arasından kendine bir yol açmak için bir büyü kullanarak serbest kaldı ve hemen arkasından takip eden sivri dişlerle birlikte, tabana kuvvet kaçtı. Onu yok edebileceklerini sanmıyordum, fakat bu, yine de çok eğlenceli bir görüntüydü. Buna rağmen pis şeyleri doğrudan ülkeme getiriyor olması beni öfkelendirdi.

Azalin Barovia'ya geçerken çok ilginç bir şey meydana geldi. Sanki öfkeme karşılık verircesine kalın, beyaz renkli bir sis tabakası durgun havada aniden ortaya çıktı, görünmez sınır çizgisi boyunca toplandı ve havaya yükseldi. Azalin koşmakla fazla meşgul olduğu için bunu ilk başta fark etmedi, fakat goblinler sisin içine daldıklarında bir şeyler duymuş olmalıydı, çünkü arkasına bir göz atma riskine girdi.

Aynı Azalin'in girişini sezdiğim gibi onların geldiğini de sezdim ve öfkemle birlikte sis de yoğunlaştı. Çevrelerini sararak onları bir dalga gibi yuttu. Kısa süre içinde avlarını takip etmeyi bırakmışlardı, bunun yerine boğazlarını tutuyor ve boğuluyorlardı. Fazla zaman geçmeden yerde kıvranarak hayatlarında son kez öksürdüler. Forlorn'a dönmeyi deneyen birkaçı da bunu başaramadı.

Vay vay vay!

Görüşümü geri çekerek, sisin bu noktadaki sınır boyunca yayılmış olduğunu anladım. Görünüşe bakılırsa şatomu çevreleyen zehirli gazla hemen hemen aynıydı.

Ayrıca şu ana dek gözlemleyebildiğim kadarıyla tamamen kontrolüm altındaydı. Bu şeyin geri çekilmesini istediğimde, itaat etti. Arzuma göre küçülüyor veya büyüyordu.

Anlaşılan beni Barovia'ya bağlayan zincirlere bir halka daha eklenmişti ve bu yeni halka, nefes alan düşmanlara karşı fazlasıyla işe yarayacaktı. Aynı etkinin Azalin üstünde de işe yaramasını isterdim, ancak bu zehir, zaten ölü olanlara karşı tamamen kullanışsızdı.

* * * * *

Azalin bu olaydan birkaç gün sonra, yaptıklarına dair sayfalar dolusu ayrıntılı raporlar ve kayıtlarla en nihayet köşk evine döndü. Sisin tam zamanında yardımına gelmesiyle bir ilgim olduğunu tahmin ettiyse bile, bundan hiç bahsetmedi. Aynı zamanda ben de atı olmaksızın yaptığı kaçıştan habersizmişim gibi davrandım, yoksa kristalimle onu gözetlediğimi anlardı. Böylece, karşılıklı bir kendini koruma dürtüsüyle bu tür oyunlar oynayacak kadar alçalmıştık.

Güç belâ topladığı bilgileri şöyle bir gözden geçirdim ve bu düzlemde yeni bir ülkenin oluşmasıyla ilgili yalın gerçeğe daha fazla açıklama getiremedim. Nasıl veya neden geldiği ikimizin de açıklayabileceği bir şey değildi. Belki de, oranın hükümdarı, aynı benim gibi, henüz doğasını anlayamadığımız büyülü bir tuzağı harekete geçirmişti, tahminlerimiz sadece bu kadarıyla sınırlıydı. Kesin olan bilgilere ihtiyacımız vardı ve elimizde bu tür bilgilerden en ufak bir parça bile yoktu. Vistaniler bile buna herhangi bir açıklama getiremediler, yine de çoğunlukla o yerden uzak duruyorlardı. Bahsi geçecek herhangi bir nüfusu yoktu ve sunacakları eğlenceler için goblinler kötü birer seyirci olurlardı. Tüm bunların tek iyi noktası, nefes alan herhangi bir şeye karşı sınırı kapatabileceğimi öğrenmiş olmalıydı.

Azalin'in Forlorn'a karşı olan ilgisi bir aydan kısa sürdü, bu sürenin sonunda o yerin ortaya çıkışının ilginç de olsa içinde bulunduğumuz durum için gerçek bir önemi olmadığına karar verdi.

"Buraya nasıl geldiğini bulabilirsek aynı yoldan geri dönmeyi de bulabiliriz," dedim ona, araştırmasını bıraktığını duyurduğunda.

"Bu kadar kolay olsaydı bunu şimdiye kadar çoktan keşfetmiş olurdum," diye belirtti.

"Bunu bilemezsin. Birkaç haftalık çalışma hiçbir—"

"Geçen senelerin uğraşı üzerine eklenmedikçe hayır. Buraya geldiğimden beri, aynı yoldan geri dönmeye çalışmak deneylerimin özünü oluşturdu ve bunu sen de biliyorsun. Senin yol dediğin şey, aslında çıkmaz sokak."

"Bunu çok çabuk gözden çıkarıyorsun."

"Bir çalışma şekli anlamsız olduğunda bilirim. İstersen sen devam et, fakat elimde yeteneklerimi yönlendireceğim başka, daha umut verici alanlar var."

Barovia'dan ayrılmayı ve evine dönmeyi arzulamasaydı, benim daha fazla şey bilmemi engellemek için bu konudaki çalışmasından böylesine kolayca vazgeçtiğini düşünebilirdim. Eve dönüş konusunda oldukça saplantılıydı, bu yüzden hakkındaki hiçbir şeye güvenemesem bile bu isteğine inanıyordum. Bu tartışma da diğer yüzlercesi gibiydi, Barovia'dan kurtulabilmek için ne yapmamız gerektiği konusundaki bitmez tükenmez anlaşmazlıklarımızda yeni bir sayfa.

Sonuç olarak, eski araştırmalarına devam etti ve tekrar uzun ve karmaşık hazırlıklara girişti. Bir sonraki gündönümünde yaptığı deney çok kötü sonuçlandı.

Aynı bir sonraki gibi. Ve bir sonraki.

dokuz

575 Barovia Takvimi

Bir kış gecesi, belirgin bir tedirginlikle uyandım ve başka bir büyük değişikliğin gerçekleştiğini anladım. İlk başta ne olduğundan emin değildim. Birisi Forlorn'dan Barovia'ya geçtiğinde hissettiğim şeye benziyordu, fakat sanki bu çok daha. . . büyüktü. Çabucak kalktım ve neyin yanlış gittiğini öğrenmek için kristali kullandım.

Birkaç bin gecelik antrenman, diğer ülkeyi görürken ilk başta yaşadığım zorluğu azaltmıştı. Bu yüzden, gereken konsantrasyon artık çok daha azdı. Forlorn'un Tristenoira Kalesi'ne en yakın olan köşesinden başladım ve güneybatıya doğru ilerledim. Karlı kaplı yirmi millik araziyi aşmak bir saat kadar sürdü. Hiçbir yerde goblin veya başka bir şeye ait en ufak bir iz yoktu.

Sıra bölgenin geri kalanındaydı. İçimde, gerçekleşen her neyse bu kadar mesafeden hissedilebilecek kadar büyük olduğuna dair sürekli ve artan bir his vardı. Bakış açımı Testeredişi Dağı'nın en üst doruğuna kaydırarak orasını, Barovia'nın güney kısımlarının çoğunu görebilmemi sağlayan bir üs olarak kullandım. Ortaya alışılmadık hiçbir şey çıkmadı, o nedenle kuzeydeki Baratak Dağı'na geçtim.

Başarı. İlk başta, başıboş bir kar bulutunun Sisler'i görmemi engellediğini düşünerek neler olduğunu kavrayamamıştım. Fakat alçalıp yaklaştıkça, bu yerdeki Sisler'in belirsiz bir mesafe geriye çekilmiş olduğunu fark ettim. Barovia'ya kusursuzca bağlanan başka bir ülke, kuzeybatı sınırı boyunca uzanıyordu. Kristal aracılığıyla en şiddetli kış borasından daha hızlı hareket edebiliyordum. Araştırmak için bu yeni ülkeye doğru alçaldım.

Forlorn'a her geçişimde olduğu gibi görünmez fakat somut bir duvarın direnciyle karşılaştım. Başka bir sınırdı. *Başka* bir ülke.

Ülke, Sisler'den bir işaret olmaksızın uzanıp gidiyordu, bu yüzden ağırlıklı olarak ormanlarla ve birkaç yalnız kulübeyle karşılaşarak ilerlemeye devam ettim. Küçük çiftlikler ve çobanlar ağırlıktaydı. Askeri yapılar yoktu.

Lamordia. İsim nereden geldiğini bilmediğim bir duyuru olarak, doğrudan aklıma fısıldandı.

Kendi ülkemin sınırının yanından ilerleyerek doğuya doğru devam ettim. Ayrıntılarla ilgilenmeden hızlı hareket ediyor, daha çok yeni komşumun büyüklüğünü keşfetmeyi arzuluyordum. Başka bir görünmez duvardan geçtiğimde fazlasıyla şaşırdım.

Bu yeni ülke Forlorn'dan hatırı sayılır ölçüde büyüktü. En önemli yer şekli, heybetli Balinok'u yanında cüce gibi bırakacak kadar geniş ve yüksek bir dağdı. Hakikaten de bu şey Barovia kadar yer işgal ediyor gibiydi.

Daha da alçalarak, sınır çizgisine doğru, ağaçların hemen üzerinden uçtum ve bunun gerçekten de bir çizgi olduğunu anladım. Ona dayanan Barovia ormanları karla birlikte aniden bitiyor, oysa arazinin yayılımı herhangi bir fark olmaksızın sürüyordu. Bir tepe, tepe olarak kaldığı halde, bir yanında gür ağaçlar varken öbür yanını uzun otlar ve bodur çalılar kaplıyordu. Bunlardan birçoğunun rüzgâr yönünde kalıcı bir eğimle uzamış olması, rüzgârın çok şiddetli olduğunu açıkça gösteriyordu. Bu yerin hiçbir bölgesinde ağaçlar yoktu, ancak çok sayıda kötü sürprizi kolayca saklayabilecek kadar yoğun çalılıklarla kaplıydı.

Daha da yaklaşıp, bir uçtan diğerine, neredeyse otuz mil boyunca sınırı takip ettim ve hiçbir yerleşim izine rastlamadım. Burası da Forlorn kadar terk edilmiş görünüyordu, fakat aksi kanıtlanana dek burada da saklı tehlikeler olduğunu düşünecektim. Sınırlarımızın her iki yanında da hapsedici Sisler yükseliyordu.

Barovia tarafındaki hafif bir hareket gözümden kaçmadı ve odaklanıp aşağı doğru süzüldüm. Azalin. Küçük bir yük kervanıyla.

Nasıl öğrendiğini merak ettim. Belki de tam böyle bir olay için bir çeşit büyülü uyarı hazırlamıştı.

Karadan yolculuk etmeye mecbur olduğu için bu sabah erkenden yola çıkmış olmalıydı, bu da yeni ülke ortaya çıktığında sınıra yakın olduğu gibi bir tahmin yürütmeme neden oldu. Herhalde Vallaki'den bir buz kızağı kiralamış ve sert rüzgârların kendisini Zarovich Gölü boyunca hızla taşımasına müsaade etmişti. Bu, bazen tehlikeli de olsa, yolculuğunu birkaç mil ve birkaç saat kısaltacaktı. Barovia'da kışın yapılan seyahatler ne kolay, ne de güvenliydi. Azalin daha sonra neredeyse geçit vermez ormanda güçlükle ilerleyerek Baratak'ın dışarı fırlamış iki yamacının çevresinden dolaşmış olmalıydı. Ormanda yirmi millik bir yolculuk dâhi neredeyse bir gün sürerdi. Şimdi bile, henüz Baratak'ın bir yarısını diğerine bağlayan dağ sırasına ulaşacak dolambaçlı bir yolda ilerliyordu. Dağ sırasının yarısı Barovia'da kalıyor, diğer yarısı ise yeni ülkede yükseliyordu.

Kristalimi güvenli bir yere sakladım ve ileride bilinmeyen ne kötülükler varsa onlar için bazı büyü hazırlıkları yaptım ve sonra da fazlasıyla işe yarayan yolculuk büyüsünü kullandım. Azalin henüz dağ sırasının üst kısımlarında güç belâ ilerlerken, ben oraya çoktan varmış ve bekliyordum. Gece rüzgârları kar öbeklerini çevremde uçuştururken, pelerinime sıkıca sarınmıştım. Azalin elbette ki soğuğu hissedemezdi, fakat kar, o ve yorgun hayvanları için bir baş belâsıydı.

Yolunun üzerinde aniden ortaya çıkışıma bir yorum getirmedi, ama vücudunun her hattından öfke okunuyordu. Yolculuk büyüsünü kullanmak işini ne kadar da kolaylaştırırdı, tabi

bunu yapabilseydi. Bu sınırlamasını fark etmemiş gibi yapıyordum, bu da onu her zaman canından bezdiriyordu. İnsan bunca yıldan sonra bu gerçeği kabullenmesini ve kötümserlikten kurtulmasını bekliyor. Bu durum, tabi ki işime yarıyordu. Bakır asaları ona vermek için hiçbir teklifte bulunmadım. Sanki bu, aklıma hiç gelmiyormuş gibi davranıyordum.

Atından indi ve dizginleri bir ağaca bağladı, ardından son metreleri kat etti ve sınırdan birkaç adım uzakta durup karşısındaki eğimli araziye baktı.

"Karşıya geçmeyi denedin mi?" diye sordum, iyice bir bakındıktan sonra.

"Evet. Yapamıyorum."

"Forlorn'daki gibi," diye belirtti.

"Bu son eklentiyi ne zaman fark ettin?"

"Şafakta. At sürmeye o zaman başladım."

"Sana tanıdık geliyor mu?"

"Hayır."

"Bunun neden ve nasıl olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

Beni ve sorularımı başından savar gibi eldivenli eliyle bir defetme işareti yaptı, bakışları hâlâ ileriye çevriliydi. Eğer doğru anlayabiliyorsam, aç gibiydi. Onun için karnını doyurma işi, bende olduğundan çok daha zordu. Açgözlü şehveti bilgi içindi, her zaman kolayca elde edilmeyen bir şey. İçinde bulunduğumuz bu varoluş düzlemi, barındırdığı birçok sırla bu konuda pek cimriydi.

Karşılıklı sessizliğimiz uzayıp gitti. Bunca yıldan sonra birbirimize söyleyeceğimiz fazla bir şey yoktu. Çok uzun zaman önce hangi konular üzerinde anlaştığımızı öğrenmiştik; gerisi çoğunlukla ikimizin de fazlasıyla sıkıldığı anlamsız atışmalara dönüşüyordu. Azalin en sonunda atlarına döndü ve yük hayvanlarından birinin yanına gitti. Hayvanın sırtına bağlanmış büyük ve hantal bir şeyin düğümlerini çekiştirmeye başladı. Bir örtüyle kefen gibi sarılmış bohça, tanıdık bir şekilde karların arasına düştü. Kefen çok iyi bir tanımlamaydı, çünkü bir cesedi kaplıyordu.

Azalin sert kumaşı çekince ortaya bir ay kadar önce ölen bir

adamın zarar görmüş sureti çıktı. Suratının, son yeni ay dönemindeki bir gecede Vallaki'deki bir eve girmeye çalışan sarhoş bir hırsıza ait olduğunu belli belirsiz hatırladım. Şanssızlığına onu suçüstü yakalamıştım ve gereken adaleti sağlamıştım. Adam oldukça sarhoştu, yoksa günbatımından sonra dışarıya çıkacak kadar ahmak olmazdı. Kanı ucuz şarapla o kadar doluydu ki kısa ve eğlenceli bir süre boyunca onlarca yıldır hissetmediğim bir sarhoşluk hissi vermişti; binlercesinin arasından bunun yüzünü hatırlamamın tek sebebi buydu.

Azalin bir ceset almak için yolu üzerindeki Vallaki mezarlığında durmuş olmalıydı.

Kaldırma ayinini yaparken onu izledim. Bu karmaşık bir süreçtir, fakat Azalin bol bol pratikle bunu ince bir sanat haline getirmişti ve işini çok çabuk bitirdi. Fazla zaman geçmeden, o şey bir hayat parodisiyle, hantalca kıpırdamaya başladı. Açılan ağzından bir aylık bayat hava çıkarken, bir inilti eşliğinde, yere oturdu. Cesedin görünüşünü göz önüne aldığımda, nefes almanın benim için bir zorunluluk olmamasından hoşnut oldum.

Ölü hırsız, üzerinden kar ve toprak öbekleri dökerek cansız bir halde ayağa kalktı ve sınıra doğru ağır ağır yürüdü. Azalin de peşinden gitti. O tam kıyıda durdu, fakat yönetimi altındaki zombisi Barovia karının son birikintisini geçerek, rüzgârların estiği çimenlere adım attı.

"Bu ülkenin kökeni her neresiyse, orada mevsim kış olmamalı," diye gözlemledim.

Azalin karşılık vermedi, konsantrasyonu zombi üzerinde yoğunlaşmıştı. Yaratığın beyaz, cansız gözleri açıktı ve Azalin onları kullanarak zombinin görüş alanı içindekileri büyü yoluyla görüyordu. O şeye kristal küre ile aramda kurulan bağa benzer bir şekilde bağlıydı.

Zombi, dağ sırası arasında uzanan bir vadiye ve koskoca dağın eteklerindeki tepelere ulaşana kadar yürümeye devam etti.

"Ne görüyorsun?" diye sordum, çünkü yaratık, ilerleyişini net bir şekilde göremeyeceğim kadar uzaklaşıyordu.

Azalin cevap vermek için acele etmedi. "Dikkat çekici bir

şey yok," dedi en sonunda, mırıldanarak. "Çimenler ve çalılıklar. Ortalık çok rüzgârlı."

Bunu zaten biliyordum. Azalin'in anlattıklarına rağmen azgın rüzgâr bize dokunmuyor, sınırın o tarafında kalmaktan memnun gözüküyordu. Kar ise tekrardan başka bir şeydi ve yeni ülkeye doğru yavaş yavaş yayılıyordu. Barovia'da mevsim kışsa, diğer her yerde de kış olacaktı.

Azalin aniden başını salladı ve birkaç adım geriledi. Onu dikkatle izledim, çünkü hiçbir zaman zayıflık gösterecek biri değildi. Kendini toparladı ve sınıra varana dek karda ilerledi; şu anda bir fırının vitrininden bakan aç bir çocuk gibi görünüyordu.

"Neler oluyor?" diye sordum, bir şeylerin yanlış olduğuna dair güçlü bir hisse kapılarak.

Anlaşılmaz bir şekilde hırladı ve zombinin çimenlerde kat ettiği yola bakmaya devam etti. Ben de uzun uzun ve dikkatlice baktım, fakat gece görüşüm bile bana yaratığından bir işaret göstermedi.

"Onunla bağlantıyı kaybettim," dedi bir dakika sonra. Onun için herhangi bir çeşit zayıflığı itiraf etmek oldukça alışılmadıktı. "Peşinden gideceğim."

Burada sanki iznimi ister gibi bana bir göz attı, ama asıl niyeti göstereceğim tepkiyi ölçmekti. Sanki, az kalsın Forlorn'da olanlardan bahsedecekmiş gibiydi. Goblinlerle olan o nahoş mücadelenin ardından, bu yeni topraklara geçmek ve Barovia'yı terk etmek için fazla bir ilgi göstermemişti, ki bu da beni rahatlatıyordu. Onun adına istediğim son şey, kendi kontrol ettiği bir ülkeye sahip olmasıydı.

Bu riske tekrar girmeye cüret etmeli miydim? Belki de bu yeri daha misafirperver bulurdu ve kendini buranın hükümdarı ilân ederdi.

Öbür taraftan, ben de neler döndüğünü en az onun kadar merak ediyordum. Eğer bir şey zombisinin hakkından geldiyse aynı şey Azalin için de bir tehdit oluşturabilirdi. Bu gerçekten de oldukça keyif verici bir düşünceydi.

Bu noktada her ikimiz için de riskler eşit gözüküyordu.

Kaygılanmamışçasına omuz silktim. "Nasıl istersen öyle yap."

Daha fazla beklemeden cübbesinin eteklerindeki karları silkeleyerek yürümeye başladı. On adım sonra durup dikkatle çevresini inceledi ve dinledi. Uşağıyla tekrar bağlantı kurmaya çalışırken, bir yandan da havadaki herhangi bir büyüye karşı tetikte olduğunu biliyordum. Başka bir on adım daha ve hiçbir şey olmadı.

"Onu görebiliyor musun?" diye seslendim peşinden.

"Henüz değil."

Rüzgâr gücünü arttırmıştı ve Azalin'in dengesini koruyabilmek için rüzgarın estiği yöne doğru eğilmesi gerekiyordu. Bu durum işitme duyusunu oldukça sınırlayacaktı. On adım daha attı ve her adımında hızlanan rüzgârla savaş verdi.

"Eee?" diye bağırdım.

Elini sallayarak bir defetme işareti yaptı, yolunda kalmakla uğraştığı için cevap veremeyecek kadar meşguldü. Rüzgâr çevresinde gürlüyor, giysilerini şiddetle dalgalandırıyordu. Rüzgâra büyük bir güçle karşı koydu, hava durumunun keşfine daha çok yardımcı olması için bir büyü yapmayı deneyeceği izlenimine kapıldım. Ceplerinden birinden bir tomar çıkarmaya başladı—

Sonra Azalin büyük, görünmez bir yumruk yemiş gibi sersemledi. Yumruğun gücü onu yerden kaldırıp yükseğe ve uzağa göndermeye yeterliydi. Kollarını sallayarak ve bacaklarıyla tekmeler atarak başımın tam üstünde bir yay çizdi ve yüksek bir çarpma sesiyle yere indi. Pek de zarif sayılamayacak bir biçimde karların üzerine sere serpe yayıldı, gösterişli cübbesi karmakarışık bir haldeydi. Derin şaşkınlığın yüzüne yayılan ifadesini görmeye yetecek bir hızda yanına koştum, fakat saldırının etkilerini üzerinden atarken, kısa zamanda şaşkınlığın yerini öfke aldı.

Ona baktım ve küçük düşürücü hali karşısındaki neşemi canlı bir merakla sakladım. "Görünüşe bakılırsa varlığın orada pek istenmiyor."

"Olanaksız," diye kesip attı, ayağa kalkarken. Yardım için

elimi uzatmadım.

"Peki o zaman sorun ne olabilir?"

Dudak büktü. "Belki de goblinlerdir."

"Daha çok bir geri tepme gibi göründü, ki bu da birisinin cesedin üzerindeki hakimiyetini engellediği anlamına gelir. Bağlantını kestiler, seni içeri çektiler ve tüm bu uğraşına karşılık olarak kıçına tekmeyi bastılar."

İsmime uygun birisi olmalıydım, çünkü o anda şeytan kesinlikle içimdeydi. Azalin'in kızıl gözleri bir an için üzerimde parladı, ifadesi saf, çıplak bir nefretti. Bu bakışı daha önce de görmüş olduğum için pek de etkilenmedim.

Ona gelince, öfkesini tutmayı ve aptalca bir şey denememeyi başardı. Yüz illüzyonuna o alışıldık hor görme ifadesini yeniden yerleştirdi ve yeni ülkeye doğru döndü.

"İkinci bir deneme mi yapacaksın?" diye sordum, ilgi dolu bir ses tonuyla.

Cevap olarak geniş adımlarla yürüdü ve karşıya geçti—bana tam olarak bir adımlık mesafede duruyordu, ancak diğer taraftaydı.

"Başkasının varlığını hissediyor musun?" diye sordum, bir dakika sonra.

Gözlerini kapattı ve—uzaktaki bir sesi duymaya çalışır gibi bir hali vardı—başını salladı. "Bir şey. . . ben tam olarak. . . "

Sonra onu duydum—bir çeşit sessiz fısıltı, sadece birisinin doğrudan aklına söylendiğinde oluşacak türden. Onu tanıdım, asırlar önce Ölüm'le anlaşmamı yaparken buna çok benzeyen bir şey duymuştum.

Ses, "*Arak*," dedi.

Azalin'in tepkisinden onun da fısıltıyı "duyduğunu" anladım. Sınırı sessizce yeniden geçti.

"Anlamı ne?" diye mırıldandım, yeni ülkenin rüzgârlarla süpürülen arazisine bakarak.

Azalin başını sağa sola salladı. "Sanırım bu yerin adı. Arak."

İsmi söylerken kesinlikle haklı olduğuna inandım. Kısa bir onay homurdandım. İkimiz de bu ilginç zihinsel işareti sorgu-

lamayacak kadar Sanat'ın kaprislerine alışıktık. "Bu yeri incelemeyi düşünüyor musun?"

"Elbette inceleyeceğim."

"Forlorn'la olan sorunun ardından fazla hevesli olmadığın izlenimine kapıldım."

"Sadece önerebileceği tüm araştırma yollarını tükettikten sonra. Arak'ın ortaya çıkışıyla önceden yaptığımı tekrarlayabilir ve bu ikisini Barovia hakkındaki bilgilerimle kıyaslayabilirim. Sonra da işe yarar cevapların açığa çıkıp çıkmadığına bakacağım."

"Daha fazla laboratuvar donanımına ihtiyacın olacak mı?" Bu tür materyal malzemelere gelince Azalin dipsiz bir gereksinim kuyusuydu.

"Olursa sana iletirim."

"Tüm bu araştırmayı oturtacak bir ön hipoteze sahip misin?"

"Birleşme fenomeniyle bir ilgisi olmalı."

Bu gözde teorisinden geçmişte birkaç kere bahsetmişti. Bizim düzlemimizin zaman zaman, Oerth'i de içeren diğer düzlemlerle birleştiği fikrine sahipti. Yabancılar bu şekilde girebiliyorlardı, fakat açıklıklar sadece bir yönde ve doğaları gereği geçici olmalıydı. Kapılar kalıcı ve diğer düzlemlerin bir parçası olsalardı, Barovia'ya gelen çok daha fazla yabancı olurdu.

"Düşünceme göre dışarıdaki bazı ülkelerin bu düzleme çekilmiş olması mümkün," dedi.

"Neden?"

"Bu hâlâ keşfedilmeyi bekliyor, fakat haydutların ve onlar gibilerin buraya Sisler vasıtasıyla getirilişlerinin nedeniyle bir benzerliği olabilir. Tek bir çok güçlü kişiyle bağlantılı, bir tür negatif olayla tetiklenmesi mümkün. Buna geriye doğru bir birleşme de diyebiliriz."

"Çok büyük bir ölçekte. Bu tür bir olayın tek bir insanı merkez alması zor görünüyor."

"Yine de buradasın; burada hapis kalışın, kardeşinin düğün gecesinde gerçekleşti."

Hoş karşılamadığım bir hatırlatma. "Peki ya Forlorn?"

"Anlaşılan kalede dolanan o değersiz yaratık, çevresindeki toprakların kopmasına neden olacak kadar yeterli negatiflik toplamış—veya belki de Sisler onun için gelmiş."

Yıllar süren araştırma ve incelemenin sonunda Forlorn'da hüküm süren lordun varlığını en nihayet bulmuştum. Alışılmadık bir melez olduğu düşünülürse "yaratık" uygun bir tanımdı. Geceleri bir hayalet, gündüzleri ise benim gibiydi, yani hareketleri kısıtlıydı. Karşılıklı bir rıza göstererek Azalin ve ben çoğunlukla o zavallıyı umursamazdık ve o da aynı şekilde karşılık verirdi.

Azalin devam etti, "Arak'ın burada ortaya çıkışının arkasındaki sebebi bulmayı deneyeceğim."

Ona çabasında sessizce şans diledim, çünkü buna kesinlikle ihtiyacı olacaktı.

"Diğer ülkelerin de Barovia'ya bu düzlemde katılmış olabilecekleri düşüncesindeyim, aynı bir yap bozun parçaları gibi. Yeteri kadarını bir araya getirirsek, tüm resmi görebiliriz."

"Böyle bir şey bu hızla yüzyıllar sürebilir."

Azalin burnunu çekti. "İkimiz de bir yere gitmiyoruz."

"Tam düşündüğüm gibi," diye, ince bir alayla karşılık verdim.

Buna cevap vermeye tenezzül etmedi ve ben de sınır boyunca esen rüzgârların beni taşımasına müsaade ederek göğe yükseldim. Kristalde gördüğüm yerin üzerinden uçuyordum. İlginç hiçbir şey kendini göstermedi. Azalin'in işe yarar bir şeyin ortaya çıkacağına dair iyimser düşüncesi gerçekleşirse iyi olurdu, ama benim bu konuda ciddi şüphelerim vardı. Geçmişte öyle çok kere başarısızlığa uğramıştım ki, artık bu tür umutlar beni cesaretlendirmeye yetmiyordu. Onun kaba arkadaşlığını bir sonsuzluk boyunca paylaşma düşüncesi iç karartıcıydı. Yeni ziyaretçiler ve eklenen yeni ülkelerden başka değişiklikler olmazsa, bu ikimiz için de olası gelecek gibi gözüküyordu.

İçgüdülerim buradaki Barovia köylülerinin Arak'ı soru sormaksızın kabul edeceklerini söylüyordu, aynı doğudaki madencilik toplulukların Forlorn'u kabul ettiği gibi. Bölgedeki

vergi toplayıcılarına bildiriler göndererek goblinlerin ortaya çıkardığı tehdit nedeniyle sınırın geçilmemesi tavsiyesinde bulunmuştum. Böyle bir faaliyeti tamamen *yasaklamamıştım*, sadece onları bunun riskli olabileceği konusunda uyarmıştım. Tecrübelerim, yasak konulan herhangi bir şeyin, birçok aptalın bunu denemeye karşı dayanılmaz bir istek duymasına neden olduğunu öğretmişti bana. Böyle bir hareket zihinsel açıdan umutsuz olanları elemenin bir yolu olsa da, bunu kendime özgü, çok daha tutumlu yollarla yapmayı yeğlerdim. İyi kanın israf edilmesinden hiç hoşlanmıyordum.

Aradan geçen yıllarda yeni goblin cesetlerinin ele geçmesi ve sergilenmesi, sözde kâşiflerin ve göçmenlerin cesaretini kırmak için harika bir yol olmuştu ve vergi toplayıcılarına, sınır boyunca bağımsız kuvvetler toplamaları için gönüllü olarak işbirliği yapmaları konusunda ilham vermişti. Hava durumu müsaade ettiğinde, savaş tatbikatı yapmak için her ay en azından bir kez toplanıyorlardı ve üst sınıf aileler arasında kılıçla dövüş becerilerinin geliştirilmesi moda olmuştu. Bu oldukça etkileyiciydi, fakat gerçek savaşın sıcağında tavşanlar gibi kaçmadan önce beş dakika bile dayanabileceklerinden şüpheliydim.

Yine de, Barovia'yı tüm tehditlere karşı sadakatle koruyabileceklerini düşünmeleri moralleri açısından iyiydi. İş o noktaya geldiğinde ülkenin tek savunması bendim; bu başıbozuklar bir geciktirme taktiğinden sadece biraz daha fazlası olabilirdi, ancak, hoş olmayan bu gerçekten haberdar edilmediler.

Arak'ta ne tür bir tehlikenin beklediğini bilmiyor olmama rağmen aynı politikayı uygulayacak, en kötüsü için hazırlanacak ve ciddi hiçbir şeyin olmamasını umacaktım.

Sonraki birkaç ay boyunca Ravenloft Şatosu'nun rahatlığından Azalin'i, Arak'ın gizemini çözmek için uğraşırken izledim. Görüşümü şüphelerini arttırmayacak kadar uzakta tuttum, yine de yaptıklarını yakından inceleyebildim. Barovia'ya hakim olmak gibi gizli hırslarından haberim vardı ve dikkatini dağıtan bu yeni şeyden memnundum. Her şeye rağmen, başka bir ülkeyi ele geçirebileceğini düşünmek hiç de hoş değildi. Tehdit—

her ne kadar bu noktada fazla gelişmemiş de olsa—bulunuyordu, bu yüzden bilgili ve uyanık kalmaya gayret ettim.

Arak'ı keşfetmek için zombilerini kullanmayı denedi, ancak hiçbir sonuç alamayınca, kaşiflerden olan bir grubu kiralamak zorunda kaldı. Onlar benim zaten bulduklarımı keşfettiler—gönderdiği zombilerin ayak izleri. Yaratıklar görüş menzilinden çıktığı anda kayboluyordu, sanki başka bir güç onların kontrolünü ele geçirmiş ve onları etkisiz hale getirmişti. Gömülmemiş ve çürüyen cesetler haricinde, o tarafta yaşan birilerine ve geri tepmeyi kimin veya neyin yaptığına dair hiçbir iz yoktu.

Sonraki gün grup ortadan kayboldu.

Ben, tabi ki uyuyordum ve olay hakkında sadece kısa bir rapor aldım. Azalin boş yere dönmelerini beklemiş, sonunda neler olduğunu görmek için şahsen gitmesine rağmen onlardan hiçbir ize rastlamamıştı. İzleri aniden, öylece bitiyordu. Uzun zaman önce sönmüş bir kamp ateşinin kalıntılarını buldu, fakat oradan geçişlerinin tüm kanıtı, malzemeler, hayvanlar ve diğer her şey kaybolmuştu. Geriye tek bir ayak izi bile kalmamıştı.

Azalin, tuttuğu adamlara ne olduğuna dair hiçbir fikri olmadan alelâcele geri döndü. Bu ülkenin Forlorn'dan bile daha terk edilmiş olması, geçmiş bir nüfusun işareti olarak perili bir kalesinin bile bulunmamasının dışında, bu olay da Azalin'in oldukça ilgisini çekmişti.

Bunun ardından keşif amaçlı ziyaretler sona erdi, çünkü başka hiçbir Barovialı bu riski almaya razı edilemiyordu ve Azalin de kendi kıymetli şahsiyetini ileri sürmeye gönülsüzdü. Hem sonra Arak'ın bizim düzlemimizde ortaya çıkışının asıl nedenlerini araştırmaya, otlar arasına saklı tehlikeleri tanımlamaktan daha az ilgiliydi. Bu, onun üzerinde oldukça başarılı olduğu yavaş ve sabırlı bir çalışma gerektiriyordu, yine de benim hizmetlerime sık sık ihtiyacı oldu. Köşk evinin laboratuvarında yeni büyüler tasarlamak ve test etmek için oldukça fazla vakit geçiriyordum, bunlardan bazıları basit fakat devasaydı, diğerleri feci şekilde karmaşıktı ve başarısızlığa mahkumdu. Deneyler için bir gündönümüne ve hatta bir ekinoksa kadar

beklemiyorduk. Artık denemeler daha sıktı—ve başarısızlıklar da.

Zaman zaman umutsuzluğun rahatsızlık verici sesi beynimi dövüyor, çabalarımızın boşuna olduğunu söylüyordu; sonsuza kadar burada kısılıp kalmıştık. Moralim bu sesi dinleyecek kadar bozuk olduğunda, Azalin'i yok edecek olası stratejiler üzerinde çalışıyordum. Cesaret kırıcı bir görevdi, zaten ölü olanı öldürmeyi denemek.

İş büyüye geldiğinde benden üstündü, ama benim yeni büyüler öğrenebilme avantajım vardı. Ona düzenlenecek bir suikast, kehanette bulunulan savaşı engellemenin emin bir yoluydu. Tüm kaçış umudunu yitirip payına düşeni almak için Barovia'yı ele geçirmek istediğinde, kesinlikle savaş çıkacaktı. Birçok, zor fark edilir şekilde buna karşı hazırlanmıştım, fakat insan her şeyi düşünemez. Saldıracak olursa günışığına karşı zaafımdan faydalanacaktı ve şatomun içindeki veya dışındaki hiçbir savunma fazla dayanmazdı.

Misafirlik kurallarını bozmayı seçsem, ilk hareketi ben yapsam ve kurumuş vücudunu yok etmeyi başarsam bile, ben yaşam gücünü yakalamayı becerene kadar o başka bir taşıyıcıya geçecekti. Ondan gerçek anlamda kurtulmak için kendi özünü nereye sakladığını bulmam gerekiyordu. Bu da öyle ortalıkta bırakılacak bir şey değildi; böyle bir şeyi denemeye kalkarsam çabucak fark ederdi, bu yüzden adımlarımı dikkatli atmalıydım. Yoğunlaşma çabasından gözlerim kararana, belime ağrılar girene ve kafam çatlayacak gibi olana kadar, kristalimin başında haftalar harcadım. Arayışım sırasında yoluna çıkmamaya dikkat ederek köşk evini ve çevresindeki bölgeyi santim santim taradım. Fakat elime hiçbir şey geçmedi. Onu bulamamıştım.

Gizli günlüğünün yerini saptamayı becerdim, ki bu da kutlanacak bir şeydi. Evinin kilerine kazdığı, çok iyi saklanmış özel bir odası vardı ve akıllılık ederek bana bundan hiç bahsetmemişti. Gözetlememe karşı bir tedbir olarak bölgeye birçok büyü yaptığı için böyle bir yerinin olması gerektiğini biliyordum. Sanat'taki yeteneklerimi geliştirdikçe, bir süreliğine o korumaları aşmayı başardım ve elime geçen tüm avantajları kul-

landım. Oda, Azalin'i hem büyülü hem de fiziksel işgale karşı uyaracak koruyucu alarmlar ve tuzaklarla doluydu, bu yüzden o yere gerçekten giremezdim. . . yine de hizmetkârları için aynı şey geçerli değildi.

Evden bir şekilde ayrıldığı o gecelerde zombilerinden birini uzaktan kontrol ederek odaya giriyor, kitabı çıkarıyor ve sayfaları teker teker çeviriyordum. Azalin tüm harfleri bilinmedik bir şekilde yazarak kodlamıştı, fakat bu, kilometrelerce uzakta bulunan çalışma odamdan gördüğüm tüm ve her satırı yazmamı engelleyemedi.

Bu iş bitince tercüme yapmaya koyuldum ve aylar süren yavaş, sabırlı, zahmetli çalışmanın sonunda bu kodun anahtarını buldum. Günlüğün bazı kayıtları, samimi gözlemleriyle çok şendi. Benden nefret ettiğini biliyordum, fakat nefretinin gerçek derinliğini görmek, Barovia'dan kaçtığı zaman yapmayı planladıkları, oldukça eğlenceliydi. Ayrıca Barovia'nın yönetimini ele geçirmekle ilgili tasarılarını da okudum. Beni ortadan kaldırmak için ilk aklına gelen bir suikast düzenlemekti ve bunu yapacak bir düzine yol bulmuştu. Hepsini not aldım ve kolayca fark etmeyeceği önlemleri almaya sessiz sedasız başladım.

Bir gece, zindanlarıma en son eklenen kişiyle akşam yemeğimi hallettikten sonra günlüğünün, üzerime mutluluk ve heyecan dalgaları gönderen bir kısmını tercüme ettim. Adını. Tüm gözetlemelerimin, casusluklarımın ve dinlemelerimin ardından, en sonunda adını öğrenmiştim. Kendi eliyle kendine ihanet etmişti. Genelde benim de kendi günlüğümde yaptığım gibi Azalin hayatındaki geçmiş olayların kaydını tutuyordu. İşte tam da bu tür bir paragrafta onu buldum: *Firan Zal'honan*. En nihayet gerçek adına sahiptim. Şimdi tek yapmam gereken bunu ona karşı kullanacak bir metot bulmaktı.

* * * * *

579 Barovia Takvimi

Gel ve hazır ol.

Azalin'in bana en son gönderdiği kısa ve öz mesajda böyle yazıyordu.

Arak'ın ortaya çıkışından beri aramızdaki bağlantıyı yavaş yavaş koparıyorduk, deney dönemleri haricinde. Bu temel bir kişilik çatışmasıydı ve ikimiz de tehlikenin farkındaydık. Bir keresinde emrimde aynı onun gibi bir general vardı. İşinde bir harikaydı, ama ikimiz de karşımızdakinin varlığına katlanamıyorduk. Aramızdaki iletişimi habercilerle sağladık ve bu sayede birçok şey başardık. Bu savaş hilesini Azalin'le tekrarladım ve böylesi ikimiz için de daha iyi gözüktü.

Aylar boyunca, Azalin'in gerçek ismini ona karşı nasıl kullanabileceğimi öğrenmeye çalışarak elimdeki kitapları taradım, ancak işe yarar herhangi bir şey bulamadım. En sonunda çaresizlik içinde Madam İlka'ya gittim ve hem kabilesinin kaynaklarını, hem de gezdikleri çeşitli ülkelerin efsanelerini, bu konudaki herhangi bir bilgi için araştırmasını istedim. Fakat bundan da bir sonuç çıkmadı. Sabırla bekleyerek ve en azından Azalin'i mahvetmenin anahtarını elimde tuttuğuma inanarak araştırmama devam ettim. Yapmam gereken tek şey, bu anahtarı kullanabileceğim bir kilit bulmaktı.

Gönderdiği son mesajın anlamı açıktı. Neredeyse kırk yıllık upuzun büyü çalışmasının, ileri geri kırıcı konuşmanın ve dobra dobra tartışmanın ardından, birbirimizden tam anlamıyla bıkmış olmamıza rağmen bir tür uyum geliştirmiştik ve en muğlak mesajları bile kolaylıkla anlayabiliyorduk. Başka bir kaçış denemesi plânlamıştı ve yardımım gerekiyordu.

Kış gündönümüne hâlâ bir ay vardı ve bir süre önce yeni bir yöntem denediğini belirtmesi merakımı uyandırmıştı. Sabrımla birlikte elindeki seçenekleri de tükettiğini düşünmeye başlamıştım. Fakat zamanı gelince bir yolculuk pelerini kuşandım, geniş gece göğüne yükseldim ve köşk evine doğru usandıracak kadar tanıdık yolda hızlandım. Yol üzerindeki tüm taşları ve ağaçları biliyor ve canım özellikle sıkıldığında gözlerim ka-

palı uçabiliyordum.

Fark ettiğim birkaç değişiklik evindeydi, belli ki ihtiyaçlarına cevap verebilmek için yeni onarımlara tâbi tutulmuştu. Şu sıralar herhangi bir gecede, çalışmaları için daha geniş bir yer talebinde bulunmasını bekliyordum. Son on yıldır tesislerinin yetersizliğini ifade ederek hoşnutsuzluğunu gösteriyordu. Başıboş bırakılırsa ve amaçlarına hizmet edeceğini düşünürse tüm Barovia'yı test alanı olarak kullanabileceğinden kuşkulanıyordum.

Kule hâlâ ayaktaydı, yine de taş işçiliğinin bütünlüğü, başarısızlıklarımızın neden olduğu patlamalar karşısında gereken bedeli ödemişti. Koskoca kütükler kesilmiş ve o şeyin dışa doğru çökmesini önlemek için gerilim noktalarındaki aralıklara kaldırılmıştı. İkimiz de yapıyı büyülerle kuvvetlendirmiştik, bu sayede neredeyse her şeye karşı koyabileceğini varsayabilirdik.

Kulenin bitişiğindeki ev, yeniden bir harabe halindeydi, Azalin artık kuşurları illüzyonla kapatmaya uğraşmıyordu. Bir kanadın çatısı, on beş yıl kadar önceki, kötü sonuç vermiş bir denemenin ardından gelen şok dalgasının sarsıntısı yüzünden tamamen çökmüştü. Azalin yalnızca kağıtlarını ve diğer kayıtlarını evin başka bir yerine taşımış, duvarları kapatmış ve kalanını da çürümeye terk etmişti. Aşağıdaki özel odasına bir şey olmamıştı, bu nedenle yaşadıklarını günlüğüne kaydetmeye devam ediyordu, ben de elime geçen her fırsatta yazılanları kopyalıyordum.

Ön kapıdaki bir açıklıktan süzüldüm (kapı da zarar görmüştü), girişte insan şeklime geri döndüm ve bir dakikalığına çevreyi dinleyerek Azalin'in her zamanki gibi laboratuvarında olduğuna karar verdim. Kısa bir yürüyüşten sonra ben de oradaydım ve son yaptığı pahalı icadına bakıyordum. Bu seferki düzenek, ilk denemesini çocuk oyuncağı gibi gösterecek kadar karmaşıktı.

Seramik tuğladan yapılma kuyu hâlâ merkezdeydi ve orijinal inşaattan beri değişmemiş az sayıdaki şeyden biriydi. Geri kalan kısımlarda da benzerlikler vardı fakat her şey daha büyüktü ve tüm malzemeler daha dikkatli bir şekilde düzenlen-

mişlerdi. Duvarlar cam kapları tutan sayısız rafla tavana kadar kaplıydı, içlerindeki sıvılar yüzlerce mil uzunluğunda bakır telle birbirlerine bağlıydı. Birkaç santim kalınlığındaki çarpık tel, artık duvarlarda açılmış deliklerden geçiyor ve dışarıya, toprağa gömüldüğü yere ulaşıyordu.

Çatı neredeyse tamamen gitmişti, kısmen hasardan ve kısmen de tasarımdan. Yıldızlar cam tabakaları ve kurşun çerçeve tarafından engellenmeksizin içeriye doğru parlıyordu. Yıl boyunca yağmuru ve karı dışarıda tutmak için büyü kullanmıştı.

Kabukları soyulmuş ve binlerce güç sembolüyle kaplanmış iki ağaç gövdesi kuyunun üzerine kaldırılmıştı ve bir dizi makara ve iple bağlanmıştı. Bir parça öbürüne dik olacak şekilde yerleştirilmişti ve her ikisi de kesişim noktalarında birbirine kusursuz bir şekilde yerleşecek şekilde biçimlendirilmişti. Kesişimin altından sarkan kancalarda Forlorn'dan getirilen iki goblin cesedi asılıydı. Baş aşağı asıldıkları için kesik gırtlaklarından akan keskin, pis kokulu kanları sığ kuyunun tabanını kaplamıştı.

Kuyunun dört pusula yönünde, hepsi birer ayak çapında kusursuz yuvarlaklıkta dört adet küre havada duruyordu. Sıcak renklerle parlamaları, içlerine tehlikeli bir biçimde sıkıştırılmış gücün kanıtıydı. Onlara yanlış bir dokunuş bir insanı binlerce, iyi pişmiş parçaya ayırabilirdi.

Ben içeri girerken Azalin kafasını kaldırdı. "Zamanı gelmişti," diye kestirip attı ve bir kez daha dikkatini her ne ayrıntı çektiyse ona eğildi.

Varlığımı umursamadı ve bu tavrını bir çeyrek saat boyunca da sürdürdü. Notunu aldıktan hemen sonra yolculuk büyümü kullanarak gelseydim bile geç kaldığım için homurdanırdı. Ve beni yine de bekletirdi.

Bu mantık hatasına karşı bir yorumda bulunmadım, daha önce düzinelerce kez yaptığım gibi sessiz kaldım ve ayak altından çekildim. Karışmak sadece birlikte geçireceğimiz zamanı uzatacaktı. Bunun yerine yaklaşan her neyse ona karışmamaları için duygularımı yatıştırdım, fakat odadaki güçler her zaman olduğu gibi sinirlerime dokunmaya başladı. Büyü hissim bu

yerde oldukça duyarlıydı ve bu duyarlılık genelde hoş değildi, özellikle serbest kalmak için bu kadar fazla güç toplandığında.

Sağduyum da etkilenmemiş değildi. Azalin'in şu anki çabası öncekilerden çok daha büyüktü ve bunu idare edebilecek kadar yeteneği olduğundan kuşkuluydum. Bir dereceye kadar güvenli sayılabilecekten daha fazlasını riske atacak kadar çaresiz mi kalıyordu? Kralını etkilemek için hoplayıp zıplayan bir ata binmeyi deneyen adamın masalını hatırladım. Masala göre adam bakmadığı sırada at bir aslana dönüşmüştü.

Azalin işini aniden bitirdi ve yukarı baktı. "İşte." Alışıldık yerimi değil de pusula uçlarının tam arasını işaret etti. Tartışmaya girmedim ve sadece oraya gidip Azalin bir şeyi tekrar kontrol ederken sessizce bekledim.

Ben yumuşak başlı değilimdir; böyle zayıf bir duygu içimde yok. Yalnızca emirlerine tolerans gösteriyordum. İş gerçeklere gelince buradaki gerçek güç bendim. Sanat'ın bu seviyesinde, tasarlayabildiği fakat yapamadığı büyülerle çalışan Azalin, elleri olmayan bir besteciye benziyordu. Notaları yazdırabilirdi, fakat bu notaları müziğe dönüştürmek için birine ihtiyacı vardı ve ben de harika bir müzisyendim.

"Tutuş'un ardından Yöneltiş takip edecek," diye emretti. "Gerisiyle ben ilgileneceğim."

İşte bu farklıydı. Ezberleyeceğim yeni bir şeyi yok muydu? Bu sadece şimdiki denemenin, uzun süre önce ustalaştığı büyüler çevresinde gerçekleşeceği anlamına gelebilirdi. Bunu fazla umursamadım. Otoriteme karşı meydan okumamasının başlıca sebebi, yeni büyüler için bana olan bağımlılığıydı. Ne yapmaya çalışıyordu?

Sonra sorularımı bir kenara bırakmam gerekti. Azalin kuyunun kenarındaki yerini aldı, her zamanki gibi karşımda değil, hemen sol yanımda durmuştu. Onun bulunduğu yer de pusula uçlarının arasındaydı. Kollarını dümdüz ileri uzattı ve kısa bir duraklamanın ardından sert sesiyle çağırma sözcüklerini telaffuza başladı.

Aniden bir rüzgâr hiçbir yerden ve her yerden eserek kule duvarlarının arasında sonsuz bir dönüşe başladı. Tüm kava-

nozların zangırdamasına sebep oldu, bakır teller arasında ıslık çaldı ve goblin cesetlerini ileri geri salladı. Onları taşıyan gergin ipler tembelce gıcırdıyordu.

Cam kavanozların içindeki sıvılar, açık veya koyu renkli olsun, şeffaftılar. Ancak şimdi, çamurla kirlenirmiş gibi şeffaflıklarını giderek kaybetmekteydiler. Alt raflarda duranlar, zehirli bir buhar çıkararak kaynamaya başladı.

Azalin'in vızıltısı karmakarışık bir ilahiye kadar yükseldi ve uygun zaman geldiğinde onu yarım sözcük geriden takip etmeye başlayarak maksadını tekrarladım.

Kavanozların bir sonraki sırası buhar püskürtmeye başladı, sonra da bir sonraki. Bu etki en tepeye kadar yükseldi, ta ki artık çığlık atan rüzgârdan pek de etkilenmeyen soluk bir bulut, dumandan bir şelâle gibi yere akana dek. Duman, veya sis.

Cehennem aşkına ne—?

İlahiye yoğunlaşmalıydım; yanlış yere konulan bir sözcük, ritimdeki bir duraksama tüm yapıyı çökertebilirdi. Rüzgâr pelerinimi çekiştirdi, fakat ben sıkı tutunarak dengemi korudum. Duman yerde birikip yükseldikçe rüzgâr yavaşladı ve en sonunda tamamen durdu.

Azalin'in sesi yitip gitti, fakat nefes alamadığından değil; görünüşe bakılırsa duman sesi emiyor, onu bir şekilde boğuyordu. Sözcükler dudaklarını terk ettikçe, güçleri dumana nüfuz etmekteydi ve aynı şey bana da oluyordu. Ben sesimi ne kadar yükseltirsem o kadarı çekilip alınıyordu. Kendi güç rezervlerimin tüketilmekte olduğunu hissedebiliyordum.

Neyi beslemek için?

Sis kuyunun ucuna ulaşana kadar yükseldi, sonra da taştı. Bütünleşmeye başlayarak daha kalın, daha az hareketli oldu.

Bağırmaktan boğazım ağrıyordu, buna rağmen hiçbir şey duyamıyordum. Azalin'e bir baktım. Şu anki kısmı bitirmem ve büyünün Tutuş kısmına geçmem için bir işaret yaptı. Buna seve seve uydum, yine de kendi sözcüklerimi duyamıyordum. Bu şartlar altında nasıl bir etkileri olabilirdi ki?

Önceden beyaz olan kalınlaşmış duman, koyu kırmızı bir renge bürünmeye başladı. Uzantıları goblin kanıyla reaksiyona

girerken, neredeyse kapkara kesildi.

Hareketlenen enerjileri hissettim, kontrolüm altındayken adeta yerlerinde duramıyorlardı. Hoplayıp zıplayan vahşi bir ata mı binmeye çalışıyordum? Ne zaman aslana dönüşecekti?

Azalin'in ince ve telâşlı sesi kafamın içinde yankılandı. *Yöneltiş—şunu kuyunun merkezine ittir!*

O Tutuş'a başlarken ben de dediğine uyarak dumanı topladım, iki metre çapındaki bir küre haline sıkıştırdım. Küre kanla şişmişti, fakat yüzeyindeki düzensizlikleri görebiliyordum, üzerindeki kırmızı rengin açık tonlarında bulunan çatlaklardan ışık yayılıyordu. Küre giderek yükseldi, anlaşılan goblin cesetlerine doğru çekiliyordu. Cesetler kürenin dokunduğu yerde fokurdayarak aniden o şey tarafından emilen sıvılara dönüştüler.

Gözümün ucuyla bir hareket saptadım ve o yana doğru bakma cüretini gösterdim. Pusula yönlerindeki ışıklı, parlak toplar kuyuya doğru uçuyordu. Orada tuttuğum şeye temas edecek olurlarsa...

Ve bunu durdurmaya cüret edemedim.

İyice yaklaşarak aynı anda dört yönden birleştiler ve ıstırap verici bir yavaşlıkta merkez küreyle çarpıştılar. Çarpışmanın oluşturduğu güç dalgası beni döverek kemiklerimi jöleye çevirmekle tehdit etti, yine de bakış açımdan böylesi *doğru* görünüyordu.

Sonra raflardaki kavanozlar kırılmaya başladı.

Rüzgâr geri gelmişti, aynı işitme duyum gibi. Güçlü bir esintiden çok bir dağ fırtınası gibi, odada girdap oluşturdu. Azalin hâlâ büyülü sözcükleri telaffuz ediyordu, fakat rüzgâr sesini boğduğu için sadece dudaklarının hareketini görüyordum. Rüzgâr onu yakalayarak ayaklarını yerden kesti ve odada döndürdü. Azalin kendini doğrultmaya, güçlerin kontrolünü tekrar ele geçirmeye çalışarak çırpındı, ama olaylar geri dönülemeyecek bir noktaya gelmişti. Sonra ben de rüzgâra kapıldım.

Havada çember çizerken aşağı ve yukarının anlamı kalmadı. Ağaç kütüklerinden oluşan yapıya tutunmaya çalıştım ve bir anlığına çılgın dönüşüme ara verdim.

Kuyuya baktığımda, kürenin artık dönmekte olan bir ışıklar girdabının merkezi olduğunu gördüm. Tuhaf bir şekilde narin görünen Azalin, kaçınılmaz olarak merkezine çekiliyordu. Direnmeyi bıraktı, belki fazla sersemlemişti veya denemenin beyhude olduğunu biliyordu. Sureti bir anlığına düzeldi. Bir şey bağırarak kollarını yukarı savurdu, ardından güçler onu sıkıca yakaladı ve Azalin dönen çekirdekte kayboldu.

Ardından haykıran rüzgâr beni yakaladı; daha fazla tutunamadım, bir kere kendi eksenimde döndüm ve aşağıdaki kör edici karmaşaya doğru balıklama daldım.

3. BÖLÜM

SAVAŞ

ON

Tatyana, aşkım, bana koş!

Haykırışıma hemen cevap veriyor. Bana doğru koşarken, öne uzanmış kolları, erimiş gümüş kadar parlak. Neşe içindeki yüzünde öyle bir ışıltı var ki, bu görüntü karşısında hissettiğim mutluluktan neredeyse kalbim patlayacak.

Sis. Çevremde kabarıyor. Beni sarıyor.

Gülüşü kuş cıvıltısı gibi. Onu kucaklıyor ve yukarı kaldırıyorum, asırlardır yapmadığım gibi gülüyorum. Tatlı, güzel yüzü bana gülümsüyor, bakırımsı saçları sıcak yaz güneşinde uçuşuyor.

Sis. Bedenime işliyor. Ruhumu deliyor.

Onu iyice kendime çekiyor, bir daha asla, asla benden ayrılmaması için sıkıca sarıyorum. Onu tutuyor, seviyorum. Kalbim aşkla o kadar dolu ki, artık adını söyleyemiyorum.

Sis. Zihnimi bulutlandırıyor. Düşüncelerimi bulandırıyor.

Beyaz bir leke yukarı doğru kaynıyor ve bir devin eli gibi büyük bir güç onu benden alıyor. İsmini haykırıyorum, deniyorum—fakat hatırlayamıyorum. . . onun. . . adını. . .

Sis. Rüyalarımı karartıyor. Anılarımı benden çalıyor. . .

* * * * *

Kendi zavallı, umutsuzluk dolu feryadımla uyandım. Biri meşe ağacından bir kazık alıp kaburgalarımın arasına saplasa, daha fazla ıstırap çekemezdim. Ona sahiptim, Tatyana'ma—

Sisler gelene dek.

Sırtüstü yığılıp inledim ve bu acı yüzünden dünyayı ve tüm karanlığını lânetledim. En kötüsünü atlatıp çevreme bakınana kadar bayağı zaman geçti. Pek de az sayılmayacak bir şaşkınlıkla Ravenloft Şatosu'nun altındaki kabrin her zamanki emniyetinde değil, Ghakis Dağı'nın kuzey yüzüne kazdığım mağarada olduğumu fark ettim.

Buraya nasıl gelmiştim?

Kendimi baştan aşağı kontrol ederek kıyafetlerimin kirli ve parçalanmış halde olduğunu gördüm; bedenimde yara izleri vardı, yine de çoğu iyileşmişti.

Sonra Azalin'in kulesinde yarattığı çılgın girdabı hatırladım. Dosdoğru ona gitmiştim, Azalin'i fırıl fırıl dönen göz kamaştırıcı bir tünelde. . . bir şeye. . . hiç görmediğim veya hayal etmediğim bir yere doğru takip etmiştim. Ben bazı yüzlere daha isim bulmaya çalışırken bile anıları söndü ve silindi; bir rüyayı hatırlamaya çalışmak gibiydi, ben uğraştıkça o daha da çok kaçıyordu. Kahrolası şeyin bir rüya değil geçmişteki bir gerçeklik olduğunu biliyordum. İçimde tek bir kuşku bile duymaksızın, Azalin'le birlikte Barovia'dan çok uzaktaki bir yerde fiziksel olarak bulunduğumu *biliyordum*, ve biz. . . biz. . .

Ve tüm hatırlayabildiğim buydu. Bilgi muzipçe benden kaçıyordu. Lânet olsun.

Barovialılar'ın zihinleri ülkedeki değişimlere uyum gösterdiğinde de böyle mi oluyordu? Belki de hayır, çünkü bir şey olduğunun tamamen farkındaydım, sadece ayrıntıları hatırlayamıyordum—ki bu beni çileden çıkarıyordu.

Peki o Azalin piçine ne olmuştu? Herhalde köşk evinde benim kadar şaşkın bir vaziyette, sinsi sinsi dolanıyordu. İnsan ancak bu kadarını umabilirdi. Belki de benden fazla zarar görmüştü. Neşelendirici bir düşünce.

Beklenmedik bir toz ve örümcek ağı tabakasını silkeleyerek ayağa kalktım. Burada ne kadar yatmıştım? Bedenimin toprak

üzerindeki izi temiz olduğundan biraz havanın içeriye giriş yolunu bulduğunu gösteriyordu. Zaten burası yalnızca kaba bir kaçış deliğiydi, kabrim kadar özenle hazırlanmış veya rahat bir yer değil. Her ne olduysa beni buraya fırlatacak kadar şiddetli olmuştu, zira ihtiyaç olursa beni buraya atacak bir olasılık büyüsünü her zaman derimden de yakın bir şekilde üzerimde taşırdım. Şu ana dek asla böyle bir şeye ihtiyaç olmamıştı. Kendini çalıştırması için hakikaten de çok ciddi yaralanmış olmalıydım.

Azalin en nihayet bana suikasta mı kalkışmıştı?

Bununla ilgili bir anım da yoktu.

Mağaranın ağzındaki dar çatlağa giderek Barovia'nın kuzey düzlüklerine baktım ve şok olarak karın bayağı geri çekilmiş olduğunu fark ettim. Dağ kışları her zaman şiddetlidir, erken başlayıp geç sona erer. Her yanı kaplayan beyaz örtü neredeyse yok olmuş, yerine taze yeşil bitki örtüsü gelmişti.

Fakat. . . fakat daha geçen gece kış başlarıydı; şimdi ise ilkbahardı. O zaman bir yeni ay gökte asılıydı—oysa bu ay eskiydi ve batıyordu. Benim için bir anlık sürede, aylar geçmişti.

Ne kadar süredir bilinçsiz olduğum gerçeği aklıma gelmeye başlarken neredeyse unutulmuş bir his belkemiğimden aşağı yayıldı: Korku.

Neler olmuştu?

Kendimi bu zayıflığa kaptırmaya izin vermeyecektim ve bunu hemen bastırdım. Korkunun tek çaresi bilgiydi, ki bu da kolayca elde edilebilirdi. Ravenloft Şatosu başlanacak en iyi yer gibi gözüküyordu.

Yolculuk büyümü hatırlamaya çalışmam—çünkü acelem vardı—işe yaramadı. Sözcüklerin karmaşıklığı dudaklarımda biçimlenmeyi reddediyordu ve bu durum büyüyü önceden yaptığım sonucunu çıkartmama neden oldu. Oysa bunu nasıl yaptığımı şimdi hatırlamıyordum. Hüsranla bir kez homurdandım, ardından bedenimi bir yarasanınkine küçültecek değişimi başlattım. En azından bu yetenek unutulmamıştı.

Ghakis Dağı'nın çevresinden dolandım ve kayalık yükseltisinde değişmeksizin duran şatoma doğru düzenli bir şekilde

alçaldım. Karlar burada da hâlâ duruyordu, fakat sadece gölgelerin hiç kalkmadığı derin köşelerde. Dış duvarı yüzünden her gün sadece birkaç saatliğine güneş ışığına maruz kalan avluda bile neredeyse hiç kar kalmamıştı ve artık çamurla çimenler hüküm sürüyordu.

Yine de, şatoda bir terk edilmişlik görüntüsü vardı ve yaklaştıkça cam ustaları ve diğer işçiler için hazırlanmış küçük evlerin ve çalışma alanlarının boşalmış olduğunu gördüm—çürümüşlüğe bakılırsa aylar öncesinden. Çoğu Barovialı kış sona erdiğinde ve hava müsaade ettiğinde, evlerine yeni bir kat boya çekme alışkanlığına sahipti. Aşağıdaki köye bakmak için havada geniş bir daire çizerken bunun kanıtını gördüm. Oradaki yaşam alışıldığı şekilde sürüyor, fakat şatomdaki durmuş görünüyordu.

Yatak odamın dışındaki balkona indim ve kulağımı açık tutarak kapıyı ittim. Ortalık sessizdi, her zaman olduğu gibi, her zaman olması gerektiği gibi. Şatonun ana bölümlerini hızla taradım ve alışılmadık hiçbir şeye rastlamadım. İskelet hizmetkârlarım rahatsız edilmeksizin nöbet yerlerinde dikiliyorlar veya ileri geri yürüyorlardı. Kütüphane aynı bıraktığım gibiydi, yine de bunun sebebi oradaki koruma ve muhafaza etme büyüleri yüzünden zamanın etkilerine maruz kalmamasıydı.

Zindanlarımdaki durum ise farklıydı. Oradaki çoğu mahkum ölmüştü, sık görülen bir durum, çünkü zindanların orada bulunma sebebi de buydu. Nefes almaya gerek duymamama rağmen koku ve çürümüşlük benim için bile biraz fazlaydı. Geriye yalnızca iki zavallı kalmıştı, hücrelerinde açlıktan ölmek üzereydiler ve neredeyse tamamen çıldırmışlardı. Bu durum hapsedilme amaçlarını anlamsız kılıyordu, çünkü delilik de bir kaçış yoluydu. Açlığımın ve aldığım yaraların iyileşmesini hızlandırmak için onlarla beslendim.

Kanları yeterliydi, ancak bugüne kadar tattığım en iyileri sayılmazlardı; ne de olsa yarı ölü bir sığır yiyen biri, çok lezzetli bir ziyafet bekleyemezdi. Yakında kilerimi tekrar dolduracaktım, umarım daha iyi bir stokla. Bu arada hizmetkârlarıma hücreleri açmalarını ve cesetleri atmalarını emrettim. Hâlâ bozul-

mamış sayılabilecekleri ileriki bir kaldırma için çalışma odama yönlendirdim.

Bir dereceye kadar kendime gelince, üzerimdeki paçavraları çıkarmak ve yeniden giyinmek amacıyla odama geri döndüm. Daha sonra da belli başlı önemli büyüler hakkında hafızamı tazelemek için büyü kitaplarımı çıkardım. Ayrıca vergi toplayıcıları arasındaki casuslarımdan gelen çeşitli bilgilerle birlikte Vistanilerin gönderdiği mesajları da buldum, hepsi ufak entrikalar ve dedikodularla, sınır milisleriyle ve tatbikatlarıyla ilgiliydi, hiçbirinin ciddi bir önemi yoktu. Tüm bu zaman zarfında yeni ziyaretçiler bile Barovia'ya gelmekle uğraşmamışlardı. Anlaşılan uzun süreli yokluğumun pek bir etkisi olmamıştı. Buna sevinmeli miyim üzülmeli miyim bilemedim ve sonunda bir süre için tüm bunları aklımdan çıkartmaya karar verdim. Beni meşgul edecek başka şeyler vardı. Bir saat içinde yolculuk etmeye hazır hale gelmiştim ve öyle de yaptım.

Bir saniye içinde çalışma odamdan kaybolmuş, bir sonrakinde Azalin'in köşk evinde belirmiştim. Veya en azından bir zamanlar evin bulunduğu yerde.

Evden kesinlikle en ufak bir iz yoktu, tek bir tuğla veya çivi bile. Şu anda önümde atmış veya yetmiş metre çapında, mükemmel denebilecek kadar düzgün bir krater vardı. Kenarlar havanın etkisiyle biraz bozulmuştu, fakat bu bozulma bile çok fazla sayılmazdı. En derin noktasında, yaklaşık on metre aşağıda, yavaş yavaş su birikiyordu. Çemberin içinde hiçbir bitki yetişmemişti, buna rağmen kenarlardaki bitki örtüsü yoğun ve sağlıklıydı. Bu tamamıyla ölü bir alandı ve yerliler bir kez farkına vardıklarında, hiç şüphesiz dehşetin ve batıl inancın odağı olacaktı.

Kraterde alışılmadık hiçbir şey sezmedim, sadece topraktaki gizli enerji çizgileri boyunca güçlü bir negatiflik sarsıntısı vardı. Bunun muhtemel sebebi Azalin'in neredeyse kırk yıl boyunca burada yaşamış olmasıydı. Bunun haricinde evden veya kuleden kesinlikle hiçbir iz yoktu.

Veya Azalin'den.

Bu ölçekte herhangi bir şeyi taşıyabilecek kapasitede de-

ğildi; böylesi, kavrayamayacağı büyü çalışmalarını gerektirirdi. Bu hasarı başka bir şey yapmıştı—eğer hasarsa. Belki de ev Barovia'daki başka bir yerdeydi. Öyleyse onu ve kayıp ziyaretçimi bulmalıydım. Ölü olması haricinde sağlığı hakkındaki hiçbir şey umurumda değildi, öyleyse omuzlarımdan büyük bir yük kalkacaktı.

"Demek sen de kurtuldun," diyen sert bir ses, arkamdan yükseldi.

Topuklarımda dönerken birisinin bana bu kadar sessiz yaklaşmasına izin verdiğim için kendime kızdım. Belki de girdapta her ne olduysa, kendime tam anlamıyla gelmemi engellemişti.

Azalin, kadim bir ağacın kalın gölgesiyle sarınmış halde duruyordu; ellerini arkasında kavuşturmuştu. Hiç zarar görmemiş gibiydi, fakat tüm görüntüsü bir illüzyon olduğundan bu hiçbir anlam taşımazdı.

"Şaşırdın mı?" diye kestirip atarken sıktığım yumruklarımı serbest bıraktım.

"Pek sayılmaz." Tavırlarında tuhaf bir şey vardı. Garip bir şekilde uysal ve mesafeli görünüyordu. Benzer bir hafıza kaybı mı olmuştu? Bunun böyle olup olmadığını hemen o anda anlamak için çok şey feda ederdim, fakat ona sorarak kendi zayıflığımı da gösterecek değildim.

"Bu sefer ne yanlış gitti?" diye sorarak, olanları bilmek istedim, yıllar boyunca çok sık yaptığım gibi.

Hemen yanıt vermedi. "Bilmiyorum," diye mırıldandı, uzun bir sessizliğin ardından.

Bu da neydi? Başarısızlık karşısında olağan tepkisi, serinkanlı bir analiz ya da sert tavırlardı. Bu. . . pasiflik acayip derecede rahatsız ediciydi. Umutsuz durumda mıydı? Ya da bu bir tür teslimiyet miydi? Biri veya her ikisi de sadece içimde yükselen cayır cayır öfkeyi besledi.

"Sen. . . bilmiyorsun." Tekrar konuşması için bekledim. Ve bekledim. Sessizliğini korumayı sürdürdü. Öfkeden kudursa bile, bu kadar çıldırtıcı olamazdı. Bir saniye daha orada kalsaydım tüm kontrolümü kaybedecek ve ikimizin de pişman olacağı bir şey yapacaktım.

Dönüşümü gerçekleştirerek tekrar göklere yükseldim. Lânetli yerden ayrılırken gördüğüm son şey, Azalin'in bir zamanlar evinin bulunduğu noktaya dik dik bakmasıydı.

* * * * *

Sonraki haftalarda çalışmalarımıza devam edip, her çeşit kitabı ve tomarı araştırarak bizi ortak hapishanemizden çıkaracak herhangi bir işaret veya ipucu bulmayı umduk. Azalin'in çabaları pek de gönüllü sayılmazdı, sanki kaçış konusunda tamamen umutsuzluğa kapılmıştı. Eğer bu gerçekten doğruysa, yakında olayların tehlikeli bir hale geleceğini biliyordum. Kaçış çabalarını sona erdirerek Barovia'da yaşamaya karar verirse, en sonunda hükmüme meydan okuyabilirdi.

Son kaçış denememizin başarısızlığını takip eden günlerde bu düşünceler sürekli aklımdaydı. Onu her zamankinden daha dikkatli izledim. Her akşam beslendikten ve ilgilenmem gereken sıradan işleri hallettikten sonra, kalan saatleri Azalin'le birlikte geçirmediğim günlerde tomarları ve kitapları araştırarak, onu yok etmemde bana yardım edebilecek bir ipucu aradım. Adını öğrenmenin ilk başta verdiği mutluluk, bunu ona karşı kullanabilecek bir yol bulamadığımda düş kırıklığına dönüştü. Ayrıca yaptıklarını dikkatle takip etmek için kristal küremi sıkça kullandım.

Bir keresinde, tüm Barovia'da onun izini bulamadığım bir gecede, fazlasıyla tedirgin oldum. Önceki gece büyülü bir nesnenin tınısını saptadığımız bir manastır harabesini araştırmak için buluşmuştuk. Bulduğumuz tomarın amaçlarımıza hiçbir yararı olmadığı ortaya çıkmıştı ve ayrılmadan önce birbirimize kırıcı lâflar etmiştik. Azalin'i ülkeyi terk etmek isteyecek kadar kızdırmış olsam bile, benimkine son zamanlarda bağlanmış birkaç ülke içinde gitmeyi isteyebileceği bir tane yoktu. Belki de başka birisi onu en sonunda ortadan kaldırmıştı. Eğer öyleyse, bu dertten kurtulmuş olacaktım. Ancak böyle bir şey de kendine özgü sorunlar doğururdu. Azalin'i yok edecek kadar güçlü bir kimse, benim için de kesin bir tehditti.

Gerçeği bulmayı arzulayarak hemen kristal küreme sarıldım. Görüşümün iyice yukarılara çıkmasına izin verip köşk evinin alanından başladım ve dışarı doğru geniş bir spiral çizdim. Batıya dönene ve şaşkınlıktan donakalana dek hiçbir şey dikkatimi çekmedi.

O sınır boyunca Sisler'den eser yoktu.

Aklım sorularla doldu, bunların başında Azalin'in gerçekten başarıp başaramadığı geliyordu. Barovia'nın gerçek düzlemiyle birleşmesini mümkün mü kılmıştı?

Buna cevabın—ilk heyecanım geçtiğinde ve tekrar düşünebildiğimde—gönülsüz bir hayır olduğunu kabul etmeliydim, çünkü önceki gece Ghakis Dağı'ndan aşağı uçarken, Sisler'in doğu ufkundaki her zamanki çizgisini görmüştüm. Peki o zaman neye bakıyordum, Barovia'ya bağlanan yeni bir ülkeye mi?

Krezk'e giden Eski Svalich Yolu'nun üzerinden ilerleyerek, görüşümü yukarıda tuttum. Yol, eskiden Sisler'e ulaşan bir çıkmazdı ve Vistaniler haricinde kimse tarafından kullanılmazdı. Şimdi ise yemyeşil bir ormana gidiyordu, sanki hep öyleymiş gibi. Zorlanarak sınırdan geçtim ve heyecanım geri döndü; çiftlikler ve kulübeler, evler ve diğer binalar bir araya toplanarak, köyleri ve kasabaları oluşturmuştu ve hepsi de dolu gözüküyordu. Arak gibi ıssızlık veya Forlorn gibi bir terk edilmişlik yoktu, burası yüksek nüfuslu, canlı bir ülkeydi.

Svalich'i sonuna kadar takip edince, bir limana yukarıdan bakan, kireçtaşından uçurumlar üzerine yayılmış büyük bir kasaba gördüm—aşağıda deniz veya koca bir göl vardı ve birçok tekne iskelelerinde ya da açık denizde demir atmıştı. Yüzeyinin çok uzaklarında Sisler'in tanıdık görüntüsü vardı.

İnsanlar kendilerine, ülkelerine ne olduğunu biliyorlar mıydı? Bu tartışılırdı. Forlorn'dan gelen mülteciler bir örnek teşkil ediyorsa, bu yeni yerin insanlarının da hiçbir değişiklikten haberleri yoktu veya durumlarını sanki hep öyleymiş gibi kabul edeceklerdi. Emin olmak için Vistanileri buraya gönderecek ve mümkün olduğunca fazla bilgi toplatacaktım.

Kasaba, gece saatlerinde neredeyse tamamen ıssızdı. Anlaşılan ya çoğu Barovialı gibi karanlıktan korkmalarını gerektire-

cek bir sebep vardı, ya da geçimini denizden sağlayan bir halkın yöresel geleneğiydi bu. Hâlâ ayakta olan birilerini bulmam gerekiyordu, konuşmalarını dinleyecek ve belki de bu yere ne dendiğini—

Mordent.

İsim doğrudan kafamın içinde belirdi, bir şimşeğin yanıp sönmesi kadar açıktı. Burada bulunmuştum.

Anısı hâlâ benden kaçıyordu, ama his çok ısrarcıydı. Azalin'le birlikte buraya gelmiştim. Ülke Mordent'ti ve bu kasaba Mordentshire'dı, ayrıca bir ev vardı. . . veya bir kule miydi. . . ?

Yok oldu. Kahretsin. Anı, sanki cıvaymış gibi kayıp gitmişti. Neredeyse herkesi ipnotize edebilmeme ve hayatlarının en ince detaylarını hatırlamalarını sağlayabilmeme rağmen, aynı şeyi kendime yapamıyordum. Bir şeyi bildiğimin, fakat gerekli bilgiden yoksun bırakıldığımın farkında olmaktan nefret ediyordum; bu sanki sayfaları birbirine yapıştırılmış bir kitaba benziyordu.

Tiksinerek ve başka bir anıyı canlandırmayı umarak kasabadan kuzeye gittim. Mordent'in ne kadar büyük olduğunu öğrenmek için kıyı şeridini takip ettim. Elbette ki bir kaleyi andıran herhangi bir şey veya başka bir çeşit istihkâm için gözümü açık tutuyordum, fakat hiçbir şey görmedim, küçük bir yerel milis kuvvetleri kışlası bile. Böyle şeyler ya çok iyi saklanmıştı ya da hiç yoktu, ki bu durumu da oldukça ilginç buldum. Buradaki kanun, kanun koruyucularını gereksiz kılacak kadar iyi mi korunuyordu? Bir asker olarak işgale karşı neredeyse iki asırlık izolasyona bile dayanmış, köklü bir ihtiyatım vardı. Orduları olmayan bir ülke büyük ihtimalle komşularını tehdit etmezdi. Aptalca da olsa dostâne bir politika.

Kuzey yönünde devam ederek artık tanıdık gelen sınırdan geçme hissine kapıldım ve Mordent'i geride bıraktım. Girdiğim ülkeyi incelediğimde, önceki ziyaretlerin ayrıntılarını hatırlamaya başladım ve Lamordia'ya geri döndüğümü kavradım. Duyuru kendini tekrarlamadı; buraya dört yıl önceki ilk ziyaretimden beri bunu yapmamıştı.

Daha kaç ülke buraya gelmişti? Azalin'in deneyleri nereye kadar sürmüştü? Azalin deneylerin ne yaptığını biliyor muydu yoksa hakikaten göründüğü gibi farkında değil miydi? Peki neden bu ülkeler tersini yapmak varken gelip Barovia'ya bağlanmıştı? Küçük bir ülkeyi Oerth'e taşımak, Oerth'in ülkelerini bu düzleme kaydırmaktan kesinlikle daha kolay olmalıydı.

Yine de hiçbir cevap kendini göstermeye tenezzül etmiyordu.

İkinci bir sınıra ulaşana kadar devam ettim, sonra doğuya döndüm. Bu yeni ülkenin çok daha az ormanı vardı ve evlerin azlığına bakılırsa, insanları daha geniş bir alana yayılmıştı. Belki de burası bir sınır ülkesi sayılıyordu, henüz büyük yerleşim alanları için uygun değildi. Burada sadece düz tarım alanları ve otlaklar vardı, gerçek bir kasaba gibi bir şey göze çarpmıyordu.

Buna rağmen bir sürü mezarlık bulunuyordu. Oldukça fazla. Buradaki ölüler, yaşayanlardan fazla mıydı? Bu ürpertici bir düşünceydi.

En sonunda Lamordia ormanlarından kuzeye uzanan düzlüklere giden, ince bir patikaya geldim ve ülkeler arasında duran bir çeşit işarete baktım. Bu şey, iki uzun direk ve aralarında duran bir başkasından oluşuyordu. Sadece bir semboldü ve gerçek anlamda bir kapı sayılmazdı. Bunları düşünmek, bir başka ismi aklıma getirmişti.

Darkon.

Süslü harfler, üzerinde başka bir bilgi bulundurmayan yıpranmış, yatay direğe oyulmuştu. Ya yanlışlıkla ya da tasarım sebebiyle nöbet yeri veya vergi kutusuna benzer bir şey yoktu. Barovia hâlâ dünyanın geri kalanının bir parçasıyken böyle şeylere sıkça rastlanırdı. Görünüşe göre Darkon'u yönetenin böyle gelirlere ihtiyacı yoktu. Burası da tamamen terk edilmişti, yakındaki başka bir mezarlık hariç.

Göğe doğru yükselerek ne kadar sürdüğünü görmek için Lamordia ve Darkon arasındaki sınırı takip ettim. Sınır uzun bir süre boyunca varlığını korudu, ta ki karşıdaki ülke Lamordia olmayana ve ben tekrar Barovia'ya bakana kadar. Baratak Dağı ve Krezk Dağı'nın küçük zirvesi ve hemen ötesindeki Krezk

Gölü'nün arasındaki beş mil genişliğindeki bir geçidi tanıyana dek sınır çizgisini takip ettim. Geçit eskiden hiçbir yere ulaşmıyordu—daha doğrusu dümdüz Sisler'le birleşirdi. Oysa artık bu durum değişmişti. Aynı Mordent gibi Barovia da sıkı sıkıya Darkon'a bağlanmıştı.

Aklımın tüm bu değişikliğin boyutunu kavraması için daha çok zaman ve çok daha fazla yolculuk gerekti. Darkon kilometreler boyunca uzanıp giderek, küçük bir kısım haricinde Barovia'nın tüm kuzey sınırını kaplıyordu. O küçük alan da bir fersahtan fazla değildi ve Arak'la bölünüyordu.

Fakat bu doğru olamazdı. Barovia'nın Arak'la olan sınırı en azından otuz mildi. Arak'ın en kuzeydeki dağ zirvesini bir zamanlar Sisler bölerdi. Oysa şimdi, eskiden saklı olan yamacı, artık Darkon'a doğru alçalıyordu. Her şey nasıl olur da bu kadar değişebilirdi? Ülkeler öyle bir birleşmişti ki, birbirlerine göre yerleri bile farklılık gösteriyordu. Kusursuz. Çimenlerin büyümesi bile bozulmamıştı.

Böyle bir şey nasıl mümkündü—Sisler'den bir denizde yüzen yalnız ülkeler göz açıp kapayana kadar birbirlerine bağlanıyordu? Yoksa Azalin düzlemler teorisinde yanılıyor muydu? Belki de ülkeler hep burada var olmuştu, fakat Sisler her nasılsa bunları gizliyor ve giriş çıkışı engelliyordu.

Yoğunlaşma çabasından başım ağrıyor, boynum ve omuzlarım son birkaç saattir koruduğum kambur pozisyondan yakınıyordu. Kristaldeki görüntülerin sorularımla birlikte sürüklenip kaybolmasına izin verdim, gözlerimi açtım ve kısa süreli baş dönmesinin geçmesini bekledim. Bu keşifler büyüleyiciydi, fakat benim bile yapabileceklerimin bir sınırı vardı. İlka bu şeyin ne kadar yorucu olabileceğinde haklıydı. Ve daha Azalin'i aramaya başlamamıştım bile.

Kristalin başına tekrar oturdum. Bu sefer düşüncelerimi kayıp misafirim üzerine odakladım, fakat ister uzak ister öbür türlü olsun, onun bir görüntüsüyle hemen ödüllendirilmedim. Kürenin merkezi inatla kesif kalmaya devam etti. Azalin kendini saklamanın bir yolunu mu bulmuştu? Ve öyleyse, bu zamana kadar niçin bunu kullanmamıştı? İçinde bulunduğu ka-

tıksız kuşku, böyle bir şey bulmuş olsa, bunu çoktan kullanmasına sebep olurdu.

Yoksa yok mu edilmişti? Ne kadar hoş bir düşünce. *Çok* neşelendirici.

Bir saat daha geçtiğinde, artık devam edemeyecek kadar rahatsızdım. Zonklayan başımı rahatlatmak için arayışımı kestim. Eklemlerim doğal olmayacak kadar ağır ve uyuşuktu, yatak odama doğru baktığımda ve pencerelerden sızan bahar güneşinin soluk ışığını gördüğümde, bunun nedeni kendi kendini ele verdi. Çarçabuk, aşağıdaki kabrime ulaşmak için harekete geçtim ve kıymetli kristali de yanımda götürdüm.

Uyudum. Hiçbir rüya ve hatta rüyanın anısı uykumu bölmedi.

Uyandığımda kendime bu gecenin bir öncekinden daha kısa süreceğini hatırlatmam gerekti. İnsanın aklının kış mevsiminde uzayan karanlığa alışması, sonra da tüm bunları hızla gelen baharda unutması oldukça zordur. Sanki bir hırsız aradaki tüm zamanı çalmış gibi hissediyordum. Azalin adındaki bir hırsız. O ve kahrolası deneyi.

Köşk evi, kiracısıyla birlikte kaybolduğundan neyin yanlış gittiğini bulmak için hiçbir yolum yoktu. Günlüğü haricinde notlarından birçoğunu da kopyalamış, haftalar boyunca binlerce sayfa yazı yazmıştım, basit ama usandırıcı bir iş. Fakat bu son çabası için de aynı şeyi yapma fırsatım olmamıştı. Yine de, daha ilk baştan beni asıl rahatsız eden şey hafızamdaki kara noktaydı.

Çalışma odama döndüm, kâğıtlarla dolu raflara belli bir küçümsemeyle baktım ve bir kez daha kristalin önüne oturdum.

Azalin'in yok olduğu düşüncesi ne kadar hoş olursa olsun bundan emin olmalıydım. Anılarım fazlasıyla karmaşık ve bulanık da olsa, içimde hâlâ yaşadığına, fakat Barovia'da olmadığına dair belirgin bir his vardı. Sisler'de hapsolmuş olabilirdi, ancak öyle bile olsa, şimdiye değin kurtulabilecek kadar da becerikliydi.

Bu sefer gece boyunca onu yeni ülkelerde arayacak, gere-

kirse onları adım adım tarayacaktım.

Mordent, araştırmama başladığım ilk—ve düşünceme göre en muhtemel—yerdi. Ne de olsa, daha önceden oraya gitmiştik.

Aynı şartlar altında olsam neler yapacağımı düşündüm ve kendini o yeri hangi lord yönetiyorsa ona bağlayacağını, ya da şartlar elveriyorsa mutlak güç pozisyonunu zorla alacağını tahmin ettim. Bu, sahip olduğu büyü uzmanlığıyla fazla zamanını almazdı. Barovia'da böyle bir hareket yapmasını sadece verdiği söz ve uymakta karar kıldığımız misafirperverliğin kutsal anlaşması engellemişti. Aynısı Mordent'te olmadıkça kendini denetlemekte zorlanırdı.

Görüşüm beni doğrudan Mordentshire'ın kalbine taşıdı, geçen geceki keşiflerimden hatırladığım görüntü beni buraya çekmiş olmalıydı. İki ana caddenin kesişimi gibi görünen yere gittim, orada durdum ve gözlerimi kapatarak iç bakışımın beni oraya yerleştirmesine müsaade ettim. Bunun ardından, Azalin'in suretinin önümde durduğunu hayal ederek ilk görüntünün üzerine ikincisini yerleştirdim. Bu noktada kristal küremden haberi olup olmadığını umursamıyordum; onu bulmam daha önemliydi.

Çeyrek saatlik zorlu, yoğunlaşmış çabanın sonunda, şiddetli bir baş ağrısından fazlasını elde edememem kısa bir süre için durmama sebep oldu. Düş kırıklığına uğramış ve sinirlenmiş bir halde, beynimde vızıldayan ağrının dinmesini bekledim. Sonra tekrar denedim ve bu sefer onu Darkon'da aradım.

Kendimi mezarlığın oradaki kapı benzeri yerin hemen yanına koydum ve aynı görüntülemeyi deneyerek tüm yönlere odaklandım. Bu sefer beni kuzeye doğru taşıyan kararlı bir çekiş hissettim ve onu takip ettim.

Takip ettim—aslında oltadaki balık gibi çekildim demeliyim. Görüş'ümdeki her şey bulanana kadar hızlandım da hızlandım. Buna direnmek mümkündü; yeterince yoğunlaşırsam kendimi geriye çekebileceğimi anladım, fakat sonuna kadar görmeyi seçtim. Merakım uyanmıştı.

Oldukça fazla mesafe kat ettim. Hızla ilerleyişim göz önüne alınacak olursa, Darkon Barovia'dan çok daha büyüktü. İlerle-

meye devam ettim, sonra bir şehre yaklaşırken fark edilir şekilde yavaşladım. Gerçek bir *şehir*—Barovia'da bu kadar büyük bir şey yoktu. Yüksek koruyucu duvarlar, diğer yerlerin aksine istihkâmların burada yaygın olduğunun işaretiydi.

Görüşüm beni açık olmayan ana kapılardan taşıdı—kolayca içlerinden geçtim. Yukarıya, kapıların üst eşiğine, sınır işaretinde kullanılan harflerle *İl Aluk* adı oyulmuştu. Güç, yenilenen bir şiddetle beni kendine doğru çekmeye başladığında sözcükleri henüz okumuştum. Sokaklar boyunca hayal meyâl ayrıntılardan başka bir şey göremeyecek kadar hızlı gidiyordum. Bundan pek hoşlanmadım ve yavaşlamaya çalıştım, ama fazla bir etkim olmadı.

Pekâlâ, demek ki sadece bazı kısımları görmeme izin veriliyordu, daha fazlasını değil. Bunu şimdilik kabul edecektim ama aklımdaki türden bir özgürlük için daha sonra geri dönmeye kendi kendime söz verdim.

Bir duraklama. Şimdi bana haşmetli bir taş yığını izlettiriliyordu, benimkinden çok, çok daha büyük ve daha mükellef bir kale. Tüm bunlardan ortaya çıkan bir tema sezdim. Buradaki her şey benim sahip olduklarımdan daha görkemliydi; daha büyük, daha iyi, daha güçlü. Bu, oldukça tanıdık bir kendine güvensizliği hatırlatıyordu.

Kale duvarlarından geçtiğimde, her şey yeniden bulanıklaştı, ta ki debdebeli bir tavırda açılan iki koca kapının önünde durana kadar. Sonra, görüşüm alay eder gibi bir yürüme temposunda ilerledi. Yanlarında kakmalı mermer kolonlar uzanan, mermer kaplı uzun bir oda boyunca ilerleyişim beni devasa bir tahta getirdi ve pozundan şaşmaz bir mal sahipliği havasında olduğu anlaşılan Azalin'in önüne şaşırmadan çıktım.

Suratındaki ifadeden varlığımın farkında olduğu açıktı. Beni buraya çekenin o olduğunu zaten tahmin etmiştim, çünkü yol boyunca bilmemi istediği şeyleri göstermişti.

Onun ve odanın görüntüsü beklenmedik şekilde yükseldi, ta ki beni (bir şekilde) zorlayarak diz çökmemi sağladığını anlayana kadar. Sanırım onun bu tür basit şeyleri aşmasını beklemek çok fazlaydı. Beni o pozisyonda tutmayı sürdürdü, her-

halde ona karşı çabalayacağımı düşünüyor, hatta umuyordu.

Zamanı geldiğinde arttırdığım irade gücüm neler döndüğünü işitmemi sağladı, aynı zamanda Azalin'in düşüncelerimi yüksek sesle konuşuyormuşum gibi anlayacağını da tahmin ettim. Bu kadar yüksek seviyelerdeki büyü, neredeyse her şeyi mümkün kılardı.

"Kibirini yeteri kadar besledin mi yoksa gece boyunca bu halıya mı bakacağım?" diye sordum, tamamen bıkkın bir ses tonuyla.

"Neden benimle mücadele etmiyorsun?" diye sordu. Neredeyse kedi gibi mırlıyordu, o kaba sesiyle oldukça büyük bir başarı.

"Zahmete değmez."

Üzerimdeki sınırlamasını kaldırdı ve görüşüm onu tekrar kapsayacak kadar açıldı. Halıyı gerçekten de tercih ederdim; o çok daha az süslüydü.

"Dün gece varlığını hissettim, fakat çok hafifti," dedi. "Bu sefer çok daha fazla odaklanmıştın ve seni kontrol etmek daha kolaydı."

Kontrol? Böyle mi sanıyordu? Hareketlerinin gerçek bir yansıma mı yoksa sadece gösteriş mi olduğunu anlamak için iyice dikkat etmeliydim.

"Sadece son başarısızlığından sonra nereye çekilmiş olduğunu bulmak istedim," dedim.

"Başarısızlık *değil!*" diye sertçe konuştu. "Bu düzlemle Oerth arasındaki kapıyı açtım, Sisler engelini aştım. Etkileyici sonuçlarla." Kollarını kaldırarak çevresindeki sarayı işaret etti.

"Yine de buradayız, hâlâ mahkumuz. Ben buna net bir başarısızlık derim."

"Kapıyı bir kere açtım ve bunu tekrar yapacağım, çünkü senin de görebileceğin gibi mevkiimi oldukça yükselttim."

Yeni evi karşısında bir tepki göstermem için oldukça hevesliydi, ki bu da kendisinin kalesinden hâlâ etkilendiğini gösteriyordu. Bildiğim kadarıyla tüm bu şey, aynı kendi üzerinde kullandığı gibi bir illüzyon olabilirdi.

"Bir kafesin yaldızlı parmaklıkları, onun hâlâ bir kafes ol-

duğu gerçeğini değiştirmez," dedim. "İkimiz de hâlâ burada tutsağız ve görünüşe bakılırsa, tekrar büyük bir hata yapıp yanlışlıkla gerçek bir kaçış fırsatına sahip olmazsan, bu durum değişmeyecek."

Ona oltaya getirmek gerçekten çok kolaydı.

Dakikalar boyunca abuk sabuk konuşarak, o veya bu lâneti okudu, kendi sayısız yaralanmalarına karşılık benim sayısız hatalarımı sıraladı ve genel olarak içinde kalmış tüm dargınlıkların açığa çıkmasına izin verdi. Elbette, en nihayetinde kendi zehrinde boğulmadan önce, neredeyse kırk yıldan bahsetmesi oldukça uzun sürecekti. Bu noktada konuşmasını tekrar böldüm.

"Sormak istediğim bir soru var: benim kendi ülkemde olduğum gibi sen de burada tutsak mısın?"

Buna sessiz bir karşılık verdi, yanan kızıl bakışları üzerimdeydi. Yeterli bir cevap.

"Ben de öyle düşünmüştüm."

"Sen hiç düşünmüyorsun, Von Zarovich."

Basit, önemsiz alaylara kadar zaten alçaldığı için, vardığım sonucun doğru olduğunu anladım.

"Sadece bir şey daha var: Hapishaneni genişletmek konusunda gösterdiğin başarıdan bu kadar memnun olduğuna göre, belki de bana Mordent'e yaptığımız ziyaretin ne kadarını hatırladığını söylersin. Veya ne kadar azını mı demeliyim?"

Tekrar cevap vermedi.

"Anlıyorum, demek aklın biraz karışmış?"

"Sen ne kadarını hatırlıyorsun?" diye sordu, kendini beğenmiş bir şekilde.

"Anlaşılan senden daha fazlasını."

"Bu olay önemsiz."

Kısa bir gülüşümü duymasına izin verdim. Dıştan bir tepki vermedi, fakat kendisinden ne kadar fazla bildiğimi düşünürken aklının fırıl fırıl döndüğünü neredeyse görebiliyordum. İş yöneticiliğe geldiğinde blöf yapma sanatı göz ardı edilmemeli.

"Yapmam gereken daha önemli işler var—mesela Darkon'un yönetimi," dedi mağrur bir ifade eşliğinde. Eldivenli

ellerinden biriyle göğsünü işaret etti. "Ben buranın mutlak lorduyum."

"Tebrikler, bu seni oldukça sevindirmiş olmalı."

"Tüm Darkon, hükmümü sorgusuz sualsiz kabul ediyor."

"Nüfusun zekâ kıtlığından mı şikâyet ediyorsun? Benden anlayış bekleme."

"Aptal! Bu *benim* ülkem. Benim! Bu da demek oluyor ki ilk geldiğimde beni kabul etmem için kandırdığın anlaşma—"

Kandırdığın?

"—artık geçerli değil. Anlaşma feshedildi. Bu vesileyle sana resmen meydan okuyorum."

"Ne için?" Bunun olacağını tahmin etmiştim fakat yine de ona söyletmek zorundaydım.

"Savaş."

"Bu eğlenceli olacak. Bir orduyu şahsen geçemediğin bir sınırın arkasına nasıl göndermeyi düşünüyorsun? Yoksa sadece karşı karşıya durarak sövüp sayacak ve yumruklarımızı mı sıkacağız? Bu bir gecelik eğlence çıkarabilir, fakat—"

"Barovia'yı gereğinden fazla olgunlaşmış bir meyve gibi ezmeleri için ordularımı göndereceğim."

"Öyle mi?"

"Sana zorlanmış hizmetimin karşılığını tamamen ödeteceğim."

Zorlanmış?

"Katlanmak zorunda kaldığım binlerce küçük düşürüşün, beni neredeyse boğduğun tasmanın, tüm o yılların, tüm o hakaretlerin hesabı görülecek."

"Zamanını, deneylerini tamamlamaya harcasan daha iyi olur. Eninde sonunda şansın yaver gitmeli."

"Oh, deney yapacağım—ama senin üzerinde, Von Zarovich."

"Beni öldürürsen Barovia yok olur."

"Kendini fazla büyük görüyorsun."

"Yine de buna inandın, yoksa beni daha önce öldürmeyi denerdin."

"Artık burada Barovia'dan başka ülkeler de var, bu yüzden

senin zavallı çamur birikintine ne olduğu umurumda değil."

"O diğer ülkelerin tümü—seninki de dahil—Barovia'ya bağlı. Barovia hepsinin merkezinde. O yok olursa—"

"Onlara hiçbir etkisi olmaz."

"Bunu bilemezsin. Fakat ikimiz de biliyoruz ki diğer ülkelerin her biri ortaya çıktığında, kendilerini sınırda Barovia'nın yapısına uyarladılar, bunun aksi olmadı. Onlar bir taşın üzerindeki likenler gibi; taşı aradan çıkarırsan—"

"Beni mantığından esirge, Von Zarovich. Düşüncen zekâma bir hakaret; bunu dayandıracak kanıtın yok."

"Senin çürütmek için önerebileceğin her şeyden daha sağlam."

"Tersini ispatlayamazsın."

"Bunu test etmeyi denersen sadece pişman olabilecek kadar yaşarsın," dedim. "Beni öldürürsen her şeyi yok edersin, kıymetli Darkon'un da buna dahil." Bunun doğruluğuna dair hiçbir fikrim yoktu, Barovia ile olan bağlantımın bu düzleme gelen diğer ülkeleri de kapsadığını sadece tahmin ediyordum, fakat denemekten zarar gelmezdi. "En sonunda kendini yok edeceksin."

Neredeyse hiç duymadığım bir şey olan gülüşü, taş zeminde yuvarlanan kemikler gibi aklımı doldurdu. "Ama seni öldürmeyeceğim, Von Zarovich. Benim kölem olacaksın, aynı benim senin kölen olduğum gibi."

Azalin Barovia'dayken kendini köle olarak gördüyse, bu kelimenin gerçek anlamını kesinlikle bilmiyordu.

Ona her zaman misafirim olduğunu anımsatabilir, istediği rahatlık ve çalışmayı elde etmesi için omuzlarıma yük olan zamandan ve uğraştan bahsedebilirdim, fakat beni dinlemeyeceğini biliyordum. Bir şeye karar verdiğinde ondan asla vazgeçmezdi—hükmü görünüşte ne kadar yanlış olursa olsun. Fakat kibiri zaten sınırsızdı. İş hatalarına gelince gururu en sevdiğim şeydi; onu dilediğim yöne çevirmeyi çok kolaylaştırıyordu.

Yine de kölesi olmam ihtimali beni endişelendirdi, çünkü böyle bir amacı başarma olasılığı vardı. Ve ona Barovia'da sağlanan aynı imtiyazlı yaşama sahip olacağımdan kuşkuluydum.

Buna rağmen tehdidinin bir zayıf noktası vardı.

"Beni sınırdan geçirmeyi nasıl başaracağını görmek isterdim," diye mırıldandım.

Homurdandı. "Uğraşmaya gerek kalmayabilir. O anda böyle bir şey imkânsız görünürse, ıstırap çekmeni uzaktan izlemek beni fazlasıyla hoşnut eder."

"Eminim ki bu fazla uzun sürmez. Beni her nasıl bir sıkıntıya sokmak istiyorsan, zaman içinde bunu bizzat yapamadığını göreceksin. Hem belki de gerçek anlamda bir kaçış için gereken gelişmiş büyülerde yardımıma ihtiyacın olacak."

"Pah! Bu tür bayağı işler için başkalarını eğiteceğim."

"Onlara güvenemezsin. Bir kere eğitimin o kadar yüksek bir seviyesine ulaştıktan sonra senin için kabul edebileceğinden daha büyük bir tehdit oluşturacaklar."

"Gerekirse bana bağlılık gösterilmesini sağlayabilirim; bunu yapabilen tek kişi sen değilsin."

"Dalkavuklar her zaman için en kötü yardımcılardır."

"Bana itaat edecekler veya ölecekler."

"Oh, eminim ki bu tehdit onları hata yapmadan çalışabilecekleri bir seviyeye kadar sakinleştirecektir. Benim gibi birisine nasıl da ihtiyacın olduğunu göremiyor musun, senden korkmayan birisi—"

"Yalancı. Sen bile benden korkuyorsun."

"Şimdi kim kendini büyük görüyor?" dedim neşeyle, fakat devam ederken zehrin sesime karışmasına müsaade ettim. "Tiksintiyi korkuyla karıştırma, Firan Zal'honan. Tekrar ediyorum: Hâlâ öğrenemediğin büyüler için bana ihtiyacın var. . . *liç*."

İşte bu sinirine dokundu. Korkunç, çok hassas bir sinire. Tam düşündüğüm gibi. Yüz ifadesi değişti ve eldivenli ellerini yumruk yaptı, gerçekten onunla birlikte odada olsam hemen oracıkta üzerime atlardı. Sadece hayali bir şey olsa da nefretinin gücünün somut dalgalar halinde üzerimden geçtiğini düşündüm.

Dimdik durarak asil bir poza büründü ve kollarını iki yana açtı. Sureti titredi, koruduğu illüzyon dağıldı. Onlarca yıldan

beri ilk defa onu gerçek halinde görüyordum ve aradan geçen zaman görünüşünü pek de güzelleştirmemişti. Aslında durum tam tersiydi.

"O zaman gerçek biçimime bak, Von Zarovich!" diye kükredi, bir çekiç gibi beynime inen bir ses tonuyla. Fiziksel rahatsızlıktan ötürü titremeden edemedim ve tepkimin ona ulaşmadığını umdum, yoksa bunu bir zayıflık gösterisi olarak kabul ederdi. "Bana bak ve *umutsuzluğa kapıl*!"

İç sesimin tekrar güçlenmesi için kriz geçene kadar bekledim, ardından ona bir ton daha bıkkınlık ekledim. "Şatafatlı cübbe hariç—ki onun da bir illüzyon olduğundan kuşkulanıyorum—hâlâ kendi zombilerinin giyinmiş bir versiyonundan daha fazlası değilsin. . . elbette ki biraz daha akıllısın, en azından bu kadar hakkını vermeliyim, fakat beni umutsuzluğa biraz zor itersin."

Son duyduğum şey kulaklarımı delen öfke çığlığıydı.

Bundan sonra farkına vardığım şey hiç de hoş olmayan bir durumda kendime gelişimdi: Sert taşların üzerinde sere serpe yatıyordum, vücudumdaki her kas katılaşmıştı ve ağrıyordu. Başım ise öyle bir durumdaydı ki hasar listesine hiç girmese iyi olurdu, çünkü iş acıya geldiğinde, listenin geri kalanındaki önemsiz şeylerin çok ötesindeydi.

Akıllılık ederek hatırı sayılır bir süre boyunca kıpırdamamayı seçtim, ta ki beynimin bir mumdan akan balmumu gibi kulaklarımdan gerçekten akmadığından emin olana dek. Bunun doğruluğu kesinleşince—emin olmak için yeri de yokladım—işlerin kontrolünü ele almak için çok dikkatli bir şekilde ayağa kalktım.

Neyse ki, tekrar uçurumdaki mağaraya fırlatılmadığım için eve uçmama gerek kalmamıştı. Azalin her ne yaptıysa, beni sadece odanın karşısına fırlatarak, fazlasıyla sert bir şekilde duvara çarptırmıştı—bedenimdeki sonuçları tahmin edilebilirdi. Yine de gözlerimin arkasındaki ıstırap, her şeyden çok onunla olan zihinsel bağlantımdandı. Azalin'i fazla zorlamıştım—akıllıca değil, ama oldukça eğitici. Gerçek adını öğrendiğimi artık biliyordu. Bunu ona karşı kullanmamı sağlayan uygun metodu

henüz bulamasam da *Azalin'in* bundan haberi yoktu.

Asıl endişem kristal küre içindi, fakat içinden geçen büyü akımından zarar görmemiş gibiydi. Bu oldukça rahatlatıcıydı. Kendimi yeterince güçlü hissettiğimde, bir kez daha başına geçtim ve zihnimi Krezk Dağı'nın üzerindeki bir noktadan odaklayarak onun ve Baratak Dağı'nın arasındaki geçide baktım. Azalin karşıya bir ordu gönderdiyse, şimdi tam bu noktada olmalıydı. Bir ordu komutanı olarak çok az tecrübesi vardı ve bu konuda yanıma yaklaşamasa da, o bile bu bölgenin Darkon'dan Barovia'ya doğal bir kapı olduğunu görürdü.

Gece yarısının karanlığında, her şey temiz ve sessiz görünüyordu, en azından görünmez sınırın benim tarafımda kalan kısmında. Diğer taraf için aynı şey geçerli değildi. Yerdeki bir şeyin hareket halinde olduğunu fark ettim, fakat hareket eden her neyse seçemeyeceğim kadar uzaktaydı. Aşağı doğru süzülerek aradaki mesafeyi sadece bir anda kapadım ve sınırın önüne geldim. Burada duraksayarak kendimi yavaş yavaş ileri ittim, olası tuzakları ve tetikleri, Azalin'in geçmemi engellemek için yerleştirmiş olabileceği bir duvarı arıyordum. Hiçbir şey ortaya çıkmayınca seyrek çimlerin üzerinde hızla ilerlemeyi sürdürdüm.

Daha iyi görmek için yükselerek durdum. İleri gitmeye gerek yoktu; Azalin'in aşağıdaki ordusuna baktım ve soğuk bir korkunun bedenimde uçuştuğunu hissettim.

Altımda Darkon'un mezarlıklarından biri daha vardı, bir ölüler köyü. Fakat, artık oradaki hiç kimse huzur içinde uyumuyordu. Toprak, cesetler uğraşırken ve kazarken ve eşelerken ve en sonunda çıkarken, sürekli faaliyet sebebiyle sanki kaynıyormuş gibi görünüyordu. Bir düzinesi, yüzü, iki yüzü ve daha fazlası, bozuk sıralar halinde durup, Barovia tarafına dönerlerken, olayların doğal akışını reddediyorlardı. Toplandıkları zaman sınıra doğru sinsi sinsi, paldır küldür veya ayaklarını sürüyerek yürüdüler; ne hızlı, ne de yavaştılar. Durmadan ve yorulmadan ilerliyorlardı.

Silahlanmamışlardı—asıl yaşamlarında savaşçı olanlar ve silahlarıyla gömülenler hariç. Tek giysileri kemikleri üzerindeki

çürümüş kumaş veya lime lime olmuş paçavralardı. Buna rağmen en etkili silahları kendi korkutucu görünüşleriydi. Sırıtan bir kurukafaya aniden bakan hangi kişi en az bir kere ürpermez? İnsan o tür bir görüntüye alışabilirdi, fakat bu. . . böyle korkunç bir topluluğu görmek, bu kadar fazlasını, hepsinin ayakta ve ürkütücü emellerle yürüdüğüne şahit olmak, en cesurları bile korkuyla çığlık attırarak kaçırtırdı.

Tüm Darkon'un hükmünü kabul ettiğini söylediğinde Azalin boş yere böbürlenmiyordu, bunu herkes kabul etmişti—ölüler bile.

Savaş, şu güne dek görmediğim türde bir savaş, en nihayetinde gelmişti.

on bir

Strahd'ın Anlatımı Sürüyor

Fazla zamanım yoktu. İhtiyacım olacağını düşündüğüm şeyleri çabucak toplayarak, sonra da yolculuk büyüsünü yaparak kendimi yaklaşmakta olan şey için acil yardım bulabileceğim bir yere götürdüm.

Wachter arazileri Krezk geçidine en yakın olanlardı. Şanslıydım, çünkü Von Zarovich ailesine hep sadık kalmışlardı. Bu çok öncelere, Ravenloft Şatosu'nu lânet olasıca Dilisnya hainine karşı korurken Victor Wachter'ın bana iyi hizmet etmesine kadar dayanıyordu. Bu olaydan sonra Victor'u hizmetimden azad etmiştim, yine de bölgesinde bir vergi toplayıcı olarak hizmetini sürdürmüştü. Onlarca yıl sonra aşağılık haine son darbeyi indirmemde kızı Lovina bana yardım etmişti ve aile o zamandan beri koruyuculuğum altında hep zenginleşmişti. Mükemmel değildiler, her neslin içinde sapkınlar da vardı, fakat bir bütün olarak görevlerinde becerikli ve güvenilirdiler.

Ailenin şu anki başı Yersinia Wachter'dı, Lovina'nın birkaç kuşaktan büyük büyüktorunu. Artık atmışlı yıllarının ortalarındaydı, Barovia politikalarının karmaşık med-cezirlerinde ve akıntılarında tarafsız kalmasını sağlayan esrarengiz yetenekleri

bulunan, salon savaşlarından, skandallarından ve arada sırada gerçekleşen suikastlardan uzak kalmayı başarabilen bir dul. O da nihayetinde bölgenin yönetimini ve sorumluluğunu oğlu Aldrick'e geçirecekti ve ailenin geleceği açısından, onun da annesinin diplomatik becerilerine sahip olması umuluyordu.

Tüm Barovialılar gibi onların da güneş batınca erkenden evlerine çekilmek gibi bir adeti vardı, o nedenle mülklerinin yüksek, kalın duvarlarının yanında belirdiğimde kapılar kilitliydi. Bakımlı bahçelerinden hızla geçtim ve ana girişin çan ipini tutarak böyle acil bir durum için uygun bir gürültü kopardım.

Sonuçlar her zaman olduğu gibi korku, şaşkınlık ve neler olduğunu anlamaya çalışmak gibi beklenen tepkiler oldu. Aldrick'in suratı pencerelerden birinde göründüğünde ve ona bağırıp kendimi tanıttığımda, olaylar çok daha hızlı gelişti. Evin içinde de belirebilirdim, fakat böylesi fazla abartmak olurdu. Elinde acil işlerle, Lord Strahd'ın bizzat kendisinin baştan aşağı silahlanmış hali onları yeterince harekete geçirmişti.

Tam da tahmin ettiğim gibi, ülkedeki farklılıklara uyum sağlamak için anıları değişmişti ve kuzey sınırlarında Darkon'un varlığından haberdardılar. Yersinia geçen aylarda olayları yakından inceleyecek ve emri altındaki milislerin her tür gönüllüsüne tatbikatlar hazırlayacak kadar öngörülü davranmıştı. Arazisinin yakınlarında, maddi durumu iyi ailelerden gelen belki elli, belki de altmış adamı vardı. İlginç bir faaliyete ihtiyaç duymuşlardı ve geçtiğimiz günlerde askercilik oynamak moda olmuştu. Paranın getirdiği rahatlıklara alışık tecrübesiz, hiç denenmemiş savaşçılar ordumu oluşturuyordu. İdare etmek zorundaydılar.

Aldrick—duygularını kolay belli etmeyen, kırklı yaşlarındaki bir adam—şu anda çoğu gece için evlerine dağılmış, güvenli yataklarında uyuyan gönüllülerin asıl işlerinden sorumluydu. Ona ve Yersinia'ya yaklaşan durumu ve kesinlikle acele etme gereğini çabucak açıkladım. Bu, elbette ki onları şoka uğrattı ve kafa karıştırıcı birkaç dakika boyunca şartlardaki bu muazzam değişim yüzünden karşılıklı bir dehşetle orada diki-

lip, ağızları açık birbirlerine bakmaktan fazlasını yapamadılar. Birilerinin Barovia'yı işgal etmesi fikri onlar için neredeyse akıl almaz bir kavramdı ve bilinmeyen hep cesaret kırıcıdır. Yine de bu tür saçmalıklar için vakit yoktu ve birkaç sert sözcükle onları harekete geçirdim.

Aldrick arkasındaki Yersinia'nın otoritesiyle ve o da arkasında benim otoritemle kendilerine geldiler ve milislerin toplayabildikleri kadarını topladılar. Barovialılar'ın karanlıktan sonra dışarı çıkma korkuları düşünülürse, bu pek de kolay bir iş sayılmazdı. Aldrick, Victor gibi değildi ve bunun tek sebebi de, yeteneklerini geliştirmesini gerektirecek bir durumla karşılaşmamış olmasıydı. Emir vermeyi biliyordu ve en yakınındaki bir düzine kişiyi haberdar ettikten sonra, geri kalanları toparlamaları için onları gönderdi.

Tüm bu işler bir saati bayağı aştı; gecikmenin asabımı bozmamasına çalıştım. Tecrübe eksikliklerinden dolayı bu kadar uzun sürmesi doğaldı, yine de öfkemi kontrol altında tutmak zor oldu. Onların henüz birer çocuk olduğu gerçeğini kendime hatırlatmak zorundaydım. Barovia'yı fethetmek için ilk gelişimde kumanda ettiğim tecrübeli orduları hatırlamadan edemedim. Bu çoluk çocuk takımı, onların çizmelerini parlatacak yardımcıları bile zor olurdu. Fakat o eskidendi; bu ise şimdi.

Elli kişinin çoğu geldiğinde, savaş kıyafetleriyle donandılar ve tarla sürmek için kullanılmayan hangi atlar varsa onlara bindiler. Tüm bunlar bana her şeyden çok bir maskeli baloyu anımsatıyordu. Çileden çıkmış yüz ifademi fark eden Aldrick onların çok iyi tatbikat yaptıkları ve gerekirse başlarının çaresine bakabilecekleri konusunda beni temin etti. Bunu hep birlikte görecektik.

Topluluğa seslenerek neyle yüzleşecekleri ve onlardan beklenenin ne olduğu konusunda bir fikir vermeye çalıştım. Bu morallerini fazla yükseltmedi. Kimileri heyecanlı, kimileri gergin, kimileri korku dolu ve kimileri de ürkmüştü, ki bu iyiye işaretti. Askerlerimde gereğinden fazla kendine güven istemiyordum, çünkü böylesi, savaşın gerçek yüzüyle karşılaştıklarında bozguna uğramalarına sebep olurdu. Milisler için ver-

diğim eğitimin bir bölümü savaş tarihiyle ilgili eski askerlerin savaş anılarını, benim konuyla ilgili gözlemlerimi de kapsayacak şekilde okutmaya dayanıyordu. Bazı bilgilerin kafalarına girdiğini umuyordum. Savaşın amacı şan kazanmak değil, ölmek veya öldürmekti. Savaş bittiğinde hangi tarafın daha az ölüsü varsa, genellikle kazanan taraf olurdu. Elbette ki Azalin'in sınırdan gönderdikleri bu kurala bir istisnaydı.

Wachterlar'ın en iyi iki küheylânına binen Aldrick ve ben Krezk geçidine kadar başı çekerek peşimizden gelenlerin adımlarını yeri sarsan bir tempoda tuttuk. Vakit gece yarısını geçmişti ve sabah ışığı beni geri çekilmeye zorlayana kadar geride kalan birkaç saatten endişeliydim. Bir çarpışma başladığında zamanın şaşırtıcı hızda geçmek gibi bir huyu vardı.

Geçide ulaşmak için Krezk'in bir yamacının çevresinden dolanmamız gerekti. Yaklaşan ordunun ne kadar ilerlediğini kontrol etmeye çok hevesliydim. Aldrick'e bu hızda ilerlemelerini söyleyerek sıranın önüne geçmek için atımı dörtnala koşturdum. Gece görüşüm az kullanılan patikada beni çukurlardan koruyordu. Askerlerimin bir mil önüne geçtim, atımı yere bağladım ve havaya yükselerek kendimi hızla sınıra taşıdım.

Zombiler oldukça ilerlemişlerdi ve bir saat içinde geçide varacaklardı. Onlarla orada karşılaşmak istiyorsak daha çabuk hareket etmemiz gerekiyordu.

Geri döndüğümde Aldrick neredeyse yanıma gelmişti, fakat karanlıktan dolayı insan biçimine dönmemi göremedi. Atım o kadar şanslı değildi ve dizginleri yakalayıp irademi üzerine yöneltmesem fırlayıp gidecekti. Onu tekrar binilebilecek kadar yatıştırdım ve eyere çıktığımda hızlanmamız için emir verdim. Bunun ne yaptığımı bildiğimin bir işareti olduğunu düşündüklerinden kimse ısrarcılığımı sorgulamadı. Ne yaptığımı gerçekten de biliyordum, ama yine de sonucun ne olacağından emin değildim.

Bir kez daha diğerlerinin önünden gittim, bu sefer geçide bakan bir uçurumda konuşlandım. Yakın mesafedeki zombileri görebiliyordum ve ölüm kokusu bize doğru geldikçe atım huysuzca kıpırdandı. Benimkine benzer bir şekilde kontrol altında

tutulmayan atları idare etmek zor olacaktı ve hayvanlar kokuyu aldıkları anda deliye döneceklerdi.

Bu detayı tam o anda görebiliyordum ve atımdan inerek hafızamdaki büyülerin çeşitli unsurlarını kafamdan geçirdim. Dikkatimi bölecek diğer her şeyi görmezden gelerek rüzgâra yoğunlaştım ve uzun dakikalar boyunca bekledikten sonra yönündeki değişimi fark ettim. Taze bir bahar esintisi artık Barovia'dan Darkon'a akıyordu. Küçük, fakat önemli bir detay.

Askerlerimin savaşmak için ışığa ihtiyaçları olacaktı, o nedenle geldikleri zaman harekete geçireceğim büyüyü, son kısmı hariç, hazırladım. Detayları hallederek diğer hazırlıkları da tamamladım, olabildiğince hızlı hareket ettim çünkü Azalin'in Görüş'üyle muhtemelen omzumun üzerinden beni izlediğinin fazlasıyla farkındaydım.

Aldrick gelince, durduğum yerden onu selamladım ve aşağı seslenerek, düşmanımızın yeriyle ilgili bilgi verdim. Yaratıklar neredeyse sınıra varmışlardı. Aldrick kılıcını çekerek hazır olduğunu duyurdu. Binicilerinin bastırılmış heyecanını sezen atlar, gergin bir şekilde dans ettiler. Benimkine bindim ve atımı onlara katılmak için aşağıya sürdüm. Bazı adamlar zombilerin saflarını bozmak için hücuma geçmek üzereydi, bunun anlamsızlığını hemen oracıkta açıkladım. Bu taktik yalnızca korkmasını bilen bir düşmanla yüzleşince işe yarardı.

Korkuya yenik düşmemelerini sağlamak için, az sonra neler olacağını onlara dilim döndüğünce anlattım, sonra da yaklaşan zombilere bir bakış atarak, adamlarıma yapmaları gerekenleri söyledim. Bunun fazla işe yaramasını beklemiyordum, onlara atlı savaşım taktiklerinin temellerini sadece birkaç dakika içinde öğretebileceğimi düşünmek budalalık olurdu. At sürmeyi biliyorlardı ve beni ilgilendiren başlıca şey de buydu. Atları üzerinde kalabilirlerse çoğunun kurtulma şansı olacaktı. Yarısını sola ve yarısını sağa göndererek, işaretimle birlikte kanatlardan bir saldırı başlatmaya hazır olmalarını emrettim.

Artık tek başımaydım, kendimi doğrudan zombilerin yolu üzerinde tuttum. Kıpırtısız kalbim beklenti yüzünden boğazıma tırmanmıştı. Savaşın gerçek sıcağı tarafından kavruldu-

ğumu hissetmeyeli yıllar vardı. İnsan bunun ne kadar etkili bir şey olduğunu unutuyor.

Yaratıklardan ilki topraklarıma adım attı. Bunu yaparken hiç tereddüt etmedi ve Azalin'in kalesinde olduğunu bilmeme rağmen onların her adımını takip ettiğini anladım. Darkon'un lordluğu onun Sanat'taki güçlerini arttırmış olmalıydı, nasıl Barovia benimkileri arttırdıysa. Pekâlâ, bu işe çabucak bir son verebilirdim.

Forlorn'un ortaya çıkışından beri bir bilgi aklımdaydı, fakat onu kullanmam hiç gerekmemişti. Yoğunlaşmak amacıyla gözlerimi kapatarak irademe uzandım ve bana yardım etmesi için ülkenin gücünü çağırdım. Hafif bir reaksiyon hissettim ve karşılık vererek daha fazlasını istedim, bunu yaparken de gücü çekmek için kollarımı kaldırdım.

Sis.

Yavaş yavaş topraktan sızmaya başladı ve onu umursamayan zombilerin ayakları altında toplandı. Sis gitgide yoğunlaştı ve her ne hikmetse rüzgâr karşısında yerini korudu. Daha da kalınlaştı, daha da yoğunlaştı. Önce on ayak yükseldi, sonra yirmi ayak, sonra da elli ayak; ta ki bu varoluş düzlemini saran büyük Sisler'le rekabet edene kadar. Zehri ölüler karşısında etkisizdi, fakat Azalin'in Görüş'ü bakalım *bunu* delebilecek miydi.

Askerlerim sisi gördüler ve korkuyla karışık bir hayretle bakakaldılar, fakat az sonra bunun yerini başka bir mucize aldı. Bir fırlatma hareketiyle hazırlamış olduğum büyünün son kısmını yaptım. Adamlarım bu manzarayı sanki savaş alanını aydınlatmak için gökten bir avuç çok parlak yıldız inmiş gibi algıladılar.

Işıklar bihaber zombilerin üzerinde çılgın ateş böcekleri gibi dans ederek gölgelerini yüz farklı yöne uzattı. Zombiler yavaş yavaş ilerlemeyi sürdürdüler, onları kontrol eden zihin, doğrudan bana gelmeleri için yaratıkları zorluyordu. Azalin görebilse de göremese de iradesi hâlâ onları kontrol etmekteydi. Yerimi koruyarak kılıcımı çektim. Neredeyse iki asırdır hiç kullanılmaksızın yatak odamın duvarında asılıydı, fakat jilet keskinli-

ğindeki silahın elime oturuşu, bana kendi derim kadar doğal geliyordu.

Haykırarak, atımı dörtnala koşturdum ve ölülere doğru hızla yaklaştım. Bana uzanırlarken ağızları bir neşe parodisiyle sarkıyordu. Son anda sola doğru yön değiştirirken sağ kolum kılıcı bir orak gibi savurdu. Bu şekilde en az altı tanesini tek geçişte ikiye bölerken, kılıcım çürümüş kasları ve yumuşamış kemikleri yarıp geçti. Bu, askerlere nasıl yapılacağını göstermek içindi. Aldrick'e bir kez bağırdım, onun ve geri kalanların karşılık vermek için seslendiklerini duydum. Her iki yandan düşmanlara atıldılar; safları düzensizdi, fakat hevesleri bu açığı kapatıyordu.

Beceriksizce kesip biçmelerine rağmen kimi zaman etkiliydiler ve bu sayede kanatlardaki düşmanları oldukça azalttılar. Yine de atları savaş için eğitilmemişti ve bazıları binicilerini atıp, dörtnala uzaklaştılar. Bu gerçekleştiğinde, zombiler kaçamayacak kadar şanssız olanlara saldırmak için toplanıyorlardı. Bu şekilde bir adam kaybettik ve Aldrick'in de çevresinin sarıldığını gördüm.

Daha ilk muharebelerinde liderlerini kaybetmeleri bu adamlar için iyi olmazdı. Onu çekip kurtarmak için ileri atıldım, fakat bu, zombilerin dikkatini bana çevirmişti. Aldrick tökezleyerek de olsa kaçmayı başardı, fakat bu sefer de benim çevrem sarılmıştı. Bu kadarı atım için çok fazlaydı ve kontrolüm altında olsun ya da olmasın, hayvan şahlanarak, korku içinde kişnedi. Savrulan çiftelerine aldırmayan zombiler yaklaştılar ve hayvanım beni de yanında götürerek alaşağı edildi. Bacaklarımı savurarak üzengilerden kurtuldum ve yuvarlanarak yaratıkların arasından çekildim, fakat sadece kısa bir süreliğine. Leş gibi kokan, soğuk bir et yığını üzerime çullanarak çekiştiriyor ve yırtıyordu. Ayağa kalkmayı becerdim ve bir yandan yaratıkları keserken, diğer yandan da yarım kalmış büyülerimden birini çağırdım, tamamlamak için gereken sözcükleri bağırdım ve gücünün zombi saflarını yıkıp geçmesine müsaade ettim.

Bu tam bir gösteriydi. Patlama üzerlerinden geçerken dayanıksız mezar kıyafetleri alev aldı, bunu büzülmüş etlerinden

arta kalanlar izledi. Acı hissedemezlerdi, fakat ateş onları hareketlendiren büyüyü bozmaya yeterliydi. Kimi bükülüp kıvranarak kendilerine değen diğerlerini yaktı, onlar da ateşi iletmeye devam etti. Alevler doğal olmayacak kadar sıcaktı, kemikleri iyice zayıf düşürmek ve böylece onları zarara dayanıksız kılmak için idealdi.

Kendimi en kötüsünden kurtardım ve Aldrick'le adamlarına bağırarak, çekilmelerini emrettim. Karmakarışık bir şekilde dediğimi yaptılar, çünkü alevlerin korkusuna bağışıklıkları yoktu. Onlara rüzgârın estiği yönde toplanmaları için işaret ettim, buna rağmen Aldrick başka bir atı sürerek yanıma geldi ve bana elini uzattı. Bir bacağımı eyerinin arkasına attığımda beni yukarı çekti ve oradan uzaklaştırdı.

Dönüp izlemek için durmuş olan diğerlerine katıldık. Yere atladım ve muharebeden arta kalanları inceledim.

Çağırdığım küçük ışıklar sönüyordu, ama yayılan ateş aydınlatmayı en az onlar kadar iyi başarıyordu. Zombiler sendeleyip düştüler, yoğunlaştığım yerlerde efendilerinin üzerlerindeki kontrolünü bozuyordum ve bu da onları daha zayıf kılıyordu.

Arkamdaki büyük bir kükremenin belli belirsiz farkına varıp geriye döndüğümde, Wachter insanlarının çevrede dolandıklarını, sırıtıp bağırdıklarını ve ismimi haykırdıklarını gördüm. Adım, bir zamanlar eski bir savaş narası olarak askerlerim tarafından kullanılırdı, şimdi ise savaş meydanında bir zafer ilahisi şeklinde çınlıyordu. Çok sevindirici.

*****

Sonraki gece Wachter evinde bir kutlama yapıldı. Hikâye daha şimdiden iyice abartılmıştı. Gerçekte ufak bir çatışma olan şey, artık ev ozanının da dizelere döktüğü gibi, kıran kırana geçen bir savaştı. Ozan, ateş söndükten sonra askerlere, yanmış ve kavrulmuş kemikleri toza dönüşene kadar sopalamalarını emretmem, böylece onların tekrardan kaldırılmasını engellemem gibi küçük detayları atladı. Böyle şeyler bir beste için fazla has-

sastı.

Zafer ziyafetinden ve konuşmasından kaçınarak kurtulanları tebrik etme ve ölenleri herkesin hatırlayacağı kahramanlar olarak listeleme görevlerini Yersinia'ya bıraktım. Bu diğerlerinin de hoşuna gitti, ışıltılı gözlerle onu dinlerken, başarıları karşısında göğüsleri kabardı. Özellikle Aldrick geçen geceden çok daha fazla asker gibi görünüyordu. Belki de kanında uzun süredir uyuyan bir şey, atasının savaşmaktaki yeteneğinin bir yankısı uyanmıştı.

Bir keresinde annesi Aldrick'in hep geçmiş zamanların öykülerini incelediğini, muhtemelen bir şekilde o tür şeyler yapmayı istediğini söylemişti. Öyle ya da böyle, bu istek artık gerçekleşmiş sayılırdı. Onu daha iyi tanımalıydım, çünkü bir teğmene ihtiyacım vardı ve olaylar çığırından çıktığında, o, başını kaybetmemişti, gerçek veya mecazi anlamda. Ateşten rahatlıkla kaçabileceğimi bilemese de, beni kurtarmak için atılmıştı ve ben cesarete saygı duyarım.

Hiç kimseye bahsetmediğim şey, tüm saldırıyı tek başıma durdurabileceğim gerçeğiydi. Eğer isteseydim, o yaratıkların tümünü kontrol altına alabilirdim. Kolay olmazdı, ama tamamen yapabileceğim bir şeydi. Fakat bu küçük çatışmayı kazanmak, asıl amacım değildi.

Azalin onları deneme amaçlı göndermişti, nasıl direneceğimi ve ne şekilde dövüşeceğimi görmek için. Fakat bu benim için bir deneme anlamına geliyorsa, ben de bunu disiplinsiz acemiler çetesi için bir denemeye dönüştürmüştüm. Bir savaştan çok eğitim idmanıydı, fakat büyük bir şeyi başardıklarını ve korkunç bir düşmanı yenmesinde lordlarına yardım ettiklerini sanmalarına izin verdim. İleriki günlerde ve aylarda gerçek savaş cidden başladığında, tam da böyle bir moral desteğine ihtiyaçları olacaktı. Bu sadece açılış numarasıydı ve çok daha kötüleşecekti.

Azalin'in bir sonraki ordusu yaşayanlardan oluşacaktı— onlar canlı olacaklar ve kendi hareketlerine karar verebilecek, Azalin'in zenginliği ve gücüne olan sadakatleriyle bana karşı savaşacaklardı.

Ben bundan azını yapamazdım, yine de Barovia'nın kaynakları Darkon'unkilerle kıyaslandığında sınırlıydı. Benim tarafımda bazı önemli üstünlükler vardı, mesela bir ordu komutanı olarak geçmişteki tecrübelerim ve yeni büyüler öğrenme kabiliyetim gibi. Azalin birisini kendi yeteneklerine denk olacak güçte eğitmeye cüret edemezdi; gücüne karşı olası rakipler yaratmasında kibiri ve korkusu ona izin vermezdi.

Strateji ve moral için sınırlandırıcı olmasına rağmen, her ikimizin de sınırı geçen ordularımızın başında olamayacağımız gerçeği, yaklaşmakta olan çatışmayı engellemeyecekti. Çok, çok akıllı hareket etmediğim sürece, her şey daha başlamadan biterdi.

on iki

Lord Strahd'ın gizli delegesi Kurnaz Dioti tarafından büyük risk altında çalınan, Lord Azalin'in özel günlüğünden alıntı.

Mordent'te geçirdiğim zamanla ilgili hafıza kaybımın beni hâlâ kaygılandırdığını itiraf ediyorum. Von Zarovich de orada olmasaydı bu boşluğu büyüyle ilgili deneyler yaparken ödemek zorunda olduğum bedelin bir kısmı sayarak önemsemezdim, fakat onun içinde bulunduğu bir şey asla ihmâl edilmemeli. Düşüncemin tüm gücünü bu sorun üzerine yoğunlaştırdım, yine de elime hiçbir şey geçmedi. Konuşmamız sırasında Von Zarovich konu hakkında benden daha fazla şey bildiğini ima etti, ama o hünerli bir yalancı. Diğer yandan bayat bir espri anlayışı var ve ondan kuşkulanacağımı bilerek gerçeği söylüyor olabilir. Onunkisi, kendi labirentini oluşturan zihinlerden.

Manastır harabesinde tartıştığımız o gece, hakikaten de mukadder çıktı. Kaderimden bıkmış ve tiksinmiş bir halde Sisler'e girdim. Avernus Kalesi olduğunu öğrendiğim bir yerin iç odalarından birinde kendime geldiğimde, en sonunda Barovia'dan kaçtığımı düşündüm. Olaylar sonradan bu tahmini doğruladı, fakat aynı zamanda hâlâ Barovia'yı Oerth'ten ayıran düzlemde bulunduğumu ortaya çıkardı. Bu düş kırıklığı yeni ülkenin, ya-

ni Darkon'un tamamen benim olduğunu anladığımda hafifledi.

Kale hizmetkârları, nüfusun tamamı ve tüm hükümet yapısı beni buranın lordu kabul ediyor ve sanki hep öyleymişim gibi davranıyor. Bu fırsattan çabucak istifade ettim ve buradaki herkesin sorgusuz sualsiz bana sadık kalacağından emin oldum. Başka ihanet olmayacak, çünkü daha gelişmelerine fırsat vermeden onları söküp atacağım. Diğerlerine gözdağı vermek için tereddüt etmeden öldürdüm. Geride kalanların görevlerini uygun şekilde yerine getireceklerine güvenim tam. İrademin bir uzantısı olarak hareket edecek bir çekirdek grup oluşturdum. Askerlerin arasından, soyluların evlerinden, hatta İl Aluk'un arka sokaklarından onları, Kargat adını verdiğim en yakın hizmetkârlarımı, buldum. Onlar Darkon'da gözlerim ve kulaklarım oldular. Von Zarovich'in güvenilmez Vistanilerinden çok daha etkililer. Kargat, gizlice ve sessizce asillerin evlerindeki sadakatsizleri bularak ve hainliğe ölümle karşılık vererek kendini tekrar tekrar ispatladı. Onları iyi ödüllendirdim ve yakında Barovia'yı ele geçirecek ordumun komutanları yaptım.

Başlarında General Vychen var. Amaçları benimkilere çok benziyor, fakat tahtım için hırsları yok. Von Zarovich'e benzeyen bir yaratık olmasını sağlayacak değişimi ayarladığımda bile bana olan sadakati aynı kaldı. Bu şekilde çevrilen diğer herkes aynı şekilde davranmadı, fakat onlarla ilgilendim ve artık bana karşı bir tehdit oluşturmaları mümkün değil.

Vychen, Von Zarovich'e karşı en iyi silahım olacak. Ordu tecrübesi var ve oldukça zalim. Harika bir subay kadrosu topladı, yine de akıllıca davranarak onların benim adıma and içmelerini sağladı, kendisininkine değil. Ordum yavaş yavaş gelişiyor, zira geride kalanlar için örnek teşkil etmesi gereken, hizmet etmeye gönülsüz birçok kişi var. Barovia'yı fethedebilirim, fakat hiçbir şeyi şansa bırakmayacağım. Önce ezici bir güç toplayacağım, sonra da o iğrenç çamur ve taş yığınına girerek onu ve lordunu yok edeceğim.

Alıntının sonu.

* * * * *

579 Barovia Takvimi, Barovia

Sayfanın tercümesini tamamladım ve kendini en iyi Vistani casusu olarak gören Dioti'nin hoşnut yüzüne baktım.

"Harika bir şey, öyle değil mi, Lord Strahd?" diye sordu. "Bunu size getirmek için birçok tehlikeye göğüs gerdim, bu yüzden hakikaten de harika bir şey."

"Avernus'a ölmeden veya daha kötüsüne maruz kalmadan girip çıkabilmen kayda değer, fakat—" Azalin'in özel günlüğünden yırtılmış sayfaları kaldırdım, "bu önceden bilmediğim hiçbir şeyi söylemiyor, ki bu da onları çalmanı gereksiz kılıyor."

Yüzü asıldı. "O zaman Lord Strahd mutlu değil mi?"

O halden hayal edilemeyecek kadar uzaktım, fakat yüzümü olabildiğince ifadesiz tuttum. "Esas umudum Azalin'in ajanlarının da ancak senin kadar etkili olabilmeleri."

Dioti bunu bir iltifat kabul etti, sırıttı ve eğilerek selâm verdi. Kendi yüzünde kızgın bir ifade olan Aldrick Wachter bir adım öne çıktı ve başıyla çalışma odasının kapısını işaret ederek Dioti'ye gitme zamanının geldiğini belli etti. Dioti de gereğinden çok daha fazla eğilip, selâmlar vererek böyle yaptı.

Aldrick bana döndü. "Onu idam ettirmelisiniz, lordum. O tam bir aptal."

"Azalin bunu bizim için yakında yapabilir. Bu savaşta aptalları bile harcamayı göze alamam."

"Size ihanet edecektir, belki bilerek değil ama yanlışlıkla."

"Önemli hiçbir şey bilmiyor ve düşmanın dikkatini çekme işlevi görüyor. Azalin Dioti'nin ona karşı kullanacağım adamlar için bir ölçü olacağını düşünürse böylesi bizim için çok iyi olur. Şimdi onu unut ve bu yeni haritayla ilgilen."

Parşömeni geniş masanın üzerine yaydım.

"Nehir hareket etmiş," dedi, uzun saatler boyunca kristal küreye eğilerek ve Darkon'un her kilometrekaresinin haritasını çıkararak hazırladığım dolambaçlı kıvrımlardan birini işaret ederek. "Peki ya bir çöl arazisinin ortasında bu göl ne arıyor?"

"Muhtemelen orada değil. Azalin yanıltmak için her yere illüzyon büyüleri yapıyor, yine de ülkenin arazi şekillerini de-

giştirebiliyor olması da mümkün." Böyle bir ihtimali, yani Barovia'nın hava durumu gibi Darkon'un doğasının da lordunun tavırlarını yansıttığını, yok sayamazdım.

"Bu şartlar altında nasıl ilerleriz?" Aldrick ümitsizliğe düşmemişti, fakat acınacak kadar küçük ordumun sanki gerçekten Darkon'u işgal edebilmek için bir şansı varmış gibi, bu ihtimali dürüstçe merak ediyordu.

Azalin'in zombileriyle yapılan ilk çatışmanın ardından yiyecek üretimiyle doğrudan ilgilenmeyen tüm çobanlar ve çiftçiler orduya alınmıştı. Genç oğul ve kızlarını meşgul etmenin yollarını buldukça, aynı şey soylular için de geçerliydi. Komutanların çoğu Aldrick gibi vergi toplayıcılarının ailelerinden seçilmişti, doğumlarından itibaren sorumluluk kademelerine yakışır şekilde emir almak ve vermek için eğitilmişlerdi, fakat onlardan yeterince yoktu. Saflarını ölü hizmetkârlarımla desteklesem bile Azalin'in toplayacağı güçlerin onda birine sahip değildim.

Dioti'nin getirdiği bilgi kırıntılarına güvenebilirsem (bunları sık sık diğer casuslarıma onaylatıyordum) ve kristalimde gördüğüm bir illüzyon değilse, Azalin hazırlıklar için acele etmiyor, anladığım kadarıyla, eksiksiz bir iş çıkarmak istiyordu. Ben orada bulunduğum vakit üzerlerindeki etkisinin sınırda sona ereceği gerçeğine rağmen bir istila için yeterli olacak kadar ölü kaldırabilirdi, fakat bunu yapmıyordu. Bunun yerine onları hududa yakın tutuyordu; anlayabildiğim kadarıyla birilerini karşıya göndermeye kalkarsam savunma amacıyla orada bulunuyorlardı.

Darkon'un başka yerlerinde askerlerin toplandığını ve eğitildiğini gördüm, kamplarının yerlerini ve oralarda kaç kişinin yaşadığını saptadım, baş kumandanlarının tümünün isimlerini yazdım. Azalin'in sadakatlerini tekrar tekrar denediği, iki düzine kadar yüksek rütbeli adamı vardı ve bunları diğer sadık subayların başına getirmişti. Bunlar Kargat'tı ve kendilerine verilen yönetim alanlarında mutlak diktatörlerdi; Azalin'den, o anki liderlerinden ve kendilerinden başka kimseye hesap vermezlerdi.

Azalin, Kargat için sadece en iyi dövüşçüleri seçmişti, ardından bu adamlar kara yaşama başlatılarak, ölmeyenler haline getirilmişlerdi. Böylelikle, son derece etkili ve tehlikeli ajanlar olmuşlardı. Kimi zaman Azalin doğaları için daha uygun olduğunu düşündüğü birkaç seçilmiş kişiyi likentropi[1] ile "ödüllendirmişti." Bana kıyasla çoluk çocuk sayılsalar bile, çevrelerindeki güçsüz faniler için ufak birer tanrı gibiydiler—ya da şeytanlar. General Vychen'le yaptıkları düzenli strateji toplantılarından onların istila kuvvetini yönetecekleri sonucunu çıkarmıştım. Bu toplantılara elimden geldiğinde kulak misafiri oldum, fakat uzun süre yanlarında kaldım mı varlığım fark ediliyordu. Buna rağmen uzaktan yaptığım gözlemler sonucunda hareketleri, kişisel alışkanlıkları ve zayıflıklarıyla ilgili birçok kullanışlı bilgi elde etmeyi başardım.

Azalin ordusunu toplamak için fazla acele etmese de, sınırımız boyunca yapılan ufak çatışmalar hiç de az sayılmazdı. Bu tür saldırılar çoğunlukla birkaç zombiyi içeriyor ve sıradan halkı bezdirmeyi amaçlıyordu. Sınırlamaları yüzünden yaratıklar, onlarla savaşmayı bilenler için gerçek birer tehdit değildiler, fakat yine de bölgedeki halkın genel anlamda göç etmesine sebep oluyorlardı, özellikle de çiftçilerin ve hayvancılıkla uğraşanların. Zombilere gelince, herhangi bir zamanda karşıya geçebiliyorlar, efendileri için kargaşa çıkarıyorlardı. Onları genelde gündüz vakitleri gönderdiği için asıl amacının insanlarımı umutsuzluğa düşürmek, dikkatlerini dağıtmak ve diken üstünde tutmak olduğundan emindim.

Sınır muhafızlarıma o şeylerle en iyi nasıl başa çıkabileceklerini açıkladım ve başka işlere yoğunlaştım. Basit piyonlarla savaşarak kıymetli zamanı heba etmek yerine, kendi üst rütbeli adamlarım için büyülü nesneler üreterek vakit geçirdim. Ancak bu işlem çok yorucuydu ve çoğunun böyle hazineleri olmayacaktı. Her halükârda kendi kaynaklarına ve eğitimlerine bel bağlamaları daha iyiydi. İronik olsa da Azalin de askerlerimin tecrübeli savaşçılar haline gelmesine yardım ediyordu,

[1] Likentropi: İki ya da daha çok biçim arasında geçiş yapabilme yeteneği. (çn)

Darkon'dan gelen her saldırıyı durduklarında ya da Azalin'in zombilerini ortadan kaldırdıklarında, adamlarımın kendilerine olan güvenleri artıyordu.

Büyüyle ilgili hazırlıkları yaparken, asıl önceliğim Azalin'in önemli şeyleri gözlemlemesini engellemekti. Bu amaçla tüm üst rütbeli adamlarım sürekli olarak koruyucu boyun zincirlerini üzerlerinde taşıyorlardı. Zincirler, Azalin'in taşıyıcılarını gözetlemesini engelleyecek bir şekilde büyülenmişlerdi—büyüyü bunun benim için de geçerli olmamasına dikkat ederek hazırlamıştım. Adamlarım böylece benim haricimdeki kişiler tarafından görülmek ve duyulmak endişesi taşımadan rahatlıkla gidip geliyorlar ve konuşuyorlardı, ve elbette ki onları aynı şeyin benim için geçerli olmadığına dair ufak detaydan haberdar etmemiştim. İnsanlarımın bana sadık olup olmadıklarını bu sayede anlıyordum. Benim açımdan etkileyici bir başarı, fakat yine de yeterli değil.

Onca yıl önce tarokka kartlarının da gösterdiği gibi, dışarıdan yardım aramalıydım. Böylece Yersinia Wachter'ı iyi silahlanmış bir muhafız alayıyla Barovia'nın ötesindeki ülkelere gidecek ilk elçim olarak, Mordent ve Lamordia'ya gönderdim. Yersinia'nın sözde görevi o ülkelerle resmi ticaret antlaşmaları yapmak ve ortak bir savunma politikası belirlemekti. Ne yazık ki Azalin önceden, ufacık ofisi tüm ülkedeki en önemli hükümet yapısı olan Mordentshire başkanıyla barış antlaşması imzalamayı başarmıştı. Şansı Lamordia'yla yaver gitmemişti, zira orasının bu kadarcık bile yönetimi yoktu.

Yersinia'nın şansı, kasabanın en seçkin ailelerden biri olan Mordent'in Weathermay klânında arkadaş edinmek konusunda iyi gitmişti. Yersinia sosyal açıdan üst sınıfı bağlayan herhangi bir konuyla ilgilenecek kadar mükemmeldi, zaten onu seçmemin sebebi de buydu. Askerlik tecrübesinden yoksun olsa da, insanları okumak ve onları konuşturmakta ustaydı. Bu sayede doğru bağlantıları yaparak gizli görevinde başarı sağlayabildi: Paralı askerlerin kiralanması.

Yeni haritaları gözden geçirmesi için oğlunu geride bırakarak çalışma odasını terk ettim, mutlak mahremiyet için hazırla-

dığım ve bu amacı güçlü koruma büyüleriyle desteklediğim küçük bir odaya geçtim. Önemsiz bir koridordaki asıl girişi tuğlalarla örülmüştü ve artık tek giriş yolu yarasadan daha büyük bir şeyin geçemeyeceği, oldukça dar bir pencereydi. Zeminde, acil durumlar için ikinci bir çıkış olarak kullanabileceğim, başparmağımdan büyük olmayan bir çatlak vardı. Gerektiğinde sis biçimimi alabilir ve odayı burayı kullanarak terk edebilirdim.

İçeride duvarlar, yer, taban, tavan ve tek mobilya olan sandalye de dahil her şey siyah kadifeyle kaplıydı. Burada oturuyor, kristal küreyi ellerime alıyor, şekilsiz karanlıkta yüzer gibiyken tüm dikkat dağıtıcı şeylerden uzak kalarak, görüntülere tam anlamıyla yoğunlaşabiliyordum. Tek ışık kristalin içinden geliyordu.

Yersinia'dan günün raporunu alma zamanıydı. Kendimi sandalyeye oturttum, dikkatimi kristale verdim ve yüzüyle suretini daha iyi tasavvur edebilmek için gözlerimi kapadım. Birkaç dakika sonra sanki önümde duruyordu, Mordent kadar uzakta varlığımı fark ettiğinde yüzünde şaşkın bir ifade oluştu.

"Lord Strahd?" diye sordu, tam anlamıyla emin olamadan çevresine bakınarak. Adımı söyleyince yalnız olduğunu anladım.

"Nasıl bir ilerleme kaydettin?"

Fazla zamanımız olmadığını biliyordu. Bu tür bir iletişim beni yoruyordu ve Azalin engelleyici büyülerin arasından bir yol bulur da söylediklerimize kulak misafir olur diye çekiniyordum.

"Voan Darl ile uzun uzadıya konuştum. İlgilendi, özellikle de karşılığında ne ödeyebileceğinizi öğrendikten sonra."

"Azalin ona daha fazla ödeyebilir."

"Evet, fakat Azalin ayrıca Darl'ın yakın olduğu bazı kadınların idamını emretmiş; Darkon'un hükümdarına karşı sevgi beslemiyor."

Yersinia oraya ulaştıktan birkaç gün sonra kendine Voan Darl diyen biriyle konuşmuştu. Adamın doğma büyüme bir soylununki gibi tavırları vardı, bunlar profesyonel bir suikastçının becerileriyle birleşiyordu ve hizmeti fazlasıyla kiralıktı.

Weathermayler'in bir ziyaretçisiydi, ta ki Darkon'dan gelen başka bir ziyaretçiyle olan anlaşmazlık bir düelloyla son bulana ve sonuç olarak o akşamın yemeğinde bir tabak eksilene kadar. Ev sahibinin duyduğu utancın farkında olan Darl evden ayrılarak, küçük bir Mordentshire hanında oda tutmuştu. Şu anki tek gelir kaynağı oyun kartlarıyla oynanan kumardan ibaretti. Oyuncu arkadaşlarının sade yaşam biçimlerine dayanan geliri, ancak 'sınırlı' olarak adlandırılabilirdi. Bu da kendi durumunu düzeltmek için onu çok hırslı kılıyordu.

"Kendi gibileri Barovia'ya getirebilir mi?" diye sordum.

"Evet, ücret aynı olursa. Onlarla konuştum. Zorlu insanlar, fakat yetenekliler de. Onlara güveniyorum."

"Güven bir illüzyondur."

"Öyle, lordum, özellikle de savaşta, fakat sanırım onlara güvenebilirsiniz, özellikle de onlarla bizzat tanıştıktan sonra."

Bu oldukça doğruydu—hipnotik etkimi bir kere onlara yönelttikten sonra. "Bildirecek başka neyin var?"

"Weathermayler kendi arazileri adına bir ticaret antlaşmasıyla ilgileniyorlar, fakat ülkenin geri kalanı için konuşamazlar. Barovia bu tür paktları tümden ziyade bireysel bir esasta yapmak zorunda kalabilir, aynı benim Lamordia'da yaptığım gibi. Yine de bunlar güçlü bir aile. Diğerleri muhtemelen peşlerinden gelecektir."

"Bununla ilgilen. Malzemelere ihtiyacımız var. Darl ile insanlarını kirala ve hemen buraya gönder. Onlara boyun zincirleri dağıtmayı unutma. Darkon ajanları tarafından yolda tuzağa düşürülmelerini istemem."

"Emredersiniz, lordum."

Yersinia zincirlerin büyülü korumasını anlamıştı ve o da bunlardan bir tanesini sürekli olarak takıyordu. Zincir ayrıca normalde gerekenden çok daha az bir çaba harcayarak onunla kristalden konuşmamı sağlayan küçük fakat önemli bir arıtma büyüsü barındırıyordu. Yaptıklarımdan çok azı böyle bir özelliğe sahipti, çünkü bunu başarmak aşırı derecede zor bir işti.

"Seninle yarın tam bu zamanda bağlantı kuracağım," diyerek o cevap veremeden önce çekildim, zira başım uzaktan gör-

mek, duymak ve konuşmak için harcadığım çaba dolayısıyla uğuldamaya başlıyordu. Kolyenin etkisine rağmen, böyle bir uzaklıktan bağlantı kurmak beni büyüsel açıdan müthiş derecede tüketiyordu, yine de dayandım. Aksi, Azalin'e teslim olmak demekti.

Ve kazanamayacağımdan emin olduğum bir savaşa hazırlanırken olaylar böyle sürüp gitti.

* * * * *

580 Barovia Takvimi, Barovia

'Askerlerim geçen aylar boyunca çalıştılar ve savaştılar. Yardım aramaları için Barovia'nın dışına başka ajanlar da gönderdim. Hiç beklenmedik şekilde Azalin'in Darkon'un Paralı Asker Lonca'sını kendinden tamamıyla soğutarak, benim tarafıma değerli bir katkıda bulundu.

Profesyonel becerileri için onlara ödeme yapmak yerine, onları zorla ordusuna kattı. Onlarınki uzun bir gurur ve bağımsızlık geleneğine dayanan, saygıdeğer bir loncaydı, bu yüzden böylesi onlara hiç uymadı ve İl Aluk kışlasında bir isyan baş gösterdi. Ölü sayısı fazlaydı ve çoğunu paralı askerler değil Azalin'in piyadeleri oluşturuyor, ölülerin uzun listesi kıymetli Kargatlar'ından bazılarını da içeriyordu. Hesapta olmayan bu isyancılar kaçtılar ve yeraltına sığındılar. Haberler çabucak Darkon'un diğer merkezlerindeki tüm lonca şubelerine yayıldı ve üyelerinin geri kalanları da meslektaşlarının izinden giderek ortadan kayboldular. Çileden çıkan Azalin hain oldukları hükmüne vardığı kişileri bulmak ve öldürmek için Kargat'ı devreye soktu.

Bu haber kırıntıları Darkon'daki Vistani kabilelerinin kulağına çalındığında, kurtulanlara sadece mutlak ölümden kaçmalarında yardım etmekle kalmayıp, aynı zamanda düşmanlarının düşmanı yanında adil bir ücretle iş bulabileceklerini bazı hassas yerlere duyurdular.

Böylece oldukça fazla sayıda usta katil, düzenli olarak Ba-

rovia'ya akmaya başladı ve bu sefer yolculukları zindanlarımda son bulmadı.

Azalin güzel yaz havalarını saldırısına başlamak için kullanmadı. Buna rağmen sınırımızın yakınına, kendi tarafında görüş alanının hemen dışında kalan bir yere ordusunu yığdı. Bir yıldan uzun bir süre boyunca, başlamak için sabırsızlanan General Vychen'i de üzerek bekledi. Bu, onların arasında fark edebildiğim tek anlaşmazlıktı, tabi buna anlaşmazlık denirse. Vychen Azalin'in gönüllü kuklasıydı, ama aynı zamanda da bir askerdi. Gökyüzü bulutlardan arındığında ve ayaklar toprağa sağlam şekilde bastığında, kolay bir saldırı fırsatı heba edilmemeliydi.Oysa o bunu yapmak istemedi. Azalin saflardaki sayının artmasında ısrar ediyordu. Yine de, canlıları, ölüleri ve ölmeyenleri kapsayan ordusu, benimkinin en azından üç katıydı. Zaferden çok yok etmekle ilgileniyordu.

Düşmanlar sayıca üstün olduğunda kişi yaratıcı olmalı, bu nedenle bana tanıdığı zamanı iyi değerlendirdim.

on üç

581 Barovia Takvimi, Barovia

"Beni affedin, lordum, fakat bu toplantıda bulunmanızın hâlâ çok büyük bir risk olduğunu düşünüyorum."

Çalışma masamın karşısındaki Aldrick Wachter'a bakarken yüzümden eğlenmişlik ifadesini uzak tutmaya çalışıyordum. Her zamanki gibi bakışlarım karşısında sakinliğini korumayı bildi. Çehre olarak atası Victor'u hiç andırmasa da bana hep onu hatırlatıyordu. Geçtiğimiz bir buçuk sene Aldrick'in etkili bir komutana dönüşmesine cidden yardımcı olmuştu, fakat kimi zaman lorduna karşı gereğinden fazla korumacılık taslıyordu.

"Sizi kaybedersek tüm Barovia'yı kaybederiz," diye, yüzündeki müzminliğin kederli hatlarını derinleştirerek devam etti.

Artık tek bir gülüş için kendime izin verdim. "Önemli bir gerçekten bahsediyor olabilirsin, fakat kendi başımın çaresine bakabilirim ve şu zamana dek bunu oldukça iyi başardım."

"Fakat savaştığımız bu büyücünün sizin bile gözden kaçırabileceğiniz tuzakları olabilir. Krezk'teki olayı unutmayın."

Geçen ay Azalin'in Kargat ajanlarından biri sıradan bir as-

ker kılığına girerek Krezk'teki kışlaya sızmayı başarmıştı. Dolunay çıktığında hayvansı biçimini almış, alarm çalmadan ve öldürülmeden önce düzinelerce askeri uykularında katletmişti. Kurdumsu kafasından arta kalanlar hâlâ kampın ortasındaki bir mızrağa geçirilmiş olsa da hadise, askerlerin moraline ciddi bir darbe vurmuştu. Azalin'in en değerli adamlarından birini feda etmesinin nedenin bu olduğunu sanıyordum.

"Unutmadım ve bu işle bizzat ilgilenmemin sebebi de o. İşe alındıklarında benzer sürprizlerle karşılaşmayacağımızdan emin olmak için gruptaki bireyleri bizzat incelemeliyim."

"Fakat insan yeterince dikkatli olamaz, lordum—"

"Gerçekten de öyle," diyerek kendimi masadan geri ittim ve konuşmamı sürdürdüm. "Güvenliğim için duyduğun endişeyi takdir ediyorum, komutan. Şimdi gidip bu geceki işimize bakalım."

Aldrick sesimdeki keskin tonu fark etti ve akıllıca davranarak sustu. Benim için endişelenmesine gerek yoktu, zira doğaüstü halimin getirdiği üstünlüklerin yanı sıra (ki bundan haberi yoktu) şu anda yürüyen bir büyülü korunma deposuydum. Buna baştan aşağı savaş zırhlarına kuşandığımı ve sol kalçamda büyülü bir kılıcı rahatlıkla taşıdığımı da düşünürsek Azalin'in kendisi bile bana biraz zor zarar verirdi.

Aldrick ince bir kurşun tabakayla yaldızlanmış, kalın deriden bir çanta çıkardı ve hazır ol pozisyona geçti—bu, yaklaşmakta olan baş döndürücü hisse karşı koyma yoluydu. Küçük, ağır bir tahta kutu aldım, yanında durdum ve çalışma odamızdan kaybolmamızı ve saniyeler sonra kırk mil kadar batıdaki Krezk'de belirmemizi sağlayan sözcükleri telaffuz ettim.

Aldrick gözlerini açtı ve rahatlayarak hafifçe iç geçirdi, bunun haricinde büyüye karşı başkaca bir tepki göstermedi. Büyü karşısında asla rahat değildi ve büyüye tamamen güvenmiyordu. Neyse ki bana güveni tamdı. Bu şekilde seyahat etmesi, bana olan şikâyetsiz bağlılığının bir kanıtıydı—çünkü bir keresinde büyünün onu oldukça endişelendirdiğini itiraf etmişti.

Rotamız önceden bahsi geçen Krezk kışlasıydı ve güneş bir saatten uzun süre önce batmış olmasına rağmen, yeni inşa edil-

miş duvarları arasındaki faaliyet yoğundu. Nöbetçiler çiftler halinde dolaşıp nöbet yerlerinde volta atarlarken arkadaşları da büyük bir orduyu halihazırda tutmak için gereken sonsuz işlerle meşguldüler. Burada bin kadar asker barınıyordu ve görevdeki komutan kimsenin sıkıntı nedeniyle şikâyet etmediğinden emin oluyordu. Bunlar hizmetimdeki tüm askerler içerisinde en iyi eğitilen, en iyi tatbikat yaptırılan ve en iyi beslenenlerdi. Barovia'nın elitleri sayılıyorlardı ve Azalin'in Kargat'ı buraya gönderme sebebi de herhalde buydu. Herkesin moralini bozmak için Strahd'ın en iyilerine saldırmaktan daha iyi bir yol olabilir miydi?

Şu anki ziyaretimin niyeti, askerlerin önceki katliamı geride bırakmalarını ve dikkatlerini şimdiye odaklamalarını sağlamaktı.

Tören meydanındaki beklenmedik ortaya çıkışımıza karşı gösterdikleri ani tepki beni mutlu etti. Nöbetteki yarım düzine asker alarm vererek kılıçları çekili halde bize doğru koştular. Tam iki metre ötemizde durup acımasızca meydan okudular. Aldrick ağırbaşlılığını koruyarak o gecenin parolasını verdi; askerlerin yüzlerinde bizi tanıdıklarını belli eden bir ifade olsa da yönetmeliklere her zaman uymaları gerekiyordu. Azalin'in illüzyonları sonu gelmeyen bir tehditti.

Komutan Resvalan'ın odasına bir haberci gönderildi, fakat o bunu zaten bekliyordu ve Von Zarovich renkleri olan siyah, kırmızı ve beyazlara bürünmüş olarak bizi karşılamaya geldi. Resmi bir selâmlama sunduğunda aynı şekilde karşılık verdik. Üniformam içinde olduğumdan, eğilmesine veya rütbemi belirtmesine gerek yoktu. Karşılama töreni bittikten sonra Resvalan nöbet yerlerine dönmeleri için askerlerine emir verdi ve bizi idari ofise, yemek barakasından fazla uzak olmayan, ufak bir yapıya götürdü. Ellerimdeki kutuyu fark etti ama herhangi bir yorum veya soru yöneltmedi.

Buradaki her şey tahtadan yapılmış, zorunluluk nedeniyle çabucak bir araya getirilmişti. Saldırı esnasında ortaya çıkabilecek bir yangın endişesi vardı, fakat bu olasılığın icabına bakmıştım. İşim bittiğinde Krezk kışlası ateş ya da büyü işlemez ve

Azalin'in büyüyle yapacağı gözetlemelere karşı da neredeyse görünmez hale gelmişti. Azalin burada neler olduğuyla ilgili ayrıntıları öğrenmek istiyorsa casu `ar göndermek zorundaydı, ama onlarla ilgilenmenin de yolları vardı.

Resvalan sandalyesiyle masasını bana verdi ve tatmin edici olan günlük raporunu kısaca özetlerken, Aldrick'in yanında durdu. Bunun ardından ona çıkarmasını istediğim gönüllüler listesini sordum ve üzerine yazılan isimleri okudum.

"Voan Darl'ın adı burada yok," dedim bir dakikanın ardından. "Neden?"

"Adam harekete geçmeyi bekleyen bir bubi tuzağı gibi lordum," diyerek, samimi bir cevap verdi.

"Öyle mi? Biraz ayrıntılara girsen nasıl olur?"

"Askerlerin geri kalanıyla pek iyi geçinmiyor. Bu da baskın sırasında ölümcül sonuçlar doğurabilir."

"Yine de işinde oldukça başarılı."

Geçtiğimiz yıl onu ve arkadaşlarını birkaç kez Mordent'ten Darkon'a casusluk görevleri için göndermiştim. Tek parça halinde geriye dönmüşlerdi ve beraberlerinde birçok değerli bilgi getirmişlerdi.

"Katılıyorum, lordum. Fakat uğraşılması çok zor bir adam. Nedense bir şekilde kayırıldığını ve kamptaki sıradan işlerle uğraşmasına gerek olmadığını kafasına sokmuş. Darkon'dan gelen paralı askerler bile diğerleriyle tatbikata katılıyorlar; eğitimin kendilerini hayatta tutacağının farkındalar, fakat Darl'ın adamları canları istediği gibi hareket ediyorlar ve kendilerini sivil sayıyorlar."

"Zaten öyleler."

Ana orduya alınırsa yeteneğinin harcanacağını fark ederek, onu ilk tuttuğumda Darl ile özel bir anlaşma yapmıştım.

"Fakat diğer askerlerim eğitimde terlerken onun ve adamlarının boş oturması doğru değil."

"Demek istediğini anlıyorum, fakat işinde çok iyi olduğu ve benim için bir görev yürütmediğinde canı ne isterse onu yapmaya yetkili olduğu gerçeği ortada kalıyor. Adamlarının bu konuda bir sorunu varsa, benzer bir ustalık sergiledikleri za-

man tatbikatlara katılmak zorunda kalmayacaklarını söyleyebilirsin."

Komutanın ağzı seğirdi fakat tartışmayı daha fazla uzatmadı. Darl'a duyduğu kinin kişisel bir seviyede olabileceği fikrine kapıldım. O pek de yakışıklı bir adam sayılmazdı, fakat aynı zamanda birçok kadının dikkatini çeken, doğuştan gelme bir karizmaya sahip kişilerdendi. Çok mazbut ve aklı başında bir kadın olduğunu bildiğim Yersinia bile ona tutulmuştu. Bana bir keresinde Darl'ın "tehlikeli" bir adam olduğunu söylemiş ve bunun adamın nasıl biri olduğunu çok iyi özetlediğini düşündüğü izlenimini vermişti.

Ben bu tehlikeyi göremesem de önemini anlayabiliyordum ve uygun durumlarda bundan faydalanmıştım. Darl'ın Darkon'a yaptığı son gizli görev Azalin'in en yüksek rütbeli soylularından birinin evine girmesini gerektirmişti. Kullandığı metot soylunun karısını baştan çıkarmayı içeriyordu ve—her açıdan—kusursuz bir iş çıkarmış, hatta gereken bilgiyi beklenen zamandan önce getirmişti. Ailede hiç idam olmamasından Azalin'in (ve bayanın kocasının) savunmasındaki gedikten hâlâ haberi olmadığı anlaşılıyordu.

Darl'ın başarısı benim öncelikli plânlarımı değiştirmişti, zira getirdiği istihbarat Azalin'in saldırısını ne zaman başlatmayı planladığını öğrenmemi sağlamıştı.

Sınırımızın tamamı boyunca muazzam ordularını yığmasını gözlemleyerek bununla ilgili açık ipuçlarını önceden bulmuştum. Geçen ay zombilerinin yaptığı ufak akınlar azalmış ve en sonunda tamamen durmuştu. İç çekirdek komutanlarım ve ben ilk—ve muhtemelen son—savaşın yaklaşmakta olduğunu biliyorduk, fakat tam olarak ne zaman olacağını anlamamız mümkün değildi.

Darl bunu değiştirmişti. Yaz ayının gökyüzünden bir sonraki kayboluşunda geleceklerdi ve bu, sadece birkaç gece sonraydı. Çok, çok akıllıca davranmanın zamanı gelmişti.

Komutan Resvalan'a gönüllü birliklerini çağırmasını emrettim ve onları denetlemek için dışarı çıktım. Oldukça karmaşık görünümlü bir gruptu. Barovia'nın kaynakları öyle azdı ki,

birbiri ile aynı üniformalar gibi hoşluklara harcanamayacak kadar değerliydiler. Böyle şeyler terzilik işini karşılayabilen kıdemli komutanlar için ayrılmıştı. Savaşın sıcağında yanlışlıkla birbirlerine saldırmamaları için tüm adamlarım renklerimi taşıyan kumaş kol bantları takıyorlar, bunun ötesinde kendileri için ne bulabildilerse onu giyiyorlardı. İstisnasız olarak çok iyi silahlanmışlardı. Bu, esirgemeye cüret edemediğim tek ayrıntıydı; demirciler gece gündüz çalışıyorlardı. Karşımdaki özel topluluğun tüm üyeleri harika savaşçılardı, hatta bazıları basit büyüler yapabiliyorlardı, yaratıcıydılar, becerikliydiler—ve aileleri olmadığı için rahattılar.

Vazifelerini bilerek kol bantlarını Azalin'in rengini taşıyan boyunbağlarıyla değiştirmişlerdi. Aynı benim gibi Azalin'in de sadece en üst rütbeli adamlarının üniformaları vardı. Masrafları karşılayabilirdi, fakat böyle detayları umursamıyordu. Resvalan'ın da bildiği gibi, bu baskın önceki plânladıklarımdan farklı değildi, sadece geçmiş çabalardan daha büyük bir ölçekteydi. Resvalan önceden birlikte iyi çalışan adamları seçmişti—kendilerinden başka kimseyle çalışmayan Darl'ın sivil çetesi hariç. Onları çağırttım ve sallana sallana gelerek birer birer diğerleriyle uyumsuz bir sıraya girdiler. İki kadın ve üç erkekten oluşuyorlardı. Darl en son geldi, kısa bir şekerlemeden yeni uyandırılmış bir adamın aksi yüz ifadesini takınmıştı.

Herkese şöyle bir baktım, başımla kısa bir işaret verdim ve ilk gönüllü topluluğunu—yarım düzine adamı—son brifing için komutanın ofisine soktum. Komutanı ve oldukça mutsuz görünen Aldrick'i dışarıda bırakarak, son emirlerimi özel olarak vermek için içeri girdim. Aynı zamanda sadakatlerinin doğruluğunu hipnotik olarak doğruladım ve görevin başarıyla tamamlanması için göstermeleri gereken bağlılığı güçlendirdim. Uyandıkları zaman Barovia'ya hizmet etmekle onurlandırıldıklarını ve bunu ellerinden gelen en iyi şekilde yapmalarını söyledim (normalin üç katı bir ücretle). Ardından, kutuyu açıp görevlerinde kullanışlı bulacakları büyülü nesneleri dağıttım—büyü yoluyla takip edilmelerini engelleyen kolyeler gibi. İçlerinde yolculuk büyüsü için iki adet tomar da vardı, biri oraya

gitmek, biri geri dönmek için. İl Aluk'un içine bir sorti düzenlemeye hazırlanıyorlardı ve sonraki birkaç günü oraya gitmek için at binerek geçiremezlerdi.

Bu prosedürü iki kere daha tekrarladım. Üçüncü ve en büyük grup Barovia kol bantlarını çıkarmadı, çünkü onlar için sınırın karşısında biraz daha değişik bir görev tasarlamıştım.

Sonra Darl'ın grubunu çağırdım. Aldrick dikkatimi çekmek için avluda birkaç kez ayak değiştirdi, belli ki birisi bana bir suikast düzenlemeye çalışacaksa bunun şimdi olacağını düşünüyordu, zira bu adamlara güvenmiyordu. Onu görmezden geldim ve brifing vermeye koyuldum.

Bu topluluk resmiyet eksikliği ve para konusunu açıkça tartışması yüzünden diğerlerinden ayrılıyordu. Darl'ın grubu her bir görev için para alacak şekilde çalışıyor ve ücret seviyesini muhtemel risklere kıyasla yeterli bulmuyorsa görevi kabul etmiyordu.

Kutunun en altında, ağırlığına bakılırsa altınla dolu, kadife bir kese vardı. Kesenin ipini açtım ve paraların masaya saçılmasına müsaade ettim. Altınlar mum ışığını yakaladı ve cezbedici bir şekilde göz kırptı.

Darl'ın sert yüzü görüntü karşısında saf bir hazla yumuşadı. Paraya fazlasıyla düşkündü, ama açgözlülüğünde de makuldü. "Bunlar ne için?" diye sordu bir dakikanın ardından.

"Yalan söylemeyeceğim; bu seferki çok tehlikeli. Eski görevleriniz bunun yanında kırda piknik yapmaya benzeyecek."

Birbirlerine baktılar, fakat merakları uyanmıştı. Aklımdakini öğrenmeden önce ayrılmazlardı. Elimi altın yığınının üzerinde dolaştırdım. Bu altınlar önümdeki altı insan için ömür boyu lüks içinde, çalışmaya gerek duymadan yaşayabilmek anlamına geliyordu. Bunu hepsi de biliyordu.

"Dinliyorum," dedi Darl.

Başımı sallayarak onlara dikkatle baktım. "General Vychen'i kaçırmanızı istiyorum."

Bu, beraberinde ani bir inanmazlık tepkisi getirdi. Vychen Azalin'in başkumandanıydı, muhtemel olmayan gerçekleşir de Azalin yok edilirse, Darkon tahtının varisiydi. Aynı zamanda

Kargat'ın gizli lideri olması onu Darkon'daki en tehlikeli ikinci adam yapıyordu.

Darl homurdandı. "Neden bu kadarıyla yetiniyoruz? Neden Azalin'i de kaçırmıyoruz?"

"Sizden sadece zor olanı istiyorum, imkânsızı değil."

"*Bu* imkânsız," diye belirtti, kilitleri açmaya yatkınlığı olan, gözleri irileşmiş, kel bir adam.

"Lord hazretlerine bitirmesi için bir fırsat ver, Alvi," dedi Ag'n, kılıç konusunda kendisinden tek üstün kişi Darl olan iri, zarif görünümlü bir adam. "Eminim ki başarma şansımız olmasa bizi göndermezdi."

"Sen herkese fazlasıyla güveniyorsun." Fakat Alvi sustu. İlk şok geçtikten sonra bakışı altınları yakaladı.

"İnsan bir şansımız olmasını umuyor," dedi Darl. "Neden kaçırıyoruz? Onu öldürmek bizim için daha az risk taşır."

"Ona yaşıyorken ihtiyacım var, ölümünden çok daha önemli bir konuda."

"Ölümünün bizim tarafımıza çok daha faydalı olacağını düşünmek isterim," diye araya girdi Cylla, kıvırcık kumral saçlı, keskin hatlı, narin bir kadın. Başkalarının düşüncelerini sezmek gibi bazı özel yetenekleri vardı ve etkili bir okçuydu.

"İşlerin o kısmını düşünmenize gerek yok. Bilmek istediğim şey işi almaya ilgili olup olmadığınız." Onları kabul etmeleri için hipnotize edebilirdim, böylesi benim için müsait olsa da bir görev için gereken asıl hevesi uyandıramazdım.

"Bana uyar," dedi diğer kadın olan Nanje, bıçaklar konusunda çok becerikli olan yumuşak görünüşlü, sarı saçlı bir güzel. "Fakat kabul etmeden önce Vychen'in yanına bile yaklaşmamızın nasıl mümkün olduğunu bilmemiz gerekiyor."

"Bu konuda herhangi bir sorununuz olmamalı. Generalin huylarını tepeden tırnağa araştırdım ve bunlar arasında hoş ve genç bayanlara düşkünlük de var. İkinizden biri yem işlevi görebilir." Bunu kelime anlamında kullanmıştım, zira Vychen'in kana olan ölümcül susuzluğu benimkine benziyordu. Fakat benim aksime, kendini dizginleme konusunda fazla tecrübesi yoktu, o nedenle bu tür gönül eğlenceleri çok kısa sürme eğili-

mindeydi.

Her iki bayan da generalin zayıflığını küçümseyerek homurdandılar.

"Onu hafife almayın, çünkü bu sıradan bir zevk değil. Vakit geçirdiği kadınların genelde ortadan kaybolduğu veya öldüğü—veya daha da kötü durumlara düştüğü—subayları arasında iyi biliniyor.

"Ölümden kötü ne olabilir?" diye söylendi Alvi. "Ee—neyse boş verin, bilmek istemiyorum."

Zaten isteseler de bunu benden öğrenemezlerdi. Vychen'in gerçek tabiatından onlara bahsetsem önerilen ücret ne kadar olursa olsun akıllıca davranarak topuklarında dönerler ve kapıdan çıkıp giderlerdi.

Grubun sonuncu üyesi, Kelab, uzun yüzlü, iri bir adam en son konuşan olmuştu. "Plânınız nedir, Lord Strahd?" Darl'dan sonra grubun ikinci lideriydi. İkisi genelde uzun uzadıya (ve gürültülü bir şekilde) önerilen bir işin olabilirliğini tartışırlar, ancak genellikle Darl'ın seçiminde karar kılarlardı.

Onlara ne yapmaları gerektiğini sadece Darl'a sakladığım küçük fakat son derece önemli bir detayı atlayarak anlattım. Konuşmam bittiğinde baskını yapmayı kabul etmişlerdi.

Brifing tamamlanınca altınları kadife keseye geri koydum ve hepsini alabileceklerini söyledim—gecenin sonunda canlı çıkarlarsa. Alvi üzgün bir inleme sesi çıkardı, ki bu da Cylla ve Nanje'yi eğlendirdi. Darl haricinde hepsi hazırlanmak için çıktılar; ona geride kalması gerektiğini gizlice işaret etmiştim. Karşımdaki sandalyeye oturması için başımı sallayarak izin verdim.

"Evet, Lord Strahd?" diye sordu, yerine oturdu ve bir kaşını kaldırarak her nasılsa aynı anda sıkılmışlık ve merakın karışımını içeren bir ifadeye büründü.

Tavırlarında birkaç asır önce, henüz güneşin altında yürüdüğüm zamanlardaki halimi hatırlatan bir şey vardı. Aynı zamanda inatçı ve iradeliydi—normal bir adam için. Onu bu özel görev için seçmemin sebebi de buydu.

"Senden özel bir. . . ricam var," dedim, kelimelerimi dik-

katle seçerek. Kendine olan aşırı güveni beni eğlendiriyor, dolayısıyla da iyilik isteme gösterimi uzatıyordu. Bu, bir kedinin kendini çok önemli bir şey sanan bir kuşla oynamasına benzetilebilirdi.

"Nedir bu rica, lordum?"

"Bunu fazladan bir donanım olarak takman." Kutudan üzerine düz bir altın disk eklenmiş, deri bir kayış çıkardım. Diskin ortasına bulanık, beyaz bir taş iliştirilmişti.

Darl büyünün farkına varacak zekâya sahip olduğu için nesneyi dokunmadan inceledi. Sanat konusunda becerileri yoktu, fakat varlığını sezebildiğini duymuştum. "Bunun amacı nedir?"

"Sizleri uzaktan izlememi sağlamak. Bunu kaşlarının çevresine bağlayacaksın, böylece taş alnının tam ortasında duracak. Onun içinden görebildiklerini görecek, duyabildiklerini duyacağım."

"Enteresan. Bu, sadakatime olan güveninizi kaybettiğiniz anlamına mı geliyor? İzlenmem mi gerekiyor?"

"Sadakatinin, aslında Azalin'e olan nefretinle ve hazinemdeki parayla ölçüldüğünün farkındayım."

Karşılık olarak sırıttı. "Yine de bu konuda dürüst oldum."

"Daha azını yapsaydın kafan avludaki diğerinin yanında kazığa geçirilirdi," diyerek onu temin ettim. Sırıtışı soldu. "Tedbirin harika bir hayatta kalma yolu Darl, fakat bu durumda yersiz. Tek isteğim, bunu benim için savaş meydanında deneyecek biri ve sen bu iş için en iyi seçimsin. Her şey yolunda giderse ileride bu nesneye daha faydalı bir kullanım şekli bulacağım. Bunun ne olacağını sorma zahmetine girme, savaş politikasıyla bir ilgisi var."

Strateji sırlarına ilgi göstermemesi gerektiğini bilerek kabullenmeyle omuz silkti. "O halde itirazım yok."

Kayışı masanın üzerinden uzattım ve Darl bir dakikalık incelemenin ardından onu başının üzerinden kaydırarak yerine sıkıca bağladı.

"Bir şey hissetmem gerekiyor mu?"

Cevap olarak bakışlarımı sertçe üzerinde tuttum. Bunun

gücü onunki gibi nispeten iyi disiplinli bir akıl için bile çok fazlaydı. Kuşu bir anda mutlak kontrolüm altına almıştım.

"Şimdi," dedim, kutudan küçük bir gümüş tüp çıkararak, "iç bunu. Hepsini iç."

Tereddüt etmeden yaptı. Sıvının son damlaları boğazından aşağı inerken diskteki bulanık taş önce beyaz renkte parladı, sonra da kan kırmızısına dönüştü. Darl'ın gözleri yuvalarında döndü. Eli şiddetle titremeye başlarken tüpü düşürdü.

Hipnoz etkime rağmen tüm bedeni iksire tepki göstererek muazzam bir titreme nöbetine tutuldu. İçine koyduğum bazı malzemeler göz önüne alınacak olursa, öyle de olmalıydı. Sandalyeden kayıp neredeyse bir dakika boyunca çıplak zeminde şiddetle sarsılırken, eklemleri seğirdi. Bunları izlerken yanlış hesaplama yapıp sıvıyı fazla kuvvetli hazırladığımdan endişelendim. Eğer öyleyse, bu çok kötü olurdu; baskın için bir başkasını bulmam gerekecekti.

En sonunda kriz hafifledi ve tamamen kayboldu. Hırıltılı bir şekilde de olsa hâlâ nefes aldığını fark ettiğimde, oldukça rahatladım. Yüzü bayağı kızarmıştı, kalbi hızlı fakat güçlü atıyordu. Henüz ölmeyecekti. Güzel. Görevin kendi bölümüme başlama vakti gelmişti.

Kristal küremi kılıç kemerimdeki kabarık bir keseden çıkardım ve kullanmaya başladım. Darl'ın görüntüsü kristalin derinliklerinde netleştiğinde (tam önümde dururken bu çok kolay oldu) gözlerimi kapayıp yoğunlaştım.

Sanki *Darl'ın* gözlerinden bakıyormuşum gibi beklenmedik bir şekilde tavanın görüntüsüyle karşılaştım. İşe *yarıyordu.*

Olayları daha derin bir seviyeye taşıdım ve aynı anda kristale gelen iki farklı mesajlar dizisinden ötürü aklım kısa süreli ve şiddetli bir yön şaşırma etkisi yaşadı. Görüntülerden birinde masamda sakin sakin oturuyor, diğerinde bitkin bir halde ve ağzımda iksirin acı tadıyla yerde sere serpe yatıyordum.

"Ayağa kalk, Darl," diye fısıldayarak onun gördüklerine ve hissettiklerine sıkıca tutundum.

Hemen yanıt vermedi. İrademi öne sürdüm, hem aramızda kurduğum hipnotik bağı hem de iksirin ve diskin birleşmiş et-

kisini. Mutlu edecek kadar iyi çalıştılar. Darl'ın çürük içindeki vücudu, bir kuklacının yönettiği kukladan çok daha etkili bir şekilde hareket etti ve doğruldu. Darl hareketlerini kendi kontrol ediyor olsaydı, bu kadar çabuk kalkamazdı. Deneyim beklediğimden çok daha iyi sonuç veriyordu.

Azalin yeni büyülü nesneler yaratabilen tek büyücü değildi. Savaş için hazırladığım tüm diğer projelerim arasında çok uzun süre önce Forlorn'dan gelen hermit üzerinde kullandığım kolyeyi muazzam şekilde tasfiye etmiştim. Şimdikine kıyasla, o eski kolye acınacak kadar basit bir icattı. O zamanlar adam ancak Barovia'daysa üzerindeki tam etkimi koruyabiliyordum. Sınırı geçtikten sonra onu yalnızca korku dolu izniyle kullanabilmiştim. Ne kadar da verimsiz.

Bu ise Darl'ın duyuları ve iradesi üzerinde mutlak bir kontrol sağlıyordu. Onun içinden görmem, hatta hissetmem ve hareketlerini kontrol etmem için bir yol sunuyordu. Benim için avantajı, Darl'ın çevresinde olup bitenleri tam olarak algılayabilmemdi; onun avantajı ise daha serinkanlı ve çok daha engin tecrübelere sahip bir aklın olayları idare ediyor oluşuydu. Gerekirse bu zorlanmış etki onu beklenen sınırlarının ötesine taşıyabiliyordu, Darl bu sayede daha vücudu bunu denemeye hazır değilken kendini ayağa kaldırabilmişti.

Bu da çok iyiydi, zira iksirin etkisinin çok daha uzun sürmesini beklemiyordum. İksirden şu an alacağı ikinci bir doz onu öldürebilir, ya da en iyi ihtimalle onu bir ölüden farksız kılacak şekilde kalıcı beyin hasarına maruz bırakabilirdi.

Hipnozumu üzerinden çektim fakat kontrolümün geri kalanını sapasağlam yerinde tuttum, yoğunlaşabildiğim sürece bu pek de zor değildi. Bilinçli aklı kafasının içindeki varlığımın farkındaydı, fakat bu konuda hiçbir şey yapamazdı.

Bedenini sanki bana aitmiş gibi kullanarak, Darl'ı dışarı çıkarttım ve Aldrick'e en sonunda gelmesi için işaret ettirdim. Aldrick işarete hevesle uydu. İçeri girdiği anda Darl arkasından kapıyı kapattı.

"Karşılık," dedim çok açık bir şekilde—asıl konuşan Darl'dı, Aldrick'e Ravenloft Şatosu'ndan ayrılmadan önce be-

lirlediğimiz parolayı vermişti.

Aldrick neyle karşılaşacağını biliyordu, fakat Voan Darl kendisine sırıtırken, yine de şoke olmuş bir ifadeyle baktı. Bu, artık benim yüzümdü ve pek çok amaca hizmet edecekti.

Darl'ın kollarını iki yana açtım. "Gördüğün gibi işe yaradı."

Aldrick'in bakışları Darl'dan bana kaydı. Gözlerim kapalıydı ve sağlam bir halde, masanın arkasında oturuyordum. Ellerimde sımsıkı tuttuğum kristal küre güvenli bir biçimde görüş alanının dışındaydı. Kendimi bir başkasının gözlerinden görmek oldukça şok ediciydi; illüzyon kopyalarım hariç, iki yüz yıldan uzun süredir kendi yüzüme bakmamıştım. Hatırladığımdan daha sıska ve soluk görünüyordum, yine de yüz hatlarım aynı sertlikte, ifadem de aynı ciddiyetteydi. En ufak bir sözcüğümde insanlarımın havaya sıçraması hiç de şaşılacak bir şey sayılmazdı.

"Lordum?" Aldrick'in kafası anlaşılır şekilde karışmıştı.

"Aynı zamanda buradayım," diye bu sefer kendi ağzımdan konuşarak fısıldadım. Gözlerimi kapalı tuttum, zira bu bayağı bir çaba gerektiriyordu ve Darl'la aramda kurduğum kıymetli bağın kopmasından çekiniyordum. "Bu adam ben nasıl istersem öyle davranacak, Darkon'a karşı silahım olacak, oradaki gözlerim, kulaklarım ve ellerim işlevini görecek."

Aldrick'in kaşları çok mutsuz bir halde çatıldı. "Bu sizin için çok tehlikeli." Bayağı haklıydı, zira dikkatimin büyük kısmı Darl'ı kontrol etmeye yönelmişken oldukça savunmasızdım. Azalin'in kampta suikastçıları bulunuyorsa dikkatimin dağıldığı bu halimde beni öldürmek için daha çok şansları vardı.

Darl'ı kullanarak cevap verdim. Böylesi nispeten daha kolaydı. "O zaman başımda nöbet tutacaksın ve işim bitene kadar hiç kimsenin beni rahatsız etmemesini sağlayacaksın. Tartışma bitmiştir. Artık başlayalım, çok az zamanım var."

Aldrick neredeyse tartışmaya devam edecek gibi göründü fakat akıllıca davranarak sözlerini yuttu ve taşıdığı ağır deri çantayı Darl'a verdi. Ona yeterince güvenmemekten değil de alışkanlık gereği çantayı açtım ve içindekileri kontrol ettim. Her şey yerli yerindeydi.

"Harika." Başını yukarı kaldırarak Darl'ın sert bakışlarını Aldrick'in üzerinde tuttum. "Ne olursa olsun, dikkatim kesinlikle bölünmeyecek, komutan. Tüm Barovia'nın geleceği buna bağlı."

Aldrick dudaklarına kadar bembeyaz kesildi. "Hayatım üzerine yemin ediyorum, lordum."

Asla bunlardan daha doğru sözcükler kullanmamıştı.

Darl çantanın kayışını omzuna attı ve küçük binadan dışarı çıktı. Anlaşılan—verilen emirlere karşı çıkarak—içeri girmek için binaya yaklaşan kamp komutanına neredeyse tosluyordu.

Resvalan dişlerini göstererek geri çekildi. Bu bir gülümseme değildi. "Sen—"

Darl'ın bir kaşını kaldırtarak yüz ifadelerinden birini takındım. "Ne?"

Resvalan'ın bakışları bizi adeta yakıp geçti. "Kendini öldürtme."

Ona Darl'ın kısa sırıtışlarından birini sundum. "Bunu deneyeceğim. . . senin hatırına."

"Lânet olsun sana, Voan." Çevresine çabucak bakındı, kimsenin yakınlarda olmadığını gördü ve hızlı, sert bir öpücük için bizi kendine çekti. Odadaki sandalyemden, açlık duyulmadan gerçekleşen öpüşmenin oldukça hoş bir his olduğunu fark ettim. Ne de olsa Darl'ın bendeki gibi bir iştahı yoktu. O anki olayla ilgili olarak Darl'dan zihnime akmakta olan hisler hakikaten de çok hoştu. Resvalan bizi bıraktı ve çabucak gözden kayboldu.

Demek ki Darl'ı gönüllü listesinden uzak tutmak için kişisel bir nedeni vardı ve Darl'ın harekete geçmeyi bekleyen bir bubi tuzağı olmasıyla bunun ilgisi bulunmuyordu. Romantizme bir itirazım yoktu, görevi engellemediği sürece. Geri döndüğümde komutanla konu hakkında küçük bir görüşme yapmam gerekecekti. Diğer yandan Darl gibi birine aşık olduysa bu zaten yeterli bir ceza sayılırdı.

Darl'ın grubunun geri kalanının yanına gitmek için acele ettim ve onları, beklemelerini—Strahd olarak—söylediğim yer olan ahırda buldum.

"O da ne?" diye sordu Darl'ın alnındaki diski anında fark eden Kelab.

"Lord Strahd'dan bir ayrılık hediyesi," dedim, kuklamın rolünü oynayarak. "Buna iyi şans muskası dedi."

"Bir muska ha? O karşılıksız hediye verecek bir tip değil. Sana neden özel davransın?"

"Bunun gibi hediyelerin ona olan sadakatimi arttıracağını düşünüyor."

"Senin sadakatin para kesendedir."

"Aynen öyle. O nedenle şu anda cömert. Bu önemli bir baskın, muhtemelen hayatımız boyunca yapacaklarımızın en önemlisi; bunu anladığımdan emin olmak istedi. Ayrıca bir saat geçmeden işi halledersek bize ikramiye verecek."

"Bir saat!" dedi Ag'n, şaşkınlık içinde. "Nasıl o kadar hızlı at süreriz?"

"Atları kullanmayacağız."

"Oh, peki ya oraya nasıl gideceğiz, kollarımızı çırparak mı?" Bu Alvi'den gelmişti.

"Pek sayılmaz, fakat Lord Strahd bana çok faydalı bir kısa yol emanet etti."

Kılıç takımını kontrol eden Kelab durakladı. "Ne tür bir kısa yol?"

Çantayı omzundan alarak yere attım ve açmak için bir dizimin üzerine çöktüm. "İhtiyacımız olan her şey bunun içinde. Ne yapılması gerektiğini bana gösterdi. Önümüzdeki saat için neyi taşımanız gerekiyorsa sadece onu alın—ve şu kol bantlarını çıkartın. Onun yerine bunu kullanın." Azalin'in renklerini taşıyan boyunbağlarını dağıttım.

"İyi de, kısa yol ne?"

"Strahd'ın büyüsüyle ilgili bir şey. Nasıl çalıştığını bilmiyorum, ama her biriniz bunları taşıyacaksınız." Çantadan sade görünümlü, beş tane pirinç bilezik çıkarıp onlara verdim ve altıncısını kendi koluma geçirdim. "Ne yaparsanız yapın, ama bunları asla çıkartmayın, yoksa geri dönemezsiniz."

"Büyü mü?" Alvi bu fikirden açıkça rahatsız olmuştu ve tereddüt etti.

"Sadece tak; seni ısırmaz."

Gönülsüzce söyleneni yaptılar ve malzemelerini toparladılar. Bir çember oluşturacak şekilde yakınımda durmalarını söyledim. Bunu yapınca daha da çok soruyla karşılaştım, ki bu da oldukça sinir bozucuydu. İnsanların emirlerime anında itaat etmelerine fazlaca alışmıştım ve rolümü sürdürmekte zorlanıyordum. Sert bir şekilde itaat etmelerini söyledim.

"Kim öldü de seni Strahd yaptı?" diye homurdanan Alvi, Darl'a bezgin bir bakış attı, fakat diğerlerine uydu.

Diğer akıncı gruplarına verdiğime benzer bir tomarı çantadan çıkardım. Darl büyü yapma yeteneğinden yoksun olduğu için tomarı herhangi biri gibi okumam gerekecekti. Güç sözcüklerini söyledim ve tenimde bileziğin ani soğukluğunu hissettim. Kışla çevremizden silinirken, şiddetli bir vızıltı sanki bilincimi doldurdu. Darl'ın gözlerinin bir sonraki odaklanışında, tam olarak uzun süre önce kristalimden izlediğim bir yerde, bizi saklayan bir ağaçlığın içinde ortaya çıkmış olduğumuzu gördüm. Sınırla aramızda neredeyse iki mil vardı, Krezk geçidinden pek de uzak değildik. Darkon'daydık.

on dört

Yolculuk büyüsüyle hiçbir ilgisi bulunmayan ve daha çok Darl'ın artık Barovia'nın dışında olduğu gerçeğine dayanan güçlü bir yönünü şaşırma hissine maruz kaldım. Gördüğüm şeyler hafifçe titreşti ve birkaç kötü saniye boyunca kuklamın tam kontrolüne sahip olmak yerine kilometrelerce ötedeki komutanın ofisinde bulunduğumun şiddetle farkındaydım. Kristalime sıkı sıkıya tutunarak ve odaklanmaya uğraşarak kayma hissiyle mücadele ettim. Darl'ın iradesi birçok sıradan insandan daha güçlü ve inatçı olsa da—zaten onu seçmemin nedeni buydu—plânımın ileriki kısmının işe yaraması için bunlara boyun eğdirmek durumundaydım.

Alnındaki diskin, deri kayışın üzerinde duruyor olmasına rağmen ısındığını fark edebiliyordum ve sanki iyice ağırlaşmıştı. Ağırlığından Darl'ın başı eğiliyordu. Benimle savaştı, fakat yaptığı, kedinin pençesi altındaki kuşun çılgınca kanat çırpmaya çalışmasından fazlası değildi. Kısa süre sonra vazgeçti ve kontrolü bir kez daha elime aldım.

Diğerleri ani yer değişikliğine şiddetle tepki gösterdiklerinden Darl'ın sorunlarını fark edemeyecek kadar kendileri ile meşguldüler. Çevreye bakınmak için onu düzelttiğimde, arkadaşları neredeyse kendilerine gelmişlerdi ve biri hariç hepsi

akıllıca davranarak sessizliklerini korudular.

Alvi inledi, fakat Ag'n bir eliyle, çabucak ağzını kapattı. "Bu panik yapmak için uygun bir zaman *değil*."

Alvi rahatsız oldu ve silkelenerek serbest kaldı. "Madem öyle, uygun zaman geldiğinde bana haber verin. Bunun için geç kalmak istemem."

"Kapa çeneni," diye hırladım.

"Neredeyiz?"

"General Vychen'in kampının içinde."

"Emin misin?"

Kristalin başında geçirdiğim çalışma saatlerinden bu bölgenin yerleşimini santim santim biliyordum. "Kesinlikle eminim. Yine de hızlı çalışmamız lâzım."

Azalin, topraklarına yaptığımız bu tecavüzün farkına varacaktı, aynı birisi Barovia'ya girdiğinde farkına vardığım gibi. Ayrıntıları ve plânlarımızı umursamayacak ve bunu araştıramayacak kadar meşgul olacaktı, ama bunun ne kadar süreceğini hesaplamanın hiçbir yolu yoktu.

"Vychen'in çadırı tam şurada," diyerek işaret ettim. "Cylla, Nanje, hanginiz yem olmak istiyorsunuz?"

"Nanje erkekleri baştan çıkarmakta daha iyidir," dedi Cylla. "Ben onları öldürmekte daha iyiyim."

"Bu, silah olarak neyi kullandığına bağlı," diyerek şaka yollu bir karşılık verdi arkadaşı. "Saçımı yapmam için bana yardım eder misin?"

İşlerini bitirdikleri zaman, Nanje'nin sarı bukleleri omuzlarından dökülüyordu. Uzun kollu tuniğini çıkardı ve göğsünü kısa kesimli, sıkıca bağlanmış bir deri korseyle kapattı. Bu da en iyi mallarını olabildiğince cömert bir şekilde sergilemesini sağladı. Gerçekte çok uzaktaki, başka bir yerde bulunduğum için ne kadar da şanslıydı.

"Sizce beni fark edecek mi?" diye sorarken döndü. Deri pantolonu ikinci bir ten gibi üzerine yapışmıştı.

"Fark etmemesi için ölü olması lâzım," dedi Kelab.

Akıllıca davranarak Vychen'in gerçek durumu hakkındaki bilgiyi kendime sakladım. "Sadece bir şeyler döndüğünü anla-

mamasına dikkat et," diye uyardım. "Strahd, Vychen'in ayrıca büyüyle ilgili bazı becerilerinin olduğunu söyledi ve şüphesiz seni bunlarla etkilemeye çalışacaktır. Ne yaparsan yap, *sakın* gözlerinin içine bakma."

Nanje dudaklarını ısırdı.Bu hareketin nedeni gergin olması değil, dudaklarına çekici bir kırmızı renk yerleştirmekti.

"Yüzükler?" diye sordum.

Başlarını salladılar ve Nanje haricindeki herkes, onlar için yaptığım özel yüzükleri taktı. Bunları geçmiş görevlerde kullanmışlardı, fakat Nanje yine de kendini şaşırmaktan alıkoyamadı. "İyi misiniz? Benimle konuşun."

"Hâlâ buradayız," diye, görünmeyen bir şekilde onu temin etti Cylla. "Sen önden git, tüm bu zaman boyunca yanında olacağız."

"Senin için söylemesi kolay," diye araya girdi Alvi. "Ayaklarımı göremiyorum."

"Yeter ki benimkilere dolanma," dedi Kelab, usanmış bir halde. "Ve illa ki dolanman gerekirse, sessiz kal. Bu herkes için geçerli. Bu noktadan sonra tek bir kelime bile edilmeyecek."

Nanje hemen peşinden gelen beş görünmez arkadaşıyla birlikte ağaçların arasından çıktı ve generalin çadırına doğru ilerledi.

Sayı fazlasının verdiği güvenle, Vychen'in büyük ordusu geniş bir alana yayılmıştı ve Barovia'dan bir saatlik yürüyüş mesafesi kadar ötedeydi. Kamp içi güvenlik fena değildi, ancak bir şekilde orada bulunuyor olmamız, bunun pek de yeterli olmadığının göstergesi sayılırdı. Güç kıskancı Azalin, Darkon'da hangi büyü kullanıcıların çalışmasına izin veriyorsa, bunlar benim gibi birisini dışarıda tutacak korumalar yerleştirecek kadar güçlü değillerdi.

Şu anki risk, Nanje'yi Vychen'in çadırına generalin fark edeceği kadar yaklaştırmaktı. Kızın biz geri kalanlar için sağlayacağı birkaç dakikalık karışıklık, generalin onu içeri almayı ya da almamayı seçmesinden daha önemliydi. Vychen'in dikkati sıradan bir fanininkinden çok daha üstündü ve yeterince yoğunlaşacak olursa bizi görebilirdi. Bizi duymasına ve hatta ko-

kumuzu almasına gelince, yüzüklerin büyüsüne eklenmiş fazladan korumalar bulunuyordu. Tüm sesi veya kokuyu saklayamazlardı, fakat bunları işimizi bitirecek kadar bastırmak için yeterli olmalıydılar. Sessiz kaldığımız sürece oldukça güvendeydik.

Darl'ın zayıf bedeninin sınırlamaları, burada kullanamayacağım, kendi duyularımdaki değişikliğin farkına varmama sebep oldu. Darl, duyuşu körelten ve görüşü bulanıklaştıran kalın ve boğucu bir kumaşa sarılı gibiydi. İkimiz için de açık bir dezavantaj.

Nanje, bir nöbetçi onu fark etmeden önce Vychen'in çadırının elli metre uzağına kadar sallana sallana yürüdü. Bölüğü adına Vychen'e bir iyi şans muskası hediye etmek için oraya geldiği gibi bir hikâye uydurmasını brifing sırasında önermiştim. Anlaşılan böyle bir davranış—ve bu, kaçak Darkon paralı askerleri tarafından da doğrulanmıştı—bu ülkenin geleneklerinden biriydi. Gözetlemelerim sırasında bunun bir kereden fazla olduğunu görmüştüm, güzel bir genç kız bir hediye vermek veya yakın temasta bulunmak için Vychen'in çadırına isteyerek giriyordu. Vychen'in üzerinde bir çeşit gözetleme koruması olduğu için içeride neler olduğunu göremiyordum, fakat kızlar asla geri gelmediğinden uygun bir tahminde bulunabilirdim. Cesetlere ne yaptığını bir türlü saptayamadım. Onların yeniden kaldırılmamalarına dikkat ediyordu.

Nöbetçi ve iki arkadaşı gülümseyen, saçıyla oynayan, kalçalarını sallayan ve kötü şakalarına muzipçe gülen Nanje'yi sorgulamak için yakına geldi. Bir adam, o anki amirine durum hakkında danışması için gönderildi. Birkaç dakika sonra Nanje'nin yakına gelmesine izin verilmişti. Beşimiz takip ettik, Cylla hafifçe Darl'ın kılıç kemerine tutunuyordu. Darl, Kelab olduğunu sandığım birisine çarptı, fakat herkes sessiz kaldı. Kalbi sertçe atıyordu ve içindekilerin şangırdamaması için çantayı sıkı sıkıya tuttuğundan emin oldum.

Son kontrol kocaman çadırın girişinde yapıldı, burada Vychen'in kendisi kısa bir süre için ortaya çıktı. Kapı görevi gören kumaşı kaldırarak dışarı baktı, Nanje'yi bir kez inceledi

ve tekrar içeri girmeden önce kaba bir olumlu cevap homurdandı. Nanje nöbetçilere kışkırtıcı bir şekilde gülümsedi ve girmek için çadır bezini kaldırdı. Sonra, onlarla tekrar konuşmak amacıyla durarak, gülünç saçmalıklardan bahsetti ve harika bir biçimde onlarla flört etti. Bize eğilerek içeri girmemiz için gereken tüm zamanı fazlasıyla sağladı.

Diskin ve üzerindeki taşın da yardımıyla, daha önceden çadırın içini görmemi engelleyen korumaları en sonunda atlatmıştım ve Vychen'in çadırının içini ilk defa görebiliyordum.

İçerisi, kaledeki çalışma odamdan daha büyüktü ve bölümlere ayrılmıştı. Ön kısımda bir kamp masası ve kâğıt yığınları vardı ve belli ki çalışma için tasarlanmıştı; generalin uyuduğu iç kısımlarda birçok kalın katmandan oluşan perdelerle örtülmüş bir nevi çadır içinde çadır vardı, gayesi en ufak bir güneş ışığının bile ona ulaşmasını engellemekti. Gündüzleri ortaya çıkan rahatsızlığı hakkında insan hizmetkârlarına ne dediyse, muhtemelen bunu hipnotik kontrolle desteklemişti.

Vychen iki kıdemli subayıyla çalışma masasındaydı ve Nanje'ye hiç ilgi göstermiyordu. Nanje, üzerinde tanımlayıcı boyunbağıyla birlikte üniforma da olduğu için her iki subaya da karşılık vermeye tenezzül etmedikleri bir selâm çaktı. Gururu incinen kız kaşlarını çattı, fakat çabucak kendine geldi ve bir kenarda durarak generali bekledi.

Bu, plânımdaki asıl zayıf noktaydı: Vychen sırrını korumak için gözlerden uzak bir yerde beslenmeliydi. Zamanım sınırlıydı ve eğer general işle uzun süre meşgul olursa iksirin etkisi geçerek Darl'ı ve diğerlerini düşman kampında, onları oradan çıkaracak liderliğim olmaksızın bırakacaktı. Beni endişelendiren güvenlikleri değil, baskının başarısıydı.

Sabırsızlanan Nanje yavaşça bir şarkı mırıldanmaya başladı. Onu zar zor duyabiliyordum, fakat Vychen bunu rahatlıkla yaptı. Rahatsız olan Vychen bir kereliğine başını kaldırdı ve Nanje ona bir gülümseme sunarak ve dudaklarını yalayarak bu fırsattan istifade etti. Generalle göz temasında bulundu, ama bu noktada tüm etkileme gücü Nanje'nin tarafındaydı. Generalin rahatsızlığı kayboldu ve yerine tamamen farklı bir ifade o-

turdu. Aynısını binlerce kez ben de hissettiğim için hemen tanıdım: Açlık.

O bildik canavar artık tamamen uyandığı için savaş plânları gibi basit şeylere yoğunlaşması oldukça zorlaşmıştı. Çeyrek saat içinde adamlarını gönderdi ve Nanje'ye bir bardak şarap ikram etti. Kız sunuları kabul etti ve çadırı fazlasıyla beğendiğini anlatarak çadırın kalanını gezdirmesi için ona bir fırsat sundu.

Onlar havadan sudan konuşurlarken ve general o veya bu şeyi gösterip ne olduğunu açıklarken, Darl'ı arka tarafa götürdüm. Cylla da hâlâ kemerine tutunuyordu. Burada hiç mum yoktu ve Darl çadırın önünden gelen soluk ışıkta zorlukla görüyordu. Başka herhangi bir şey yapmaktan ziyade sadece dokunarak, Vychen'in uyuduğu yerin kapısı görevini gören örtüyü buldu ve içeri girdi. Örtü tekrar kendi kendine hareket etti ve gruptan en az bir kişinin daha bizimle birlikte içeri girdiğini anladım. Örtü yerine oturunca Darl zifiri karanlıkta nefesini tutarak bekledi.

Bilincinin zayıf homurtuları tamamen durdu. Belki de bir varlığının bir bölümü, bu noktada kontrolü tamamen elime almamın mutlak zorunluluğunu hissetmişti. Darl gibi olana dek üzerindeki baskımı arttırdım.

Cylla kemerimi bıraktı ve fazlasıyla gergin bir şekilde yanımda durdu. Diğer adamın nereye gittiğini bilemezdim. Onun Ag'n olmasını umdum; gücüne ihtiyaç duyulacaktı.

Diz çöktüm ve çantayı sessizce açarak içinden birkaç santim kalınlığında, avucuma rahatlıkla oturan yumuşak, keçeden bir bez parçası çıkardım. Ardından sıkıca kapatılmış bir şişeyle birlikte kadife bir keseyi aldım. Sonuncusunu Cylla'ya verdim ve elini içine atarken çıkan metalik sürtünme sesini duydum. Durdurmak için elimi onunkinin üzerine koydum. Ne demek istediğimi anladı ve gürültü çıkarmayı bıraktı. Şişe sol elimde, bez parçası sağdakinde, dimdik durdum.

Alçak sesle konuşan Vychen ve baştan çıkarıcı bir şekilde gülen Nanje, en sonunda sığınağa geldiler. Kız içeri bir mum getirmeyi akıl etmişti ve orada gördüklerinden memnun kaldı-

ğını belli edecek uygun sesler çıkardı. Zemin birkaç kat halıyla kaplıydı, benzer şekilde katmanlardan oluşan geniş bir yatak da başka bir tarafta duruyordu. Tüm o katmanların altında, toprağın içine iyice gizlenmiş tabutu olmalıydı.

"Ne kadar da özel bir yer," diye belirtti Nanje. "Şu perdelere ve duvar halılarına bak, hava sıcak olduğunda burayı boğucu bulmuyor musunuz?"

"Hiç de değil," diye mırıldandı Vychen. İri, güçlü görünümlü bir adamdı, ağır yüz hatları ve cehennem çukurları gibi kara gözleri vardı. Nanje onun yanında acınacak kadar kırılgan görünüyordu.

"Sesi ne kadar da boğuyor," diye devam etti kız. "Bahse girerim ki kafam kopana kadar bağıracak olsam bile dışarıdaki hiç kimse beni duymaz."

"Bahsi kazanırdın," diyen general saçıyla oynamak için kızın arkasına yanaştı. Yavaş, nazik bir dokunuşla kafasının bir yanındaki bukleleri boğazından uzaklaştırdı. Damarlarındaki kanın akışını sezebildiğini, parmakları altında dolanan yaşam enerjisini hissedebildiğini ve bu yüzden dikkatinin dağıldığını biliyordum. Açlığın ve tutkunun dayanılmaz çağrılarına kapıldığını suratında gördüm. Yakında her ikisini de yatıştırmak için diğer her şeye karşı kör ve sağır olacaktı.

Nanje mumu küçük bir masaya koydu ve Vychen'in bir başlangıç öpücüğü için eğilmesine müsaade ederek başını çevirdi. "General, bağırmam için bana nasıl bir sebep vereceksiniz?" diye adam geri çekilirken sordu. Sırtı hâlâ ona dönük olduğu için köpek dişlerinin uzadığını göremedi. Vychen artık flört etme safhasını geçmişti.

Cevap vermek yerine kollarıyla kızı sararken elleri Nanje'nin vücudunda gezindi. Kız irkildi ve hafifçe inledi, fakat yüzündeki ifade su katılmadık bir tiksintiden ibaretti. Herhalde, içinden bir ses adamdaki bir şeylerin *yanlış* olduğunu çılgınca haykırıyordu, bu yanlışın tam anlamıyla ne olduğunu söyleyemese bile.

Vychen'in arkasında durmak için dikkatle hareket ettim ve diğerlerinin de hazır olduğunu umdum. O Nanje'yle ilgilenir-

ken harekete geçmemiz gerekiyordu, ama kız bize yardım edemeyecek duruma gelene kadar da beklememiz lâzımdı.

Birisine çarptım ve dokunuşum sertçe olmasa da gürültü çıkarmaya yetmişti. Vychen alarma geçmiş şekilde doğrularak çevresine bakındı. Havayı kokladı ve içinde bir homurtu yükselmeye başladı. Şişe dikkatle hazırlanmış ve temizleşmişse de Vychen içindekilerin kokusunu almış olmalıydı.

"General?" Nanje dikkatini tekrar kendi üstüne çekmeyi denedi.

Fakat adam şüphelenmişti ve kendisiyle yüzleşmesi için onu sertçe çevirdi. Yakıcı bakışını üzerinde tuttu. "Kimsin sen kadın? Neden buradasın?"

Hipnotik iradesiyle onu zorlamaya başlarken gözleri faltaşı gibi açılan Nanje soluğunu tuttu.

Şimdi ya da asla.

Şişenin tepesindeki tıpayı açtım. İçindekileri bezin üzerine boşaltırken çoğu elime döküldü. Sonraki birkaç saniye içinde sıvının güçlü kokusu odayı doldurdu. Vychen Nanje'yi bıraktı, fakat başka bir şey yapamadan önce ileri atıldım ve ıslanmış bezi burnuyla ağzının üzerine bastırarak onu tüm gücümle ittim. Bir meşe ağacını itmek için uğraşmaya benziyordu.

Vychen kükredi ve sopa gibi elleriyle bana uzandı, sonra da sıvının yakıcı kokusu ciğerlerini kavurmaya başlarken öksürdü. Kükremesi, nefret ve acı dolu bir haykırışa dönüştü. Hayatım pahasına bezi yerinde tuttum, zira kalın örtülerin muhafızlara ulaşmayacak kadar sesi boğduğuna güvenmiyordum.

Cylla diğerlerinin kendisini görebilmesi ve yolundan çekilmesi için yüzüğü çıkaracak kadar akla sahipti. Ellerinde ona verdiğim keseden çıkardığı metal nesne vardı: Krezk'teki kadim Beyaz Güneş Türbesi'nden alınmış, kutsal bir sembolün ucunda asılı olduğu, kaliteli bir altın zincir. Türbe uzun zaman önce oraya hürmetlerini sunmak için gelen hacılar için gözde bir yer olmuştu. Bu inancın çoğu Barovia'dan gitmişti—insanları din konusunda cesaretlendirmemiştim—fakat sembolde Vychen gibiler için hâlâ güç vardı. Cylla el çabukluğuyla zinciri kafasından geçirdi. Vychen'i tutmayı bırakarak zincirin boy-

nundaki yere bir engelle karşılaşmaksızın oturmasına müsaade ettim ve Sembol'ün beyaz mücevheri göğsünün tam ortasına yerleşti.

General sendeledi, sanki dağlanmış gibi göğsünü tuttu, sonra da Sembol'e dokunan elleri yanınca haykırdı.

Diğerlerine kolyenin generali etkisiz kılacak güçte büyülenen bir nesne olduğu söylenmişti. Baskın yeterince tehlikeliydi; adamın gerçek doğasını bilselerdi işi reddederlerdi. Onlara bu konuda bilgi vermemek riskliydi, fakat buna değdiğini düşündüm. Zaten bunun gibi bir strateji çok önceleri benim için de bayağı işe yaramıştı.

Boğucu bez parçasıyla birlikte tekrar ona yaklaştım. Vychen her iki silahın da acısından yarı kör ve yarı deliydi, fakat hâlâ çok güçlüydü. Bezi suratına tekrar oturtamadan önce hızla çevresinde döndü ve bedenime sert bir darbe indirdi. Ayaklarım yerden kesildi ve yuvarlanırken göğsümde oldukça keskin bir acı hissettim. Kırık kaburgalar. Birisiyle çarpıştım; birbirimize dolanarak yere düştük. Darl'ın ıstırabı çok büyüktü, fakat onu nefes almaya zorladım.

"Kahretsin, yüzükler!" diye hırıldadım ve benimkini alelâcele çıkardım. Ayağa kalkmaya uğraşırken kutsal sembolü çıkarıp atmasını engellemek için Nanje ve Cylla'nın adamın kollarını tuttuklarını gördüm.

Ag'n yüzüğünü çıkarınca aniden ortaya çıktı ve hızla ilerleyerek Vychen'in karnına muazzam bir gümbürtü çıkaran dehşetli bir yumruk attı. Yumruk herhangi bir etki yaratmış gibi gözükmedi. Vychen Cylla'yı fırlatıp attı, fakat Ag'n onun yerini alarak boyu ve ağırlığıyla biraz daha zaman kazandırdı. Kelab görünür oldu ve Nanje'ye yardım etti, sonra Alvi ortaya çıkarak nasıl yapacağından emin olamadan yardım etme hevesiyle ortalıkta koşuşturdu.

"Onu yere yatırın," diye kısık bir sesle emrederek, Darl'ı yoğun acısına rağmen ayağa kaldırdım.

"Geliyor," diyen Alvi kendini yere attı ve generalin bacaklarının arkasında bir top gibi büzüldü. Ag'n ve Kelab Vychen'i geriye ittirerek Alvi'ye takılmasını sağladılar ve hepsi birbirle-

rine dolanmış halde yere düştüler.

Sendeleyerek ileri çıktım ve hâlâ ıslak olan bezi Vychen'in suratına bastırdım. Çılgınca debelense de bu fazla uzun sürmedi. Zehirli sıvı en sonunda ona baskın gelmişti. Ayaklarımızın dibinde tamamen felç olmuş ve neredeyse kendinden geçmiş şekilde yatıp kaldı. Onu bu hale getiren kutsal sembol ve şişenin içindekilerin boğucu gücüydü: Yoğunlaştırılmış sıvı sarımsak.

"Ah," dedi Alvi soluk soluğa. "Bu şey iğrenç kokuyor."

"Eminim konuşabilse o da seninle aynı fikri paylaşırdı," dedim.

"Bu herif o kahrolası kan emicilerden," dedi öfke dolu Kelab, generalin uzamış köpek dişlerini fark ederek. "Strahd bunun hakkında hiçbir şey söylemedi. Öldürülebilirdik."

"Buradan çıkmazsak hâlâ öldürülebiliriz."

"Bunu biliyordu fakat kahrolasıca hiçbir şey söylemedi!"

"Bana söyledi ve ben de bunu kendime saklamanın en iyisi olacağını düşündüm."

"Ne zamandan beri bizler adına seçim yapıyorsun?"

"Önerdiği tüm altını gördüğümden beri; şimdi çeneni kapa ve onu sıkıca tut. Nanje, bunu onun yüzüne sürekli bastır."

O yerimi alırken ben de çantayı eşeledim ve pirinç bir bilezik daha çıkararak Vychen'in koluna geçirdim. İçindeki son nesne, üzerine yolculuk büyüsü yazılı olan başka bir tomardı. Hepsine yakın durmalarını söyledim ve kâğıdın üzerine gümüş mürekkeple yazılmış sözcükleri dikkatle okudum. Her bir heceyi söylerken sayfadaki mürekkep minik bir toz bulutu halinde kayboldu. Onun ve bileziklere yüklenmiş birleştirici gücün arasında büyü harekete geçti ve Vychen'in çadırı gözlerimizin önünde eriyip gitti.

* * * * *

Krezk kampındaki ahırların avlusunda tekrar belirdiğimiz anda Darl'ı kontrol etmeyi minnetle bıraktım. Dünyayı çift görmenin rahatsızlığını üzerimden silkeleyip attım. Darl'ın acı-

sından bahsetmiyorum bile. O bir anda yere yığılırken, ben gözlerimi açarak Aldrick'in endişeli yüzünün benimkinin yakınında durduğunu gördüm.

"İyi misiniz, lordum?" diye sordu.

"Oldukça. Dışarıda çarçabuk ilgilenmen gereken tehlikeli bir mahkum var. Git bir bak."

"İşe yaradı mı?"

"Hem de harika bir şekilde. O diski Darl'dan al ve hemen bana getir."

"Peki lordum."

Başarılı baskının haberi kampa yayıldı, haberler tüm askerlerin moralini düzeltmişti. Darl komutanın ofisine anlaşılır şekilde sessiz getirildi, uykuya dalmıştı (benim yüzümden) ve artık Komutan Resvalan'ın kanatları altındaydı. Kırık kaburgalarıyla ilgilenilmesi için komutan kendi şahsi hekimini çoktan çağırtmıştı. Uyandığı zaman yapmadığı bir şey için kendisinin ve arkadaşlarının kahraman olarak adlandırıldıklarını duyunca, hiç şüphe yok ki kafası bayağı karışacaktı, fakat alacağı para bu sıkıntıyı ve utancı teselli etmek için fazlasıyla yeterli olacaktı.

Resvalan'ın ofisinin çevresinde toplanan kalabalığın yanından ayrılarak, yakındaki bir kışla evine yöneldim. Burası bir ay kadar önce tüm o katliamın gerçekleştiği yerdi. Askerler orada uyumayı reddetmişlerdi, o nedenle burası bir depoya dönüştürülürken askerler başka binalarla idare ederek, bir parça rahatsızlığı oradaki kan ve ölüm dolu üzücü hatıralara yeğlemişlerdi.

İkisi hariç tüm ranzalar gitmişti ve şimdi o ikisinde General Vychen'in bilinçsiz bedeni yatıyordu. Oldukça kötü görünüyordu, yüzü sarımsak nedeniyle kül rengiydi. Kampın en iri muhafızlarından altısı başında duruyor, içlerinden biri Vychen'in burnu ve ağzının hemen üzerinde kumaş bir koni tutuyordu. Koninin içinde biraz sıvı sarımsak vardı ve onu sessiz tutmak içindi. Türümüzün tüm bireylerinde olduğu gibi Vychen'in de nefes almaya ihtiyacı yoktu, fakat konideki sıvı buharlaşıp eksildikçe zehirli havası generalin boğazına gitsin diye muhafız biraz daha koyuyordu.

Vychen'in göğsünde, onu etkili bir biçimde kıpırtısız tutan kutsal Krezk sembolü vardı. Deriden göğüs zırhının üzerinde olduğu için sembol onu yakmıyordu. Çıplak teni üzerinde dursaydı tepkisi görülmeye değer olurdu. Benim her iki şey için de böyle zayıflıklarım yoktu, ki bu hepimizin şansınaydı, yoksa plânımın bir sonraki safhasına geçemeyecek kadar kafam dağınık olurdu.

Yaramazlık yapmayacağından emin olmak için Vychen aynı zamanda kalemdeki iş odamda özel olarak hazırladığım, beş santim kalınlığındaki bir iple de ranzaya bağlıydı. İpler onun sis biçiminde dağılmasını ve bir yarasa ya da kurt çekline küçülmesini engelleyecek özel bir çözeltiyle ıslatılmıştı. Doğru çalışacağından emin değildim, fakat şu ana dek işe yaramadığını gösterecek herhangi bir şey olmamıştı.

Deri kayış alnına sıkıca bağlanmıştı. Altın diskteki taş yine bulanık bir beyazdı.

"Bunu yapabileceğinizden emin misiniz, lordum?" diye sordu Aldrick.

"Kavgadan yara alarak çıkan kişi Darl; ben oldukça iyiyim."

"Yorgun olmanın başka yolları da vardır."

Doğru, Darl'ı irademle zorlamanın zihinsel çabasından dolayı aklım biraz karışmıştı, fakat deyim yerindeyse kaya dağdan aşağı yuvarlanmaya başlamıştı ve durdurmak için artık çok geçti. "Sadece sana verilen talimatları hatırla. Öncekiyle neredeyse aynı olacak, fakat biraz daha fazlası."

"Evet, lordum," dedi mutsuz bir şekilde. "Yalnızca başka bir yolu olmasını dilerdim. Kendinizi o—o *yaratığı* kontrol etmeye çalışarak riske atmanız. . . "

"Yapmak zorunda olduğumuz şeyi yapıyoruz, komutan. Büyü gücüm beni onun etkisinden koruyacak. Şimdi kendi işlerinle ilgilen."

Bu Aldrick için acayip huzur kaçırıcı bir şey olmalıydı, fakat emirlerine uymaya hazır bir halde başını salladı.

Vychen'e doğru gittim ve sıvı sarımsakla koniyi tutan muhafız yolumdan çekildi. Kurşun yaldızlı keseden Darl'a verdi-

ğim iksiri taşıyan başka bir şişe çıkardım, fakat bu şişe onun tükettiği dozun on kat fazlasıydı. Ağzının genişçe açılması için Vychen'in başını kaldırdım ve sıvıyı boğazından aşağı döktüm. Taş tekrar parladı ve yeniden kan kırmızısına döndü.

Vychen'in tepkisi çok daha güçlüydü ve onu izlemek Darl'ı seyretmekten daha endişe vericiydi. Generalin doğaüstü gücü ranzayı kısa sürede çalı çırpıya dönüştürdü ve kıyıya vurmuş bir balık gibi yerde yuvarlanıp çırpındı, kıvranmaları kimsenin yaklaşamayacağı kadar şiddetliydi. İpler bir dereceye kadar yardımcı oldu, fakat gözleri fal taşı gibi açılan muhafızlar, güvenli bir mesafede kaldılar.

Kriz geçene kadar kıpırdamadan izledim, ardından biraz mahremiyet sunması için hazırlanan bir köşeye geçip kristal küreme bakmak için oturdum.

Vychen'in iradesini hipnozla kolayca kontrolüm altına alabilecek olmama rağmen, çevrede tanıklar varken yeteneklerimi sergilemek konusunda herhangi bir arzum yoktu. Doğru, muhafızların anılarını istediğim doğrultuda değiştirebilirdim, fakat işleri basit tutmak en iyisi gibi gözüküyordu. Bununla birlikte Vychen üzerindeki hipnotik kontrolüm sınırda sona erebilirdi. Önceki denemenin de ispatladığı gibi, bu metot daha güvenilirdi.

Vychen'in görüntüsünü kristale getirdim, diğer tüm dikkat dağıtıcı şeyleri aklımdan çıkardım ve savunmasız zihnine yolumu bularak, önceden yaptığımın bir benzerini tekrarladım. Tekrar yön şaşırma hissine kapıldığım kötü bir an boyunca, her şey dönüp duran bir karmaşaydı, sonra aniden Vychen'in boğulan ıstırabının içindeydim.

Kendisine yapılan saldırıların travmaları o kadar ağır gelmişti ki en ufak bir dirençle bile karşılaşmadan tüm kontrolünü ele geçirdim. Yakıcı ipleri silkeleyip üzerinden attırdım ve biraz dengesiz bir şekilde de olsa onu ayağa kaldırdım. Muhafızlarımın ellerinde fırlatılmaya hazır tahta okların sürülü olduğu yaylar vardı, fakat Vychen'in dudaklarından parolayı fısıldadım ve Aldrick onları geri çekti.

Ardından Vychen'in yakındaki bir leğene sendeleyerek

gitmesini sağlayarak, sarımsağın yakıcı kalıntılarını sabunlama yoluyla yüzünden çıkarmasını istedim. Bu, artık benim yüzümdü. Bu sıradan iş, kıymetli zamanımdan on dakikalık bir kısmı çaldı, fakat görevini düzgün bir şekilde yerine getirebilmesi için fazlasıyla gerekliydi. Su, tuzlu bir çözeltiydi ve sonunda yapışkan kokunun son kırıntılarını da çıkardı. Biraz rahatlayarak kurulandım ve Aldrick ile muhafızların kaygılı yüzlerine baktım. Belki de Vychen'in rezil doğasına teslim olduğumu ve kan için onlara saldıracağımı sanıyorlardı. Doğru, bedeni açlıktan sızlıyordu, fakat kontrolü tamamen bendeydi.

Adamlardan biri Vychen'in gösterişli zırhının dikkatle hazırlanmış bir kopyasını taşıyarak öne çıktı. Kendimi sarımsak kokusu sinmiş giysilerinden kurtardım ve yenisi kuşandım.

"İyi misiniz, lordum?" diye sordu Aldrick, alelâcele giyindiğim sırada.

"Öyle sanıyorum," diye gürledim.

"Kendinizi nasıl hissediyorsunuz?"

"Güçlü." Gerçek de buydu. Benimkinden iri bedeninden dolayı Vychen fiziksel açıdan daha güçlüydü.

"Siz—"

Bir elimi kaldırdım. "Yeter. Sorular için zamanım yok. Her şey yolunda giderse, bir saat içinde anlayacağız. O zamana kadar hiç kimse beni rahatsız etmeyecek. *Hiç kimse*, Aldrick." Bulunduğum köşeye doğru işaret ettim, sonra kutunun içinden saldırının bu safhası için hazırladığım küçük bir büyülü malzemeler paketi çıkardım.

Ardından yarasa biçimini alarak adamlarımı fazlasıyla şaşırttım ve kışlanın açık kapısından uçup gittim.

* * * * *

Vychen sınırı geçerken hiç zorluk çekmedi ve kampına ulaşmak için kuzeye doğru hızla kanat çırptı. Vychen'in gördükleri, o sırada güvenli bir şekilde, kendi kışlamda oturan bedenime ulaşıyordu. Darkon'a bir kez girdikten sonra üzerindeki etkime karşı koymaya çalışacağını tahmin etmiştim, fakat

böyle bir duruma karşı hazırlıklıydım. Uçuşunda tereddüt etti ve görüşü kaydı, ama üzerindeki hakimiyetime sıkı sıkıya sarıldım. Bilincinin derinlerindeki bir yerde Vychen öfke ve dehşetle haykırıyor, belki de kıymetli Lord Azalin'in onu duymasını ve kurtarmaya gelmesini umuyordu. Bu olasılığı göz ardı edemezdim ve Vychen'in daha da hızlı uçmasını sağladım. Azalin, ülkesine yapılan bu son girişin farkında olmalıydı.

Bu mesafeyi kat etmek için bir büyü tomarı kullanmak hızımı arttırırdı, fakat kullanışlı ancak sundukları sınırlı kristalimin yerine, kendi gözlerimle araziyi incelemek istiyordum. İşler yolunda gitmezse yakında kendi küçük ordum Azalin'inkiyle tam bu yerde karşılaşacaktı. Bunun yanı sıra bir tomar beni Vychen'in çadırındaki koruma büyülerinin ardına taşıyamazdı ve fark edilmeden içeri girmesi çok önemliydi.

Minik bir yarasa olarak bu iş yeterince kolaydı. Dış tenteyi aştıktan sonra Vychen'i insan biçimine geri döndürdüm ve çevreme çabucak bakındım. Her şey Darl'ın grubunun bıraktığı gibiydi. Şu ana dek hiç kimse generalin yokluğunu fark etmemişti. Zaten ben de öyle olacağını ummuştum. Geçmişteki gözlemlerime dayanarak bir kadınla olduğu zaman gecenin geri kalanını onunla geçirdiğini biliyordum. Özel bölümüne de bir göz attığımda orada da bir değişiklik olmadığını gördüm, fakat o yer leş gibi sarımsak koktuğu için birkaç saniyeden fazla kalmadım. Vychen'in üzerine sarımsak kokusunun bulaşmasını istemiyordum, yoksa diğerleri ters giden bir şeyler olduğunu anlardı.

Görev alanındaki haritaları incelemek için zaman ayırdım. Hepsi Barovia'ya aitti ve benim Darkon için hazırladıklarım kadar hatasızdılar. Yine de, belli başlı yerlerinde boş kısımlar bulunuyordu, Ravenloft Şatosu ve meraklı gözlerden uzak kalmasını isteyerek ağır koruma büyüleri yaptığım bazı yerler gibi. Azalin'in el yazısını tanıdım ve bu işle bizzat uğraşmasını bir iltifat olarak kabul ettim.

Generalin planı basit fakat etkili görünüyordu. Ordusu geçitten gelecek ve öncelikle Krezk şehrini almak için batıya kayarak, nehirin üzerinden geçen tüm köprüleri kontrol altına ala-

caktı. Nehrin üzerinden Svalich Yolu boyunca doğuya yürüyecekti. Amaçları, yollarına çıkan her şeyi ateş ve kılıçla yok etmekti, hiç kimse esir alınmayacak, hiçbir şey yağmalanmayacaktı. Eğer mümkün olursa, beni sağ olarak ele geçirmeyi istiyorlardı. Ancak bunu başaramayacak olurlarsa, Azalin öldürülmemi emretmişti. Bunun en iyi nasıl yapılacağını anlatan ayrıntılı bilgiler, ekte yer alıyordu.

Azalin ölümümün Barovia'yı yok edeceğine inanıyorsa da muhtemelen bu olayın çevredeki ülkeleri etkileyeceğini ve onları da yok edeceğini sanmıyordu. Ya böyleydi ya da bunu umursamıyordu. Bu da zayıflıklarından biriydi: Bir gerçek en derin arzusuyla çakışıyorsa, inatla o gerçeği görmezden gelirdi. Elbette ki bunun gerçekliğini ispatlamak için beni öldürmekten başka bir yol yoktu ve ona bu zevki tattırmayacaktım.

Büyük ihtimalle kopyaları bulunmasına rağmen biraz zaman kaybetmeyi göze alarak, bu kâğıtları yaktım.

Çadırın girişine yürüdüm ve kapı görevi gören bezi açtım. Muhafızlar anında hazır ola geçtiler. Anlaşılan emirleri bekleyen biri öne çıktı. Onları verdim.

Gece yarısı gerçekleşen ani personel toplantıları Vychen'in komutası altında yaygın bir durumdu. Kendi tabiatı da bu konuda diğerlerini zorluyordu, fakat adamlarının çoğu da kendisi gibi gece yaratığı olduğu için bu durum onları rahatsız etmiyordu. Böylesi benim için de hayırlıydı, yoksa çok ciddi gündüz baskınları gibi sorunlarla uğraşmak zorunda kalacaktım.

Ona ve Azalin'e karşı duydukları korku, adamlarını etkili ve dakik kılmıştı. Çeyrek saat içinde ast rütbeli beş generalinin hepsi, çoğunun adlarını kristalle yaptığım gözetlemeler sonucu öğrendiğim birkaç düzine komutanla birlikte gelmişti. Oynadığım rolü karşılarında sürdürmek çok büyük bir çaba gerektirmedi. İçlerinden biri, çekinerek Vychen'in alnındaki diskle ilgili bir soru sorduğunda, ona gerçeği söyledim: Savaşa yardım edecek büyülü bir nesneydi. Sadece hangi tarafın bundan faydalanacağını belirtmeyi ihmâl etmiştim.

Emrettiğim gibi hepsinin atları hazırdı ve şaşırmış olsalar

da hiçbiri soru sormadılar. İnsanın kendi çevresi içinde mutlak bir hükümdar olmasının getirdiği bazı yararlar var. Generalin atı getirildiğinde Vychen'in kas yığınını eyere oturttum. Bu hayvan da diğerleri gibi binicisinden ne kadar korkarsa korksun sakin kalmasını sağlayan ufak bir kontrol muskası taşıyordu. Ne kadar da işe yarar bir şey. Bunlardan birkaç tane de ben yapacaktım. Her şey yolunda giderse.

Adamlarına beni takip etmelerini emrettim ve kampın merkezinden geçerek yolu gösterdim. Her iki yandaki, hâlâ uyanık askerler ayağa kalktılar ve geçişimizi uyuşukça selâmladılar; liderleri için tezahürat yoktu. Bu, bana morallerinin düşük olduğunu ve bu durumun komutanları tarafından hiç dikkate alınmadığını gösterdi. Azalin kendisine hizmet eden uşaklarını umursamazdı, ki bu da bir başka hataydı. Hallerinden memnun hizmetkârlar ihanet etmeye veya efendilerini terk etmeye daha az eğilimlidirler.

Kampın Barovia sınırına en yakın olan güney tarafına at sürdük. Akıncı gruplarına karşı burada nöbet tutan gözcüler oldukça kalabalıktı. Bu nöbetçiler böyle bir olasılığı çok azaltıyorlardı, çünkü safları ölülerden oluşuyordu. Yüzleri güneye bakan, anormal derecede hareketsiz, korkunç, yorulmak bilmeyen bu nöbetçiler, kendilerine yaklaşma cüretini gösterenlere anında saldırmaya hazırdılar. Fakat yalnızca kampa *girmek* isteyenlere.

Zombi sıralarının arasından geçtim. İçlerinden bazıları çatışmalarda öldürülen Barovialılar'dı, Azalin hareketlendirme büyüsünü yapabilsin diye cesetleri Darkon'a sürüklenmişti. Amaç, eski arkadaşlarına neler olduğunu gören askerlerimin morallerini bozmaktı.

En sonunda, Tew Yssup, Vychen'in baş generali, bir soruyu seslendirerek komutanının hoşnutsuzluğunu üstüne çekmeyi göze aldı. Kampın bu kadar uzağına geldiğimiz için gergindi, sınıra tehlikeli şekilde yakındık.

"Saldırıya geçtiğimiz zaman Strahd'ın bize karşı koyacağı yer burası," cevabını verdim. "Burayı iyice kafanıza sokmanızı istiyorum. Lord Azalin hata yapanlara karşı iyi davranmaya-

cak."

Bu bana yolculuk için birkaç dakika kazandırıp bizi amacıma yaklaştırdı. Yakında.

"Beni affedin, efendim," diye tekrar başladı, "fakat bu hiç de akıllıca değil, muhafızlar olmadan buraya gelmek—"

"Bizler asker değil miyiz, Yssup?" diye sordum. "Herhangi birimiz Strahd'ın en iyi on adamının üstesinden gelebiliriz. Lord Azalin bunu garantiledi."

Birkaç dakika daha. Hedefim hemen önümüzdeydi, küçük bir inişin ardından gelen ufak bir çukur. Hem çok büyük değildi, hem de hiç kimsenin arkayı görememesini sağlayacak kadar derin. Aklı başında herhangi bir komutan, bu muhtemel tuzağın çevresinden dolanırdı, fakat ben büyük General Vychen'dim. Ona saldırmaya kim cüret edebilirdi? Gerçekten de kim? Doğrudan o çukura at sürerken bunları düşündüm. Sadece ben, Barovialı Strahd.

Çukurun ortasında onları durdurdum ve atlarından inmelerini emrettim. Yssup öksürdü.

"Strahd'ın nöbetçileri yakındalarsa, gelişimizi görmesinler istiyorum," dedim sertçe.

Bu kulağa makul geldi, fakat hepsinde genel bir isteksizlik vardı. Ben böyle bir şey göstermeden aşağı indim ve atımı yere bağladım, sonra da ileri yürüdüm. Peşimden gelip gelmediklerini görmek için arkama bakmadım. Bu tam Vychen'in yapacağı türden bir şeydi. Yetişmek için attıkları hızlı adımları duydum, bazıları tedirgin şikâyetler mırıldanıyordu.

Çukurun ucuna gelirken eğildim, sonra da ellerim ve dizlerim üzerine çöktüm ve sürünerek ilerledim. Diğerleri absürd "liderimin yaptığını yapayım" itaatiyle beni taklit ederek, arkamdan geldiler.

Böylece, önceden gönderdiğim askerler uzun otların arasından çıktıklarında ve diğerleri de kılıçları çekilmiş halde çılgıncasına bağırarak ileri atıldıklarında, aşırı derecede elverişsiz bir pozisyondaydık.

Darkon subayları kendilerini çabuk topladılar, fakat grubun dış kısmında kalanlar ilk hücumun şiddetine maruz kaldı-

lar ve kafalar yuvarlanmaya başladı. Adamlarıma mümkün olduğunca kafa uçurmalarının büyük önemini anlatarak düşmanın doğaüstü tabiatı konusunda onları uyarmıştım. Barovialılar'ın gümüş kaplı kılıçları bu süreci hızlandırmak için büyülenmişti ve herkes bir miktar keskin, ateşte sertleştirilmiş tahta kazık taşıyordu. Ayrıca Vychen'e dokunmamaları da emredilmişti.

Yssup ayağa fırladı, kılıcı elinde, dişleri uzamış halde pusuya öfkesini kükrüyordu. Bana sırtını döndü—ciddi bir hata. Kılıcımı çekip savurdum. Kafası bir yöne uçtu ve vücudu diğer tarafa düştü, aniden fışkıran kanı yerleri siyaha boyarken diğer yandan da dumanlar çıkarıyordu.

Vychen'in adamları tam ortalarında bir hain olduğunu anlayan kadar iki kere daha vurdum. Bunu fark etmeleri, onları en az saldırının kendisi kadar şaşırttı ve birisi bana karşı gelmeyi düşünene kadar iki kişiyi daha devirdim.

Artık kendimi korumam gerekiyordu ve bunu yapmak için elimden geldiğince çabalayarak, dikkatleri kendi üzerime çekmek amacıyla bağırıp çağırdım. Bu, daha savunmasız insan askerlerim üzerindeki baskıyı azaltıyor, bir Darkon askeri benimle uğraşmak için döndüğü anda, benimkilerden birinin öldürmek için yaklaşma şansı doğuyordu.

Hava kan kokusuyla doldu ve kan arzusunun Vychen'in bedenine yayıldığını hissettim. Bu gece beslenmemişti. Bu durum fazlasıyla dikkat dağıtıcıydı. Kılıcımı atmak ve en yakındaki boğazı parçalamak istedim. Bunun yerine savurmak ve kesmek ve blok etmek ve tekrar savurmak için kendimi zorlayarak yaralar aldım ve edilen küfürlere yabanıl bir ilgiyle karşılık verirken hırlayıp durdum. Sonra saldırdığım adam benimkilerden biriydi, benim renklerimi giyiyordu. Elim havada kalakaldım.

"General?" diye kuşkuyla bağırdı. Brifingde ona Vychen'in gizlice Barovia tarafına geçtiği ve en üst rütbeli adamlarını bu tuzağa çekeceği anlatılmıştı.

Kılıcımın ucunun yere batmasına müsaade ettim. "Her şey yolunda, parola 'kavşak.'"

Asker biraz rahatladı ve başını salladı, sonra da dönüp grubuna baktı, veya ondan geride kalana. Bir düzine civarında kurtulan vardı, fakat Azalin'in ordusundaki en iyilerin karşısına çıktıkları düşünülürse, tek bir kişinin bile ayakta kalması inanılmazdı. Harika eğitim programı için Krezk komutanını takdir etmeyi unutmamalıydım.

Düşmanın ölüleri sayıldı. Yaşayanlardan daha fazla sayıda ölü olduğu için rahatlıkla buna bir zafer diyebilir ve gururlanabilirdim.

Azalin bu darbenin etkisinden kolay kurtulamayacaktı. Burada yok edilen subaylar kıymetli Kargat'ının elitleriydiler. Seçilmiş ve eğitilmiş, gereğinden fazla hırslı olup Azalin'i tehdit ettilerse tekrar seçilmişlerdi. Azalin, Kargat'ın saflarını delicesine küçülterek kendi yenilgisini hazırlamıştı, zira başkasının hükmü altına girecek zeki, yetenekli ve cesur kişileri bulmak kolay değildi. Bildiğim kadarıyla Azalin bu öldürülenlerin yerine geçmesi mümkün herkesin hakkından gelmişti. Geride kalanlar birer kurt değil, tam tersine koyundu. Ve koyunlar bir orduyu yönetemezler. Şansı varsa komuta yapısını düzeltmesi onlarca yılını alırdı. O zamana kadar ben başka stratejiler belirler—

Bir dakika önce durgun olan rüzgâr aniden hızlanarak binlerce yılan gibi çimenlerin üstünden tısladı. Dokunuşu bir kış mezarı kadar soğuktu. Adamlarım şaşırarak çevrelerine bakındılar. Bir anda titremeye başlamışlar, bir şeylerin yanlış gittiğini anlamışlardı, fakat bunun ne olabileceğinden emin değildiler.

Ben emindim. Havada büyünün kokusunu alabiliyor, ağırlığının kemiklerimi zorladığını hissedebiliyordum.

"Yerimiz bulundu!" dedim sertçe. "Hemen sınıra yönelin! Gidin! Hemen!"

Tereddüt etmediler veya soru sormadılar. Akıllıca. Korkunun ateşlediği bir hızla Barovia'ya kaçarlarken hazırladığım bir yüzüğü çıkarıp parmağıma geçirdim, ardından parlak altının içine depolanmış ateş büyüsünü çağıracak sözcüğünü söyledim. Yüzüğün üstündeki yakut, parlamanın ardından canlandı. Enerjisinin gücü serbest kalmadan ve önümdeki savaş meyda-

nına şiddetle inmeden önce onu yöneltmeye zar zor yetecek kadar zamanım vardı.

Sıcaklık o kadar yüksekti ki yeşil yaz çimenleri bile tutuştu ve yükselen alevler plânladığım gibi cesetleri kapladı. Azalin'in onları geri getirebilmesi için eline fırsat geçmesini istemiyordum, bu yüzden mutlak yok oluş bir zorunluluktu. Zırhlarının altındaki giysiler tutuşup yandı. Etleri kavrulup fokurdadı ve çürümüş etin yanmış kokusu ortalığı kapladı. Doğaüstü rüzgâr her yöne doğru eserek kıvılcımları çevreye saçıyordu. Yangın böylece pusu alanının dışına yayıldı. Rüzgâr onu Darkon'a doğru, kuzey yönüne sürdü. Bu gece şansım daha da yaver giderse muhafız zombi sıralarına bile ulaşabilir ve onları da yakabilirdi. Kontrol muskalarını nihayet alt eden atlar, haykırarak korkularına teslim oldular ve fırlayıp gittiler.

Kaçışlarında adamlarıma katılmak için güneye döndüm. Arayı bayağı açmışlardı. Sınır uzakta değildi, sadece havaya yükselecek ve kışlaya yönel—

Aptal!

Tepemde, Azalin'in sert sesi bir gök gürültüsü gibi gürledi.

Ben, buranın efendisiyim!

Sanki kafamın içini dolduruyordu. Gücü beni ezerken, kaçışımda bocaladım.

Ben, tüm Darkon'un efendisiyim!

Biçimimi bir yarasaya çevirmeyi denedim. Hiçbir şey olmadı. Şekil ve kaslarda ne bir kayma ne de bir küçülme gerçekleşti.

Ülkeme girdiğin zaman bunu anlamayacağımı mı sandın?

Kahrolası Azalin, büyüsü değişimi engelliyordu.

Ya da adi adamların girdiği zaman?

Koşmaya başladım.

İşte akılsızlığına karşılığım!

Tepemde bir hareket sezerek yukarı baktım ve tam zamanında durdum. Beni kıl payı bir mesafeden ıskaladı. Tam önüme bir adamın cesedi çarptı. Uzuvları çarpılmıştı ve düşüş nedeniyle kırıldıkları da açıktı. Yüzündeki son ifade mutlak bir dehşetti. Burada değil, çok uzaktaki Azalin'in kalesinde öl-

müştü.

Bu adam İl Aluk'a gönderdiğim iki suikast grubunun birinde yer almıştı. Amaçları Azalin'i olabildiğince meşgul etmek ve dikkatini dağıtmaktı, böylece baskına ve şu anki aldatmacama devam edebilecektim. Azalin zombilerinden birini Barovia'ya her gönderişinde bunu hemen anlıyordum ve ben de aynı şeyi bir başkasıyla yaparsam, onun da fark edeceğinden hiç kuşkum yoktu, özellikle de büyü kullanırsam.

Hizmetkârların başarısız oldu!

Sesi zihnimde gümbürdedi ve kuvvetinden dolayı sendeledim.

Bana zarar vermek için zavallı uğraşları başarısız oldu!

Başka bir ceset yanıma düştü. Onun ikinci bölüğün lideri olarak tanıdım. Boğazı dışa doğru yarılmıştı. Parçalanmış etin arasından çıkan kırık boyun kemiklerini görebiliyordum.

SEN, başarısız oldun!

Onun üzerinden atladım ve koştum, fakat neredeyse on adım sonra başka bir ceset gökten önüme düştü. Bu seferki gerçekten çarparak adımlarımı böldü. Bocaladım ve dengemi kaybettim. Bir dördüncüsü gelerek beni ağırlığı altında yere yapıştırdı. Onu üstümden itemeden bir başkası çarptı. Bir çocuğun karıncaları bir avuç kumla gömmesi gibi Azalin beni kendi adamlarımın altına gömüyordu.

İşler sadece daha kötüye gidecekti; kendimi sise çevirmeyi denedim. . . ve hiçbir şey. Engelleyici şeytanlıkları devam ediyordu. İttirdim, çektim ve en sonunda serbest kaldım, sonra beklenmedik şekilde bir şey kafamı ve saçımı yakalayarak beni geri çekti.

Şu ölü şeyler hareket ediyorlardı.

İçlerinde ne bir soluk ne de bir kalp atışı vardı, yine de kolları çalıştı, elleri uzandı, parmakları yakaladı. Bu yaşam parodisini kale hizmetkârlarıma ne kadar da sıklıkla veriyordum, fakat asla bana karşı gelmemişler ve beni yerde sürüklememişlerdi.

Yapacak son bir şey vardı. Vychen'i geri döndürmeyi ve ileride tekrar kullanmayı ummuştum, fakat bu plândan vaz-

geçmem gerekiyordu. Kışladaki evimde, kendi köşemdeki sığınağımda gözlerimi açtım. Veya açmayı denedim.

İradem Vychen'den ayırmaya, üzerindeki kontrolümü bırakmaya çabaladım, ama bir türlü serbest kalamadım.

Darkon'a gelmeye cüret ediyorsun ha? Kal o zaman kan emici. Kal ve öl!

Azalin'in büyüsü. Kahrolası büyüsü beni yerimde tutuyor, Vychen'le birleşmeye zorluyordu. Artık sadece acıdan kaynaklanan paniğin farkında değildim, aynı hisler beni de ele geçirmişti.

Artık kilometrelerce ötede, böyle bir saldırıdan uzak değildim, olan bitenin bir parçasıydım ve geri çekilemiyordum. Artık yaşamım için savaşıyordum. Ve kaybettim.

Sayıları çok fazlaydı. Çevremi sardılar, beni geriye ve aşağıya doğru çektiler. Soğuk, hareketlendirilmiş et yığınından bir çığın altında ezilerek yere çarptım. Vychen güçlüydü, fakat en az kendisi kadar güçlü bu şeyler karşısında duramazdı.

Ağızları kahkahalarla donmuş gibi sarkıyordu, fakat hiç ses çıkarmadılar. Pençelerini bana savururlarken derilerine yapışan yoğun ölüm kokusunu aldım. Uzanan bir kolu yakalayarak asıldım ve omzundaki yuvasından kopardım. Biraz kan püskürdü, ama vahşi hareketim bir değişiklik yaratmadı. O ceset ve diğerleri, kurtulmak için verdiğim çaresiz mücadeleyi boşa çıkarmaya devam ediyorlardı. Beni yere çivilediler, tüm uzuvlarım sertçe kavranmıştı.

Sonra kazığı gördüm—adamlarıma verilenlerden bir tanesini.

Hepsini kendim hazırlayarak, ölmeyen derisini delmek gibi beklenen zararların ötesinde iş görmeleri için büyülemiştim. Sadece yırtmayacaklar, aynı zamanda açtıkları yolu kavuracaklar, dikenli bir ok gibi vücudu yaracaklardı. Onu çekip çıkarmak daha da büyük bir zarara yol açacaktı. Ve şu anda en kötü düşmanımın yönettiği, akılsız bir cesedin ellerindeydi.

Sana ödeteceğim! Azalin'in sert sesi zihnimde gıcırdadı, acısı haykırmama sebep oldu.

Bana doğru ağır ağır yürürken cesedin başı sağa sola salla-

nıyordu, Azalin'in uzaktan kontrol ettiği hareketleri cansızdı. Boynu o kadar kötü kırılmıştı ki kemikler birbirlerinden tamamen ayrılmıştı ve sadece geride kalan deriyle kaslar kafayı bedene bağlı tutuyordu. Yaratık durdu ve önümde dikildi.

Ödeteceğim!

Ceset kazığı yukarı kaldırdı. Haykırmış olabilirdim; Azalin'in kudurmuş şekilde lânet okumalarından kendimi duyamazdım.

Kazığın aşağı indiğini gördüm ve ıstırabın parçalayıcı, yakıcı patlamasını hissettim. Çaresiz ölüm çığlığım havayı deldi. Kan, boğazımı doldururken çığlığımı boğdu, sonra da ağzımı tıkadı. Öksürerek kendi kanımı boğazımdan atmaya çalıştım. Benimkini yerinde tutan vücutların üzerine saçıldı.

Kalkmaya, kaçmayı son bir kez denemeye uğraştım, fakat başka bir şey daha beni sıkı sıkıya tutuyordu. Savaşamayacağım bir şey. Çırpınırken onun kaburga kemiklerime sürtündüğünü hissettim. Kazık. Kahrolası tahta vücudumu delip geçerek beni Darkon'un yabancı toprağına çivilemişti.

Uzuvlarım istem dışı savruldu. . .

Lord Strahd!

. . . zaptedilemez spazmlar beni harap ederken topuklarım yeri dövdü. . .

Lord Strahd! Uyanın!

. . . tüm o ölülerin ağırlığı—eziyor, öldürüyor. . .

Aldrick?

. . . kendi kanımın kendi ağzımdaki tadı. . .

Evet! Uyanın! Hemen uyanın!

Ölülerden biriymiş gibi Aldrick'in yüzünün korkuyla üzerime eğildiğini gördüm. Görüntü bulanıklaştı ve üzerini sanki bir sis perdesi kapladı.

Ölüler üzerime yığıldı, bastırıyorlar. . .

Geri gelin Lord Strahd!

Aldrick'i tekrar gördüm. Ölülerin görüntüsü. . . bulutlar. . .

—veya Sisler—

Korkunç acı gitmedi, fakat. . . *değişti.*

Göğsümde hâlâ baskı vardı, fakat diğerinden farklı—

Çabuk!

Boğucu, fakat katlanılabilir.

Şimdi!

Sonra dehşet bir bükülme, sanki içim dışıma çıkıyordu.

Lordum Strahd?

Sonra sarsılarak fakat yadsınamaz şekilde bir acıyı diğeriyle değiştirdim.

Vychen'den kopartılan özüm kendi vücuduma tekrar fırlatılırken Aldrick'in yüzünün soluk görüntüsü katılaştı, gerçeklik kazandı.

Kışladaydım. Yerde sırtüstü yatıyor, ağır kristal küreyi göğsümün yakınında sıkıca tutuyordum. Yüzlerindeki korku ifadesiyle muhafızlar çevremde durmuş beni izliyorlardı. Soluğumu tutarak Vychen'le olan bağımın çözüldüğünü, şükürler olsun ki en sonunda çözüldüğünü kavradım.

"Lordum?" dedi Aldrick.

"İşe yaradı," diye fısıldadım, bu sefer kendi sesimle.

*****

İlk birkaç gece en önemli ve beklemekten, kahrolası belirsizlikten ötürü en zor olanlardı. Yaşadıklarımın etkisini üzerimden attıktan sonra sürekli kristalimin başında kalarak ve sınır nöbetçilerim kadar gayret sarf ederek Azalin'in ne yapacağını görmek için bekledim.

Ay karanlığa büründü. . . ve hiçbir şey olmadı. Ordusu bir hafta daha Krezk geçidinin hemen kuzeyinde kaldı, daha sonra yanıp kül olmamış muhafız zombileri haricinde kimse kalmayana dek yavaş yavaş geri çekildi.

Buna güvenmek istemedim ve emin olmak için gözcüler gönderdim. Bazıları geri dönmeyi bile başardılar. Getirdikleri raporlar Azalin'in adamlarının sınırdan ayrıldığını doğruladı.

Bunu kendim görmek, bir başkasını kontrol etmek istedim, fakat disk ve onu kullanacak kristal olmadan bunu yapamazdım. Bunların bir eşini yaratmak çok uzun sürerdi. En azından katalizör işlevi gören iksir olmadan, Azalin'in tarafında kalan

disk hiçbir işe yaramazdı.

Haftalar geçti, sonra aylar, sonra da yıllar. Azalin büyük çaplı başka bir saldırıda bulunmadı, zira tecrübeli liderler olmadan ordusu mağlubiyete mahkumdu. Kahrolası zombilerini bile sınırın karşısına gönderemezdi, çünkü benim tarafıma geçtiklerinde onları birbirlerine saldırtacağımı biliyordu. Geride durup yaralarını sarmalı ve eskilerinin yerine geçecek yeni bir etkili liderler neslinin yetişmesini beklemeliydi. Bu da pek muhtemel değildi, çünkü Azalin gücünü, diğerlerinin savaş sanatını benim bildiğim şekilde öğrenmesine izin vermeyecek kadar başkalarından kıskanıyordu.

Baskınımın sonuçlarının bana en azından birkaç yıl boyunca soluklanmak ve bir sonraki saldırı için hazırlanmak için fırsat vereceğini ummuştum. Ve bir kereliğine de olsa dileğim gerçekleşmişti.

Bunun için düşmanıma teşekkür edebilirdim, zira onun geciktirmeleri bana kendi savunmalarımı güçlendirmek için zaman tanıdı. Onun geçici zayıflığı beni kuvvetlendirdi. Ve o, aramızda süre giden savaşın hep beraberlikle sonuçlanacağını anlayana kadar izlemeye, beklemeye ve bir sonraki saldırısı için hazırlanmaya devam edecektim.

Tabi. . . tekrardan çok, çok akıllıca davranmazsam.

kapanış

736 Barovia takvimi, Mordentshire, Mordent

Van Richten'in sesi sönüp gittiğinde, Bayan Heywood kitabı sertçe kapattı.

Lord Strahd Von Zarovich. Ne kadar da kötü bir adam, diye düşündü—ona tam anlamıyla bir adam denemese de. Ve o Azalin denen yaratığa gelince, bugün Darkon'a hükmedenin aynı Azalin olması mümkün değildi. Kesinlikle mümkün. . .

Korkunç düşünceyi silkelermiş gibi omuzlarını titretti ve Van Richten'e baktı, fakat adamın dikkati açıkça kendi içine yönelmişti. Bayan Heywood'un varlığından tamamen habersiz gibi görünüyordu. Acaba ne düşünüyordu? Bembeyaz yüzüne bakılırsa kesinlikle hiç de hoş bir şey değil.

Ama. . . ama. . . bu sadece bir kitaptı.

Bayan Heywood, üzerinde daha fazla düşündükçe bunun gerçekte olmuş herhangi bir şeyin hikâyesi olmadığına daha fazla inanıyordu; bu uydurulmuş bir şeydi. Öyle olmak *zorundaydı*. Strahd, Azalin ve zombiler gibi şeylerin yürüdüğü bir dünyada yaşama düşüncesi—düşünülemeyecek kadar korkunç bir şeydi. Bunun yanı sıra tüm coğrafya yanlıştı. Darkon'un Barovia'yla hiç ortak sınırı yoktu, arada başka ülkeler vardı.

Birbirleriyle birleşikmişler gibi bir hikâye yazmak ne kadar da budalacaydı. Ne kadar, ne kadar da budalaca. Fantezi, bu yalnızca deli bir adamın asla gerçekleşmemiş bir şey hakkındaki fantezisiydi. Darkon'dan gelen, savaşlara dair dedikodular hep vardı, fakat bunlardan asla bir şey çıkmamıştı. Sadece gerçek yeterince karıştırılarak, ilginç ve korkunç bir hale getirilmişti. Yazar yalnızca gerçek hükümdarların adlarını kullanarak daha gerçekçi gözükmesini sağlamıştı. Tuhaf bir edebi eser, ama daha fazlası değil. Yine de tüm bunlar Bayan Heywood'u sarsmıştı. Van Richten'i de, zavallı adam. Bu gece kendi uyku haplarından birini almak isteyecekti.

"Doktor?" Yavaşça adamın omzuna dokundu. Adam tepki vermediğinde biraz daha yüksek sesle konuştu. "Dr. Van Richten?"

"Evet?" Aklı hangi yola sapmışsa oradan geri geldi ve kadına dönerek gözlerini kırpıştırdı.

"Size biraz çay yapmamı ister misiniz?" O kadar okuduktan sonra boğazı toz kadar kurumuş olmalıydı.

"Oh, ah, çok naziksiniz, fakat belki başka bir zaman. Sanırım bazı düzenlemeler yapmak için eve gitmem gerekecek."

"Ne için düzenlemeler?"

"Sadece kısa bir yolculuk. Hava seyahat etmek için çok uygun, sizce de öyle değil mi?" Uzun süre önce çıkardığı paltosunu aldı ve üzerine geçirerek düğmeleri yanlış ilikledi.

"Nereye seyahat?" diye sordu kadın, kızgınlığı sesinden uzak tutmaya çalışarak.

"Hım?" Doktor düğmelerini iliklemeye yoğunlaştı.

"Yani bu kitaptaki korkunç şeylerin sizi kim bilir nereye göndereceğini mi söylüyorsunuz?"

"Kim bilir?" sordu doktor, düğmelerinden birini dalgın bir şekilde koparırken. "Tüh, yarıma iğne iplik almam gerekecek."

"Doktor!"

"Evet?" En sonunda kadına odaklanmıştı.

"O kitaptaki şeylere gerçekten inanmıyorsunuz, değil mi? İçindekiler tam bir saçmalık. Budalaca bir kurgudan başka bir şey değil. Onun bir taklit olduğunu söyledim ve hâlâ aynı ka-

nıdayım."

Van Richten ağzını açtı, sonra hızla tekrar kapattı. Kısa ve üzgün bir gülümseme ağzının bir köşesini çekiştirdi. "Evet, elbette haklısınız. Tamamen saçmalık. Öyle yaratıkların var olmaları ne kadar da korkunç olurdu."

"Tam da benim düşündüklerim," dedi Bayan Heywood biraz rahatlayarak. "Siz—siz hâlâ kasabadan ayrılmayı plânlıyor musunuz?"

"Aslında evet, ama sadece mallarım için yeni bir satıcı bulmak amacıyla. Son aldıklarım en iyi kalitenin oldukça altındaydı."

Kadın buna yorum getirmemek için dilini ısırdı. Doktorun aklında her nereye seyahat etmek varsa, bunun o kitapla ilgili olduğundan emindi. Rudolph Van Richten de insanların kendi hakkında bilmelerini istediğinden kesinlikle çok daha fazla şey vardı. Fakat sırrını ona açmadıkça özel hayatına saygı gösterilmesi gerekiyordu.

Van Richten düğmelere karşı verdiği mücadeleyi tamamladı. "Bu kitabın alımına gelince—bir ücrette karar kıldınız mı?"

Bayan Heywood, döndüğünde Milos'a önereceği teklife dayanarak kısa bir akıldan hesaplama yaptı. "Önceden yaptığınız ödemelerin üç katı olacak. Sahte de olsa merak değeri yok değil. Değer biçerken bunu göz önüne alıyorum."

"Mallarınızı adil bir biçimde fiyatlandırmadığınızı hiç görmedim, Bayan Heywood. Ücretin tamamıyla birlikte yarın geri döneceğim."

"Tabi Bay Milos önerimi kabul ederse," diye ekledi kadın, bir uyarı olarak. "Biliyorsunuz, etmeyebilir de."

"Her şeyin yolunda gideceğinden eminim, fakat o döndüğü zaman burada bulunmayı çok isterim. Siz onunla işinizi bitirirken, raflardaki kitapları inceleyebilirim."

Bayan Heywood dudaklarını büzerek adamın arzusunu elverişlilik karşısında tarttı. Milos'a önermeyi düşündüğü ücreti doktorun duyması iş açısından pek de iyi olmazdı, Milos'un halihazırda bir alıcının bulunduğunu anlaması da aynı şekilde

kötüydü. Daha çok para isteyebilir, böylece anlaşmadan gelecek kârı düşürebilirdi.

"Endişenizi takdir ediyorum, Doktor, fakat bu işi de her zamanki gibi kendi başıma halletmeyi yeğlerim. Onun gibi adamlarla daha önce de uğraştım. Sert görünebilir, fakat budalaca bir şey denemeyeceğinden eminim. Ona iyi bir ücret ödeyeceğim ve yoluna göndereceğim."

Van Richten kaşlarını çattı, fakat başını olur anlamında salladı. "Nasıl isterseniz. Fakat dikkatli olun, bunu söylerken Milos'u kastetmiyorum."

Kadın masadaki kitaba baktı, sonra tekrar Van Richten'e döndü.

"Evet, aynen öyle," dedi adam. "Böyle şeyler başka negatif—ah—etkileri çekmeye eğilimlidir."

"Etkiler mi?" diye tekrarladı Bayan Heywood, adamın tavrından endişelenmişti.

Doktor aciz bir 'unut gitsin' işareti yaptı. "Yalnızca. . . yalnızca kapılarınızı ve pencerelerinizi kilitlediğinizden emin olun."

"Her zaman eminim, yine de endişeniz için teşekkürler."

"O zaman sabah yapacağım ilk iş ödeme için sizi görmek olacak."

Van Richten şapkasını başına oturttu ve ayrılmaya hazırlandı, fakat söyleyeceği başka bir şey varmış gibi durdu. Bayan Heywood ne diyeceğini bekledi, fakat adam sadece omuz silkti, gülümsedi ve iyi akşamlar diledi.

Öğleden sonra pek bir iş olmadı. Milos yakında dönmezse kadının dükkânı kapatması gerekecekti. Bayan Heywood'un katı ve istisnasız kurallarından biri de günbatımında işyerini kapatmaktı—aynı kasabanın diğer tüccarları gibi.

Günün sonunda ortalığı toparlarken, adamın gelip gelmediğini görmek için sık sık perdelerin arasından dışarıya baktı. Hiç şüphe yok ki Milos beklerken sıkıntısını gereğinden fazla birayla geçirmişti ve zamanı unutmuştu. Tam pirinç anahtarı kilide oturturken penceresine bir gölge düştü. Batan güneşin son ışınları kaybolmuştu, fakat ortalık gelenin Milos olduğunu

anlamasına ve onun için kapıyı açmasına yetecek kadar da kararmamıştı.

"Tanrım, son anda yetiştiniz," diye belirtti kadın. "Karanlık çöktükten sonra burada her şey durur. Burası bir şehir olabilir, ama yine de taşra saatlerini esas alırız."

"Onu okudun mu?" Milos malının durduğu masayı sabırsızca işaret etti.

"Evet, oldukça ilginçti. . ." Bayan Heywood bulduklarının doğasını ona anlatmaya başladı, ama kitabın taklit olduğuyla ilgili kısma gelince adam araya girdi.

"Orada benim kadar gerçek bir şekilde dururken nasıl olur da taklit olduğunu söylersiniz?" diye sordu. "Kitap kitaptır, değil mi?"

"Öyle, ama ortada çok çeşitli değişken vardır." Ona bunları da açıklamaya başladı, fakat adamın bakışlarının donuklaştığını görünce durdu. "Doğru, siz meşgul bir adamsınız ve herhalde işinizi bir an önce bitirip yola koyulmak istiyorsunuz," diye sonuca vardı.

"Bunlardan daha doğru sözcükler edilmemiştir, madam. Ne kadar?"

Kadın tamamıyla adil olduğunu bildiği bir fiyat söyledi ve adamın yüzüne eksik dişli başka bir sırıtış oturduğunda çok rahatladı.

"Bana uyar," dedi adam, sonra eline tükürüp, kadına uzattı. "El sıkışalım da iş bitsin."

Bayan Heywood bu hödükçe anlaşma geleneğine cevap veremeden önce girişteki çıngırak çaldı. Gelenin Van Richten olduğunu, ücretle veya başka bir bahaneyle geri geldiğini tahmin ediyordu. Onun yerine, kapı eşiğinde kül grisi bir pelerine bürünmüş, uzun boylu bir adam duruyordu. İyi giyimli ve üstüne başına çekidüzen verilmiş olmasına rağmen sıska, kurt gibi açıkmış bir görüntüsü vardı.

"Evet, bayım? Yardımcı olabilir miyim?" dedi kadın, istekten çok alışkanlık yüzünden. Adamın bakışları—düz, ifadesiz gözleri pelerininin rengi kadar griydi—üzerine çevrildiğinde, boğazının kuruduğunu hissetti. Tüm vücuduna şiddetli bir kış

rüzgârı esiyormuş gibi bir titreme yayıldı, fakat hâlâ açık olan kapıya rağmen hiç rüzgâr yoktu. Küçük dükkâna ölümcül bir sessizlik hakimdi. Yeni gelen adam Bayan Heywood'a baktı ve onu umursamayarak tüm dikkatini diğer müşteriye verdi.

Milos'ta büyük bir değişiklik olmuştu. Kabadayı güveni, yıpranmış suratındaki renkle birlikte tamamen kaybolmuştu. Gerçekten de hasta görünüyordu—ölümcül şekilde hasta. Gözbebekleri ufacık noktalar haline gelene dek küçülmüştü ve çenesi sarkıyordu, fakat ağzından hiçbir ses çıkmadı.

Uzun yabancının dudakları açık bir yara gibi ayrıldı. Ağzından soluk aldı, sonra yavaşça geri verdi. Nefesi yanından geçerken Bayan Heywood aniden içinin kalktığını hissederek tezgâhına doğru birkaç adım geri çekildi. Sıcak bir yaz gününde kasaplar sokağının önünden geçmeye benziyordu, fakat bu, yüz kat daha kötüsüydü. Korkunç soğuk onu tekrar etkisi altına aldı ve bu sefer kendini oldukça çaresiz bir şekilde yere doğru kayarken buldu. Sanki kâbuslarından biri gerçek olmuştu.

"Hayır," diye fısıldadı Milos. "Lütfen, beni rahat bırak."

"Sende, sana ait olmayan bir şey var," diye belirtti yabancı. Sözcükleri birbirine sürten buz parçalarına benziyordu.

Bayan Heywood Milos'un geri çekildiğini, masayı kendisiyle uzun adamın arasına aldığını gördü. "Üzgünüm—kötü bir niyetim yoktu, sadece—işte—işte burada, onu al ve beni rahat bırak. Lütfen!" Titreyen ellerle kitabı bir adak gibi kaldırdı.

Gözün çok zor takip edebildiği bir hızla adamın kolu pelerinin altından ileri fırladı ve kitabı yakaladı. İnce, solgun parmakları cildi açgözlülükle okşadı, fakat bakışları Milos'tan bir kere bile ayrılmamıştı. "Efendimin hırsızlar için tek bir cezası vardır," diye mırıldandı.

O ceza her neyse Milos bunun açıkça farkındaydı. Kemerindeki kından iri bir bıçak çıkarırken, yüz hatlarına katıksız bir panik hakim oldu. Bu, düşmanında sadece hafif bir gülüşe esin kaynağı oldu ve bu gülüşün sesi ne kadar da kötüydü, sanki ölmekte olan bir adamın zorlukla aldığı son nefesi gibi. Milos karşılık olarak hıçkırdı. Bu kadarı onun için çok fazlaydı. Ada-

mın yanından fırlayıp geçti ve bir çığlıkla kendini kapıdan dışarı attı. Sokakta deli gibi koşarken ayak sesleri binaların çıplak duvarlarında yankılandı.

Bayan Heywood tepesinde dikilen yabancının farkına vardı. Hâlâ hareket edemiyordu, tek yapabildiği gözlerine bakmaktı. Adamın bakışları sanki onu delip geçti, bedenini aynı anda hem yakıyor hem de donduruyor gibiydi. Bir eliyle uzandı ve tek parmağını kadının alnında gezdirdi, sonra şakağında, sonra çenesinin altında. Parmağı, kadının boğazındaki nabız noktasında oyalandı ve adam gülümsedi. Bayan Heywood'un çığlığı ince bir inleme olarak çıktı.

"Efendim adına o aptalı gün boyunca geciktirdiğin için teşekkür ederim," dedi ona. "Artık kokusunu aldım, benden kaçamayacak. Ondan sonra gerçek bir akşam yemeği yiyeceğim."

Kadın bayılmak veya uyanmak istedi—herhangi bir şey, yeter ki adamın dayanılmaz varlığından kurtulsun.

"Uyu kadın, ve burada olan her şeyi unut," dedi adam, parmak ucuyla göz kapaklarına zarifçe dokunarak. "Uyu. . . ve rüya gör. Rüyanda *beni* gör."

Dondurucu kızıl bir karanlığa doğru kayarken Bayan Heywood'un son duyduğu şey, yabancının ölüm takırtısı gibi gülüşü ve uzaklaşırken pelerininin çıkardığı fısıltıydı.

Kapı kapanırken çıngırak bir anlığına çaldı, sonra hareketsiz kaldı. Dükkân birkaç dakika boyunca bir mezar kadar sessizdi. Sessiz. . . ta ki yerdeki kadın güçsüzce kıpırdayana ve kâbuslardan ilki sert ve aç bir şekilde saldırırken inleyene kadar.

"Elrod, güçlü bir ihtiras ve çılgınlık öyküsünü, İncil'den Bram Stroker'ın Dracula'sına kadar her şeyi hatırlatan kısa alıntılarla veriyor."

Locus Dergisi,
Ben, Strahd: Bir Vampirin Anıları hakkında.

Strahd von Zarovich bir asırdan daha uzun bir süre boyunca Barovia'yı demir yumrukla yöneterek halkının kanından beslenmiş ve kimseden korkmamıştı. İşkenceli hükmünün tüm o yıllarında, kimse ona baş kaldırmaya cüret edememişti.

Fakat, artık Vistaniler Barovia'ya dönmüş ve Barovia'nın dehşet lordu için bir uyarı getirmişlerdi. Birisi Strahd'a karşı çıkmak için geliyordu. Sadece vampirin varlığını sona erdirebilecek bir rakip değil, aynı zamanda, tüm Barovia'yı da yok edebilecek biri.

Ben, Strahd, Azalin'le Savaş, en çok satan kitaplardan ***Ben, Strahd, Bir Vampirin Anıları***'nın devamıdır.

ANKIRA
www.ankira.com

ISBN 975-8387-23-5
9 789758 387236